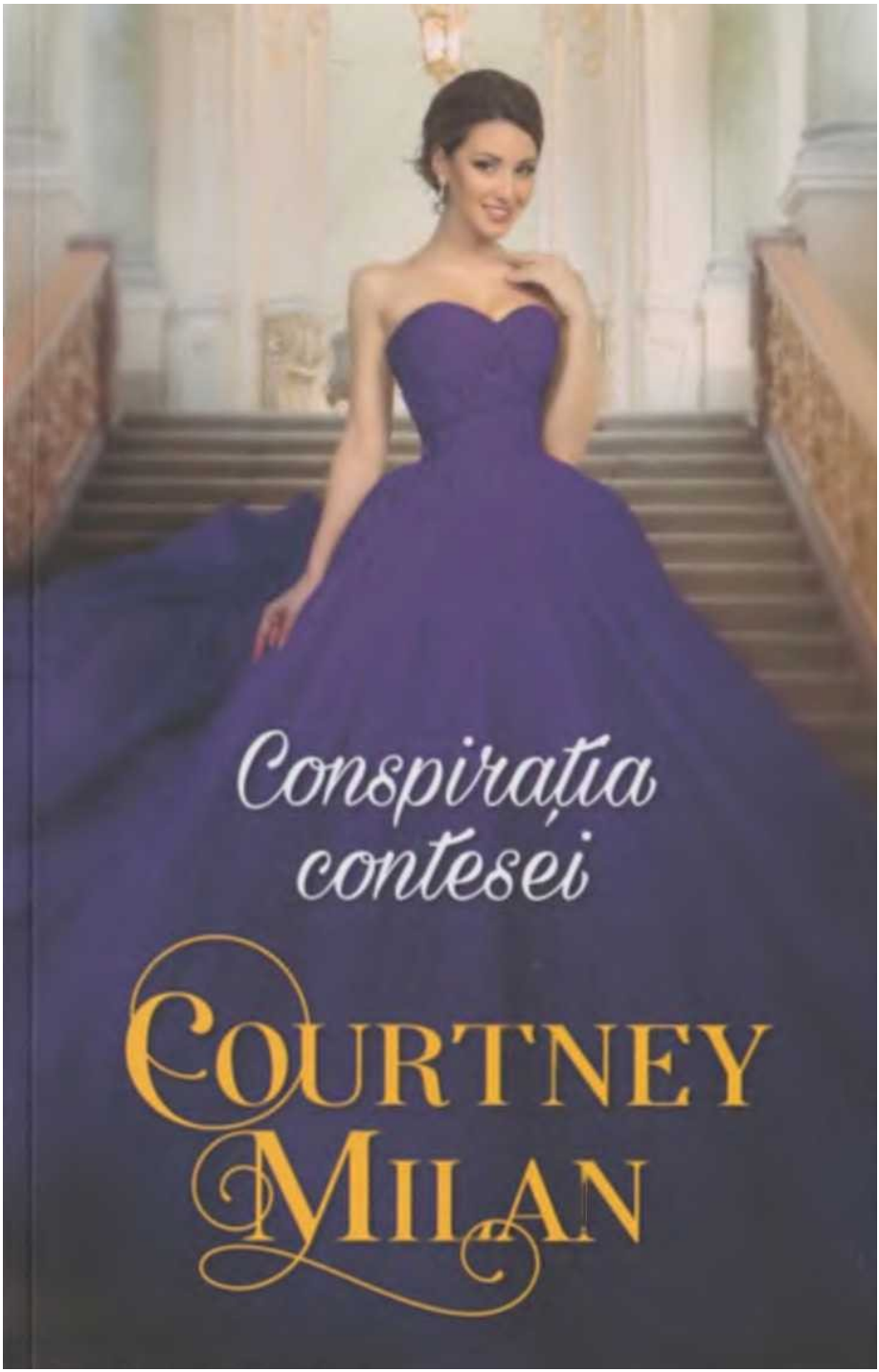
Conspirația
contesei
COURTNEY
MILAN

COURTNEY MILAN
CONSPIRAŢIA CONTESEI
SERIA FRAŢII TENEBRELOR 3

***The Countess Cortspiracy by* Courtney Milan**

Copyright © 2013 Courtney Milan
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Conspiraţia contesei
Courtney Milan
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MILAN, COURTNEY
Conspiraţia contesei / Courtney Milan
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu - Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8901-6
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111
COURTNEY MILAN
Conspiraţia contesei
Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu
LITERA

Bucureşti

Pentru Rosalind Franklin, al cărei nume îl cunoşteam.
Pentru Anna Clausen, pe care am descoperit-o
în timp ce scriam această carte.
Pentru fiecare femeie al cărei nume
a dispărut fără a fi recunoscut.
Această carte este pentru voi.

Capitolul 1

Cambridge
Mai 1867

Violet Waterfield, contesa de Cambury, se simţise mereu foarte bine în mulţime.

Altor femei de rangul ei le-ar fi displăcut să stea într-o sală de conferinţe cot la cot cu orice persoană de pe stradă, cu niciun semn distinctiv care să o deosebească de vechea ei prietenă, care stătea în stânga ei, sau de bărbatul în vârstă, fără îndoială trăind dintr-o pensie amărâtă, care stătea în dreapta ei. Celelalte femei ar putea şopti între ele despre mirosul emanat de oamenii înghesuiţi atât de aproape unii de alţii. Dar, într-o mulţime, Violet putea să dispară. Mirosul de fum de pipă acru şi de piele nespălată însemna că nimeni nu-i dădea atenţie. Nimeni nu se uita la ea pentru aprobare sau să îi ceară părerea despre vreo prostie de care nu-i păsa. Într-o mulţime, Violet putea să se debaraseze de toată prefăcătoria şi să se complacă în singura ei pasiune interzisă: domnul Sebastian Malheur.

Sau, ca să fie mai exactă, în munca lui. Sebastian era cel mai vechi prieten al ei, iar astăzi, el era cel care vorbea mulţimii. Avea o voce gravă şi un zâmbet şugubăţ, unul pe care îl folosea cu mare efect când făcea cele mai banale observaţii ştiinţifice să pară interesante. Răutăcioase, chiar. Restul – părul său întunecat şi strălucitor, acel zâmbet fermecător şi poznaş pe care îl afişa mereu – ea îl lăsa în seama doamnelor îmbujorate din înalta societate care doreau să-l cunoască mai îndeaproape.

Violet nu avea nevoie de frumuseţea lui, de flirturile lui inutile. Dar munca lui, ei bine…

— Până acum, spunea Sebastian, cercetările mele s-au concentrat pe trăsături simple: culorile florilor, formele frunzelor. Am detaliat câteva mecanisme diferite de ereditate. Ceea ce am de gând să prezint astăzi nu este o

explicaţie suplimentară, ci o serie de întrebări derutante.

Ea mai auzise aceste cuvinte înainte. De mai multe ori. Le tot analizaseră chiar în acea dimineaţă, încercând să le facă absolut perfecte.

Reuşiseră.

Privirea lui cercetă adunarea şi, chiar dacă nu se uită în ochii ei, Violet se trezi zâmbind ca răspuns. El tocmai ajungea la partea bună.

— Deruta, spuse Sebastian, înseamnă că a mai rămas ceva care trebuie să fie descoperit. Aşa că lăsaţi-mă să vă spun ce anume nu ştim.

În străfundurile întunecate ale conştiinţei sale, Violet îşi dădu seama că nu era singura care se apleca înainte nerăbdătoare. Sebastian era ca un magnet. Atrăgea oamenii spre el fără ca măcar să încerce. Unii dintre cei prezenţi erau tineri oameni de ştiinţă adoratori, care se agăţau de fiecare cuvânt al lui, visând să-i calce pe urme. Alţii erau adepţi ai lui Darwin, precum Huxley, aflat într-un colţ, urmărind dezbaterile pe sub sprâncenele groase. Erau prezente şi multe doamne… Sebastian atrăgea întotdeauna doamnele spre el.

Dar erau şi oameni ca aceia care stăteau chiar în spatele lui Violet. Ea nu-i putea vedea, dar – în ciuda eforturilor ei de a-i ignora – era conştientă de ei. Aceştia erau de cea mai proastă speţă: întrerupători.

— Ruşinos, bombăni bărbatul din spatele ei, suficient de tare încât să străpungă chiar şi bula rezistentă a plăcerii lui Violet. Absolut ruşinos.

Nu era nimic ruşinos la figura pe care Sebastian o indica, doar dacă nu cumva cineva nutrea o ură iraţională faţă de grafice. Acesta detalia doar numere – numere adunate cu o atenţie asiduă la detalii, dacă Violet îndrăznea să spună asta fără să fie acuzată de aroganţă.

Se încruntă, se aplecă un centimetru în faţă şi făcu tot posibilul să se concentreze asupra lui Sebastian.

— O ruşine în toată puterea cuvântului, îi răspunse femeia din spatele ei. Chiar aşa.

Vocea ei, chiar şi şoptită, răzbătu. Era ca un sunet

ascuţit, ca un burghiu de trepanare acut, forând direct în craniul lui Violet.

— Îşi etalează lipsa de credinţă în Dumnezeu. Este absolut reprobabil. Vorbeşte în public despre reproducere şi despre relaţii sexuale.

— Gata, gata, replică în şoaptă tovarăşul ei. Pune-ţi mâinile pe urechi şi te voi anunţa când vei putea asculta din nou.

Cum puteai să vorbeşti despre moştenirea trăsăturilor fără să menţionezi actul de înmulţire? Trebuia oare ca oamenii să păstreze tăcerea în legătură cu aspecte biologice de bază de dragul bunelor maniere? Şi, ştiind că Sebastian Malheur avea de gând să discute subiecte care le-ar fi provocat repulsie, atunci de ce veniseră?

— Malheur probabil că se gândeşte la astfel de lucruri tot timpul! continuă vocea ascuţită. Ce mizerie! Ce minte depravată.

Violet făcu tot posibilul să ignore comentariile, refuzând să lase să i se citească pe faţă ceva. Dar în sinea ei fierbea.

Nu era vorba doar despre faptul că Sebastian era cel mai drag prieten al lui Violet. Acele cuvinte se simţeau ca un atac direct. De parcă ar fi spus aceste lucruri despre ea.

Într-un fel, aşa era.

— Există un motiv, îi răspunse soţul, pentru care toţi aceşti aşa-zişi filosofi naturalişti sunt bărbaţi. Sexul feminin este prea bun pentru a lua în considerare astfel de gânduri dezgustătoare.

Era de ajuns. Violet se întoarse. Zări o femeie cu o mină surprinsă, îmbrăcată în muselină roz, care era aşezată lângă un domn cu mustăţi strălucitoare.

Ea le aruncă cea mai mohorâtă privire a ei.

— Linişte, îi admonestă ea.

Gura femeii se rotunji surprinsă. Violet dădu ferm din cap spre ea şi apoi se întoarse.

Sebastian începuse să vorbească despre primul puzzle.

O, da. Acesta era unul dintre preferatele ei. Încet-

încet, se relaxa. Începu să se afunde din nou în prelegerea lui Sebastian, în fluxul şi refluxul discuţiei. O prelegere bine construită era ca o pisică torcând: greu de obţinut şi totuşi atât de... atât de satisfăcătoare atunci când, în cele din urmă...

— Cred, continuă femeia cu voce ascuţită, ca şi cum Violet ar fi cerut o jumătate de minut de tăcere în loc de respect elementar, că trebuie să fi semnat un contract cu diavolul. Cum altfel ar putea un om să aibă o asemenea atracţie, dacă nu pentru a induce în eroare?

Concentrarea ei se spulberă din nou. Violet se gândi cu nostalgie la umbrela de soare pe care o lăsase în vestiar – umbrela de soare purpurie, cu panglicile ei discrete şi cu capătul ascuţit. Utilă pentru a împunge oamenii nepoliticoşi şi, de asemenea, la modă. Mama ei ar fi fost de acord.

— Am auzit, continuă femeia, că el seduce câte o femeie virtuoasă în fiecare noapte. Doamne, ce mă voi face dacă i se opreşte privirea asupra mea?

Violet îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă înainte.

În faţă, Sebastian făcu un gest către şevalet, iar tânărul care era cu el schimbă grafica cu un tablou cu o pisică. Violet cunoştea tabloul destul de bine.

Pisica o cunoştea şi mai bine.

— Acest model, a arătat el cu un gest spre pisica dungată cu negru şi roşcat, apare uneori atunci când o pisică roşcată se împerechează cu o pisică neagră.

— Dumnezeule mare! A spus „împerechere” Chiar a spus cuvântul „împerechează”.

Violet îşi strânse degetele şi se concentră intens asupra lui Sebastian, ignorând tot restul lumii.

El îşi schimbă poziţia şi aruncă o privire peste mulţime.

— Este un adevăr cunoscut de când lumea – noaptea, toate pisicile sunt negre.

Violet nu avea nevoie să îi poată desluşi expresia pentru a-şi imagina o sprânceană răutăcios ridicată.

— Totuşi, în timpul zilei trebuie să ne punem întrebarea: de ce sunt atât de puţini motani calico?

Un alt oftat îngrozit se ridică în spatele ei.

— Se referea la… Doamne sfinte! Asta e… asta e indecent!

Sebastian gesticulă.

— Ştiinţa eredităţii genetice pe care am schiţat-o în ultimii ani explică de ce trăsăturile ar putea avea o şansă de cincizeci la sută să fie moştenite sau de numai douăzeci şi cinci la sută. Dar şansa ca un motan să aibă culoarea calico este atât de mică, încât nu o putem calcula – una la o mie, poate. Teoria mea nu oferă nicio explicaţie pentru o asemenea situaţie.

Vocea femeii începuse să devină şi mai stridentă, ceva ce Violet nu ar fi crezut că este posibil.

— Tocmai s-a lăudat cu mărimea lui în public. William, tu eşti poliţist. Fă ceva.

Cu ochii minţii, Violet se văzu pe sine răsucindu-se. Acea Violet – cea care nu avea nici o grijă pe lume – o va înfrunta pe doamna în cauză.

„Dacă nu-ţi ţii gura, îţi smulg limba din rădăcină cu mâna mea”, se imaginã ea spunându-i.

Dar o lady nu făcea o scenă în public. „Când nu ai nimic frumos de spus, atunci păstrează-ţi gândurile pentru tine şi spune-mi totul mai târziu”, parcă o auzea pe mama ei explicându-i.

Trecuse mult timp de când Violet nu mai reuşise să vorbească cu mama ei despre supărările ei, dar asta nu făcea ca sfatul să fie mai puţin potrivit. Tăcerea păstra secrete.

Aşa că Violet se retrase în tăcere. Alungă tot ceea ce nu voia să audă. Restul lumii era înfăşurat în vată, cu marginile tăioase izolate astfel încât să nu o poată răni.

O parte a minţii ei era vag conştientă de faptul că discuţia cuplului continua.

— Haide, haide, spuse bărbatul, trebuie să urmez şi eu legile. Nu am niciun mandat şi nu sunt sigur că s-ar emite unul, în orice caz. Ai puţină răbdare, draga mea.

Părea un sfat bun.

Ai răbdare, îşi spuse Violet. În câteva minute aveau să

plece, iar totul să fie mai bine.

*

În câteva minute, totul se înrăutăţi.

La finalul prelegerii, Violet îşi croi drum prin mulţime, dând uşor alţi oameni la o parte. Mulţimea devenea din ce în ce mai mare şi mai indisciplinată la fiecare eveniment. În primele câteva luni ale carierei lui Sebastian, el fusese o curiozitate – un om care scria despre trăsături moştenite şi care ocazional îl apăra pe Charles Darwin. Existau câteva plângeri nu foarte convingătoare din public, dar nimic ieşit din comun.

Apoi publicase acea lucrare despre molia pestriţă, în care susţinea că demonstrează teoria evoluţiei lui Darwin în acţiune.

Violet oftă. Era respectat de jumătate din lume şi complet dispreţuit de restul. Cu fiecare an care trecea, murmurele urâte la prelegerile sale creşteau.

Acum zumzăiau cu furie în jurul ei, de parcă ar fi aterizat într-un cuib de viespi ignorante.

Îşi găsi drumul spre partea din faţă. Oliver Marshall, prietenul care şezuse alături de ea mai devreme, ajunsese deja acolo. Sebastian era înconjurat.

Sebastian fusese întotdeauna înconjurat de grupuri mari, încă de când devenise adult.

Jumătate din mulţimea din jurul lui era de sex feminin, fapt neobişnuit la majoritatea discuţiilor ştiinţifice, dar nu ieşit din comun pentru el.

Violet se întreba uneori dacă oamenii se gândeau la ea în acest fel – ca la o femeie care încerca de ani buni să îi atragă atenţia lui Sebastian. Ca şi cum ea, de asemenea, aştepta ca privirea lui să se oprească asupra ei, sperând ca el să o vadă numai şi numai pe ea. Sora ei o tachina destul de des în acest sens.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că ar fi fost şi ea printre femeile care îl adorau. Dar ea era aşa cum era, şi nu avea rost să plângă pentru proverbialul urcior spart acum

multă vreme. În schimb, îşi făcu loc în cercul lui de apropiaţi.

De la locul ei din mijlocul sălii, trăsăturile lui fuseseră o ceaţă liniştitoare. Acum îi putea distinge expresia, iar ea s-a simţit brusc alarmată.

Nu arăta bine. Obrajii îi erau înroşiţi; ochii lui, de obicei întunecaţi şi strălucind de umor, deveniseră lipsiţi de profunzime. Expresia uşor amuzată a gurii sale se topise într-o seriozitate gravă. Arăta de parcă ar fi avut febră.

— Te înşeli, îi spunea un bărbat masiv. Se înălţa deasupra lui Sebastian, cu pumnii cărnoşi strânşi pe lângă el ca două jamboane. Eşti umflat ca un cimpoi plin de sine. Fiecare filosof al naturii, de la Newton încoace, a fost blestemat. Blestemat, îţi spun eu.

Cu câţiva ani în urmă, Sebastian ar fi râs de o asemenea declaraţie. Acum, pur şi simplu îl privea pe individ.

— Mulţumesc foarte mult, zise el ca un automat, de parcă ar fi memorat cuvintele, iar acum le rostea ca pe o momeală falsă, sperând să-l distragă pe om suficient de mult timp pentru a putea pleca de acolo. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Fir-ai tu de ticălos insolent! exclamă bărbatul şi făcu un pas înainte.

Violet răsuflă prelung şi se strecură în faţa individului, apucându-l pe Sebastian de mânecă. „Uită-te la mine. Uită-te la mine. Totul va fi mai bine dacă te vei uita la mine.”

El s-a întors spre ea, dar, în timp ce o făcea, ultima urmă de amuzament prefăcut dispăru de pe faţa lui.

Violet era prietenă cu Sebastian de multă vreme şi crezuse că îl cunoştea. Că el se ferea cu veselie de tensiunea publică a criticilor constante, că nu se gândea la acel flux de insulte şi de ameninţări. Trebuia să creadă asta, altfel nu l-ar fi pus niciodată sub o asemenea presiune.

În acea clipă, îşi dădu seama cât de mult se înşelase.

Violet înghiţi în sec.

— Sebastian, zise ea, bâjbâind după cuvinte.

— Ce e? mârâi el.

— Ai fost genial. Îl privi în ochi, dorindu-şi să poată să facă totul mai bine. Absolut genial…

Ceva se aprinse în ochii lui – ceva întunecat şi furios.

N-ar fi trebuit să spună acele cuvinte. Ea îşi dăduse seama de asta în momentul în care îi ieşiseră pe gură. Cum trebuie să fi sunat pentru el? Îngrozitoare. Încântată de sine.

Erau înconjuraţi de o mulţime. Degetele i se albiră pe lângă corp, iar el îşi ridică nasul în aer.

— Du-te naibii, Violet! Vocea lui era un mârâit jos, sălbatic. La naiba cu tine!

Erau în această conspiraţie de atât de mult timp împreună, încât uneori chiar şi Violet uita adevărul. Acum şi-l amintea. Îl simţea în fiecare celulă a fiinţei ei. Acel sentiment de invizibilitate dispăruse. Violet se gândea uneori că poziţia ei în societate era ca un buştean căzut în mijlocul pădurii. Poate că nu era pitorească, dar cel puţin era acceptată ca făcând parte din peisaj. Atât timp cât stătea nemişcată, nimeni nu avea să descopere adevărul.

În momentul acela, Sebastian o privea ţintă – absolut livid, de parcă ar fi fost pe cale să dea cu securea în buştean. Să-i expună miezul putred în faţa lumii, să arate că înăuntrul lui Violet era un lucru întunecat, îngrozitor, murdar, infestat de creaturi cu multe picioare. Dacă ar mai scoate un cuvânt, toată lumea ar afla.

Nu ar fi crezut niciodată că Sebastian ar putea-o trăda. Dar acest străin, care se uita la ea prin ochii lui Sebastian? Nu avea habar ce ar putea face.

Mâinile i se răciră. Aproape că putea să vadă cum se derula acel coşmar dinaintea lor. El ar dezvălui adevărul în faţa tuturor. Ziarele ar trâmbiţa totul în cursul zilei; ea ar fi ruinată până a doua zi la prânz, exilată complet.

Mulţimea imensă părea a fi formată doar din umbre în jurul ei. Ea abia dacă mai putea respira. „Murdară”, auzea oamenii şoptindu-i. „Reprobabilă.” Simţi că îi vine să vomite. Violet ar fi fost ruinată şi i-ar fi tras pe mama, pe sora ei, pe nepoţii şi nepoatele ei după ea.

Nările lui Sebastian fremătară, iar el se îndepărtă de ea pentru a vorbi cu un alt bărbat, lăsând ascuns tot ceea ce ar fi putut spune, în siguranţă, în spatele perdelei de tăcere.

Violet nu se putu abţine. Răsuflă uşurată. Era în siguranţă. Iar atât timp cât nimeni nu avea să afle, aşa va rămâne.

*

Soarele dimineţii strălucea direct în ochii lui Sebastian, violent, în timp ce se uita spre grădină. Foişorul de trandafiri prindea acele raze timpurii de soare, iar straturile de flori pline de rouă străluceau ca răspuns. Era al naibii de frumos. Ar fi putut chiar să se bucure de privelişte dacă nu i-ar fi pulsat capul insistent.

Dacă nu ar fi ştiut mai bine, şi-ar fi închipuit că suferă de efectele negative ale băuturii. Doar că nu băuse nimic mai tare decât un ceai în ultimele patruzeci şi opt de ore. Nu, altceva îl chinuia, şi, spre deosebire de mahmureala de după câteva sticle de vin, nu putea fi rezolvat cu o poţiune eficientă.

Niciun farmacist de pe pământ nu putea vindeca realitatea.

Ştia încotro se îndreaptă încă de la început. Violet era în sera ei; când ocoli tufişurile, o văzu stând pe un scaun, uitându-se la o serie de ghivece mici de pământ. Îşi trecuse picioarele încălţate în cizme în jurul picioarelor scaunului. Chiar şi de aici, o putea auzi fredonând fericită, ca pentru sine.

Lui Sebastian i se făcu rău de la stomac.

Ăsta nu era un motiv pentru a nu respecta procedura corectă. Uşa exterioară de la sera lui Violet se deschidea spre o încăpere închisă cu sticlă. Îşi dădu jos pantofii şi îşi schimbă redingota cu un halat de grădinărit. Se verifică pe sine şi aerul din jur cu atenţie – nicio albină la vedere.

Ea nu-şi ridică privirea când el deschise cea de-a doua uşă, nici când dădu la o parte straturile de tifon care ţineau

insectele afară. Nu-şi ridică privirea când el trecu pe lângă ea. Se concentra cu atâta ardoare asupra acelor mici vase de lut din faţa ei, cu o lupă într-o mână, încât nici măcar nu îl auzise intrând.

Doamne! Chiar şi după ceea ce-i spusese aseară, după felul în care fugise, lăsând-o în voia sorţii, ea părea atât de veselă stând acolo. El avea să strice totul.

Fusese de acord cu această şaradă cu ani în urmă, când nu înţelesese ceea ce se va întâmpla. Când implicarea lui însemnase doar să-şi semneze numele şi să o asculte pe Violet cum vorbea, două lucruri care păruseră să nu necesite niciun efort.

— Violet, spuse el încet.

Nu primi niciun răspuns.

— Violet, repetă el, de data aceasta puţin mai tare.

O văzu cum se trezea la realitate – clipind iute şi lăsând încet paharul pe care îl ţinea în mână, înainte de a se întoarce spre el.

— Sebastian! exclamă ea.

Era o notă de satisfacţie în vocea ei. Îl iertase pentru seara trecută. Dar zâmbetul pe care i-l oferi se stinse încet când văzu expresia de pe faţa lui.

— Sebastian? E totul în regulă?

— Ar trebui să-mi cer scuze, răbufni el. Dumnezeu ştie că ar trebui să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa, şi mai ales nu în public.

Ea flutură din mână.

— Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Ar fi trebuit să mă gândesc la tensiunea la care eşti supus. Serios, Sebastian, după tot ceea ce am făcut unul pentru celălalt, câteva cuvinte dure nu înseamnă mare lucru. Acum, e ceva ce trebuie să-ţi spun. Ea se încruntă şi se bătu cu degetul pe buze. Să vedem…

— Violet, nu te lăsa distrasă. Ascultă-mă!

Ea se întoarse înapoi spre el.

Nimeni altcineva nu o credea pe Violet drăguţă. El nu înţelesese niciodată asta. Da, nasul ei era prea mare. Gura ei era prea largă. Ochii ei erau puţin prea depărtaţi pentru

standardele clasice de frumuseţe. El vedea aceste lucruri, dar cumva nu contaseră niciodată. Dintre toţi oamenii din lume, Violet era cea mai apropiată de el, iar asta o făcea preţioasă în moduri la care nu voia să se gândească acum. Era cea mai dragă prietenă a lui, iar el era pe punctul de a o distruge.

— E ceva în neregulă? întrebă ea cu grijă, dregându-şi glasul. Sau... Ştiu că ceva nu este în regulă. Cum putem repara situaţia?

El îşi ridică mâinile în semn de capitulare în faţa întregii lumi.

— Violet, nu pot să mai fac asta. M-am săturat să trăiesc o înşelătorie.

Faţa ei se albi complet. Întinse mâna, apucă lupa şi o strânse la piept.

Sebastian simţi cum i se strânge inima.

— Violet.

Nu era nimeni pe care să-l cunoască mai bine, nimeni pe lume la care să ţină mai mult. Pielea ei se făcuse cenuşie. Stătea şi se uita la el, total lipsită de expresie. O mai văzuse aşa o dată. Nu-şi imaginase vreodată că el va fi cel care o să o facă să arate aşa din nou.

— Violet, ştii că aş face orice pentru tine.

Ea scoase un sunet curios din gât, pe jumătate ca de plâns, pe jumătate de sufocare.

— Nu face asta, Sebastian, ne putem descurca...

— Am încercat, zise el şoptit. Îmi pare rău, Violet, dar s-a terminat.

O distrugea, dar, pe de altă parte, ajunsese la capătul chiar şi al abilităţilor sale de... a juca teatru. Zâmbi cu tristeţe şi aruncă o privire prin sera ei. La rafturile pline de ghivece mici, fiecare dintre ele etichetate. La rândurile de plante aflate în diferite stadii, de la mici ciorchini de frunze la un covor verde, strălucitor.

La raftul cu cărţi din colţ, care ţinea douăzeci de volume legate în piele cu însemnări. Se uită peste toate dovezile pe care aştepta ca toţi ceilalţi să le descopere. În cele din urmă, se uită la Violet – la femeia pe care o

cunoştea de când era copil şi pe care o iubea de o jumătate de viaţa.

— Voi fi prietenul tău. Confidentul tău. Voi fi o mână de ajutor atunci când vei avea nevoie de una. Voi face orice pentru tine, dar există un lucru pe care nu-l voi mai face niciodată, zise el şi trase adânc aer în piept. Nu voi mai prezenta niciodată munca ta ca fiind a mea.

Lupa îi alunecă dintre degete şi ateriză pe pavajul de sub scaunul ei. Dar era dură – la fel ca Violet – şi nu se sparse.

El se aplecă şi o ridică.

— Poftim, zis el, dându-i-o înapoi. Vei avea nevoie de asta.

Capitolul 2

Trei ore mai târziu. Violet se trezi aşteptând în faţa casei lui Sebastian.

În anii în care lucraseră împreună, găsiseră o sută de modalităţi de a se întâlni fără să stârnească bârfe. Când se aflau la Cambridge, întâlnirea era relativ uşoară: casele lor se aflau la doar un kilometru şi jumătate distanţă, la douăzeci de minute de mers pe jos de-a lungul unei poteci împădurite. Copacii groşi le ascundeau drumul de ochii dornici de bârfe.

Datorită arbuştilor înalţi, sera lui Violet era ferită de ochii curioşi ai servitorilor, în timp ce calea spre biroul său era ascunsă de un labirint de tufe de buxus înalte cât un stat de om, care îi permitea să intre şi să iasă fără să bată la uşă.

Acum ea aştepta în acel labirint, stăpânindu-şi respiraţia şi nervii. Trebuia să îndrepte lucrurile, trebuia să încerce să găsească o cale de a continua. Dar îşi amintea expresia de pe faţa lui, privirea aceea tristă şi hotărâtă, şi nu ştia cum să schimbe asta.

Se aşeză pe o bancă de piatră şi lovi cu piciorul,

frustrată, în pietrişul de pe alee. Dacă punea totul în ordine, trebuia să existe o soluţie. O soluţie corectă, rezonabilă.

Pietrişul trosni; ea îşi ridică consternată privirea.

Era Sebastian. Nu purta redingotă, însă, chiar şi îmbrăcat doar în cămaşă şi vestă, expresia aceea serioasă îl făcea să pară formal. Avea o mână în buzunarul de la vestă şi o privea cu o expresie indescifrabilă.

Ea se gândi să se ridice – se gândi atât de mult, încât îşi dădu seama că momentul trecuse. Ar fi arătat ca o proastă dacă s-ar fi ridicat în picioare acum, la un minut după ce sosise el.

Se mulţumi să încline capul în direcţia lui.

— Sebastian.

— Violet.

El nu se apropie mai mult.

— Mă aşteptam să soseşti acum patruzeci şi cinci de minute. Sunt şocat că ţi-a luat atât de mult să vii şi să dezbaţi cu mine.

Degetele ei tresăriră. Se gândi să obiecteze din principiu, dar asta era ceea ce venise să facă.

— Încercam să-mi dau seama care sunt cele mai bune argumente. Am făcut o listă cu tot ce aş putea spune.

El ridică dintr-o sprânceană.

— O listă? Trebuie să văd asta. Chiar ai scris-o, nu-i aşa?

Ea s-a gândit să nege, dar el o cunoştea prea bine. Scoase hârtia din buzunarul fustei şi i-o dădu. El desfăcu foaia şi o netezi cu palmele.

— Bani, citi el. Pământ. Influenţa mamei tale. Îşi ridică privirea. Astea nu sunt argumente, Violet. Sunt mite. Cu excepţia, bineînţeles, a afirmaţiei despre mama ta. Aceea este o ameninţare.

— Da. Ei bine, făcu ea, neputând să-l lase să-i vadă neliniştea. Se uită în ochii lui. Îţi voi da cinci mii de lire sterline dacă…

— Nu am nevoie de cinci mii de lire, o întrerupse el, şi nu prea este o compensaţie echitabilă, în orice caz. Lasă-mă să îţi explic ce vreau. Vreau ca niciodată să nu-i mai

mint pe oamenii la care ţin. Îi întinse hârtia. Asta nu este pe lista ta.

Ea smulse hârtia de la el.

— Aşa cum am spus, încă mă gândeam.

Mototoli fără milă foaia între degete; o strânse într-o minge tare, densă, cu colţuri ascuţite care o înţepară în palme.

— Trebuie să fie ceva.

O pasăre cânta deasupra capului ei. Cerul albastru strălucea puternic deasupra tufişurilor tunse. Nu era vreme de renunţat, iar Violet nu avea de gând să facă asta. Dar, judecând după privirea lui Sebastian, acesta nu avea de gând să se predea uşor.

— Fratele meu, zise Sebastian, este pe moarte, iar când mi-a explicat ce plănuia să facă cu fiul său, a spus… continuă el şi îşi feri privirea, că-l va trimite pe Harry la bunica lui, pentru că eu sunt prea ocupat ca să am grijă de el. Nu i-am putut spune că nu eu am făcut toată munca. Am stat doar acolo în tăcere, întrebându-mă cum să răspund fără să dezvălui toate secretele noastre.

Violet îşi înfipse degetele în ghemul de hârtie.

— Prietenii mei îşi fac griji pentru mine, continuă Sebastian. E complet pe dos de cum ar trebui să fie. Eu ar trebui să am grijă de ei. Dar eu nici măcar nu pot să le explic că am treizeci şi doi de ani şi că sunt invizibil − sunt lăudat pentru o muncă despre care eu ştiu că nu este a mea şi înjurat pentru gânduri pe care nu le-am gândit.

Ea simţea cum i se pune un nod în gât. Nu ştia ce să spună, nu ştia cum ar putea să îmbunătăţească situaţia.

— Şi apoi, aseară, zise el, m-ai complimentat pentru discursul meu, când amândoi ştim că tu l-ai scris.

Violet îşi plecă fruntea.

— Asta a fost o greşeală. Ştiu. A fost doar…

— Când noi doi începem să uităm că este o minciună, este timpul să ne oprim. Nu mai pot spune nimănui adevărul, iar fiecare minciună se adună. Sunt mereu iritabil. Am vorbit serios când ţi-am spus că n-o să mai mint pentru tine. Nu-mi place persoana în care mă transform.

Dacă el pleca acum, avea să lase un gol în viaţa ei. Dar ce însemna asta, pe lângă reclamaţiile lui? Îndesă ghemul de hârtie în buzunar.

El făcu un pas înainte pentru a sta în faţa ei.

— Mă face să fiu iritabil cu tine, zise el mai încet. Şi ăsta este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Nu vreau să am resentimente faţă de tine. Eşti singura prietenă pe care o am şi care înţelege totul. Nu vreau să te pierd.

Aproape că o durea să se uite la el. Expresia din ochii lui, felul în care se apropia de ea. Simţea atracţia lui, ca şi cum ar fi fost o lună care urma să fie capturată, condamnată să orbiteze în jurul lui pentru totdeauna.

Îşi feri privirea, muşcându-şi buza. Probabil că el le făcea pe toate femeile să se simtă aşa. O făcea fără măcar să se străduiască.

— Suntem prieteni, zise Sebastian. Prieteni, dincolo de munca ta. Nu-i aşa?

A mai făcut un pas spre ea. Un pas periculos, care îi aduse prea aproape. Destul de aproape pentru a se întinde, destul de aproape pentru a o atinge.

Posibilitatea ca el să o atingă era foarte mare când stătea atât de aproape. Stârnea acea dorinţă ascunsă din ea, cea care îşi dorea ca el să o tragă într-o îmbrăţişare.

Dar Violet nu putea fi atinsă. Era dură şi neclintită.

Se forţă să se uite înapoi la el, îşi obligă inima să bată într-un ritm constant, fără să se lase afectată de sclipirea întunecată a ochilor lui. El nu avea niciun impact asupra ei. Era genul de bărbat care putea să obţină un răspuns de la o piatră, dar Violet era mai rece decât o piatră.

Trebuia să fie.

El mai făcu încă un pas spre ea – inima ei bătea cu putere, în ciuda eforturilor sale – iar el se aplecă peste ea.

Ar fi putut să-şi pună mâinile pe umerii ei, s-o imobilizeze pe bancă…

Ea inspiră agitat şi se ridică, punând distanţă între ei.

— Deci, despre asta este vorba, se auzi Violet spunând. Eşti supărat că, dintre toate femeile din lume, nu mă poţi face să cad la picioarele tale.

Răsuflă prelung şi se îndreptă de spate.

— Vorbeşte cât vrei despre prietenie, dar e clar că am scos singurul lucru care te-ar convinge de pe lista mea, zise ea şi îşi ridică bărbia. Relaţiile intime. Aceasta este moneda pe care o foloseşti, nu-i aşa?

Mâinile îi tremurau la simpla contemplare a acestui lucru. Îi era frig şi totuşi pulsul îi era accelerat. Scosese acest element de pe lista ei intenţionat – nu negociai cu lucruri la care nu erai dispus să renunţi.

Sebastian se uita atent la ea acum – privirea lui se opri asupra buzelor ei, apoi coborî pe corpul ei până la dantela care îi mărginea rochia de plimbare, iar apoi în sus, spre panglicile care îi strângeau talia. Simţea cum el respingea fiecare aspect al ei – coatele acelea ascuţite, noroiul din ochii ei.

Dacă nu voia cincizeci de acri de teren agricol, cu siguranţă nu avea nevoie de un specimen atât de slab ca ea.

— Îmi dau seama acum, făcu el încet cu o grimasă, că nu m-ai înţeles niciodată cu adevărat. Am ţinut prelegeri pentru tine timp de cinci ani la rând, spunându-le iar şi iar, la nesfârşit, până când ţi-am învăţat mintea mai bine decât oricine altcineva. Şi în tot acest timp, tu nu te-ai deranjat niciodată să-mi întorci favoarea.

— Sebastian.

Ea abia se putea uita la el, dar nici nu-şi putea feri privirea.

Ochii lui erau întunecaţi, faţa lui sumbră.

— Te cunosc atât de bine, spuse el şi făcu un pas spre ea. Ştiu că, dacă stau prea aproape, tu cauţi o scăpare. Dacă doar îţi ating degetele…

El ridică mâna. Ea se dădu înapoi.

— Întocmai, rosti el muşcător. Violet, noi doi ne minţim unul pe altul la fel de mult cum minţim şi restul lumii.

Era adevărat. Simţi cum i se strârneşte panica în stomac. În ultimul an – aproape fără voia ei – începuse să simtă din nou acel freamăt de interes, acele momente de

slăbiciune. Dar Sebastian nu ştia ce-i cerea.

Pentru el, nu ar fi însemnat nimic să-i destrame apărarea. Pentru ea, adevărul ar fi şters tot ceea ce era ea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Vocea ei nu părea a fi cea câtuşi de puţin nesigură. Şi de ce ar fi fost? Piatra era fermă. Piatra era neclintită.

— Ştii deja totul despre mine.

— Tot ceea ce ştiu despre tine zilele astea este munca ta.

Pietrei nu-i păsa de durerea care îi apărea în privire. Piatra ar fi rezistat. Asta făcea piatra.

Ea îşi trase nasul.

— Munca mea este tot ce am.

El o privi şi clătină uşor din cap.

— La naiba, Violet.

Piatra nu simţea nicio durere. Nu avea inimă ca să poată simţi.

— Presupun că lucrurile ar sta altfel, se auzi spunând, dacă aş fi una dintre femeile tale, sensibilă la farmecul tău. Atunci, probabil că aş putea…

El se îndepărtă de lângă ea, retrăgându-se atât de repede, încât ea rămase cu răsuflarea tăiată.

— Nu fi ridicolă, Violet, rosti el cu voce joasă şi aprigă. Nu îmi pasă ce crezi despre morala mea, dar am standarde. El îşi întoarse capul pentru a o contempla peste umăr, cu ochii lui întunecaţi şi intenşi. Iar tu nu le îndeplineşti.

Ea simţi un gol în stomac. Era prea mult adevăr în asta, suficient pentru a-i reaminti de ce îl respinsese.

— Atunci, la revedere şi n-am cuvinte, se auzi ea spunându-i celui mai bun prieten al ei. E mai bine că nu mai lucrăm împreună. Mă îndoiesc că îţi voi observa absenţa.

Ar fi vrut să poată pleca imediat, dar fu nevoită să-şi caute mănuşile care încă zăceau pe bancă.

— Sunt sigur că nu o vei face, ripostă el. Bine că nu voi fi aici.

Ea îşi luă mănuşile şi se uită la el. Avea braţele încrucişate, iar ochii îi străluceau de furie. Sebastian era rareori furios, rareori îşi ieşea din pepeni. Dacă Sebastian

îşi arăta supărarea – şi asta de două ori în douăzeci şi patru de ore – trebuia să fie mâhnit dincolo de ceea ce înţelegea ea.

Avea dreptate. O durea să recunoască asta. Avea dreptate; nu puteau continua aşa cum o făcuseră până atunci. El avea prea multe aşteptări de la viaţă, iar ea avea prea puţine.

O privi ca şi cum şi-ar fi imaginat că ea îşi va cere scuze, chiar şi acum. „Da, Sebastian. Nu te voi mai îndepărta. O să accept să mă îndrăgostesc de cel mai mare cuceritor al Londrei.” Pentru o clipă, vru să-i ia mâinile şi să-i mărturisească totul. Dar când se gândi să deschidă gura, descoperi că nu avea nimic de spus. Măcar asta nu fusese o minciună. Ea nu putea avea nimic altceva decât munca. Orice altceva… ei bine, avea să se transforme în fosilă destul de curând.

Aşa că îşi puse mănuşile şi plecă.

Capitolul 3

Domeniul unde crescuse Sebastian se afla la şaisprezece kilometri vest de Londra, la o oră de plimbare plăcută de la punctul în care clădirile înghesuite făceau loc unor cătune mai mici şi peisajului rural. Şarada lui cu Violet îi absorbise atât de mult din viaţa de adult, încât acum se simţea în faţa unui gol imens. O distanţă uriaşă se crease între el şi oamenii la care ţinea cel mai mult. Dar dacă exista un loc unde se putea duce pentru a umple acest gol, aici era. Aici, pe pământul care aparţinea fratelui său, în locul în care amintirile sale din copilăria timpurie se adunau neclare.

Amintiri despre cum căzuse în acel părău, acolo, pe când avea şase ani, încercând să o imite pe Violet în timp ce traversa graţios un buştean. Cum ea îi citea o poveste cu voce tare când el abia învăţa literele.

Chiar şi aici, Violet se împletea cu viaţa lui. Ea crescuse la niciun kilometru distanţă de el. Era cu doi ani

mai mare decât el şi, de când se ştia, o urmărise peste tot, văzând-o ca pe o creatură minunată, una mult mai inteligentă şi mai capabilă decât el. Era prima dată în viaţa lui Sebastian când stătea departe de ea, asta era ceea ce se întâmplase în ultimele zile.

Dar aici erau şi alte amintiri în afară de cele care o conţineau pe Violet, şi de aceea venise Sebastian aici.

Îşi mână calul la grajduri. Un bărbat ieşi şi se oferi să aibă grijă de animal. Sebastian îi făcu semn să plece.

Fusese o plimbare blândă, iar iapa lui neagră nu prea avea nevoie de mai mult decât de un masaj şi de o găleată cu ovăz. Totuşi, nu se grăbi cu periatul, trecând peria peste vârtejurile părului ei, privindu-i pielea cum tresălta când îi gâdila flancurile. Era unul dintre cele mai vechi trucuri pe care le cunoştea: când nu reuşea să înţeleagă lumea, putea măcar să-şi înţeleagă calul.

Uşile grajdului se deschiseră. Lumina pătrunse înăuntru; un alt cal pufni la intrare, sudând tare.

Sebastian îşi ridică privirea. Călăreţul – un tip înalt şi zdravăn – se lăsă să alunece de pe cal.

Omul gâfâia după aer. Rămase o vreme acolo, sprijinindu-se de animal ca şi cum genunchii nu l-ar mai fi susţinut. Sebastian stătea pe scăunel lângă propriul animal, îngheţat, dorind să se ridice, dar temându-se să intervină.

Treptat, respiraţia bărbatului se linişti. Se îndreptă.

Nu chemă niciun servitor.

Sebastian clipi nedumerit când fratele său mai mare se puse într-un genunchi lângă calul său şi desfăcu singur chinga. Înainte ca Sebastian să-şi poată oferi ajutorul, el ridică şaua grea de pe armăsar. Se clătină sub greutatea ei, dar reuşi să se sprijine de un zid. Respiraţia îi era dificilă, răsunând prea tare în întunericul grajdului.

Sebastian se ridică în picioare.

— Benedict. Ce naiba crezi că faci?

Benedict Malheur încremeni în locul în care stătea. Preţ de o clipă, fu ca şi cum poziţiile celor doi erau inversate, ca şi cum Sebastian ar fi fost cel mai în vârstă, iar Benedict cel cel care fusese prins cu mâţa în sac. Dar

clipa nu dură prea mult.

— Sebastian! Benedict se mai opinti o dată şi împinse şaua la locul ei. Ai ajuns până la urmă.

— Am sosit ca să te găsesc aruncând şei, călărind destul de tare cât să obosească şi un războinic…

— Se numeşte galop.

Benedict se întoarse spre calul său.

— Şi am să încetez să mai ies la galop când voi fi mort.

Sebastian se uită urât la fratele lui. Era singurul lucru pe care putea să-l facă, în afară de a-l trânti pe Benedict la pământ şi de a-l bumbăci. Ceea ce, dacă era să se gândească, nu prea putea face nici una, nici alta.

— Nu e amuzant, zise el.

— Bineînţeles că nu. Nu a fost o glumă.

Ba da, fusese. Totul fusese o glumă. Întreaga lume a lui Sebastian devenise o farsă întortocheată. Voise să-şi recupereze viaţa. În schimb, o pierduse pe Violet, îl pierdea pe Benedict…

Fratele său se aplecă calm şi luă o găleată. Fără să se uite la Sebastian, păşi pe uşa grajdului. Sebastian goni după el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise el, prinzând mânerul de metal şi încercând să-i ia găleata. Voi pompa eu apa. Eu o voi căra.

Trase de găleată, dar fratele său refuză să i-o cedeze.

— Un gentleman are întotdeauna grijă de animalele sale, replică Benedict.

— Da… Fratele său îl învăţase asta de îndată ce Sebastian învăţase să călărească. Dar în aceste condiţii…

— Un gentleman are întotdeauna grijă de animalele sale, repetă Benedict. Doamne Sfinte, Sebastian, nu ţi-aş fi spus niciodată dacă aş fi ştiut că o să devii o cloşcă!

De parcă Sebastian nu şi-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă din felul în care gâfâia fratele său. Dar nu venise aici ca să se certe cu el din cauza unei găleţi de apă.

Îşi încrucişă braţele şi se uită la fratele său cum manevra pompa.

Mişcările lui Benedict erau neregulate, respiraţia îi era îngreunată; apa ieşea în mod neuniform, iar când găleata era pe jumătate plină, fratele său se opri pentru o clipă. Întoarse capul, tuşi şi scuipă pe jos. Sebastian zări o urmă de roz şi strânse din pumni.

— Haide, zise Sebastian, lasă-mă să…

— Nu. Benedict nici măcar nu se uită la el. Nu sunt un invalid, să ştii.

Sebastian încercă să nu-şi dea ochii peste cap.

— Bineînţeles că nu eşti, răspunse el sarcastic. Prefă-te că suntem copii. Tu eşti un cavaler, iar eu sunt scutierul tău. Eu doar fac munca de jos, aşa cum ar trebui să facă un bun scutier.

Încercă să ia din nou găleata din strânsoarea fratelui său, dar Benedict refuză să-i dea drumul.

— Nu sunt un cavaler, făcu el, şi suntem mult prea bătrâni pentru jocuri din astea. Smulse mânerul de la Sebastian. Intenţionez să continui ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. La urma urmei, un gentleman are demnitatea lui.

— O, *demnitatea,* zise Sebastian, cu o lejeritate pe care nu o simţea. Te rog, chiar! Demnitatea, mai presus de orice.

Benedict era cu zece ani mai în vârstă decât Sebastian. Tatăl lor murise înainte ca Sebastian să înveţe să meargă, aşa că el jucase rolul atât de tată, cât şi de frate. Îi aruncă lui Sebastian o privire de avertisment, una pe care Sebastian o ştia prea bine. O văzuse atât de des în copilărie. O dată însemnase: „Să nu îndrăzneşti să aduci acel căţeluş acasă!” Cu altă ocazie, însemnase: „Spune-i mamei cum s-a spart vaza aia, sau o voi face eu pentru tine.”

Sebastian nu fusese niciodată uşor de intimidat. Se strâmbă la fratele său – nasul încreţit, gura schimonosită. Dar adevărul era că spusese mereu adevărul – despre vaze şi căţei deopotrivă – şi acum nu-i stătea gândul la asta.

Sfidarea era amuzantă doar atunci când miza era mică. Benedict duse găleata în curtea laterală, unde o sobă mică stătea rezemată de perete. Aprinse focul, turnă o

parte din apă într-un ceainic şi aşteptă. Sebastian îl urmă, încercând să nu se încrunte la el.

— Dacă inima îmi cedează, vorbi Benedict în cele din urmă, pentru că nu pot suporta greutatea neînsemnată a unei şei sau a unei găleţi de apă, voi considera bucuros că a venit vremea să plec.

— Tot nu e amuzant, bombăni Sebastian.

— Tot nu e o glumă.

Nu. Benedict nu glumea. Întotdeauna fusese atât de sobru, atât de direct. Atât de direct. Atât de uşor de enervat, dacă era să recunoască. Era fratele perfect: muncea din greu, primea note mari la şcoală şi laude şi mai mari pentru temperamentul lui echilibrat. Toată lumea îl respecta, inclusiv Sebastian. Era prea bun pentru a putea fi urât de cineva. Poate de aceea soarta decisese să-i joace cea mai crudă festă.

— O să mor, zise Benedict cu nonşalanţă. Poate peste o lună. Poate peste un an. Ridică din umeri. Pe de altă parte, s-ar putea ca şi tu să mori. La fel, oricine altcineva.

Sebastian deschise gura pentru a argumenta, dar apoi o închise la loc. Să-şi convingă fratele să-şi ia măsurile de precauţie necesare era o luptă pentru o altă zi; o zi în care, poate, un doctor era prezent, capabil să ofere un contrapunct raţional şi sobru. Astăzi, el avea ceva mai important de discutat.

Benedict bătu cu degetul în ceainic, estimând temperatura.

Sebastian îngenunche lângă fratele său.

— Ascultă, Benedict. Vreau să vorbesc cu tine despre ceea ce se va întâmpla cu Harry.

— Ţi-am spus deja. Nu trebuie să-ţi faci griji că te vei pricopsi cu băiatul. Ştiu cât de plin este programul tău. Se va duce la bunica lui din Northumberland. Ea a fost de acord să-l ia.

După ce Benedict discutase cu Sebastian şi îi spusese ce urma să se întâmple, Sebastian fusese prea şocat ca să înţeleagă vestea. Totul venise prea repede – informaţia despre inima fratelui său, mărturisirea despre felul metodic

în care Benedict se apucase să-şi pună ordine în afaceri şi în viaţă. Sebastian nu fusese în stare să spună un cuvânt ca răspuns, cu atât mai puţin să obiecteze.

Simţise fiecare centimetru din prăpastia care se deschisese între el şi fratele lui. Nici măcar nu fusese în stare să spună: „Nu-ţi face griji, Benedict. Violet face cea mai mare parte a muncii."

— Harry are şapte ani, zise Sebastian încet. Doamna Whiteland l-a vizitat o dată în toată viaţa lui şi a fost supărată pe el pe toată durata vizitei. Abia dacă o cunoaşte, iar ea nu-l iubeşte.

Fratele său nu se uită la el.

— Poate că nu, dar sunt sigur că ea îşi va face datoria.

— Eu ar trebui să am grijă de el, zise Sebastian.

— Eşti ocupat, răspunse Benedict. Cu…

Cu minciunile pe care Sebastian le spusese de-a lungul anilor. Sebastian întinse mâna şi îl apucă pe fratele său de umăr.

— Nu, nu sunt. După ceea ce mi-ai spus zilele trecute? Renunţ la tot. Mai am câteva lucruri de rezolvat, dar… Flutură cu mâna prin aer. S-a terminat. Să nu crezi niciodată că sunt prea ocupat pentru tine, Benedict. Sau pentru Harry.

Benedict lăsă să-i scape o respiraţie lungă şi lentă, dar tot nu se uită spre Sebastian. Pur şi simplu, luă ceainicul şi turnă puţină apă în găleată, amestecând apa caldă şi pe cea rece cu mâna şi testând temperatura, ca şi cum Sebastian nu ar fi zis nimic. Dar Sebastian vedea expresia de pe faţa lui. Fratele lui arăta de parcă ar fi fost împăiat şi urcat pe perete. Ca şi cum Sebastian ar fi făcut o greşeală îngrozitoare.

— Harry are nevoie de cineva stabil, zise în cele din urmă fratele său, amestecând mai departe în găleata cu apă. De cineva respectabil. Îşi schimonosi buzele într-un zâmbet, dar tot nu îi întâlni privirea lui Sebastian. Eşti un naş extraordinar, Sebastian. Cel mai bun unchi la care Harry ar putea spera. Îi vei cumpăra lui Harry primul său cal şi îl vei duce la primul său club de gentlemeni. Dar un naş

nu este un părinte. Iar tu…

Îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi vrut să schiţeze dimensiunile unei prăpăstii care se lărgea.

— Da… eu? spuse Sebastian.

Privirea aceea împăiată a devenit şi mai îndurerată.

— Nu mă face să o spun, Sebastian.

— Haide, Benedict. Nu sunt chiar atât de rău. Niciodată nu mi-am depăşit veniturile, nici nu am băut peste măsură – cel puţin, nu de când aveam cincisprezece ani, iar asta a fost la nunta ta. Nu am copii în afara căsătoriei.

— Nu pentru că nu ai încercat, murmură fratele său.

Acum nu era momentul să îl educe pe fratele său cu privire la modalităţile de a evita riscul respectiv.

— Nu consum opiu, continuă Sebastian. Şi nici nu-mi exploatez servitorii. Nu am ucis niciodată pe nimeni. Nici măcar nu am rănit grav pe cineva. Şi îl iubesc pe Harry. Ştii asta. Îl vreau.

Fratele său clătină din cap.

— Amândoi vom fi mai fericiţi dacă nu vom purta această conversaţie, Sebastian. Nu o forţa.

Benedict se ridică în picioare, luă găleata şi plecă spre grajd.

Sebastian sări şi el în picioare şi îl urmă.

— Nu sunt lipsit de defecte, ştiu, dar…

Fratele său se îndreptă de spate şi se întoarse spre el.

— Ai făcut o listă foarte drăguţă adineauri. Ai dreptate în legătură cu un lucru: în ceea ce priveşte ticăloşii, tu eşti relativ benign. Dar ai observat că fiecare element de pe lista ta a fost ceva ce nu ai făcut? Nu ai băut în exces. Nu ai creditori. Spune-mi însă: ce ai realizat?

Sebastian se holbă la Benedict. Trecuse atât de mult timp de când nu îi mai spusese nimeni aşa ceva – atât de mult timp de când cele mai dragi rude ale sale îi ţinuseră predici să facă ceva cu viaţa lui, încât, la început, Sebastian crezu că înţelesese greşit.

— Poftim? făcu el.

Şi atunci îşi aminti: cea mai mare realizare a lui

fusese tot o minciună.

Dar Benedict nu ştia asta.

— O, da. Buzele fratelui său se subţiară. Ai susţinut acele teorii ciudate ale tale. Trei sferturi din Anglia respectabilă te urăşte.

— Jumătate, răspunse Sebastian cu un zâmbet. De fapt, e doar jumătate. Judecând după corespondenţa mea, s-ar putea să fie doar patruzeci şi opt la sută. Şi din aceştia, doar un număr mic vrea să-mi facă rău fizic. Restul ar dori doar să-mi pună căluş sau să mă arunce în închisoare.

Benedict se încruntă, de parcă nu şi-ar fi dat seama că ultimele remarci fuseseră spuse în glumă.

— Nu are rost să ne certăm asupra procentului exact. Ce parte din ţară o displace măcar puţin pe bunica lui Harry?

— Cea mai mare parte a ţării nu a auzit niciodată de ea.

— Infamia ta, zise Benedict cu asprime, nu prea te recomandă. Cu ani în urmă, ţi-am spus că îţi va crea probleme, dar nu m-ai ascultat atunci.

Sebastian nu crezuse că era relevant. Ce mai conta dacă oamenii cărora nu le păsa deloc de el nu ţineau la el? Nu-şi dăduse seama niciodată că fratele său se număra printre cei care nu-l plăceau. Benedict făcuse câteva remarci nepotrivite, dar ce frate mai mare bun ar lăsa să treacă ocazia de a face comentarii răutăcioase? Însă Benedict nu prea îl cunoştea pe omul care devenise Sebastian. Era oare o surpriză faptul că acesta fusese rolul pe care Sebastian îl juca pentru toţi ceilalţi?

— Poate că aşa este, îi răspunse Sebastian dând din cap, dar eu îl iubesc pe Harry.

— Şi eu, îi replică Benedict. Dar uită-te la datele problemei. Bunicul tău a fost duce. Tatăl tău a fost un industriaş bogat; tu ai moştenit o parte considerabilă când a murit. Nu te-ai apucat de comerţ, nu ai intrat în serviciul guvernamental sau în armată. Te-ai născut cu toate avantajele, dar ce ai făcut? Te-ai transformat în cel mai mare ticălos din toată Anglia.

Sebastian simţea cum i se strânge pumnul pe lângă corp, dar refuză să-şi dezvăluie furia. În schimb, încercă un zâmbet leneş.

— Dar cel puţin m-am priceput de minune la asta, ceea ce valorează ceva.

Benedict tresări.

— Da, Sebastian, zise el încet. Te-ai priceput de minune.

Atunci înţelese Sebastian exact cât de mare era preţul pe care îl plătise. Benedict însuşi călcase pe urmele tatălui lor, preluând conducerea fabricilor şi angrenajul de comerţ pe care Sebastian le ignorase. El era cel liniştit, responsabil şi competent. Se distanţaseră la fel de mult cât puteau să se distanţeze doi fraţi.

O, ştia că fratele său era disperat în privinţa lui, dar el întotdeauna crezuse că era o disperare frăţească şi iubitoare, genul de disperare cu care îl bătea pe Sebastian pe umăr şi îl numea incorigibil.

Dar aceasta era o dezaprobare muşcătoare, un reproş vicios care îl priva de fratele şi de nepotul său dintr-o singură lovitură.

— Te înşeli, spuse el cu voce înceată. Sunt mult mai mult decât consideri tu.

— Hm!

— Înţeleg, continuă Sebastian înainte ca fratele său să poată lansa o nouă listă de reproşuri, de ce ai gândi aşa. În ultimii ani, abia dacă ţi-am dat şansa să mă cunoşti.

— Eu te cunosc, îl contrazise Benedict. Te cunosc foarte bine.

— Eu nu sunt ca tine, zise Sebastian, dar cred că avem mai multe în comun decât ţi se pare ţie.

Benedict a ridicat dintr-o sprânceană a neîncredere.

— O?

— Alegerile mele au însemnat că tu nu ai avut ocazia să vezi acest lucru, continuă Sebastian, aşa că eu ar trebui să fiu cel care să facă legătura. Tu vrei să fac ceva ce vei înţelege? Foarte bine. Atunci voi face comerţ.

Fratele său pufni.

— Sebastian, nu poţi să anunţi, pur şi simplu, că te apuci de comerţ. Este nevoie de ani întregi ca să te poţi apuca.

— Îhî.

Nu avea nicio intenţie de a-şi dedica viaţa comerţului, dar avea o idee, una care îi venise zilele trecute în timp ce citea un articol din ziar. Ideea lui era un lucru mărunt, dar ar fi fost ceva despre care ar putea vorbi. Ar putea avea o conversaţie bazată pe altceva decât pe minciuni sau pe dezaprobarea lui Benedict.

— O, nu, zise Benedict. Cunosc expresia asta. Ai un plan. Un plan pe stilul Sebastian. Ştiu cum acţionezi. Ai de gând să vii şi să-mi spui că ai intrat în comerţ, când amândoi ştim că va fi un fel de truc.

— Fără trucuri, spuse Sebastian, cu gândul deja la ce va trebui să facă. Fără înşelăciuni.

Fratele lui pufni din nou.

— Niciunul dintre noi nu are nevoie de mai mulţi bani, Sebastian. Nu vreau să te implici în speculaţii. Ultimul lucru de care trebuie să-mi fac griji pe lângă toate celelalte este solvabilitatea fratelui meu.

— Nu va fi nevoie să-ţi faci griji, îi zise zâmbind Sebastian fratelui său. Îţi promit că nu voi risca mai mult de patru sau cinci mii de lire sterline, pe care eu pot foarte bine să îmi permit să le pierd. Dar am vorbit serios când am spus ceea ce am spus. Am terminat cu activitatea de om de ştiinţă. Şi…

Îşi ridică privirea şi se uită la Benedict.

— Şi tu eşti important pentru mine. Ai dreptate; nu este vorba despre bani. Este vorba despre a avea ceva despre care putem vorbi.

Fratele său făcu un pas înapoi.

— Doamne, Sebastian. Aproape că am impresia că vorbeşti serios. Când eşti tu vreodată serios?

— Sunt serios când vine vorba despre tine, zise Sebastian. Eşti singura familie care mi-a rămas. Iar Harry este… ca propriul meu copil.

— Este greu de asimilat. Tu nu eşti niciodată serios în

legătură cu nimic.

Fratele său îşi analiză cuvintele. Şi apoi, pentru că Benedict era perfect şi nu credea în exagerări, adăugă:

— Cu excepţia lui Violet.

Violet. Doamne, gândurile la ea se simţeau ca amintirea unui membru lipsă. Un alt bărbat ar fi putut să vadă ochii lui Violet la ultima lor întâlnire – atât de calmă şi de liniştită – şi să creadă că nu era afectată. Sebastian se gândea la mâinile ei. Întotdeauna îşi arăta emoţiile prin mâini. Mâinile ei erau încleştate, exprimând o angoasă care nu i se citea pe faţă. I se făcea rău, gândindu-se la ceea ce îi spusese.

„Am standarde, iar tu nu le îndeplineşti.” Adevărul, dar un adevăr sucit ca să doară. Doar pentru că ea se prefăcea că nu are sentimente, nu însemna că el putea să o şocheze cum dorea.

— Mai serios, răspunse el. O ştii pe Violet şi interesul ei pentru botanică. Nu a lipsit niciodată de la niciuna dintre prelegerile mele. Este singurul lucru pentru care mă respectă.

Acesta, se temea el, era adevărul amar.

— Am renunţat la asta, dar nu sunt pregătit să renunţ la tine.

Fratele său se uită la el.

— Asta înseamnă mult pentru mine, Sebastian.

Era un început. După cinci ani de distanţare din ce în ce mai mare, Sebastian avea în sfârşit un punct de unde să încerce să îmbunătăţească relaţia. Fratele său îi zâmbi; momentul deveni aproape incomod.

Înainte să devină de-a dreptul jenant, uşa grajdului se deschise.

— Unchiule Sebastian! În grajd apăru ca o furtună un copil. Unchiule Sebastian! Ce mi-ai adus?

— Să-ţi aduc? făcu Sebastian, refuzând cu grijă să se uite în direcţia fratelui său. Harry, de ce ai crede că ţi-am adus ceva?

— O, haide, unchiule Sebastian, nu mă tachina…

Harry se opri brusc, văzându-şi tatăl în umbră.

— O, tată, zise el, brusc serios. Nu te-am văzut acolo.

Sprânceana lui Benedict se ridică întrebătoare.

— Îmi răsfeţi copilul, nu-i aşa, Sebastian? Nu ai găsit de cuviinţă să menţionezi asta mai devreme, nu-i aşa?

— Eu să-l răsfăţ pe Harry?

Era important să nu sune prea nevinovat, altfel Benedict şi-ar fi dat seama că minţea. Tocmai se felicita pe sine însuşi că nimerise tonul când fratele său întinse mâna.

— Da-mi bomboanele cu unguraş şi nimeni nu va fi rănit.

Cu o grimasă, Sebastian scoase din haină un pachet cu dulciuri şi i-l înmână fratelui său.

— Chestia aia despre care vorbeam? zise Benedict. Chestia aia pe care o voiai? Trebuie să impui puţină disciplină. Este un băiat, nu un căţeluş, şi nu vreau să fie răsfăţat.

— Ah, tată. Harry se uită de la un adult la altul. Stai, ce a făcut unchiul Sebastian? Era vorba despre mine? Are de gând să mă ia cu el în acea excursie la pescuit despre care a pomenit ultima dată când a fost aici? Da, da?

— Poţi să iei o singură bomboană după cină, zise Benedict cu fermitate, jonglând cu pachetul la care Sebastian renunţase. Dacă ai fost cuminte.

— Da, domnule, răspunse Harry muşcându-şi buza. Dar despre ce alt lucru vorbeai?

— Să fii cuminte înseamnă să nu pui întrebări, îi spuse Benedict.

Asta i se părea o regulă foarte plictisitoare lui Sebastian, dar îşi ţinu gura. Dacă ar fi trebuit să răspundă la întrebările continue ale lui Harry toată ziua, probabil că ar fi gândit altfel.

Sebastian se uită la Harry şi îi şopti fratelui său:

— Nu-i aşa că… Nu ştie că tu eşti… pe moarte?

— Nu, răspunse Benedict cu uşurinţă. Nu cred că e cazul să învăţ un băiat să călărească până când nu este capabil să înţeleagă pericolele.

— Pot să-i arăt unchiului Sebastian cuibul bufniţei? întrebă Harry.

— Da, sigur. Benedict îi făcu semn din cap lui Sebastian. Dar nu uita despre ce am vorbit, Sebastian. Ne vedem în casă.

Sebastian îşi urmă nepotul afară pe uşile batante ale grajdului. Tot ce avea de făcut acum era să-l întâlnească pe Benedict pe terenul lui. Să-i arate că el, Sebastian, era mai mult decât ceea ce văzuse fratele său. Iar odată ce acest lucru era îndeplinit…

Se uită în jos la Harry.

Odată ce lucrul ăsta era îndeplinit, avea să vadă ce mai urma.

— Sunt bufniţe fioroase? îl întrebă pe nepotul său după ce ieşiseră din grajd şi mergeau pe pajişte. Bufniţe la fel de mari ca dragonii, cu gheare groase şi ciocuri ascuţite ca briciul? Am fost trimişi de regină să le judecăm pentru crimele lor?

— Da! exclamă Harry cuprins de bucurie. Dar asta e…

Băiatul se opri.

— O, nu. Nu pot. Asta e… asta e o prefăcătorie, nu-i aşa? Tata a spus că sunt prea mare pentru asta acum.

Altă dată, Sebastian ar fi respins acest concept. Ba chiar i-ar fi spus că avea un pachet de bomboane în plus în buzunarul de la haină şi că doar cei mai buni vânători de bufniţe din ţară primeau bomboane ca recompensă atunci când învingeau un cuib de bufniţe.

Bufniţele Otrăvitoare din Feathergloop.

Dar lui Benedict nu i-ar fi plăcut.

— Da, zise el mohorât, este o prefăcătorie. Şi dacă spui că eşti prea mare pentru asta…

Se uită în jos la capul nepotului său – la frizura linsă, care nu împiedica totuşi ca părul lui Harry să i se ridice, oricât de mult s-ar fi străduit să-l netezească. Sebastian îl ciufuli cu înverşunare, până când şuviţele castanii se ridicară de pe capul nepotului său ca o aureolă.

— Hai să mergem să ne uităm la bufniţe.

*

Trecuseră două săptămâni de când Violet îl văzuse ultima oară pe Sebastian – două săptămâni în care sperase că durerea cuvintelor lui se va estompa. Cumva, reuşise să se mintă că totul era în regulă, continuându-şi sarcinile zilnice ca şi cum nu s-ar fi deschis o prăpastie imensă în viaţa ei. Dar rutina nu o ajuta; ea doar îi amintea de tot ceea ce pierduse.

Era o dovadă a neliniştii lui Violet faptul că, în cele din urmă, renunţase să se prefacă şi venise în această casă confortabilă din Mayfair. Din exterior, arăta ca orice reşedinţă elegantă: vopsea albă, ornamente negre, flori în jardiniere la ferestrele din faţă. Când Violet intră înăuntru, văzu obişnuita marmură şi o servantă clasică. Dar mai era şi o mică armată de soldaţi de tablă campată pe treptele largi care duceau la primul etaj, abandonată de către generalii lor în mijlocul pregătirilor de luptă.

Unele familii credeau că pe copii trebuie doar să-i vezi, nu să-i şi auzi. Dar sora lui Violet avea prea mulţi copii pentru a face altceva decât să arunce cu priviri supărate când auzea acea regulă stupidă. Intrarea în casa lui Lily reverbera de ecoul ţipetelor de copii la joacă.

O mulţime de copii.

Violet îi înmână lucrurile lacheului şi aşteptă. Lily îşi făcea întotdeauna timp să o vadă pe sora ei, indiferent de distrugerile pe care copiii ei le făceau prin casă.

Violet nu era sigură dacă Lily o iubea – familia lor nu era genul care să vorbească despre astfel de lucruri, iar Violet nu era o persoană uşor de iubit. Dar Violet îşi iubea sora, iar Lily avea nevoie de Violet. În cele din urmă, pentru cineva ca ea, totul se reducea la aproximativ acelaşi lucru: când Violet era la necaz, se ducea la sora ei.

După săptămâni întregi în care încercase să uite cuvintele lui Sebastian – săptămâni întregi în care se holbase la plantele care încolţiseră cu Sebastian alături de ea – avea nevoie să consoleze pe cineva.

Gândindu-se la Sebastian, încă se simţea ca şi cum cineva i-ar fi turnat apă clocotită pe piept.

Două săptămâni… şi încă o ardea amintirea a ceea ce

îi spusese el: „Eu am standarde. Tu nu le îndeplineşti.”

Îşi trase nasul şi îşi feri privirea, aşteptând ca durerea să se risipească. Dar asta nu se întâmplă, aşa că îi înmână lucrurile lacheului care o întâmpinase.

— Spune-i marchizei că sunt aici, te rog, i-a cerut ea.

— Bineînţeles, milady, îi răspunse bărbatul, făcând o plecăciune. Dacă îmi permiteţi să vă conduc la…

— Aşteaptă…

Apelul se auzi din capul scărilor.

Violet îşi ridică privirea şi o văzu pe nepoata ei mai mare făcându-i nebuneşte cu mâna. Amanda se năpusti pe scări, săltând în jurul fortificaţiilor de tinichea cu o stângăcie care o făcea să pară şi mai drăguţă. O tânără domnişoară în vârstă de şaptesprezece ani nu putea să nu fie drăguţă. Amanda era proaspătă, zâmbitoare şi exuberantă, nedorind să creadă că viaţa îi va aduce altceva decât cele mai bune lucruri.

Violet spera că aşa va fi.

— Mătuşă Violet, exclamă plină de nerăbdare nepoata ei, apucând-o de braţ pe Violet. Slavă Domnului că eşti aici! Trebuie să vorbesc cu tine.

Violet se uită în jos la degetele nepoatei sale care o prinseseră de mânecă. Violet ştia că era o femeie formidabilă. Cei mai mulţi oameni se temeau de ea. Nu o atingeau şi nici nu o îmbrăţişau. Cu siguranţă nu o apucau de braţ cu o asemenea familiaritate.

Doamne, se bucura că cineva o făcea.

Îşi trase nasul şi îşi trecu mâna peste cea a Amandei.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbesc cu tine, repetă Amanda, aruncând o privire spre scări.

Îşi muşcă buza, apoi se uită la lacheul care răspunsese la uşă.

— Billings, spuse ea, du-te şi cheam-o pe mama şi spune-i că a venit mătuşa Violet. Nu se uită la aceasta când continuă. Dar te rog să-mi faci favoarea de a merge foarte, foarte, foarte, foarte încet.

Billings se întoarse şi începu să se îndrepte spre scări

într-un ritm respectabil.

— Mai încet, sugeră Amanda, iar bărbatul încetini până la un pas lent, de plimbare.

— Haide, îi zise Amanda mătuşii sale.

Nici măcar privirea încruntată a lui Violet nu o opri pe nepoata ei. Amanda o luă pe Violet de braţ şi o conduse în salonul din faţă. Încăperea, ca întotdeauna, era caldă şi primitoare. Perdelele groase fuseseră date la o parte, astfel încât doar valuri subţiri şi vaporoase de ţesătură protejau fereastra, lăsând să pătrundă lumina soarelui şi sugestia caldă şi estompată a unei pieţe mărginite de case mari. Mobilierul era crem cu auriu, culorile unui soare de primăvară timpuriu. Picturile de pe pereţi sugerau înflorirea naturii – flori şi frunze verzi ca mărul şi câmpuri de iarbă până la glezne.

Dar se apropia luna iunie şi, indiferent de minciunile pe care le spuneau pereţii, în cameră era prea cald. Amanda îi făcu semn lui Violet să ia loc şi se aşeză delicat pe un scaun tapiţat în faţa ei. Dar, în loc să vorbească, Amanda îşi învârti degetele mari.

Orice ar fi avut fata în minte, Violet era cea care trebuia să înceapă această conversaţie.

— Cum merge sezonul? întrebă ea în cele din urmă.

Era absolut ridicol să se gândească la faptul că fata avea un sezon. Asta însemna că Violet era suficient de mare pentru a avea o nepoată dispusă să se căsătorească. Dar Lily, cu doar câţiva ani mai mare decât Violet, se căsătorise la şaptesprezece ani şi reuşise să aibă primul ei urmaş în decurs de un an.

La vârsta Amandei, Violet fusese împinsă afară în tumultul social – vizite şi baluri, şi altele asemenea.

Fusese îngrozitor pentru ea, dar probabil că avea să se dovedească mai bine pentru nepoata ei. În primul rând, Amanda nu era nici pe departe la fel de ciudată ca Violet. Eventualul ei soţ va vrea mai mult decât un singur lucru de la ea.

Violet, aşezată pe canapeaua brodată din salonul din faţă al surorii ei, îşi încrucişă braţele şi încercă să nu se

foiască. Pernele erau prea moi şi era nevoie de efort ca să-şi ţină coloana vertebrală dreaptă şi să nu se cocoşeze.

Vizavi de ea, nepoata ei examina ţesătura brodată a manşetelor.

— Haide, Amanda, stai dreaptă şi vorbeşte cu mine, îi sugeră Violet.

Amanda îşi înălţă capul. Avea pe buze un zâmbet blând, iar ochii erau mari şi inocenţi.

— Sezonul meu, răspunse ea cu vocea ca un clinchet de clopoţei veseli, se desfăşoară excelent.

Bineînţeles că da, dacă se pricepea atât de bine să mintă.

— O? se miră Violet încruntându-se.

— Într-adevăr, insistă Amanda. Mama crede că un conte va face o ofertă pentru mine. Îţi vine să crezi? Eu, contesă?

Oricine altcineva ar fi văzut o fetiţă prostuţă, prostuţă – una cu stele sclipind în privire la primul ei sezon, orbită de posibilitatea unei oferte din partea unuia dintre cei mai importanţi nobili ai Angliei.

Violet tremură, imaginându-şi-o pe Amanda ca fiind genul de contesă aşa cum devenise şi ea însăşi. Rece ca piatra, fără nicio posibilitate de a avea mai mult.

— Este doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, continuă Amanda, şi este chipeş. Şi…

Se opri, privind în depărtare.

— Şi…

Şi fu sfârşitul virtuţilor sale.

Violet aşteptă, dar nu mai urmă nimic.

— Nu te-a învăţat bunica nimic? întrebă Violet în cele din urmă. Dacă tu vrei ca cineva să creadă că eşti entuziasmată de partidă, trebuie să ai laude mai bune pentru viitorul tău soţ decât „nu este bătrân” şi e „rezonabil de arătos”. Îţi sugerez „amabil” sau „romantic”

Buzele Amandei tresăriră, dar ea îşi menţinu expresia sclipitoare de falsă inocenţă.

— Corect. Voi încerca din nou. Este de vârsta mea. E chipeş, amabil şi… teribil de romantic. Tu ştii toate

avantajele pe care mi le va aduce odată ce voi deveni contesă.

Violet simţi pe limbă un gust acru.

— Ştiu.

— Odată ce mă voi căsători cu el, voi ajunge să-l iubesc. Nu-i aşa?

Violet ştia ce voia nepoata ei să i se spună. „Da, îl vei iubi. Sigur că da.” Poate că ar accepta chiar mai prudenta formulare cu „foarte posibil”

— Mie aşa mi s-a întâmplat, zise ea în cele din urmă. Şi soţul meu m-a iubit. Eşti o persoană grijulie, Amanda. Primele câteva luni de căsnicie sunt intime. Acestea apropie oamenii, chiar dacă nu erau chiar aşa când s-au căsătorit.

Amanda dădu încet din cap, gândindu-se la asta.

Ceea ce venea după acele prime luni era însă ceea ce conta cu adevărat.

— Cunosc oameni care au intrat într-o căsnicie fără dragoste şi au găsit-o totuşi, continuă Violet. Cunosc oameni care s-au căsătorit din dragoste şi au sfârşit urându-se reciproc până la sfârşitul primului an. Şi am avut o prietenă care nu şi-a iubit soţul atunci când s-a căsătorit cu el, s-a convins pe sine că îl iubeşte după primele luni şi…

— Şi ce? întrebă Amanda.

— Şi apoi şi-a dat seama că se înşelase, încheie Violet cu rigiditate. Dacă ai un gram de independenţă în tine, un soţ se va supăra. El îţi va da reguli şi se va aştepta ca tu să le urmezi. Dacă doreşte, îţi poate controla prietenii, ocupaţiile tale inutile, activităţile tale de agrement. Unii soţi vor să te modeleze într-o altă persoană, şi nu contează dacă eşti făcută din marmură în loc de lut – el te va împinge şi, dacă nu te laşi, te va face să simţi că eşti cea mai josnică şi cea mai egoistă persoană din lume.

Amanda îşi duse mâna la gură.

— Asta s-a întâmplat cu tine?

— Prostii, zise Violet cu bruscheţe. Ţi-am spus deja. Eu vorbesc despre o prietenă.

Amanda înghiţi în sec.

— Dar tu nu ai cedat, mătuşă Violet. Uită-te la tine.

Violet privi în sus.

— Nu vorbim despre mine.

— O, foarte bine. Prietena ta nu a cedat, nu-i aşa?

Violet se aşează foarte dreaptă şi se forţă să-şi privească nepoata în ochi.

— Ea nu era făcută din genul de material care să cedeze. Dar chiar dacă cedezi şi te rupi în două, dacă se aplică suficientă presiune, oricine începe să se uzeze la margini. Ca firimiturile de la o brioşă. Suntem cu toţii materie friabilă.

Amanda acceptă asta în tăcere.

— Eu sunt făcută din materie friabilă, spuse ea în cele din urmă. M-aş rupe. Deja mă rup. Mama mă întreabă ce e în neregulă cu el, iar când nu am un răspuns – când spun că este un tip foarte drăguţ, dar nu vreau să mă căsătoresc cu el, atunci…

Uşa se deschise şi apăru sora lui Violet.

Când erau mai tinere, oamenii obişnuiau să spună că Violet şi Lily arătau exact la fel, că erau gemene, în ciuda celor doi ani care le despărţeau. Toţi acei oameni fuseseră nişte idioţi. Lily era, evident, mult mai drăguţă. Părul ei era de un şaten lucios şi ondulat, obrajii ei, rotunzi şi cu gropiţe. Era mereu zâmbitoare, mereu o încântare. Acum o văzuse pe Violet, iar faţa i se lumină. Se îndreptă spre partea cealaltă a camerei şi, înainte ca Violet să poată spune ceva, o apucă pe Violet de încheieturile mâinilor şi o trase în picioare.

— Violet, zise ea. Mă bucur atât de mult să te văd!

Aproape nimeni pe lumea asta nu o îmbrăţişa pe Violet. Dar Lily o făcea, trăgând-o într-o îmbrăţişare atât de aprigă, încât Violet aproape că se dezechilibră. Era minunat. Şi totuşi, când îşi ridică mâna puţin pentru a-şi bate sora pe spate, ea se simţi atât de ridicol, încât îşi lăsă mâna să atârne în aer înainte de a o lăsa să cadă la loc, foarte încet.

Lily se trase înapoi.

— Violet, spuse ea, mi-a fost atât de dor de tine. Eşti

singura persoană – literalmente singura persoană din lume – care poate înţelege ce se întâmplă în acest moment. Am nevoie de sfatul tău, de ajutorul tău.

— Înţeleg, răspunse Violet.

Slavă Domnului, Lily avea întotdeauna nevoie de Violet, iar Violet o adora pentru asta. Lily avea tot ceea ce o femeie cumsecade ar trebui să-şi dorească: un soţ care o adora, o viaţă plină de lucrurile pe care şi le dorea cel mai mult şi o grămadă de copii. Şi totuşi, avea nevoie de Violet. Asta o făcea pe Violet să se simtă aproape adorabilă.

— Da, zise sora ei, fluturându-i jucăuş degetul, înţelegi. Întotdeauna ai înţeles. Încă de când te-ai născut, ai ştiut exact de ce am eu nevoie. Este straniu.

Violet lăsă să treacă asta fără să comenteze.

— Vezi tu, este…

Lily se opri în mijlocul propoziţiei şi se întoarse.

— Amanda Louise Ellisford, ce Dumnezeu faci în salon?

Amanda făcu ochii mari, într-o expresie de inocenţă minunată şi perfectă.

— Ei bine, eu doar îi ţineam companie mătuşii Violet până la sosirea ta, asta-i tot. Sunt doar sociabilă.

Mama ei nu se lăsă păcălită de tonul ei nonşalant, aşa cum nici Violet nu se lăsase păcălită. Îşi puse mâna în şold.

— Credeai că mătuşa ta, Violet, ţi-ar oferi compasiune şi cuvinte amabile?

— Mătuşa Violet? Amabilă? Bineînţeles că nu am crezut, dar…

— Eşti o fată foarte prostuţă, zise mama ei, dar sunt sigură că Violet te va face să înţelegi. Violet întotdeauna vorbeşte cu bun-simţ. Acum nu te mai plânge şi începe să te mândreşti cu realizările tale! Vei fi o contesă.

— Da, mamă.

— Şi nu folosi tonul ăsta cu mine, o dojeni Lily cu degetul. Nu am nevoie să te văd cum îţi dai ochii peste cap ca să ştiu că în sinea ta o faci.

— Da, mamă.

Asta fu spus pe un ton mai blând.

— Bine. Acum dă-mi o şansă să vorbesc cu mătuşa ta fără ca vreunul dintre fraţii şi surorile tale să ne întrerupă, iar când vom termina, îţi voi permite să ieşi la o plimbare în parc cu mătuşa ta. Eu nici măcar nu voi veni cu tine. Ţi se pare corect?

Faţa Amandei se lumină la aceste cuvinte.

— Da, mamă, răspunse ea, pe tonul cel mai respectuos posibil.

Făcu o mică reverenţă şi plecă, lăsându-le pe cele două surori singure.

Lily o privi plecând, cu un zâmbet pe faţă.

— Fata asta… fata asta o să mă omoare, zise ea clătinând uşor din cap.

Dar era o mândrie în zâmbetul ei, o strălucire de mulţumire de sine în ochii ei.

— Se va da pe brazdă, concluzionă în cele din urmă, apoi se întoarse la Violet. Violet, draga mea. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie cu disperare.

Totul era întotdeauna disperat la Lily. Întotdeauna fusese aşa. Deşi ea era cea mai în vârstă, Violet se simţea adesea ca şi cum ea ar fi fost cea care călca pe urmele surorii ei, încercând să aplaneze lucrurile. Aşa stăteau lucrurile; oamenii o plăceau pe Lily, iar în timp ce ei erau ocupaţi să o placă, Violet se ocupa de lucruri.

Asta nu o deranjase niciodată pe Violet. Îi plăcea să aibă ceva de făcut, iar dacă sora ei nu ar fi fost acolo, lumea tot nu ar fi plăcut-o mai mult pe Violet. Nu ar fi făcut decât să o ignore şi mai mult.

Încercă să afişeze o expresie încurajatoare.

În mod clar nu funcţionă, pentru că Lily scoase un oftat exasperat.

— Te rog, doar ascultă-mă. De data asta, e ceva serios.

— Sunt atentă, zise Violet.

— Aşa să faci, atunci, îi răspunse Lily. Este vorba despre mama. Încearcă să facă cu Amanda ceea ce ne-a făcut şi nouă.

Violet clipi nesigură.

— Ştii cum a fost asta. Lily se întinse şi o atinse pe Violet pe braţ. Mi-a luat ani buni după căsătorie să ajung să am încredere în Thomas cu adevărat, să am încredere în el aşa cum ar trebui să aibă o soţie. Am fost atât de îngrădită de regulile mamei şi de regulile nescrise, de ceea ce se putea spune şi de ceea ce nu se putea spune. Dacă nu ar fi fost dragostea şi răbdarea lui Thomas... Ea se uită spre covor, ca şi cum ar fi zărit un viitor aproape sumbru. Nu, spuse ea încet. Nu pot să o las pe mama să facă la fel cu Amanda. Ne-a făcut deja destul rău amândurora, şi numai prin voia lui Dumnezeu ne-am revenit.

„Vorbeşte pentru tine”, ar fi vrut să spună Violet. Nu se simţea vătămată din pricina regulilor mamei sale. Avusese nevoie de ele cu disperare. Dar, pe de altă parte, Violet avusese nevoie de lecţii despre cum să se ascundă de lume. Toată lumea o plăcea deja pe Lily exact aşa cum era; ea nu avea nevoie să se prefacă.

Violet se uită la sora ei. Lily avea ochii mari. Părul ei castaniu era aranjat perfect. Avea o versiune mai blândă a feţei lui Violet: un nas mai mic, buze mai pline. Mai multă strălucire în ochi, mai puţine riduri la colţurile ochilor. Toate astea o făceau să fie drăguţă, într-un fel în care Violet nu reuşise niciodată să fie. O făceau mai blândă, iar Violet nu fusese niciodată nici astfel. Violet era colţuroasă, rigidă.

— Ştii, îi spuse Violet surorii ei cu atenţie, nu e ca şi cum mama ar fi acţionat aşa cum a făcut-o fără motiv.

Lily se întinse şi o apucă de mână pe Violet.

— Acea bârfă e moartă de mult. Acele minciuni nu le pot face rău copiilor mei acum.

Violet îşi feri privirea. Nu fuseseră bârfe. Fusese un scandal, unul care ar fi putut să-i distrugă pe toţi.

— Minciuni? întrebă ea cu blândeţe. Care minciuni?

Lily făcu un gest de nerăbdare cu o mână.

— Da, da. Da, ştiu. Să nu recunoşti niciodată lucrurile care te pot răni.

Violet nu se referise la regulile mamei lor. Dar Lily scoase un sunet de exasperare.

— Noi suntem o familie. Şi ştiu că tu simţi la fel ca

mine. Ceea ce ne-a făcut mama – ceea ce a făcut din noi – a fost insuportabil. Ne-a făcut fiinţe dure, neîncrezătoare fără niciun motiv.

Doamne, Lily chiar credea asta. Dacă nu văzuse niciodată cât de disperate erau lucrurile? Când detaliile urâte din raportul legistului ieşiseră la iveală – acele cuvinte despre un „posibil accident” – bârfele au început. Violet le auzise peste sicriul tatălui ei. Stătuse acolo, la paisprezece ani, simţindu-se stânjenită şi neîndemânatică, ţinându-şi nasul în sus pentru că nu ştia cum altfel să se abţină să nu plângă. Se agăţase de mănuşile negre ale mamei sale şi simţise cum mama ei o strângea la fel de tare la rândul ei.

A doua zi, mama ei se aşezase cu Lily şi cu Violet la micul dejun.

— Scriu o carte, anunţase ea. O carte despre reguli de bună purtare, iar voi două veţi exemplifica învăţăturile din carte.

Lily şi Violet se holbaseră la ea amorţite, confuze şi îndurerate.

— Vor exista foarte multe reguli, le spusese mama lor. Reguli de bună purtare în public, care vor apărea în ghidul tipărit în sine, şi reguli private, pe care va trebui să le respectaţi mai îndeaproape.

La momentul respectiv, Violet nu înţelesese. Începuse lecţiile mamei ei cu nedumerire.

O doamnă nu recunoaşte niciodată o insultă. Aceasta era regula publică, cea care fusese tipărită în cele din urmă în „Ghidul de bune maniere al unei lady”. Dar, în schimb, „Ghidul din umbră” – aşa cum ea şi Lily numiseră regulile private pe care mama le dăduse lor – era mai explicit. O lady nu recunoaşte niciodată o insultă, dar nici nu o uită. Ea o răzbună înapoi, indiferent cât de mult durează.

O lady nu minte niciodată, proclama vesel „Ghidul” Cuvântul ei este cel mai de preţ lucru.

O doamnă nu este niciodată prinsă cu minciuna, replica întunecat „Ghidul din umbră”, dar sunt şase lucruri în legătură cu care orice doamnă minte întotdeauna.

O doamnă îşi împarte averea, pleda „Ghidul de bune

maniere al unei lady”. Dar „Ghidul din umbră” explica: „O doamnă protejează ceea ce este al ei şi nu împarte cu nimeni.”

De-a lungul anului de doliu, mama lor le băgase în cap toate aceste reguli celor două surori. Nimeni nu aflase vreodată minciunile pe care le spuneau, pentru că ele nu fuseseră niciodată prinse.

Iar când ieşiseră în societate, „Ghidul de bune maniere al unei lady” fusese cel care dominase conversaţia. Nu întrebarea dacă tatăl lor era sau nu un sinucigaş. Mama lor era o femeie inteligentă. Îi făcuse pe toţi să-i urmărească fiicele în căutarea unor indicii greşite şi le învăţase pe fete să ascundă lucrurile pe care nimeni nu avea voie să le vadă.

Fuseseră mincinoasele perfecte, absolut perfecte, minţind cu zâmbetul pe buze şi cu cele mai bune maniere.

Lily putea să creadă că era îngrozitor, dar Violet înţelegea scopul lecţiilor ca fiind necesar. Lily nu o iertase niciodată pe mama lor; Violet o admira.

În copilărie, nu se gândise niciodată la durerea intimă a mamei ei. Niciodată nu se gândise cât de mult trebuie să o fi durut să zâmbească auzind cele mai rele bârfe. Acum îşi dădea seama: mama lor îşi ţinuse capul sus şi rezistase, refuzând să lase ca durerea ei şi „posibilul accident” al soţului ei să afecteze viitorul fiicelor sale.

— Este complet inutil, spuse Lily. De fiecare dată când Amanda se duce în vizită, mama începe să o înveţe regulile. Toate regulile. O învaţă pe fiica mea lucrurile despre care orice doamnă trebuie să mintă.

Sora lui Violet îşi ridică braţele în aer.

— Nu este niciodată acceptabil să minţi! Ea îmi spune că niciodată nu se ştie când poate izbucni un scandal şi că e mai bine să fii pregătită. Ai auzit vreodată ceva mai nerezonabil decât asta? La ce fel de scandal se aşteaptă ea?

Violet încercă să afişeze o expresie cât se poate de neutră, să scuture din cap în ceea ce spera să fie o nedumerire înţelegătoare. Dar mintea ei făcuse deja un salt

înainte faţă de sora ei. Ea scrisese zeci de lucrări în care discuta despre ereditate genetică – şi, prin urmare, despre relaţiile sexuale – în termeni sinceri şi clari. Se gândea la lucrarea pe care o publicase explicând obiceiurile de reproducere ale speciei moliei pestriţe, incidenţa relativă a diverselor colorări ale moliei de la începerea revoluţiei industriale şi ce legătură aveau toate acestea cu teoria evoluţiei a lui Darwin.

Se gândi la oamenii care asistau la prelegerile lui Sebastian, fluturând pancarte şi strigând ocări, şi îşi imagină că o urmăreau pe ea în schimb.

„Murdară”, şoptise femeia din spatele ei. Reproşuri murdare.

În teorie, mama ei nu ştia nimic din toate astea. În practică, Violet nu fusese niciodată atât de proastă încât să parieze împotriva mamei sale. Era clar că trebuia să aibă o discuţie cu ea.

Lily scutură din cap, fără să ţină seama de gândurile lui Violet.

— Aşa credeam şi eu. Nu există niciun scandal. Doar dacă nu ascunzi tu ceva palpitant.

Sunt şase lucruri în legătură cu care orice doamnă trebuie să mintă.

Violet îi zâmbi surorii ei cât de călduros putea.

— Doamne! Când am reuşit eu vreodată să ascund ceva de tine? se auzi pe sine spunând cuvintele ei rigide şi formale.

— Ei bine, zise Lily cu viclenie, există domnul Malheur.

Violet clipi spre sora ei, temându-se să spună ceva.

— Reputaţia lui? sugeră Lily, împingând-o jucăuş cu cotul. Cu femeile? Eşti conştientă de asta? Să nu spui niciodată că ai cedat în cele din urmă.

— O! exclamă Violet, trăgând aer în piept. Despre asta e vorba. Lily, ştii că suntem doar prieteni din copilărie.

„Şi nici măcar asta nu mai suntem.”

Lily zâmbi şi o apucă pe Violet de încheietura mâinii.

— Te tachinez, dragă. Bineînţeles că ştiu că nu te-ai implica niciodată cu el în acest fel, zise ea făcându-i cu

ochiul. Este atât de nesuferit, cu acele prelegeri îngrozitoare pe care le ţine! Dacă vreodată ai fi atât de egoistă încât să te predai vicleniei lui, ar trebui să te ignor complet, râse Lily.

Violet se uită la sora ei – ascultă un râs care nu era chiar suficient de vesel, ba chiar un pic cam răutăcios pe alocuri – şi înţelese că Lily nu glumea. Fusese un avertisment, nu o tachinare. Înghiţi în sec.

Acesta era motivul pentru care Lily nu o înţelegea niciodată pe mama lor. Mama ştia cum era să porţi un scandal în suflet, să ştii că adevărul te-ar face să fii ostracizată pentru totdeauna. Lily nu înţelesese niciodată asta.

— O să vorbeşti cu mama, atunci, îi spuse Lily. Convinge-o să înceteze să-i mai umple Amandei capul cu asemenea prostii. Ea nu mă ascultă niciodată, dar tu…

— Asta pentru că eu o înţeleg, remarcă Violet.

— Da, spuse Lily cu nonşalanţă, eşti dificilă ca şi ea. Înţepătoare, greu de înţeles.

Rosti asta ca şi cum ar fi fost un fapt simplu, unul asupra căruia toată lumea era de acord.

— Şi ai putea să vorbeşti cu Amanda? O frământă ceva, ceva ridicol. Ea te ascultă.

— Mai bine zis să o prostesc, bombăni Violet.

Lily pufni şi o bătu pe Violet pe umăr.

— Te rog, Violet. Tu eşti singura mea speranţă.

— Hm, pufni Violet.

Dar Lily o cunoştea prea bine. Era plăcut să aibă cineva nevoie de ea, chiar dacă numai pentru ceva atât de neînsemnat.

— Voi vorbi cu amândouă, îi zise Violet.

Iar dacă nici aceste sarcini nu-i luau gândul de la cuvintele rostite de Sebastian, cele care îi treceau prin minte la cele mai nepotrivite momente – „Am standarde. Tu nu le îndeplineşti” atunci nimic nu avea să reuşească.

Capitolul 4

— Deci, ia spune-mi despre acest peţitor cu care nu vrei să te căsătoreşti, îi ceru Violet Amandei.

Trecuse o jumătate de oră de când îşi luase rămas-bun de la sora ei. În parc era cald, iar pălăria ei cu boruri largi abia dacă îi proteja faţa de soare. Totuşi, nu aveau alt loc unde să vorbească fără să fie întrerupte. Amanda avea şapte fraţi şi trei surori; intimitatea nu era des întâlnită la ea acasă.

Nepoata ei se înroşi.

— Nu am spus niciodată că nu vreau să…

— Doamne, dacă ne învârtim în jurul cozii, nu vom ajunge nicăieri, zise Violet. Ignoră măcar o dată sfatul bunicii. Apleacă-te spre mine şi şopteşte.

Amanda se aplecă. Dar nasul i se încreţi. Se uită la Violet şi apoi se îndreptă şi îşi feri privirea.

— O, haide, o îndemnă Violet. Te voi ajuta să începi. Aşa funcţionează: „Eu nu îl iubesc”.

— E mai rău de atât.

— Eşti îndrăgostită de grăjdar.

Amanda zâmbi împotriva voinţei ei.

— Nu. Are doisprezece ani.

— Ei bine, atunci nu poate fi atât de îngrozitor. Nu eşti îndrăgostită de un copil angajat de familia ta. Aşadar, spune-mi!

Nepoata ei făcu o grimasă.

— Am fost în vizită la prietena mea Sarah. S-a căsătorit acum două luni, ştii? Mi-a spus ce se întâmplă când se căsătoresc femeile.

— Ah?

Violet se întristă. Una era să-i facă o favoare lui Lily, dar ea refuza – refuza categoric – şi poarte discuţia despre „penisurile nu sunt chiar atât de rele şi, de fapt, multor femei ajunge să le placă asta” aici, în Hyde Park, dintre toate locurile.

— Din câte îmi dau seama, continui Amanda, trebuie

să planifici meniuri, să supraveghezi servitorii şi să mergi în vizite. Fata oftă. Asta este întreaga ta viaţă după ce te căsătoreşti.

O, slavă Domnului! Nu se punea problema discuţiei despre penis.

— Sună plictisitor, gemu Amanda, apoi se uită la Violet. Nu… nu că tu ai fi plictisitoare. Sau mama mea. Doar că…

Violet îşi împreună degetele.

— Există organizaţii caritabile. Ai putea să faci voluntariat.

Amanda trase aer în piept.

— Caritatea e foarte bună, dar organizaţiile pentru doamnele de treabă par deosebit de inutile. Nu are niciun sens să petreci patru ore pe zi întâlnindu-te cu alte femei pentru a putea tricota ciorapi pentru săracii merituoşi, mai ales că trebuie să plăteşti trei şilingi asociaţiei pentru ceai în timp ce faci asta. Amanda se strâmbă. Dacă am lua acei şilingi şi i-am folosi pentru a angaja femei care să lucreze la bucată, am putea oferi atât locuri de muncă pentru săracii merituoşi, cât şi să producem ciorapi mai buni decât cei pe care ne-am strădui noi să-i facem.

Violet se uită la nepoata ei.

— Înţeleg acum de ce mama ta mi te-a pasat, comentă ea sec. Faci observaţii logice.

De asemenea, Lily părea să trăiască cu iluzia că Violet favoriza instituţia căsătoriei. Nu era atât de rău pentru oameni ca sora ei. Dar fusese vina lui Lily că Violet se căsătorise atât de bine. Violet – cea simplă, neinteresantă – nu ar fi avut niciodată parte de atenţie dacă nu ar fi fost fertilitatea uimitoare a surorii ei. În mintea unui conte îmbătrânit, presupusa fecunditate a lui Violet fusese mai presus de orice altceva.

— Este o pierdere colosală de timp pentru mine, zise Amanda. Întreaga instituţie a căsătoriei sună ca o pierdere de timp. De ce acceptă o femeie aşa ceva?

— Pentru că nu are o idee mai bună despre ceea ce ar trebui să facă cu ea însăşi, poate? îi răspunse Violet sec. De

aceea se căsătoresc mulţi oameni.

— Este un motiv absolut enervant.

— Este un sistem enervant. Obişnuieşte-te cu el.

Amanda pufni şi apoi se uită în altă parte.

— Mda! Am nevoie de ceva care să-i distragă mamei atenţia. Ceva de făcut deocamdată, până când îmi vine o idee mai bună.

Clopote de alarmă începură să răsune în capul lui Violet. Astfel, bănuia ea, nu era cum sperase Lily că va decurge conversaţia.

— Vrei să mergi cu mine în America? o întrebă Amanda cu dulceaţă.

— Nu.

— Franţa?

— Poate, dar nu pentru o perioadă suficient de lungă pentru a evita cu totul întrebarea despre căsătoria ta.

— Mătuşă Violet, tu eşti singura mea speranţă.

Lily spusese exact acelaşi lucru. Violet oftă şi privi fix peste iaz.

— O să mă gândesc la asta, îi răspunse Violet şi se apucă să facă exact aşa.

Lily voia ca ea să o convingă pe Amanda să se căsătorească. Amanda voia ca Violet să o ducă de acolo. Iar mama lui Violet avea, fără îndoială, şi ea planurile ei, unele pe care Violet se temea să le contemple.

Violet nu se vedea minţind-o pe nepoata ei. Amanda nu ar ierta-o niciodată. Dar nici nu se vedea spunându-i adevărul: „Poţi să faci o sumedenie de lucruri dacă te căsătoreşti. Asigură-te doar că bunica ta negociază o înţelegere excelentă, speră ca soţul tău să moară şi apoi găseşte pe altcineva care să revendice meritele pentru ceea ce vrei să faci.”

Doamne, ce încurcătură.

Un domn stătea în mijlocul aleii; ea abia dacă îl zări în timp ce analiza situaţia. Adâncită în gânduri, Violet făcu un pas în lateral, trăgând-o pe Amanda cu ea.

Chiar atunci o voce întrerupse reveria lui Violet.

— Ei bine, o zi bună şi ţie!

Acea voce era familiară – prea familiară.

Violet îşi ridică privirea, smulsă din gânduri, şi întâlni nişte ochi întunecaţi care o priveau cu neîncredere.

Cândva, ea ar fi zâmbit la o întâlnire întâmplătoare cu Sebastian. Acum, vederea lui o durea. Îi readucea în minte acele cuvinte pe care le spusese cu două săptămâni în urmă.

Scutură din cap şi îşi feri privirea.

Acea amintire era un cuţit care continua să taie.

El o privea cu un mic zâmbet pe faţă. Sebastian zâmbea aproape întotdeauna. Putea deruta pe cineva care nu-l cunoştea mai bine, dar Violet ştia exact ce fel de zâmbet era acesta. Pe faţa unui alt bărbat, ar fi putut fi o grimasă – ca şi cum ar fi mirosit ceva urât şi nu voia să stânjenească pe nimeni, indicând că cineva era flatulent.

— Mă scuzi, zise ea netezindu-şi fustele. S-a întâmplat ceva?

— Chiar aveai de gând să treci pe lângă mine fără măcar un salut? o întrebă el.

Violet înghiţi în sec.

— Nu te-am văzut, domnule.

Zâmbetul lui nu dispăru, dar ochii îi sclipiră uşor.

— O, nu m-ai văzut, nu-i aşa? Aşa va fi de acum înainte?

— Nu, vorbesc serios. Nu te-am văzut.

Violet se frecă la ochi. Şi de ce se simţea jenată, când el fusese cel care spusese acele lucruri îngrozitoare?

Îi spusese că nu se ridica la standardele lui.

— La propriu, nu te-am văzut. Mă gândeam la altceva. Nu cred că aş fi văzut-o nici pe regina însăşi, chiar şi dacă ar fi valsat cu o zebră.

Colţul gurii lui se ridică uşor într-un amuzament real, deşi reticent.

— În plus, continuă Violet, pe un ton cât de rezonabil putea, sunt aici cu nepoata mea. Ea este în primul ei sezon şi are o reputaţie de protejat. Voi nu ar trebui să faceţi cunoştinţă.

Amanda stătea lângă Violet. Ochii ei se îndreptară

iute spre Sebastian cu o curiozitate bănuitoare.

— Chiar aşa, zise Sebastian. Nu vor exista prezentări. Trebuie să fiţi Lady Amanda.

Amanda dădu să-i facă o plecăciune lui Sebastian, până când Violet o prinse de braţ şi clătină din cap.

— Noi nu am fost prezentaţi, a insistat Sebastian. Nu mă cunoaşteţi. Persoana pe care nu o cunoaşteţi, de altfel, este domnul Sebastian Malheur.

O mică exclamaţie scăpă de pe buzele Amandei şi ea făcu un pas înapoi.

— Mătuşă Violet, îl cunoşti… pe el?

Violet îşi dădu ochii peste cap.

— Îl cunosc. Şi mama ta îl cunoaşte. Amândouă îl cunoaştem destul de bine. A crescut într-o casă aflată la niciun kilometru distanţă de casa unde ne-a crescut bunica ta.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Sebastian nepoatei lui Violet. Voi încerca să nu te seduc pe loc.

Violet simţi că începe să o ia o durere de cap, mici înţepături ascuţite în frunte.

— Sebastian, nu poţi vorbi despre seducţie cu nepoata mea nemăritată.

Un alt bărbat ar fi putut să roşească şi să-şi ceară scuze. Dar Sebastian doar îi oferi un zâmbet încrezut şi îi făcu cu ochiul.

— Nu vorbeam despre seducţie, spuse el. Vorbeam despre a nu seduce, care, după cum sunt sigur că ai presupus, este exact opusul seducţiei.

— Asta înseamnă a despica firul în patru, îi replică Violet. Dacă ţi-aş fi cerut să nu vorbeşti despre elefanţi, iar tu te-ai plimba prin jur urlând despre ne-elefanţi, ai menţiona elefanţi cu fiecare respiraţie. Categoria tuturor lucrurilor care nu sunt elefanţi include marsupialele, canidele…

— Categoria a tot ceea ce nu este un elefant nu include ne-elefanţi? întrebă el, examinându-şi inocent unghiile. Asta e contraintuitiv.

— Categoria subiectelor de conversaţie, sublinie

Violet, care nu sunt legate de elefanţi nu include o discuţie despre gaura în formă de elefant din conversaţie!

Amanda îi privea întrebătoare.

— Doamne sfinte, zise ea admirativ, întorcându-se spre Sebastian. Eşti bun la asta. Tu ai atras-o pe mătuşa Violet într-o discuţie irelevantă fără să ridici măcar un deget.

Violet pufni, amintindu-şi brusc că se aflau pe o alee în mijlocul Hyde Park.

— Nu merit asemenea laude, spuse Sebastian. Doar că toată această conversaţie a luat forma unui elefant. A început cu elefanţii, continuă cu elefanţi… sunt elefanţi până jos.

— Elefanţi mari, fu de acord Violet.

Sebastian dădu din cap cu o sobrietate prefăcută.

— Toţi elefanţii mei sunt mari.

— Sebastian, zise ea chinuit, dar cel puţin nu era o referire directă la seducţie. Nu poţi… nu putem…

Dar ea nu ştia cum să termine propoziţia. „Nu poţi încerca să mă convingi să uit ceea ce ai spus.”

— O să explodez, bombăni ea. Într-un nor de praf şi disperare.

— Nu face asta, spuse Sebastian privind-o cu o îngrijorare simulată. Este o zi atât de frumoasă, încât nu mi-ar plăcea să se strice vremea.

Ea se uită urât la el. Trebuia să o facă, altfel s-ar fi trezit că izbucneşte în râs. Îşi acoperi gura.

— Gata cu elefanţii.

— Dacă insişti, zise el privind în altă parte. Iată un subiect de conversaţie care nu este deloc despre elefanţi. Îmi doream oricum să pot vorbi despre asta, în orice caz. Deci, transportul maritim…

Dacă exista o schimbare de subiect mai deconcertantă, Violet nu o ştia.

— Transportul maritim?

— Da, ştii tu. Navele. Lucruri plutitoare care se deplasează pe apă şi care transportă marfă? Folosind metoda celor mai mici pătrate, am început să…

— Metoda celor mai mici ce? Habar nu am despre ce vorbeşti.

Amuzamentul reticent al lui Violet se spulberă. Îi venea să-i tragă un şut. Contesa de Cambury nu ştia nimic despre metode numerice. Ea nu trebuia să ştie deloc matematică. Dacă el nu voia să vorbească cu ea despre ştiinţă când erau singuri, trebuia să facă bine să nu abordeze subiectul în public.

— Nu contează, a încheiat Sebastian cu un oftat. Doar câteva cifre. N-ai înţelege.

— Într-adevăr. Păstrează-ţi matematica despre nave pentru prietenii tăi, domnule Malheur. Eu sunt ocupată.

El se încruntă, deschise gura, apoi o închise din nou.

Amanda se încruntă.

— Nu-mi dau seama dacă voi doi vă certaţi unul cu celălalt sau dacă acesta este modul vostru normal de a conversa.

— Este normal, răspunse Violet.

— Ne certăm, zise Sebastian în acelaşi timp.

Trecu un moment stânjenitor. El îi întâlni privirea.

— Nu ne certăm, îl contrazise Violet încăpăţânată. Avem o discuţie diplomatică minoră despre… nomenclatură.

El îşi dădu jos pălăria şi îşi trecu mâna prin păr, ciufulindu-l într-un mod pe care ea îl găsea iritant şi adorabil în acelaşi timp. Ea refuză să se gândească la el ca fiind adorabil.

— Uite, Violet, zise el. Ştiu că există… motive pentru care s-ar putea să ne simţim stânjeniţi unul în prezenţa celuilalt. Dar trebuie să încercăm să fim civilizaţi. Oliver se căsătoreşte în câteva zile. Va trebui să ne vedem oricum. Un armistiţiu pentru moment?

Nunta lui Oliver. Aveau să petreacă împreună ore întregi. Ar avea tot timpul pentru a o convinge să se întoarcă la prietenia lor uşoară. Uite ce reuşise în cinci minute de conversaţie fără legătură cu elefanţii. Violet îşi feri privirea.

— Asta nu va fi o problemă, spuse ea fără intonaţie.

Sebastian o cunoştea mai bine decât oricine altcineva. La aceste cuvinte, el oftă şi făcu un pas înainte. Doar nu te gândeşti să nu participi? Vocea lui devenise periculos de joasă.

— De ce? Oliver nu este prietenul meu din copilărie. Ea simţi un nod mare în gât în timp ce vorbea. Este al tău. Foarte bine. Ia-l tu.

— Jane este prietena ta, în caz că ai uitat, iar în ceea ce-l priveşte pe Oliver…

— Domnişoara Jane Fairfield, a răbufnit Violet, crede doar că aş fi o bună prietenă pentru că este cunoscută pentru gusturile ei proaste.

În clipa în care rosti cuvintele, Violet ştiu că spusese un lucru îngrozitor. Se opri. Înghiţi. Îşi duse mâinile la gură şi oftă.

Doamne, era o femeie odioasă. O femeie odioasă, oribilă, egoistă. Ea o plăcea pe Jane. Doar că… se simţea atât de nervoasă. La ce altceva puteai să te aştepţi? Lumea ei se prăbuşea în jurul ei, iar ea trebuia să se prefacă că nici măcar nu-i aparţinea.

— La naiba, Violet, a mârâit Sebastian.

— Nu înjura în faţa copilului.

— La naiba, repetă el. Ne-ar fi dor de tine. Mie mi-ar fi dor de tine.

La asta ea îşi ridică privirea, simţindu-şi inima în gât. Şi atunci observă ceea ce nu văzuse până atunci – cearcănele de sub ochii lui, aspectul prea palid al feţei lui. Fusese atât de absorbită de propria ei durere, încât nu reuşise să o vadă pe al lui.

— Ba chiar vă certaţi, remarcă Amanda, de lângă ea.

Lui Violet nu-i trecuse niciodată prin cap că şi lui i-ar putea fi dor de ea. Inima ei tresăltă o dată, apoi încă o dată. Ca şi cum el ar fi fost iubitul ei, nu doar bărbatul cu care conspirase în ultimii cinci ani. Nu se atinseseră niciodată – nu mai mult decât o atingere accidentală cu cotul, şi chiar şi asta încercase să o evite. Dar, în felul lor, fuseseră mai apropiaţi decât nişte iubiţi, mai intimi decât nişte simpli prieteni. Ea se ferise şi de asta, dar tot îi era dor de el. Îi

lipsea îngrozitor.

Nu putea să recunoască asta fără să se gâtuie şi să se trădeze cât de mult îi lipsea de fapt.

— Foarte bine, bombăni ea. O să vin.

Dar nu păcălea pe nimeni din cei prezenţi. Sebastian zâmbi uşurat, Amanda răsuflă şi ea uşurată.

— Genial! exclamă nepoata ei. Acum, sărutaţi-vă şi împăcaţi-vă.

Violet se trase înapoi. Nepoata ei nu vorbise serios. Ea nu vorbea despre un sărut de iubit, ci despre un sărut de prietenie. Cu toate acestea, cuvântul o făcu să se gândească la buzele lui Sebastian, la zâmbetul lui. Mirosul lui în aer, atât de indescriptibil, atât de diferit de al oricui altcuiva. Mirosea a confort. Ar putea să stea lângă el şi să-i inspire mirosul la nesfârşit.

Existau nişte limite pe care nu îndrăzneai să le depăşeşti, iar să te gândeşti să-ţi săruţi cel mai bun prieten era una dintre ele.

Sebastian ridică din umeri şi îşi încreţi nasul.

— Asta nu, zise Violet.

— Ce-ar fi să ne împăcăm? sugeră el în acelaşi timp.

Şi apoi, pentru că vorbeau din nou concomitent, ştiind exact ce gândea celălalt, Violet se trezi înăbuşind un zâmbet.

Fusese îngrozitoare. El merita mai mult decât cele mai morocănoase sentimente ale ei. Ea nu ştia cum să se descurce în această nouă fază a prieteniei lor… dar nu s-ar fi iertat niciodată dacă nu ar fi încercat. Răsuflă prelung.

— Trebuie să plecăm, zise ea aruncându-i o privire lui Sebastian. Nu mai am timp pentru tine.

— Mătuşă Violet! protestă Amanda, în timp ce Violet o apucase de mână şi o trăgea de acolo. Cât de nepoliticos! Ce ar crede lumea despre tine dacă ar auzi asta? Chiar şi dacă e un cuceritor.

Lui Violet nu-i păsa ce credea Amanda. La urma urmei, propoziţia ei de despărţire provocase acel zâmbet strălucitor pe faţa lui Sebastian. El ştia ce voia să spună.

În definitiv, nu avea rost să foloseşti un cod dacă

toată lumea îl înţelegea.

*

Violet şedea în salonul din spate, aerisit, al mamei ei, cocoţată pe marginea scaunului ei, dorindu-şi să fie oriunde altundeva.

Venise aici imediat după ce-şi dusese nepoata înapoi la sora ei, după întâlnirea cu Sebastian. Mama ei era îngrijorată de un fel de scandal. Dacă mama ei ştia ce făcuse Violet în ultimii cinci ani, aceasta nu avea să fie o conversaţie frumoasă. Dacă nu ştia, asta însemna că mama ei avea alte griji în minte. Totuşi, îi promisese lui Lily şi, odată ce promisese, nu mai avea rost să amâne vizita.

Mama ei se aşează vizavi de ea. Acele ei de tricotat pocneau într-un ritm furios; privirea îi era aţintită asupra lânii albastre ca cerul care-i zbura printre degete.

— Mamă, spuse Violet pentru a treia oară. Am sperat să am o…

Baroneasa văduvă Rotherham avea o voce guturală, profundă, una care putea da comenzi care îi făceau pe servitori şi pe fiicele ei deopotrivă să sară să-i execute ordinele.

— Nu acum, Violet. Dacă pierd numărătoarea, va trebui să refac tot rândul.

— Este important, mamă.

Mama ei continuă să tricoteze, imperturbabilă.

Violet oftă. Bineînţeles că ea era mai puţin importantă decât terminarea rândului.

Mama ei tot nu îşi ridică privirea. În schimb, acele ei zăngăniră între ele mai tare.

— „Ghidul unei lady pentru bune maniere”, vorbi totuşi mama ei după un moment de tăcere, spune, şi citez: „O lady nu foloseşte niciodată unul dintre următoarele comportamente: oftaturi, ochi daţi peste cap, uşi trântite…” Lista e lungă, după cum sunt sigură că îţi aminteşti. Ignori bunele maniere pentru că vrei să mă faci să roşesc sau este doar o grosolănie din partea ta?

În tot acest timp, ea nu-şi ridicase ochii de la tricotat.

Violet simţi cum îi tresaltă un colţ al gurii.

— Mamă, tu ai scris „Ghidul unei lady”.

Mama ei ridică dintr-o sprânceană. Baroana termină un ultim rând, apoi îşi puse lucrul – o eşarfă scurtă şi albastră – deoparte.

— Nu văd niciun motiv pentru a-mi modifica cuvintele pur şi simplu pentru că le-am încredinţat în trecut tiparului. Dimpotrivă. Am lucrat deja o dată la ele. De ce ar trebui să mă străduiesc să exprim un lucru identic mai prost?

Dacă Lily ar fi fost aici, ar fi avut acum o mână în şold, bătând cu un picior în podea. Ar fi început s-o certe pe mama lor, iar după aceea, când ea şi Violet ar fi părăsit camera, ar fi făcut un fel de comentariu despre cât de rece era mama – cum că nu se deranja nici măcar să-şi salute propriii copii cu amabilitate.

Dar Violet o înţelegea pe mama ei mai bine decât sora ei. Pentru că, la mama ei, acela fusese un salut călduros. Ea nu era genul de femeie care să-i îmbrăţişeze pe cei pe care îi îngrijea cu dăruire. Când se bucura să vadă pe cineva, îi dădea lecţii. Aşa era ea.

— Ai venit să mă vezi dintr-un motiv anume? s-a interesat mama ei.

— Sunt în vizită, zise Violet netulburată. O fiică are nevoie de vreun motiv ca să vină în vizită?

— Da, chiar aşa, clătină baroana din cap. Ai primit darul vorbirii, Violet. Foloseşte-te de el.

Violet îşi netezi fustele şi privi în jos. Nu era sigură cum să abordeze subiectul. Indiferent de ceea ce tocmai spusese mama ei, ea nu ar fi apreciat dacă Violet ar fi răbufnit cu toată povestea.

„Ei bine, mamă, Lily mi-a dat motive să cred că ştii despre un scandal. Din întâmplare, ţi-ai dat seama că sunt cel mai urât om de ştiinţă din toată Anglia?”

Se aflau într-un impas. Existau şase lucruri despre care fiecare lady trebuia să mintă. Unul dintre ele era despre propriile greşeli, ceea ce însemna că Violet nu putea să recunoască ceea ce făcuse. Doamnele minţeau, de

asemenea, despre defectele altora – aşa că mama ei ar fi refuzat să recunoască identitatea ascunsă a lui Violet, chiar dacă ea ar fi ştiut de existenţa ei.

Regulile mamei ei aveau mult sens, dar, uneori, acestea erau, de asemenea, extrem de incomode.

— Ei bine, mamă, decise ea să vorbească, Lily mi-a spus că o înveţi pe Amanda regulile. Şi regulile din umbră.

Mama ei ridică brusc privirea, uitându-se în jur. Regulile din umbră nu se discută în companie. Dar nu mai era nimeni altcineva prin preajmă.

— Surorii tale nu prea îi place asta. Dar da, aşa este. Amanda este aproape o femeie în toată firea şi merită să ştie cum să se descurce.

— Lily crede că eşti doar dificilă. Eu cred că… Violet îşi linse buzele şi se uită la mama ei. Bănuiesc că tu crezi că un scandal ar putea cădea asupra noastră.

— Scandal. Mama ei luă eşarfa şi o răsuci, încruntându-se în timp ce-şi examina munca. Habar n-am despre vorbeşti. Ce fel de scandal crezi că ar putea fi, Violet?

O altă femeie ar fi putut rosti aceste cuvinte ca şi cum ar fi fost o întrebare. Mama ei le dădu o uşoară notă întrebătoare, de genul celei care sugera că nu punea deloc o întrebare, ci afirma un fapt.

Dacă avea de gând să se joace, atunci Violet urma să se înscrie în joc.

— Nu mă gândesc la niciun scandal.

— Prostii! Când oamenii spun că nu e nimic, de obicei spun „nimic despre care aş vrea să vorbesc”. Dar eu sunt mama ta, Violet. Dorinţa ta de a păstra tăcerea este irelevantă. Vreau să-mi spui ceea ce ştii, aşa că o vei face.

Violet se abţinu să nu râdă. Aşa reuşea mama ei să intimideze pe oricine. Ea văzuse asta de o mie de ori. În ultima vreme – de fapt, în ultimul deceniu – ea se privise cu uimire făcând exact acelaşi lucru. Pe măsură ce treceau anii, ea şi mama ei semănau din ce în ce mai mult. Violet abia aştepta să câştige indiferenţa înţepătoare a mamei sale, pentru ca faţada calmă şi impunătoare pe care o afişa

să fie adevărată.

— Ce este atât de amuzant? o întrebă mama ei, încruntându-se la ea. Te amuzi pe seama mea? Ce ai aflat, Violet?

— Nu am aflat nimic, zise Violet.

Urmă o pauză lungă. Mama ei se ridică cu grijă. Se îndreptă în vârful picioarelor spre uşă şi stătu acolo în tăcere un moment, numărând secundele. Apoi, foarte repede, trase de uşă.

Nu era nimeni acolo. Mama ei scoase capul afară, privi în ambele direcţii pe hol, apoi închise uşa încă o dată, foarte încet.

— Îţi apreciez discreţia, Violet, murmură ea. Şi înţeleg că sunt... unele lucruri care nu trebuie spuse cu voce tare. Dar dacă vrem să gestionăm lucrul pe care sper că nu va trebui să-l gestionăm, trebuie să ajungem la o înţelegere. Foarte bine că Lily nu este aici, ar avea o criză de nervi.

Se uită la Violet.

— Ştii ce trebuie să facem.

Era prima regulă, cea care domina toate celelalte reguli.

— O lady îi protejează pe ai ei, zise Violet.

Mama ei aprobă din cap.

— Chiar dacă ai ei sunt nebuni şi uituci... ah, ei bine. Eu nu am regrete. Vino, Violet. Ia loc. Nu o spune cu voce tare... nu cred că ne ascultă cineva, dar aş prefera să nu aflu că mă înşel când...

Ea a oftat.

— Sunt prea bătrână ca să gestionez genul ăsta de temeri. Acest scandal pe care îl ai în minte. Este un scandal nou sau un scandal vechi?

— Este un scandal vechi.

Mama ei îşi încreţi nasul.

— Din ce an?

— O! exclamă Violet cu surprindere, numărând înapoi. A fost în... 1862.

— Deci... Baroana strânse buzele şi aprobă din cap în tăcere. Asta. Într-adevăr.

După o pauză lungă, Violet îşi dădu seama că aceea era toată recunoaşterea pe care urma să o primească.

Poate că sperase la mai mult. În unele zile, se jucase cu gândul de a-i spune mamei ei despre problemă. Mama ar înţelege dacă ar şti, se gândea Violet uneori. Era mama ei, la urma urmei, şi chiar dacă Lily o credea rece şi nesimţitoare, Violet ştia mai bine. Sau crezuse asta.

Mama ei îşi frecă fruntea, un gest de supărare şi vulnerabilitate atât de neobişnuit, încât Violet aproape că întinse mâna spre ea – până când îşi aminti că mamei ei nu îi plăcea să fie atinsă. Mai ales nu când Violet era pricina suferinţei ei.

— Deci, repetă mama ei. Am sperat… Dar, pe de altă parte, speranţa nu a rezolvat niciodată nimic. Oftă şi-şi ridică privirea. Cui i-ai spus, atunci? I-ai spus surorii tale? Pentru că, dacă i-ai spus, ea îi va spune soţului ei, iar el va crede că este datoria lui – are cele mai absurde teorii despre care este datoria lui, dar care se pare că nu includ şi păstrarea secretelor de familie, să facă scandal din pricina asta. În acest caz, vom fi spânzuraţi cu toţii.

Violet făcu o grimasă. Nimic nu se compară cu o mică hiperbolă pentru a-i ţine pe toţi cuminţi.

— Nu sunt idioată. Lily nu ştie nimic.

— Bine. Altcineva?

— Ei bine, Sebastian Malheur, bineînţeles.

Mama ei strâmbă din nas.

— Băiatul ăla. Am stat cu ochii pe el din momentul în care a învăţat să umble. Ştiam că va face probleme. Dar el a fost discret, cel puţin, şi dacă nu a spus cuiva încă, mă îndoiesc că o va face.

Ea oftă din nou.

— Totuşi, cu cât ştiu mai mulţi oameni, cu atât mai rău este, indiferent cât de demni de încredere crezi că sunt. Este îngrozitor. Este mai mult decât dezastruos.

Violet încercă să nu tresară, dar simţi totuşi cum i se strânge stomacul. O parte din ea spera la un singur cuvânt şoptit de laudă. Chiar şi la un mic zâmbet. Dar ochii mamei ei păreau întunecaţi şi acuzatori.

— Încă mai am coşmaruri în legătură cu asta, continuă mama ei. În unele zile, eu nici măcar nu mă pot convinge să cred că este adevărat. Mă dezgustă.

Mâinile ei tremurau; îşi puse tricotajul pe masă şi îşi frecă degetele.

O, Violet se amăgise singură cu minciuni. Mândră? Mama ei? Nicio şansă de aşa ceva. Violet era dezgustătoare.

Violet ştiuse dintotdeauna că ea era fundamental imposibil de iubit. Că trebuia să se prefacă pentru a avea vreo speranţă de a se integra. Când era mai tânără, ăsta fusese un motiv de supărare, dar ea îşi îndreptase spinarea şi mersese mai departe cu viaţa ei. Singurul lucru mai rău decât o femeie imposibil de iubit era o femeie imposibil de iubit care se plângea că nu e iubită. Omorâse toate acele părţi din ea care sperau la ceva mai mult decât o simplă cunoştinţă şi îşi făcuse un obicei din a-şi ascunde părţile cele mai neplăcute.

Dacă avusese vreodată nevoie de o dovadă că luase decizia corectă, asta era.

Propria ei mamă nu putea accepta cine era şi ce făcuse.

Violet înghiţi în sec.

Exista o parte bună în toate astea. Începuse să se descurce mai bine în a-şi gestiona emoţiile. Simţea doar o dezamăgire de dimensiuni medii. Nu o angoasă zdrobitoare sau o suferinţă care îi strepezea dinţii. Mama ei era dezgustată, iar Violet putea să zâmbească cu seninătate, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Învăţase să nu se aştepte la nimic mai mult de la viaţă. Până când va ajunge la vârsta mamei sale, s-ar putea ca ea să înveţe să renunţe cu totul la speranţă.

— Înţeleg, mamă, rosti ea cuvintele fără să-i tremure vocea. De ce crezi că nu am vorbit niciodată cu tine despre asta?

— Bună fată, răspunse mama ei. Ei bine, va trebui să păstrăm secretul. A fost doar o şoaptă pe care am auzit-o – la urma urmei, o remarcă întâmplătoare şi vicleană pe care

a făcut-o cineva. Nu cred că Lady Haffington a vrut să facă altceva decât să-şi scoată limba la mine. Nu avea nici cea mai mică idee cât adevăr era în acuzaţie. Mama ei zâmbi tremurat. Dar o să-mi spui dacă îţi vei da seama că există un… pericol mai mare ca acest lucru să iasă la iveală, nu-i aşa?

— Bineînţeles, mamă.

Violet stătea cu mâinile încrucişate. Nu era sigură ce să spună.

— Dacă te ajută, a reuşit ea să spună în cele din urmă, poţi să mă pedepseşti. Un pic.

Mama ei se uită pur şi simplu nedumerită.

— Dacă aş fi vrut să fac asta, aş fi făcut-o. N-aş fi avut nevoie de permisiunea ta. Ar trebui să vreau asta?

Violet se uită în altă parte.

— Dacă e să spun cinstit, am… acceptat ceea ce a venit ca urmare a acestui scandal cu braţele deschise. Fără el… nu ştiu ce aş fi făcut cu mine. A însemnat totul pentru mine. Mă simt vinovată şi atât de egoistă.

— Violet Marie Waterfield, să nu îndrăzneşti să spui că te simţi vinovată. Vocea mamei părea puţin răguşită. Nu în prezenţa mea. Nu pentru asta. Să nu îndrăzneşti.

— Dar…

Pentru o secundă, toate speranţele strivite ale lui Violet se treziră din nou la viaţă.

Mama ei era mândră. Violet făcuse un lucru uimitor. Ea putea fi apreciată – chiar şi puţin – de către femeia la a cărei părere ţinea cel mai mult.

— Să nu îndrăzneşti să simţi nici măcar un gram de vinovăţie din cauza asta. Nu voi accepta.

Violet trase aer în piept. Plămânii o ardeau. Nu avea să spere. Nu putea să spere.

Mama ei ridică mâna.

— Nu o spune. Să nu o spui niciodată, pentru că dacă te aude cineva – o singură servitoare solitară – suntem distruşi. Nu te simţi vinovată, Violet. Vinovăţia nu serveşte la nimic. Asigură-te doar că – orice faci, orice spui pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că nimeni nu va afla

vreodată.

Nu. Speranţa era inutilă. Nu ar fi trebuit şi o nutrească niciodată, altfel nu ar strivi-o sub această greutate enormi.

— Nu-ţi face griji, mamă, zise Violet. Ştiu ce ar însemna asta.

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu voi lăsa să se întâmple nimic. O lady îi protejează pe ai ei, la urma urmelor.

Probabil că îşi imaginase, dar păru că ochii mamei ei se umeziseră un pic. Pentru o secundă, fu aproape sigură că aşa era.

Dar apoi, mama îşi ridică bărbia şi ea ştiu că fusese doar o iluzie.

Capitolul 5

Sebastian ajunse acasă, cu exact nouă minute înainte de ora patru, cu un teanc satisfăcător în servietă. Avusese o întâlnire cu Violet în Hyde Park astăzi, dar se temea şi se bucura de următoarea lor întâlnire. Trebuia să fie pregătit să înfrunte leii – sau pe Violet. Pe oricare din ei se întâmpla să-l întâlnească mai întâi.

Leii ar fi fost mai uşor de convins, se gândi el cu părere de rău, şi mai puţin periculoşi.

Dar, indiferent dacă se întâlnea cu o familie de lei sau cu o singură Violet, tot trebuiau făcute pregătiri. Îi dădu valetului său liber pentru restul zilei, stabili detaliile mesei de seară cu bucătarul său şi se retrase în grădina din spate, cu ordine stricte să nu fie deranjat.

Faptul că avea o grădină în spate, şi una de asemenea dimensiuni, fusese o chestiune de cea mai mare necesitate. Avea nevoie de spaţiu – un spaţiu în care se poată retrage şi vorbi cu o femeie fără ca vreunul dintre servitorii săi să observe că o făcuse. Astăzi, traversă prin golul din gardul viu care înconjura terasa exterioară, fluierând vesel. Trecu pe lângă şopronul care fusese

transformat în birou, prin sera pe care o folosea pentru a-şi amăgi vizitatorii. Se strecură prin dosul a două tufişuri care erau lipite de peretele din spate. De acolo, era doar o chestiune de câteva momente pentru a deschide poarta ascunsă şi de a trece dincolo ea. Poarta se deschidea spre o alee întunecată. A o numi alee era o exagerare. Spaţiul nu era nimic mai mult decât un gol între două ziduri, format pentru că, în urmă cu cincizeci de ani, un proprietar îşi dorise o grădină cu un zid din cărămidă, în timp ce vecinul său îşi dorea unul din piatră. Acest gol, de circa doi metri lăţime, era plin de frunze moarte şi – pentru că trecuse o vreme de când se aflau amândoi la Londra – de pânze de păianjen de trei luni. Douăzeci şi cinci de metri mai încolo, în acest pasaj incomod, în celălalt zid – cel din cărămidă, nu zidul de piatră – se afla o altă poartă, aceasta fiind năpădită de iederă.

Sebastian se îndreptă spre ea. Ramurile de iederă înfăşuraseră mici mlădiţe în jurul porţii de fier; le tăie şi eliberă poarta, apoi pătrunse în vizuina leului, cunoscută şi sub numele de grădina din spate a lui Violet.

Cu mult timp în urmă, aleseseră un cod simplu.

„Rămas-bun” însemna „nu sunt disponibil astăzi”

„Până data viitoare” însemna „voi fi în grădina mea până la ora trei”. Mai erau cincizeci şi două de alte posibilităţi, şi toate se reduceau la acelaşi lucru. „Nu mai am timp pentru tine” însemna că Violet voia să se întâlnească cu el în această seară.

Ce se putea întâmpla? Sebastian nu putea ghici.

Privelişte spre casa lui Violet era blocată de un paravan înalt, format din mai multe soiuri de tei, unul care îi ajuta să îşi păstreze intimitatea. Sera londoneză a lui Violet nu era la fel de mare ca aceea de pe proprietatea ei din Cambridge – câteva sute de metri pătraţi. Un afiş de pe uşă proclama: „Contesa NU trebuie deranjată decât în cazuri de moarte, spintecare, Apocalipsă sau de sosire a mamei sale.”

Sebastian ignoră acest avertisment cumplit şi păşi înăuntru. Intrarea era lată doar de vreun metru, dar era

suficient loc pentru ca el să se strecoare într-un halat, să găsească o pereche de mănuşi şi să se controleze de insecte. Când termină, trecu prin a doua uşă.

Un set de rafturi cu roţi se afla de o parte şi de alta. Pe acestea erau înghesuite sute de vase din lut în miniatură, abia puţin mai înalte decât degetul său mare. Fiecare dintre ele era marcat; pe cele mai apropiate de el scria CD101, CD102.

Pe capre din lemn stăteau cocoţate lăzi masive cu pământ. Acestea se întindeau de unde stătea Sebastian până în capătul serei.

Violet se afla în capătul celălalt, în faţa uneia dintre lăzi. Purta un halat alb de grădinărit peste rochia ei întunecată şi mănuşi negre în mâini. Părul îi era acoperit de o şapcă albă.

Nu îşi ridică privirea când intră Sebastian. Nici măcar nu era sigur că ea îl observase, deşi el nu încercase să fie silenţios.

Făcuseră asta de o mie de ori – se întâlneau în seră în timp ce Violet planta sau făcea marcaje pe beţe din lemn de portocal, explicându-i ce făcea şi de ce. Pentru a-i prelua rolul, el trebuia să înţeleagă fiecare pas pe care ea îl făcea.

Astăzi, ea avea deschis unul dintre caietele ei. Mânuia un ac o bucată lungă şi subţire de metal, nu foarte diferită de cea a andrelelor de tricotat pe care le purta în geantă – pentru a transfera polenul de la o floare la alta.

Mişcările ei erau pline de graţie – graţia liniştită a unei femei care îndeplinea o sarcină care îi plăcea.

Simţi că i se pune un nod în gât.

Îşi imaginase acest moment încă de când o văzuse în parc mai devreme. Trecuseră săptămâni de când se certaseră la Cambridge.

Îi fusese dor de ea, îi fusese atât de dor de ea, încât îşi dorise să o găsească şi să-şi ceară scuze pentru tot, să pună la loc toate emoţiile lui neplăcute acolo de unde veniseră, ignorându-le pentru încă şase luni. Dar nu ar folosi la nimic, totuşi; nu ar fi făcut decât să se întoarcă.

Era obişnuit să simtă mai mult decât Violet. Se

resemnase cu asta, de fapt. Posibil chiar se împăcase cu asta. Dar nu ştia ce să facă într-o lume în care ea nu simţea nimic.

Îi fusese nespus de dor de ea, însă nici măcar nu era sigur că ea observase că el fusese plecat. La urma urmei, nu observase sosirea lui. Veni în spatele ei. Ştia că nu trebuia să o întrerupă în timp ce lucra, aşa că rămase deoparte şi privi.

Ar fi ciudat să spunem că Violet era un mister pentru el. O cunoştea mai bine decât cunoştea pe oricine altcineva. Când ea zâmbea, el ştia de obicei gluma care îi gâdilase imaginaţia. Când îşi muşca buza, el ştia ce nu spunea. Şi totuşi, erau unele lucruri – atât de multe lucruri – pe care el nu le putea înţelege, care nu aveau sens pentru el.

Ea se întinse în lateral, luă o pungă mică, făcută din hârtie pergament, şi o lăsă să alunece peste capul florii. O legă cu un fir de mătase, îşi luă stiloul şi făcu o însemnare în caietul ei.

AX212: încrucişare de BD114 cu TR718.

Făcuse zece mii de astfel de note de-a lungul anilor: încrucişarea plantelor una cu alta, transferând polenul cu mâna, notând filiaţia, acoperind florile fertilizate cu pungi de pergament, pentru a se asigura că va aduna toate seminţele rezultate.

Violet îşi încrucişă braţele şi privi în depărtare. Sebastian nu ştia ce vedea sau de ce îşi încrunta sprâncenele în felul în care o făcea. El nici măcar nu ştia dacă ea era conştientă de prezenţa lui. Uneori, nu era.

În cele din urmă, ea vorbi.

— Sora mea crede că sunt dificilă.

El făcu un pas înainte pentru a sta lângă ea, lăsându-şi mâinile să afineze pământul. Era moale şi aerat, un amestec perfect de pământ negru şi aşchii de lemn în descompunere uşor umed pe degetele lui. Mirosea a pământ şi a humus.

— Sora ta are dreptate, spuse el după o vreme.

— Nu sunt dificilă, ripostă Violet. Eu sunt o persoană

simplă. Îmi plac cărţile bune şi conversaţia inteligentă şi să fiu lăsată singură o mare parte din timp.

Luă acul pe care îl folosise şi îl puse într-o găleată plină cu o duzină de alte asemenea ace. Desfăcu tifonul de pe următorul ac şi se aplecă asupra unei alte plante.

— Cum mă face asta dificilă? Eu am bun-simţ. Eu nu vorbesc despre sentimente, bineînţeles, dar nici nu vreau să o fac. Ridică din umeri. Aşadar, e rezonabil.

Sebastian zâmbi fără să vrea, un zâmbet care părea amar chiar şi pentru el.

— Doamne, nu, zise el privind în sus, spre tavanul serei. Nu sentimente. Ferească sfântul să ai de a face cu ceva atât de haotic.

Ea era aplecată cu faţa spre plantă, iar umerii îi încremeniră.

— Eu am sentimente, îi replică ea pe un ton rigid. Doar că nu vorbesc despre ele. Ce rost ar avea? Vorbele nu le schimbă niciodată.

Fusese un mesaj indirect, pe care îl pricepu prea bine.

„Nu mă întreba ce vreau.”

— Retrag tot ce am spus, zise Sebastian. Nu eşti dificilă.

Ea pufni.

— Unii oameni sunt ca un puzzle făcut de un fierar – zale de fier complicate, care se potrivesc într-un mod alambicat. Poţi să te joci şi să le scotoceşti la nesfârşit, dar, dacă nu le cunoşti secretul, nu vei reuşi niciodată să le desfaci. Genul ăsta de oameni sunt dificili doar până când le afli secretul. Apoi devin simpli.

Nasul ei se încreţi, iar ea îşi întoarse atenţia spre floarea de lângă ea, separându-i cu grijă petalele. El se întrebă, deodată, dacă ea îşi dădea seama cât de erotică era acţiunea – Violet fertilizând calm florile, întinzându-le petalele larg şi lăsând să alunece acul polenizat înăuntru. Analogia apărea de la sine. Ea îşi petrecea jumătate din viaţă în această structură clinică, lipsită de insecte, funcţionând atât ca păsări, cât şi ca albine. În timp ce se apleca, şoldurile i se mişcau prin halat. Putea să o

stabilizeze cu mâna. O mână chiar acolo, pe şoldul ei…

El nu se mişcă.

— Înţeleg.

Violet se îndreptă de spate după ce termină acţiunea şi lăsă şi acest ac să alunece în găleată alături de celelalte. În vocea ei era o notă de supărare.

— Tu îmi cunoşti secretul. Asta vrei să spui?

— Nu, răspunse el. Nu cred că ai un secret. E ca şi cum ai fi fost făcută de un fierar diabolic. Eşti un puzzle fără soluţie. Nu există nicio cale de a te desface. Tot ce pot face este să învăţ să evit lamele.

Ea expiră încet şi îşi luă stiloul.

— Da, zise ea încet. Asta sunt eu. Nu sunt bună decât să tai. Făcută de un fierar nebun.

În timp ce făcea notiţa în caiet, el luă punga de pergament şi o puse peste floare.

Uneori, o ştia atât de bine, complimentele o făceau să încremenească. Atingerile – chiar şi cele mai uşoare şi mai puţin sugestive – o făceau să se dea înapoi. Dar dacă spunea ceva de genul acesta, ea aluneca într-o tăcere de piatră.

Nu existau căi sigure cu Violet, doar lei pe tot drumul.

— Mulţumesc, Sebastian, spuse ea. Voi pune să fie brodate avertismente pe toate batistele mele. Atenţie, lame ascuţite! Aveţi grijă ce vorbiţi!

— Nu am vrut să pară o insultă.

Ea ridică privirea.

— Nu? Atunci poate ar trebui să-ţi asculţi cuvintele. „O, Violet asta, niciodată nu-şi arată sentimentele! E ca şi cum şi-ar păstra adevăratul fel de a fi ascuns de întreaga lume. De ce face asta oare?”

O mână se mişcă spre şoldul ei, chiar acolo unde el ar fi vrut să-şi aşeze mâna.

— Mai ales tu ar trebui să înţelegi. Ţin totul ascuns pentru că nu există nimic despre adevărata mea persoană care să placă cuiva. Nu sunt dificilă, Sebastian. Sunt cea mai simplă persoană din jur. Nu mă potrivesc nicăieri, dar îmi petrec tot timpul prefăcându-mă că mă potrivesc.

Uneori obosesc, iar asta mă înfurie.

Violet oftă, puse deoparte stiloul şi se întoarse la stratul de flori, întinse mâna după un alt ac înfăşurat în tifon, apoi scutură din cap şi se întoarse spre el.

— Nu este corect faţă de cei din jurul meu când îmi pierd cumpătul. Maxilarul ei se încordă. Spun lucruri îngrozitoare când sunt furioasă. Dar nu este corect nici faţă de mine că am fost făcută aşa. Crezi că e greu să petreci timp cu mine? Imaginează-ţi că eşti puzzle-ul făcut de acel fierar nebun. Eşti incapabil să îndeplineşti funcţiile de bază ale existenţei tale. Nu aduci niciodată bucurie nimănui. Înveţi să nu mai speri atunci când cineva te ia în braţe. Pentru că, indiferent cât de mare este aşteptarea lor la început, tu ştii ce se va întâmpla la final – te vor părăsi dezgustaţi.

Dezgust. Asta credea ea că exprimase el?

— Violet, zise el încet. Nu am fost… nu sunt dezgustat de tine. Ăsta este ultimul lucru pe care aş putea să-l simt.

Ea îşi aţinti privirea înainte.

— Se ajunge la acelaşi lucru, indiferent cum îi spui. Vocea ei era la fel de rigidă ca braţele pe care le ţinea drept pe lângă ea. Nu îţi faci griji pentru conştiinţa ta, Sebastian. Toată lumea se plictiseşte de mine în cele din urmă. Dă-mă la o parte şi pleacă.

El lăsă să-i scape un oftat de frustrare.

— Eşti ridicolă! Te comporţi ca şi cum fără munca ta nu exişti – ca şi cum, odată ce mă îndepărtez de ea, mie nu-mi mai pasă deloc de tine. Nu aşa funcţionează lucrurile.

Buzele ei tresăriră, ea fiind consternată de cuvintele lui – chiar când îi spunea „îmi pasă de tine” –, iar Sebastian oftă apăsându-şi degetele pe frunte.

— Tu însemni mai mult decât munca ta.

Ea se întoarse cu spatele.

— Îţi aminteşti când mi-ai trimis spre publicare pentru prima dată o lucrare?

Se întâmplase înainte de moartea soţului ei. Îşi scrisese lucrarea şi îi ceruse sfatul lui Sebastian, pe care acesta nu i-l putuse oferi la început, deoarece el nu citise

niciodată o lucrare ştiinţifică. Studiaseră câteva dintre ele împreună. Violet scrisese şi rescrisese lucrarea până când fuseseră amândoi mulţumiţi.

Prima dată o trimisese la o revistă, îi fusese trimisă înapoi cu o notă că poate o revistă pentru doamne despre grădinăritul casnic ar fi preferat modesta ei contribuţie. Următoarea publicaţie nu se deranjase să explice respingerea, nici cea de după aceea, nici următoarea.

— Asta e o prostie, îi spusese Sebastian când primise ultimul mesaj prin poştă. Nici măcar nu o citesc.

Violet fusese bolnavă în acea perioadă. Nu-i spusese niciodată ce avea. El ştia doar că devenise din ce în ce mai slabă. Pielea ei era precum ceara, iar ea era predispusă la leşinuri.

Refuzase să vorbească şi despre asta.

Stătea pur şi simplu pe scaun, incapabilă să se ridice în picioare, şi refuza să se uite în direcţia lui.

— Probabil că nu e foarte bună. Probabil că au tot felul de lucrări excelente, iar aceasta nu a fost luată în considerare.

— Dacă aş fi fost eu cel care a trimis-o – un om cu studii universitare – s-ar mai uita o dată, spusese Sebastian cu furie. Şi o a doua oară. Aş paria că şi a treia.

Aşa că ea îi pusese numele pe hârtie.

— Dă-i drumul şi încearcă, îi spusese ea.

Sebastian călărise până la Cambridge a doua zi şi o înmânase unui fost profesor pentru un sfat. Bărbatul o citise în tăcere, uimit, apoi se uitase la Sebastian.

— Malheur, îi spusese cu o voce sugrumată, lucrarea aceasta este genială.

Câteva luni mai târziu, fusese acceptată pentru publicare, iar prima prelegere a lui Sebastian fusese programată.

La acea prelegere. Violet zâmbise extaziată pentru prima dată în nouă luni. Acel zâmbet al ei – culoarea care îi revenise temporar în obraji – fusese singurul motiv pentru care acceptase să continue să o facă.

Dar ea nu mai zâmbea. Se holba la pământul din faţa

ei, iar Sebastian îşi dorea să poată îndrepta lucrurile din nou.

— E mai bine că Violet Waterfield nu a început niciodată să publice lucrări ştiinţifice, zise Violet. Aş fi fost o paria. Un nimic. Sora mea ar fi în stare să mă urască.

Luă un alt ac, dar nu îl folosi. Îl flutură în schimb, ca şi cum ar fi fost o sabie.

— Mama deja mă urăşte. Nimeni nu ar fi acordat nici cea mai mică atenţie muncii mele. Aşa că e foarte bine cum e acum. În felul acesta, cel puţin eu sunt cineva, chiar dacă nimeni nu ştie cine sunt.

— Asta e sfâşietor, zise Sebastian.

Ea îi privi strângându-şi buzele.

— Inima mea nu e sfâşiată.

Înfipse acul în pământ.

— Nu am avut niciodată nevoie de recunoaştere pentru mine. Recunoaşterea este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Doar că… oricât de îngrozitoare m-ar face, asta este ceea ce fac. Mă trezesc gândindu-mă la asta. Visez la asta când dorm. Gândul de a face toate astea şi de a le vedea dezintegrându-se în neant este mai mult decât pot suporta. Vreau să fac ceva şi cineva să bage de seamă.

Ea înghiţi în sec, apoi întinse mâna şi atinse cu mare grijă frunza unui boboc de fasole.

— N-o să am niciodată alţi copii în afară de acestea.

Ea nu vorbise niciodată despre copii până atunci. Sebastian ştia doar că fusese căsătorită timp de unsprezece ani fără să nască şi că soţul ei îşi dorise foarte, foarte mult un moştenitor. Atât de mult, încât, în cele din urmă, el îl încurajase pe Sebastian să petreacă ore în şir cu soţia lui – dându-i aprobarea implicită a unui cuc în cuibul său. Mai bine aşa, se pare, decât un cuib gol.

Nu trebuia să fii foarte inteligent ca să-ţi dai seama că ceva mersese prost. Orice ar fi fost, el bănuia că stricase mai mult decât o căsnicie.

Se întrebă dacă ea îşi amintea ceva din toate astea. Cum arătaseră acele evenimente prin ochii ei, colorate de sentimentele ei. Dar Violet rareori recunoştea că are

sentimente.

— Tu însemni mai mult, insistă Sebastian.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Spui asta doar pentru că nu ştii ce înseamnă să fii o femeie şi cât de puţine lucruri există în viaţa mea.

Ea spunea că nu exista nimic în viaţa ei aşa cum ar putea afirma altcineva că nu era nimic în paharul lui: ca şi cum ar fi fost o chestiune de un minut de îngrijorare.

Şi atunci, el făcu o greşeală – întinse braţul şi o atinse.

Nu voise să spună nimic prin asta. Ar fi atins pe oricine la care ţinea şi care ar fi spus ceva atât de sumbru, iar când acea persoană era Violet… El nu era în stare să audă aşa ceva şi să nu reacţioneze, să nu vrea să o facă să se simtă mai bine.

Dar Violet îngheţă, fiecare muşchi încordându-se. Toată culoarea i se scurse din obraji. Şi, înainte ca el să-şi poată cere scuze, ea îşi smuci mâna, legănându-şi-o la piept, ca şi cum el i-ar fi ars-o.

Sebastian se considera un fel de expert în materie de reacţii feminine. Adesea, respiraţia accelerată sugera o inimă care gonea de emoţie. Dar nu şi când se întâmpla în rafale scurte. Gâfâitul lui Violet nu sugera nimic altceva decât panică.

Ştia că nu trebuia să o atingă. Nici măcar din prietenie. Sebastian îşi băgă mâna buclucaşă în buzunar şi îşi înăbuşi un blestem, încercând să dea dovadă de nonşalanţă când vorbi.

— Violet, zise el, suntem prieteni.

Ea dădu să deschidă gura, dar el îi făcu semn să tacă.

— Ştiu că vei spune că nu ştii ce înseamnă asta, dar eu ştiu. Doar pentru că nu-ţi mai prezint lucrările nu înseamnă că nu îmi mai…

„… pasă”, fu el pe punctul de a spune. Dar ea nu ar fi vrut să audă acest cuvânt.

— …că nu mă interesează fericirea ta. Asta contează pentru tine. Lucrurile s-au schimbat de când ai scris prima ta lucrare. Pot să te prezint dacă vrei. Lucrarea ta ar fi citită. Te-ar asculta acum dacă le-aş spune să o facă.

Pentru o clipă, întreaga ei expresie se schimbă. Ea făcu ochii mari şi-şi strânse pumnii, iar buzele i se întredeschiseră. Se întoarse spre el, iar apoi, la fel de repede, toată speranţa se scurse din ea. Acea lumină i se stinse de pe trăsături, lăsându-i ochii precum nişte sfere întunecate şi terne.

— Nu, zise Violet. Aproape nimănui nu-i mai pasă de mine acum. N-aş vrea să văd că nu va mai fi chiar nimeni.

— Atunci… Sebastian făcu o pauză. Nu ştiu cum să procedez, cum să găsesc un nou echilibru care să funcţioneze pentru amândoi. Dar m-am gândit de când am vorbit acum câteva săptămâni. Nu înseamnă că dacă nu mai sunt eu nu mai poate fi nimic. Am o altă idee.

Ea se uită la el întrebător.

— Lasă-mă să vorbesc cu cineva. Să mă sfătuiesc cu cineva despre cum să procedez cel mai bine.

Ea clipi, gândindu-se la asta.

— A spune secrete nu face decât să creeze probleme.

Dar privirea ei alunecă de pe faţa lui.

— La cine te-ai gândit?

— Simon Bollingall, spuse Sebastian. A fost mentorul meu în ultimii ani. Am încredere în el la fel de mult ca în oricine altcineva. Nu i-aş spune numele tău. I-aş spune… puţin despre circumstanţele din jur. Poate că ar avea o idee despre cum am putea fi amândoi fericiţi.

Ea fixă pământul cu privirea.

— Crezi că ne-ar putea ajuta?

— Poate.

Ea nu spuse nimic pentru câteva momente lungi.

— Îmi place soţia lui, zise ea în cele din urmă. Alice Bollingall. Ne-am întâlnit la prelegerile tale. Ea este fotograf ca hobby. Face fotografii de natură. Puse acul jos. S-a oferit să-mi facă o poză pentru una dintre fotografiile ei. Cred că developează fotografiile ea însăşi. Este o femeie foarte inteligentă, iar el… o tratează cu respect.

— Pot să vorbesc cu el?

— Mama m-ar omorî, zise ea strângând din buze. Dar nu e ca şi cum ar vrea să ştie. E îngrozitor să te gândeşti la

asta. Îngrozitor şi egoist. Să vreau asta, chiar dacă ştiu ce risc.

— Deci, asta înseamnă un da, atunci.

Ea se întoarse şi se uită la el. Şi apoi, pentru că nu avea nimic de pierdut, Sebastian îi făcu cu ochiul.

— Doamne!

Ea îi făcu semn cu mâna în semn de respingere, dar el putu vedea o urmă de un zâmbet încolţind pe buzele ei.

Câtă vreme o mai putea face să zâmbească, nu pierduse încă.

— Of, zise ea clătinând din cap. Bine, atunci.

*

Sebastian se urcă într-un tren spre Cambridge a doua zi dimineaţă, după ce vorbise cu Violet. Călătoria familiară îl liniştea. Porni din gară, merse pe malul râului, apoi urcă pe străzile pietruite care duceau spre piaţă, spunându-şi în tot acest timp că aceasta era călătoria lui obişnuită, că nu trebuia să se gândească la misiunea lui. Se îndreptă de acolo spre biroul prietenului său, unde fu întâmpinat şi poftit înăuntru cu bunăvoinţă.

Cu cinci ani în urma, Sebastian stătuse fix pe acelaşi scaun, privindu-l pe profesorul Simon Bollingall citind o lucrare pe care nu el o scrisese.

În primii ani, îi oferise sfaturi. Îl ajutase pe Sebastian la fiecare pas pe drumul său. De atunci, profesorul Bollingall devenise un prieten. Iar astăzi, el asculta cu atenţie fiecare cuvânt al lui Sebastian. Astăzi, Sebastian avea nevoie de el pentru a pune capăt carierei pe care el îl ajutase să o înceapă.

Bărbatul stătea pe scaunul sau, cu atenţia fixată asupra lui Sebastian, afişând un zâmbet prea nerăbdător. Toată acea atenţie zâmbitoare era o iluzie.

Sebastian aruncă o privire în jurul camerei.

— Este o fotografie cu familia ta? întrebă el, arătând spre o ramă care se afla pe o măsuţă laterală.

În ea se vedea un grup de cinci persoane, un bărbat,

o femeie şi trei copii, în acea etapă ciudată şi acneică de dinaintea maturităţii. Faptul că pozau pentru fotograf nu-i făcea să arate mai bine; copiii se uitau în gol în faţă, fără niciun fel de expresie pe chip.

— Da, răspunse Bollingall. Alice a realizat-o pe asta – ştii că şi-a făcut un adevărat hobby din fotografia ei. A devenit destul de bună. Aceea de acolo este tot a ei – Trinity College din spate, iarna.

Sebastian aprobă din cap, aruncând o privire politicoasă către cealaltă fotografie înrămată.

— Deci, Malheur, zise Bollingall, ce ai mai găsit de data asta?

Sebastian se lăsă pe spate în scaunul său.

— Renunţ la asta.

Zâmbetul acela nerăbdător se transformă într-o expresie de confuzie. Bollingall se aplecă în faţă pe scaunul său.

— Renunţi la ce anume?

— La descoperirea ştiinţifică.

Totuşi, în loc să pară surprins, profesorul râse.

— Ah, eşti în acel stadiu al carierei, nu-i aşa? Cu toţii ne simţim aşa din când în când. Când munca nu merge bine. Când ne simţim copleşiţi. Se aplecă uşor în faţă. Lucrezi prea mult, asta e problema ta. Când a fost ultima dată când ţi-ai luat o vacanţă? Du-te la malul mării. Fă puţină baie în mare. Relaxează-te pentru o săptămână sau două şi te vei simţi ca un om nou.

Sebastian îşi muşcă buza.

— Este o idee minunată, dar problema mea nu este că eu muncesc prea mult. Este că nu muncesc suficient.

Bollingall dădu din cap cu compasiune.

— Şi asta e tipic. Întotdeauna există altceva de făcut, o altă idee de explorat. Nu poţi să laşi munca deoparte. Te gândeşti la ea tot timpul şi te simţi vinovat în fiecare minut în care eşti plecat. Îţi repet doar recomandarea mea: ia-ţi puţin timp pentru tine, iar curând te vei simţi mai bine.

Sebastian se temea că se va ajunge la asta. Avea încredere în Bollingall implicit. Dar se simţea puţin rău. Era

pe punctul de a-şi expune secretul unui om care-şi pusese propria reputaţie în joc pentru Sebastian de mai multe ori.

— Nu la asta mă refer, spuse Sebastian inspirând adânc. Nu mă deranjează să fac treabă. Ipotetic vorbind, ce-ai zice dacă ai afla că nu fac eu însumi toată munca?

De cealaltă parte a biroului de lângă el, Bollingall nici măcar nu clipi.

— Cei mai mulţi dintre noi nu o fac. Am un servitor care ia măsurători pentru mine. Ideea nu este cine execută munca propriu-zisă – asta e o simplă muncă manuală. Este vorba despre munca intelectuală – asta e cea care contează, până la urmă.

Sebastian oftă prelung.

— Să presupunem că munca intelectuală pe care am raportat-o nu a fost făcută de mine. Că a fost făcută de altcineva.

Bollingall se încruntă.

— Să presupunem, continuă Sebastian, că a fost făcută de o femeie.

Celălalt bărbat încremeni. Doar pentru o clipă – atât, pentru o clipă – doar cât să se uite la Sebastian cu surprindere. Apoi expiră prelung şi aruncă o privire spre uşă. Era închisă ferm – ceva de care Sebastian se asigurase înainte de a vorbi. Dar chiar şi cărţile care-i căptuşeau biroul păreau să-l judece pe Sebastian – sute de volume, toate scrise de oameni care nu erau escroci. Pulsul lui Sebastian se acceleră, iar el se pregăti pentru dezamăgirea lui Bollingall.

În schimb, bărbatul îşi linse buzele şi se aplecă spre el.

— Ei bine, şopti el, se mai întâmplă şi asta.

Lui Sebastian i se usca gura.

— De fapt, continuă Bollingall cu voce joasă, este mai frecvent decât ai putea crede. Este atât de comun, de fapt, încât ar trebui să rămână nespecificat.

Gura lui Sebastian se strâmbă într-o grimasă.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Spune-mi direct.

— Ea este o asistentă, da? îl chestionă Bollingall

ridicând din umeri. Cunosc un om care dictează toate lucrările soţiei sale. Ea le scrie.

— Nu mă refer la simpla dictare.

— Nu, spuse Bollingall încet. Dar asta este tot ceea ce trebuie să ştie cineva. Când eşti absorbit de un subiect, este inevitabil ca cele mai apropiate rude ale tale să nu fie şi ele implicate. Interesul ei este şi al tău. Contribuţia ei este şi a ta. Şi dacă este căsătorită cu tine… ei bine, în esenţă, tu eşti cel care face munca până la urmă. Pentru că sunteţi o singură persoană, legal şi spiritual. De ce nu şi în sens ştiinţific?

Sebastian simţea cum i se învârte capul. Abia îi venea să creadă ce auzea.

— Dar eu nu sunt căsătorit.

— Sunt destui dintre noi care operează în acest fel, zise Bollingall încet. Nu ne interesăm niciodată de amploarea lor şi, într-adevăr, niciun gentleman nu ar ridica această întrebare. Eşti în deplină siguranţă.

El clătină din cap, apoi se uită la Sebastian.

— Sau… vreau să spun, eşti aproape în siguranţă. Mai este un singur lucru pe care ar trebui să-l faci dacă vrei să fiţi cu adevărat ca unul.

Sebastian se simţea confuz, cuprins de un dor întunecat. Capul îi părea plin de bumbac.

— Nu sunt căsătorit, repetă el.

Bollingall se uită semnificativ în sus, spre tavan.

— Ba da, zise el. Asta este. Schimbă asta şi nu ai de ce să-ţi faci griji.

Căsătoria cu Violet. Doamne, ce idee îngrozitoare. Ea se îndepărtase de el când pusese mâna pe ea în semn de prietenie. Se închisese în sine când el îi spusese că ţine la ea. Sentimentele lui erau irelevante; Violet nu era interesată de el pentru o scurtă perioadă de timp, cu atât mai puţin pentru tot restul vieţii lor.

Şi să se căsătorească cu ea pentru un asemenea motiv? Pe de o parte, nu-i păsa de motiv. O dorea de atât de mult timp, încât această şansă – orice şansă – îi străpunse sufletul.

Să-i dea înapoi munca ei ar putea fi singurul lucru care să o determine să ajungă în patul lui. Şi, pentru o clipă, îşi imagină… îşi imagină că ar putea să o convingă cu sărutări să fie de acord. Ar putea să-i liniştească temerile şi s-o seducă pentru ca, poate, într-o bună zi…

Alungă viziunile înfierbântate cu Violet, cu părul desfăcut, împrăştiat pe pernele lui.

Poate, îşi reaminti sieşi fără milă, dacă va fi foarte, foarte convingător, ar putea într-o zi să o facă să nu mai tresară când o lua de mână. El se simţea ca şi cum i s-ar fi oferit un măr dintr-un copac: ar putea să se îndoape până i se făcea rău din această tentaţie specială.

Sebastian îşi frecă fruntea.

— Mulţumesc pentru sfat.

— Ştiu că te bucuri de libertate, zise Bollingall. Eşti încă tânăr. Dar gândeşte-te la asta. Faci o muncă importantă.

Sebastian clătină din cap.

— Nu mai aminti de prostiile astea, spuse Bollingall. Faci o lucrare importantă. Nu uita niciodată asta şi nu spune nimănui altceva. Faci o lucrare importantă, Malheur. Trebuie doar să te duci să o faci a ta.

Mintea lui însă rearanjă acele cuvinte.

„Du-te şi fă-o a ta.”

Nu, nu, nu. Gând nesuferit şi îngrozitor.

Gând luxos, revigorant. Nu-l putea alunga. Persistă în restul conversaţiei lor, apoi ca o şoaptă, în gândurile sale, pe toată durata călătoriei înapoi la Londra. Nu-i păsa de muncă sau de recunoaştere, îi păsa de Violet.

„Du-te şi fă-o a ta.”

Adevărul era că nu doar munca lui împreună cu Violet îl despărţea de restul lumii.

Întreaga lui viaţă fusese modelată de două minciuni: secretul pe care îl împărţea cu Violet şi secretul pe care îl păstra faţă de ea.

Întotdeauna avusese un motiv pentru a păstra tăcerea. O mie de motive, de fapt.

Soţul ei, la început. Şi apoi, după ce el murise, ea

păruse atât de fragilă, încât nu îndrăznise să o deranjeze. Aşteptase, şi aşteptase, şi aşteptase şi mai mult. Întotdeauna avusese sentimentul că ea se pierduse pe sine în acel travesti de căsătorie. El trebuia să-i dea timp să ridice privirea şi să observe din nou lumea din jurul ei. Dacă ar aştepta suficient de mult…

„Am standarde”, îţi amintea el că îi spusese. „Tu nu le îndeplineşti.” Doamne. Nu vedea nicio cale ca asta să se termine cu bine. Dar tentaţia persista: dorinţa de a o lua pe scurtătură în acei ani lungi de aşteptare nesigură.

„Du-te şi fă-o a ta.”

Capitolul 6

La ora şapte seara, Violet era încă în sera ei. Refuzase să lase călătoria lui Sebastian să o distragă, refuzase să se gândească la conversaţia pe care acesta trebuia să o poarte. Îngrijorarea i se cuibărise într-un colţ al minţii, o greutate ameninţătoare, mereu la pândă.

Dacă lucrurile mergeau prost, putea fi expusă. Toată lumea ar fi aflat. Ea nu ar fi trebuit să fie de acord. Mama ei avea dreptate; nu ar fi trebuit să-i permită să-i expună secretul, indiferent de cât de demn de încredere considera el că era prietenul lui.

Auzi uşa exterioară deschizându-se, apoi, câteva minute mai târziu, uşa interioară.

Paşii lui răsunară pe pavele.

— Violet.

Ea se temea să ridice privirea. De aceea o făcu oricum, ridicându-şi ochii spre el, de parcă, prefăcându-se că nu-i pasă, putea alunga temerile care se agitau în sufletul ei.

— Ei bine?

Sebastian părea obosit. Lăsă să-i scape un oftat şi

găsi un scaun de lemn, îl trase lângă ea şi se aşeză. Îşi încrucişă braţele în faţa lui şi râmase încovoiat, cu umerii căzuţi.

— Vestea bună, spuse Sebastian, este că nu va spune nimănui.

Violet mută o tavă cu răsaduri pe un alt scaun, mătură pământul rămas în urmă şi se aşeză la rândul ei.

— Vestea proastă… Sebastian închise ochii. Vestea proastă este că el spune că aranjamentul nostru nu este neobişnuit şi consideră că cea mai bună soluţie este ca noi să continuăm aşa cum am făcut-o, din toate punctele de vedere, cu excepţia…

El se întrerupse şi îi aruncă o privire precaută.

— Cu excepţia a ce?

Sebastian era rareori reticent. Dar el îşi încleştă maxilarul şi avu nevoie de câteva momente să vorbească.

— Vreau să ştii că această idee nu a venit de la mine. O resping în totalitate.

— Ce este? repetă Violet. Cât de rău poate fi sfatul lui?

— A spus că ar trebui să mă căsătoresc cu tine. Şi că ar trebui să continuăm ca înainte.

Pentru o secundă, tot corpul ei se încordă. Simţi cum se face mică în scaun. Nu. Nu. Nu asta. Dar el părea reticent, nu nerăbdător.

Inima îi bătea cu putere, dar era mai probabil ca lui să îi crească antene decât să o ceară în căsătorie. Lăsă să-i scape un oftat încet şi îşi aranjă buzele într-o aparenţă de zâmbet.

— Ce amuzant, rosti ea răguşit.

— Nu fac decât să repet ce a spus el.

— Dintre toate sfaturile inutile. Violet se cuprinse cu braţele. El crede că ar trebui să ne căsătorim? Râsul ei părea mult prea puternic. Presupun că tu nu i-ai spus că e vorba despre mine, altfel nu ar fi sugerat niciodată o asemenea pedeapsă.

Ea ştia că bătea câmpii, dar atât timp cât continua să vorbească, ideea nu putea să o rănească.

Sebastian se afundă şi mai mult în scaunul lui.

— Violet, murmură el.

— Se presupune că e deştept, iar asta e singura soluţie la care s-a putut gândi?

— Da, şopti Sebastian. Am acoperit inadecvarea mea destul de bine pentru moment. Acum putem să facem câţiva paşi înapoi şi să ne gândim…

— O, de ce să facem asta? Hai să facem cum spune el. Să ne căsătorim până la urmă.

Dacă reuşea să o spună, putea să transforme noţiunea în una sigură: o glumă, etichetată clar ca atare. Un subiect de batjocură, un element de care să se râdă. Nu ceva care ar distruge-o complet.

— Ha! exclamă Sebastian reticent.

— Ar fi fabulos. Ai putea să te prefaci că eşti din ce în ce mai ocupat, iar eu m-aş duce să ţin prelegeri în locul tău. Domnul Malheur susţine, le-aş spune. Tu ai putea să te izolezi complet.

— N-ar fi amuzant, zise Sebastian cu o voce plată.

— Parcă şi văd: fluturaşi care anunţă evenimentele cu „Dl. Sebastian Malheur”, cu litere mari de tipar, iar dedesubt, „aşa cum este portretizat de Violet Malheur, soţia sa”

El pufni.

— Aş pune un anunţ în ziar: „Vă rugăm să vă adresaţi toată corespondenţa plină de ură cu privire la chestiuni ştiinţifice către Violet Malheur.” Acesta ar fi un aspect al muncii tale la care aş excela. Oricum, nimeni nu mă place cu adevărat; în felul ăsta, lumea ar putea continua să mă urască fără să se mai gândească.

— Violet, zise el având un mic zâmbet pe faţă, unul pe care ea îl ştia prea bine.

Era zâmbetul lui răbdător, cel pe care îl oferea oamenilor care greşeau îngrozitor, atunci când se hotăra să nu vorbească şi să-i facă de râs. Îşi ţinea mâinile strânse.

— Ce e? întrebă ea. Ce am mai spus acum? Am glumit doar.

Zâmbetul lui nu se schimbă, dar îşi întoarse privirea

de la ea.

— E doar… O, la naiba!

Violet simţi cum se înfioară, o tresărire de emoţie care îi cutremură umerii înainte de a i se instala în stomac.

— Am vrut doar să uşurez un moment inconfortabil. Cu ce am greşit acum? Nu am încercat să fiu dificilă.

El înghiţi în sec. Pleoapele îi fluturară, iar genele lui întunecate – atât de nedrept de lungi – îi umbriră ochii pentru o clipă.

În cele din urmă, el îşi ridică privirea.

— Violet, spuse el calm, te rog să nu glumeşti despre căsătoria cu mine.

Era atât de nedrept, încât ea nici măcar nu reuşi să scoată o exclamaţie de indignare. Nu că ea ar fi vrut să se căsătorească cu el. Doamne, nu. Dimpotrivă. Dar nu asta era ideea.

— Fie ca tine, zise ea şi se îndreptă de spate pe scaun, privind în altă parte. Atunci, nu o voi face.

Nu putea să lase chestiunea în pace, oricât ar fi încercat. Bineînţeles că nu era genul de femeie care să-i atragă atenţia lui Sebastian. El însuşi spusese asta. Dar erau prieteni de mult timp. Nu putea măcar să se prefacă a râde? Era atât de îngrozitoare, încât până şi o glumă despre căsătoria cu ea îl dezgusta?

— Nu e ca şi cum ai fi creat aşteptări, îi spuse ea. Ştiu cum stau lucrurile între noi. Nu mă ridic la standardele tale.

El scoase un oftat prelung.

— N-ar fi trebuit să spun asta niciodată, zise el cu pumnii strânşi. Urăsc când mă enervez.

— De ce? A fost o minciună?

El strânse din buze.

— Ar fi trebuit… Poate că ar fi trebuit să formulez altfel. Dar…

Se uită în sus, ca şi cum ar fi implorat cerul să o facă să se oprească.

Ea simţi cum i se strânge stomacul. Nu mai conta. Durerea ei era irelevantă. Ea nu şi-ar permite niciodată să facă ceva atât de prostesc ca a-l dori. N-avea niciun rost să

se simtă rănită doar pentru că un bărbat pe care refuza să-l dorească nu o dorea la rândul lui.

— Formulează cum vrei, a răbufnit ea. Sentimentul rămâne acelaşi.

El se ridică în picioare. O ţintui cu privirea. Ea nu voia să se uite în ochii lui, dar nici nu putea să se uite în altă parte. Era ceva sălbatic în expresia lui… ceva sălbatic şi întunecat. Ceva ce ea nu înţelegea.

— Vrei să ştii de ce nu îndeplineşti standardele mele? o întrebă el.

Ea scutură din cap, îngrozită.

— Prea târziu, îi răspunse el. Iată care este cea mai importantă regulă a mea: niciodată să nu ai relaţii sexuale când una dintre părţi este îndrăgostită de cealaltă. Nu se va sfârşi bine.

Ea oftă. Întreaga ei lume deveni cenuşie.

— Ticălos arogant ce eşti! Eu nu sunt îndrăgostită de tine.

— Ştiu. El nu îşi luă privirea de la ea. Nu asta am spus şi eu? Doar că unul dintre noi este îndrăgostit, şi nu eşti tu aceea.

Violet se holba la el. Urechile ei păreau să funcţioneze: creierul ei părea să funcţioneze. Cu mare grijă, ea adună doi cu trei şi verifică faptul că încă mai dădea cinci.

Aşa era. Şi cum era cu trei plus doi? Şi în ordine inversă făceau tot cinci.

Proprietatea comutativă a adunării era încă în vigoare, şi totuşi întreaga ei lume tocmai se răsturnase cu susul în jos. Sebastian spusese…

Tocmai insinuase…

O, nu. Trebuie să fi înţeles ea greşit. El era bogat şi chipeş şi atât de fermecător. Avea femei câte voia. Putea avea pe oricine…

Oricine care nu prea cunoştea bunele maniere, asta era. Iar Violet era… era ea însăşi. Nu avea niciun sens.

Şi totuşi, avea un fel de sens îngrozitor – unul pe care nu voia să-l admită. Inima îi bătea cu putere, iar o parte din

ea cânta în ton cu ritmul.

Nu, nu. Nu, nu, nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu. Imposibil. Fiecare cuvânt pe care tocmai îl rostise era imposibil.

Îşi linse buzele.

— Nu fi ridicol!

El o privea cu un mic zâmbet, ca şi cum nu ar fi spus nimic nepotrivit.

— Nu fi ridicol, repetă ea, ca şi cum asta ar fi alungat cuvintele pe care le spusese. Asta-i… asta-i…

Ea se opri, respiră adânc, dar tot nu o ajută. Capul i se învârtea ca şi cum s-ar fi ridicat prea repede.

— N-ai dat niciodată vreun semn că…

El se strâmbă.

— Violet, am jucat un rol pentru tine timp de cinci ani. Mi-am cumpărat o casă lângă a ta în Londra şi am instalat porţi cu mâna mea, astfel încât să putem vorbi în secret despre munca ta. Să nu-mi spui că nu ţi-am dat niciodată vreun semn că te iubeam.

Ea simţi că i se pune un nod în gât. Nu putea să vorbească.

— Timp de cinci ani, continuă el, rămânând pe loc, am fost cel mai bun prieten al tău, confidentul tău. Am fost cel care a ştiut totul despre tine. Şi da, Violet, te-am iubit.

Ea era încă răvăşită de dezvăluirea lui.

— Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Poate că ar fi trebuit să o fac, zise el simplu. Dar… erai căsătorită. Cum ar fi trebuit să aduc subiectul în discuţie? Şi apoi soţul tău a murit şi… şi tu erai în…

Făcu o pauză.

— …în doliu, spuse el mai departe, deşi amândoi ştiau că nu fusese nimic atât de simplu. Şi după aceea, ei bine… Ştii cum merge. Am flirtat cu tine; nu mi-ai răspuns niciodată. Nu ai reacţionat niciodată la cineva care a flirtat cu tine, Violet. Aşa că, da, am tăcut. Dar dacă nu spun nimic acum, vei înţelege mereu greşit tot ceea ce spun şi tot ceea ce fac.

— Tu flirtezi cu toată lumea.

Ea închise ochii şi îşi apăsă degetele pe frunte.

— Nu… nu a fost…

Dar ea nu putea să-i spună că nu însemnase niciodată nimic, însemnase, chiar dacă ea nu putea exprima ceea ce însemnase.

— Sebastian, nu eşti genul de om care se îndrăgosteşte de o femeie şi care suferă în tăcere.

El nu zise nimic pentru o vreme. Pur şi simplu, se uită la ea. Pentru prima dată în viaţa ei, nu avea nicio idee despre ce era în mintea lui.

El se aşeză mai bine pe scaun.

— Ai gustat vreodată un curry bun?

— Ce legătură are asta cu ceea ce vorbim noi?

— Dacă nu eşti pregătită pentru acea primă degustare, spuse el, condimentul poate fi dureros. Copleşeşte totul. Îţi arde limba, îţi arde gâtul în întregime, până jos. Presupun că sunt unii oameni care iau o înghiţitură şi se gândesc că nu vor mai mânca niciodată aşa ceva.

— Asta se va transforma într-o analogie îngrozitoare, îi răspunse Violet.

— Spun doar că există foarte multe moduri de a suferi. Oare mai ţii minte când m-ai rugat să te ajut? După ce a apărut acea primă lucrare şi când a fost acel val iniţial de interes?

După atât timp, nici măcar mărturisirea iubirii nu putea distruge complet prietenia lor. Violet simţi cum colţurile gurii i se curbează în sus.

— Cum aş putea uita?

— Ţi-am spus că era imposibil. Că nu eram pregătit să o fac. Că, pentru a putea prezenta munca ta ca fiind a mea, trebuia să înţeleg tot ce se află în spatele ei. Că ar trebui să cunosc detalii obscure de filosofie naturală, iar eu nu aş putea niciodată să fac aşa ceva.

— Ce prostie! zise Violet pufnind.

— Exact asta ai spus atunci, i-a amintit Sebastian zâmbind. Ai spus „ce prostie” şi ai pufnit neîncrezătoare – exact aşa. Şi ai reacţionat ca şi cum aş fi spus cel mai

ridicol lucru din lume.

— Uite ce ai reuşit să faci. Am avut dreptate.

— Da. Dar ştii. Violet, tu ai fost singura care mi-ai spus asta vreodată. Te-ai uitat la mine, ai ridicat întrebător o sprânceană şi mi-ai spus că aş putea deveni unul dintre cei mai buni experţi din lume pe un subiect care nu fusese încă descoperit. Până în acel moment, nimeni nu crezuse vreodată în mine.

El încă zâmbea.

— Benedict îmi spune, fără vreo urmă de îndoială în glas, că nu am făcut nimic în viaţă.

Violet clătină din cap.

— Chiar şi Robert şi Oliver mă văd ca pe un fel de glumă, iar eu îi ştiu de când eram mic. În afară de tine, ei sunt cei mai buni prieteni ai mei. La asta eram bun când am început să lucrăm împreună – pentru o glumă, o năzdrăvănie, o păcăleală. Ei nu se înşelau prea tare. Sunt destul de ridicol. Nimănui altcuiva nu-i vine să creadă ce am făcut. Eşti singura persoană din lumea întreagă care se uită la mine şi se gândeşte: „Omul ăsta ar putea juca rolul unui geniu, iar nimeni nu ar pune la îndoială acest lucru.”

Ea simţea cum nodul din gât se făcea tot mai mare. Nu ştia ce să spună.

— Era evident, a reuşit cu greu să rostească ea.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care te iubesc, Violet. Tu vezi atât de multe lucruri surprinzătoare şi crezi că sunt evidente. Şi ai dreptate în privinţa lor, ai dreptate.

O femeie trebuia să fie din piatră pentru a rezista unui asemenea farmec, unor asemenea ochi – întunecaţi şi luminoşi, strălucind spre ea, peste cei câţiva metri care îi despărţeau.

Ea se pricepea să fie de piatră. Îşi închipuia că este din cremene, dură, suficient de puternică pentru a face scântei.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Nu pot… nu pot…

Nu putea. Nu putea să-l iubească, oricât de mult

tânjea o parte din ea să o facă.

— Nu, înţeleg. Asta încerc să spun. Doar pentru că tu mă faci să ard, nu înseamnă că sufăr. Întotdeauna am ştiut că, deşi nu erai îndrăgostită de mine, mă iubeai şi tu.

Aerul pe care îl trăgea în plămâni părea prea dens. Nu putea să gândească, nu putea să-l privească în ochi. Avea dreptate, atât de multă dreptate. Ea nu-şi dorise niciodată să recunoască, dar… el avea dreptate.

„Nu din nou. Mai ales, nu cu el.”

— Asta e, zise ea cu speranţă. Da. Ne iubim, doar că nu fizic. Nu există dorinţă. Este pur platonic. Ea se opri la vederea expresiei din ochii lui. Este pur platonic, repetă ea. Dar îşi auzi propria voce ridicându-se şi formulând o întrebare. Nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse el. Doamne, nu!

Ochii lui ardeau şi îi sfredeleau pe ai ei. Pentru o clipă, aproape că putu simţi căldura aceea atingând-o pe abdomen şi coborând treptat mai jos.

— Nu te iubesc platonic, zise el. Te vreau pe tine. Te doresc foarte, foarte mult. Dacă ai vrea să te culci cu mine, Violet, te-aş lua chiar aici. Chiar acum.

El ridică din umeri, iar acel val de căldură se risipi. Îi oferi un zâmbet.

— Dar tu nu vrei.

Ea lăsă să-i scape o respiraţie şuierătoare. Până la urmă, el tot se înşelase.

— Sebastian… dădu ea să spună.

Dar el se aplecă spre ea, reducând distanţa dintre ei, şi-i puse degetul pe buze.

— Şşşt, şopti el. Nu e nevoie să-ţi ceri scuze pentru că nu simţi acelaşi lucru. Înţeleg.

Nu voise să-şi permită o libertate prin acel gest. O atinsese aşa cum ar atinge un prieten drag pe altul – pentru confort, pentru sprijin. Pentru a-i da de înţeles că ştia cum se simte.

Ea nu se smuci, aşa cum ar fi trebuit să o facă – pentru că el nu ştia, iar ea nu voia să spună ceea ce ar trebui el să ştie.

— Nu pot, se auzi Violet spunând. Nu pot. Nu pot fi acea persoană, Sebastian. Nu pot.

Dar simţea cum se trezeşte înăuntrul ei dorinţa aceea veche, încolăcită în adâncul pântecului ei ca o otravă. Dacă o lăsa să pătrundă, dacă îşi lăsa garda jos, ar fi umplut-o şi ar fi pierdut totul.

— Violet, zise el. Cum aş putea să spun că te iubesc şi să mă aştept să faci ceva ce tu nu vrei? Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca tu să fii altcineva decât tu însăţi.

Îşi retrase mâna de pe umărul ei.

— Ar trebui să ştii – ăsta sunt eu. Şi te iubesc.

Nu ştia ce spunea. Nu ştia cât de mult o durea să-şi reprime dorinţele. Îşi transformă omoplaţii în oţel, dorindu-şi ca ei să rămână rigizi împotriva atacului lui. Ea era un angrenaj din metal, puternică, asemenea unui mecanism de ceasornic, şi nu se va topi în lacrimi. Nu dorea. Nu avea dorinţe. Nu avea nevoie să fie dusă în pat.

— E în regulă, şopti el.

Preţ de o clipă, ea îşi permise să aibă nevoie de un singur lucru: să fie ţinută în braţe.

Avea atât de multă nevoie de asta, încât nu se mişcă. Deşi căldura degetelor lui îi trezea senzaţii – imagini care o lăsau pe jumătate încălzită, pe jumătate îngheţată. Un singur cuvânt şoptit din partea ei şi puteau să facă schimb de atingeri adevărate, piele pe piele. Ar putea cădea pradă dorinţei. Ar putea avea totul – iubire, căldură, companie.

Ar putea avea crampe şi agonie şi certitudinea mizerabilă că de data asta s-ar putea să nu supravieţuiască.

Doar Sebastian ar fi îndrăznit să o iubească, iar el nu ştia totul.

Violet închise ochii şi lăsă degetele lui să-i şoptească mângâiere.

La restul trebuia să renunţe.

— Şşşt… aşa stau lucrurile. Nimic nu trebuie să se schimbe dacă nu îţi doreşti asta. Absolut nimic.

— Cum mergem mai departe? şopti ea.

— Simplu, zise el. Luăm zilele pe rând. Vom merge la

nunta lui Oliver şi ne vom spune unul altuia bancuri. Vom reveni la vechea noastră prietenie.

— Şi te vei răzgândi, zise ea cu o licărire de speranţă.

Asta era – era doar o fantezie trecătoare din partea lui.

— Cât timp a trecut de când nu ai mai avut o amantă? Ai petrecut atât de mult timp în preajma mea, încât te-ai păcălit singur.

Urmă o pauză lungă.

— Asta este, nu-i aşa? repetă ea.

— Nu, îi răspunse el zâmbind. Nu, chiar nu este. Dar o să vezi. Nimic nu trebuie să se schimbe.

*

Dar totul se schimbase.

Violet ar fi vrut să se poată preface, dar nu putea. Oricât de mult se pretindea nonşalantă, îşi dădea seama că juca un rol. Sebastian o întâmpinase cu un zâmbet câteva zile mai târziu, când Violet şi camerista ei se întâlniseră cu el la gară.

Era exact acelaşi zâmbet pe care îl oferi şi prietenilor lor, Robert Blaisdell, duce de Clermont, şi soţia sa, Minerva, când sosiră câteva clipe mai târziu, un zâmbet prietenos şi deschis, ca şi cum nu ar fi avut nimic de ascuns decât concluzia ultimei sale glume.

Dar ea ştia mai bine.

Fu conştientă de prezenţa lui pe toată durata călătoriei care a urmat cu trenul – lungă şi lentă, oprindu-se la fiecare câţiva kilometri pentru un cătun sau altul. De pe scaunul ei de la fereastră, ea privi câmpurile cu cereale de vară. Încercă să numere soiurile de orz.

Era mai uşor decât să-l privească pe Sebastian şi să-şi amintească cuvintele lui.

El se uită la ea, prinzându-i momentan privirea, şi îi făcu leneş cu ochiul.

Ei i se tăie respiraţia. Îşi feri grăbită privirea, totuşi nu destul de repede. Răul fusese făcut. Să-şi ignore propriile

sentimente fusese destul de uşor; o făcuse atât de mult timp, încât părea o a doua natură pentru ea.

Să le ignore pe ale lui? Doamne, el era un cuceritor. Şi el voia să… voia să…

Nu. Privi direct în faţă şi o angajă pe ducesă într-o conversaţie exclusivă pentru restul călătoriei. Minnie era timidă înainte să începi să o cunoşti, lucru care îi făcea pe oameni să o ignore. Dar era, de asemenea, inteligentă şi, odată ce o făceai să vorbească, putea spune multe. Destul de multe pentru a-i oferi lui Violet o scuză pentru a evita să vorbească cu Sebastian.

Abia când ajunseră la capătul călătoriei lor, Violet îşi dădu seama cât de imposibile urmau să fie următoarele câteva zile.

New Shaling, satul micuţ de unde provenea Oliver şi unde urma să aibă loc nunta, nu avea decât un singur han. Acel han avea doar o singură sală de mese privată, care trebuia împărţită între toţi vizitatorii.

Nu-l va putea evita pe Sebastian, oricât de mult ar fi încercat.

Aşa că făcu ceea ce făcea întotdeauna: apelă la regulile mamei sale.

„Doar pentru că un plan este imposibil, nu înseamnă că trebuie să renunţi la el.”

Sebastian nu se uita la ea mai mult decât se uita la oricine altcineva.

Nimic nu se schimbase – nimic, cu excepţia faptului că, de fiecare dată când se uita în direcţia ei, ea simţea un val de căldură. Prea curând nu va înceta să îl simtă; dacă ar fi putut să facă să dispară dorinţele ei nefericite, le-ar fi eliminat de multă vreme.

Aşa că, în timp ce Robert glumea cu hangiul despre cantitatea de carne de vită pe care probabil că o vor consuma, în timp ce Sebastian o scotea pe Minnie din timiditatea ei, punându-i întrebări despre ultimul vot din Parlament, Violet reuşi să se furişeze pe scări în sus şi se închise în camera ei.

„Ceea ce nu poate fi schimbat poate fi evitat.”

Capitolul 7

Nimeni, în afară de Sebastian, nu păru să observe absenţa lui Violet de la prânz.

Nimeni nu ridică obiecţii la o plimbare prin natură fără să ştie unde se afla ea.

Păruse distrasă pe tot parcursul călătoriei până aici – abia dacă se concentrase pe ce spunea Minnie, uitându-se mereu în depărtare. Ea avea privirea unei femei concentrate intens asupra unei probleme.

Sebastian ştia prea bine ce o chinuia. Simţea cealaltă jumătate a îngrijorării ei ca pe o greutate apăsătoare. „Nu vreau să te pierd.”

Aşa că se prefăcu că e obosit când Minnie şi Robert plecară să se plimbe cu Oliver şi Jane. În timp ce ceilalţi prieteni ieşiră afară, el comandă o tavă cu mâncare de la bucătărie şi se îndreptă spre scări.

Ea nu răspunse la ciocăniturile lui uşoare şi, după ce aruncă o privire pe hol şi se asigură că era, în fapt, gol, Sebastian jonglă cu tava pe care o ţinea în mână şi deschise uşa.

Camera era confortabilă şi curată, mobilierul simplu. O fereastră dădea spre un peisaj idilic de vară, dar Violet nu admira priveliştea. Stătea la biroul ei, cu capul aplecat asupra câtorva foi de hârtie de scris. Ea scria într-un ritm furios. Nu se uită în jur nici măcar atunci când Sebastian trânti uşa. Nu avea nici cea mai mică idee că el se afla în cameră. Tipic. Se trezi că zâmbeşte.

El se duse spre ea, puse tava jos şi îşi trase un scaun.

Dacă ar fi avut vreun talent la desen, ar fi putut face un tablou cu scena asta din memorie: Violet, care nu era atentă la nimic din jur. Avea buzele strânse; se concentra asupra hârtiei din faţa ei cu intensitatea singulară a unei pisici care priveşte un fluture. O văzuse aşa de o mie de ori – de mai multe mii de ori, de fapt. Când Violet devenea

absorbită de un proiect, pierdea din vedere unde se afla şi ce făcea. El se întreba adesea dacă era debusolant când ridica privirea şi descoperea că jumătate din zi dispăruse. Într-o zi, casa în care se afla va arde până la temelii. Când se va întâmpla asta, ea va ridica privirea ore mai târziu, clipind, întrebându-se de ce era înconjurată de pereţi înnegriţi şi de cenuşă.

Îi plăcuse şarada la început, în parte pentru că îi plăcuse munca în sine. Dar fusese mai mult decât atât. Când prezentase munca ei, fuseseră momente în care ea îi acorda toată atenţia. Îşi exersase prezentările în faţa ei şi se aflase în centrul atenţiei ei considerabile. Ea se uitase la el ca şi cum restul lumii ar fi încetat să mai existe.

El răsuflă încetişor. Singurul mod în care reuşise să îi capteze atenţia fusese atunci când îi vorbise despre orice altceva în afară de ea.

De fiecare dată când sugerase ceva mai mult, ea refuzase să reacţioneze, ca şi cum fiecare aspect al lui Sebastian ca bărbat era la fel de irelevant ca…

Ca o clădire care ardea în jurul ei în timp ce ea se gândea la altceva.

Putea să ţipe la ea în legătură cu asta. La fel de bine putea să ţipe la un pisoi pentru că avea blană.

Ea continua să scrie cu furie. Nu doar cu repeziciune – văzu el acum, uitându-se mai bine – ci cu furie, despre orice îi captase atenţia. Chiar şi de la trei metri depărtare, putea vedea liniile zimţate pe care le lăsa stiloul ei şi expresia ei încruntată. Ea îşi mijea ochii spre pagină.

Poate că scria o scrisoare despre cruzimea folosirii capcanelor de oţel la prinderea dăunătorilor din grădină – unul dintre subiectele care îi ocupau ocazional timpul.

Poate că scria un răspuns pentru un coleg cercetător.

Asta era chestia cu Violet. Niciodată nu ştiai ce subiect o interesa, fie că era banal sau de cea mai mare importanţă. Ştiai doar că ea nu vedea nimic în jurul ei până când nu termina cu subiectul.

Secundele de aşteptare se transformară în minute. Lumina din cameră se schimbă încet; umbra proiectată de

scaunul său se prelungea centimetru cu centimetru.

Furia ei părea să se diminueze în timp ce el o privea, transformându-se încet în ceva ce nu reuşea să desluşească. Resemnare, poate?

În cele din urmă, aşa cum ştia că va face, Violet lăsă tocul jos şi dădu hârtia la o parte.

Să o vadă cum revenea la realitate, dându-şi din nou seama de ceea ce o înconjura, era mereu un fel de bucurie. Clipi ca şi cum tocmai ieşise dintr-o peşteră şi ochii ei trebuiau să se adapteze la lumină. Se întinse: spinarea arcuită, braţele întinse, degetele răsfirate şi apoi încleştându-se în pumni. Respiră adânc şi-şi ridică ochii.

Privirea ei poposi pe Sebastian. Timp de câteva clipe, ea îl privi fix.

— O! făcu ea nedumerită. Presupun că am auzit pe cineva intrând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că erai tu când nu m-ai deranjat.

— Ştiu că nu trebuie să te deranjez.

Ea îl privi precaut înainte de a-i oferi într-un târziu o urmă de zâmbet.

— Eşti una dintre puţinele persoane pe lângă care pot lucra. Să fiu în preajma ta este ca şi cum aş fi singură.

— Mulţumesc, rosti serios Sebastian, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Numai Violet putea spune aşa ceva ca pe un compliment.

Ea clipi din nou.

— Aşteaptă o clipă. Încercam să te evit, vorbi ea cu o francheţe perfectă. Pentru numele lui Dumnezeu, îţi scriam o scrisoare furioasă!

— Serios, chiar aşa? întrebă el. Asta era pentru mine?

Dădu să se aplece ca să poată citi ce scria, dar ea întoarse foile.

— Nu, zise ea strângând din buze. Este mult prea nepoliticoasă ca să ţi-o arăt.

De regulă, asta nu o oprea. El pur şi simplu îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

Ea îşi trase nasul.

— Şi egoistă. Plus că te-am categorisit cu tot felul de epitete.

— Vrei să spui că am stat aici o oră privindu-te cum ţipai la mine în gând?

Ideea îl încânta în mod inexplicabil. El, care stătuse imaginându-şi tot felul de gânduri fascinante pe care ea le-ar putea avea, ceva despre pisici sau despre capcane de oţel, iar ea se gândea la el.

— Asta e foarte drăguţ, Violet. Dar ai voie să ţipi la mine în realitate. Ce am făcut de data asta?

Ea lăsă să-i scape un oftat şi se uită în altă parte.

— Aste e problema. Nu ai făcut… nimic. M-am aşezat şi am scris o întreagă diatribă, iar tot timpul cât am scris mi-a fost clar ce îngrozitoare sunt. Jumătate din motivul pentru care eram supărată era pentru că îmi dădeam seama cât îngrozitor de nerezonabilă sunt.

Se juca cu tocul de pe birou, răsucindu-l între degete.

— Este vorba despre ceea ce ţi-am spus zilele trecute? întrebă el.

Ea strânse din buze, dar aprobă din cap cu o mişcare sacadată.

— Şi lasă-mă să ghicesc de ce te plângeai – ceva în genul: „Eşti cel mai bun prieten al meu. Cum îndrăzneşti să ţii la mine?”

O altă încuviinţare din cap, dar aceasta veni cu o roşeaţă pe obraji.

— Sunt un om îndrăzneţ, zise uşor Sebastian. Un explorator neînfricat. Am făcut multe lucruri.

— Da, spuse ea aproape pe acelaşi ton. Ai înfruntat pustietatea din Violet Waterfield şi ai trăit ca să spui povestea.

În ochii ei sclipea o lumină dură în timp ce vorbea.

„Tu nu eşti o pustietate”, voia el spună el. Ea ar face orice pentru oamenii pe care îi iubea – orice, în afară de a accepta complimente de la ei.

Aşa că ridică din umeri.

— Am adus ceai pentru pustietate, o informă el.

— Poftim? De ce? Te antrenezi să devii lacheu?

— Nu. Exersez pentru a deveni o pacoste.

— Nu ai nevoie de exerciţii în sensul ăsta. Eşti deja expert.

Ea se îmbujoră şi îşi feri privirea, dar Sebastian simţi o tresărire de plăcere. Dacă putea să-l tachineze, începea să se simtă din nou în largul ei.

— Perfecţiunea de orice fel necesită o practică constantă, proclamă el. În plus, tu nu ai mâncat de dimineaţă sau la prânz. Ţi-e foame.

— Nu am mâncat? s-a încruntat ea. Îmi este, oare?

El aşteptă.

— O, zise ea oarecum surprinsă, după o mică pauză. Chiar îmi este.

El traversă camera şi dezveli mâncarea de pe tavă. Avea suficientă experienţă cu Violet şi ceruse doar alimente care puteau supravieţui o oră sau cam aşa ceva pe o tavă – brânză, mere, o gamă de legume de vară, o selecţie de pâine. Câţiva biscuiţi dulci şi un ceainic cu ceai, acum călduţ, completau tava.

— Este periculos pentru tine să nu fii în relaţii bune cu mine, îi spuse Sebastian. Nu mănânci suficient. Ăsta este unul dintre lucrurile la care sunt bun… să mă asigur că mănânci.

— Aiureli, zise ea întinzând mâna după un măr.

El îi luă mâna stângă într-a lui. Ea se opri cu totul când el făcu asta, privindu-l cu ochii mari şi fără să clipească. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să facă ceva mai mult decât să o atingă.

— Nu-ţi face griji, Violet, îi spuse el pe un ton puţin mai sarcastic decât intenţionase. O să mă abţin să te seduc până mâine. Vreau doar să-ţi dovedesc un punct de vedere.

Îi întoarse încheietura şi îi ridică mâna.

— Vezi? spuse el strecurându-şi trei degete între manşetă şi încheietura mâinii ei. Rochia asta trebuia să ţi se potrivească perfect. El îşi roti degetele, făcând o demonstraţie. Uite cât de mult spaţiu în plus este acum. Nu mănânci.

— Ba da, mănânc, replică ea încruntată. Sunt sigură

că mănânc. Am luat cina. Şi micul dejun.

Se încruntă mai tare.

— De cele mai multe ori.

— Nu mănânci, o contrazise Sebastian, şi nici măcar nu bagi de seamă că nu mănânci. Trebuie să-ţi pun camerista să te bată la cap?

— Nu va funcţiona, bombăni Violet. Louisa e prea timidă. De aceea am şi angajat-o.

Refuză să se uite la el.

— La naiba, Sebastian! De ce trebuie să fii atât de… atât de…

El ridică o sprânceană spre ea.

— …atât de necesar? termină ea propoziţia.

— O, Violet, îi zâmbi el. Asta a sunat aproape politicos.

Ea scoase un sunet mic.

— Acum câteva săptămâni, ţi-am spus că nici măcar nu aş observa dacă ai dispărea. Adevărul este că am observat. De fiecare dată când îmi ridic privirea, observ, zise ea încet. De fiecare dată când observ, mă simt îngrozitor. Şi de fiecare dată când mă simt îngrozitor, mă uit în altă parte. Tu eşti… Ea se aplecă în faţă. Cel mai bun prieten al meu, conchise ea. Şi te urăsc pentru asta.

De-a lungul anilor, ei puseseră la punct un sistem de coduri – fraze pe care le foloseau pentru a ascunde de lume ceea ce voiau de fapt să spună. Te urăsc nu făcea parte din codul lor, dar se simţea ca atare: cuvinte pe care Violet le folosea pentru că nu putea să spună ceea ce voia să spună cu adevărat. Lui Sebastian nu-i scăpase că, atunci când Violet avea nevoie de coduri pentru „Am nevoie de tine” şi „Vino să mă vezi”, alesese fraze care erau aproape nepoliticoase.

— Ce drăguţ, zise el grav. Şi eu te urăsc, Violet.

Ea îşi lăsă capul în jos, uitându-se în altă parte, auzind tot ceea ce spusese el în cuvinte pe care nimeni, în afară de ei doi, nu le-ar fi înţeles vreodată.

— Acum, mănâncă.

Ea mâncă.

— Mi-aş dori ca geniul meu să se limiteze la fabricarea de automatoni, zise el. Aş inventa unul care să te urmărească cu o tavă. Ar aştepta răbdător să-ţi ridici privirea de la ceea ce faci, iar de îndată ce ai face-o, ar spune: „Lady Cambury, trebuie să mâncaţi ceva”

Ea înghiţi îmbucătura de măr.

— Ar fi extrem de enervant.

— Nu consider că este un inconvenient.

— Eu consider că ar fi o utilizare proastă a unui bun automaton. Ţi-aş modifica invenţia, continuă ea, întinzând mâna după nişte brânză. Mi-aş îmbrăca versiunea mea în cea mai bună mătase şi l-aş trimite să facă vizitele de dimineaţă. O, cât urăsc să fac vizite dimineaţa. Nu ar avea nevoie de prea mult vocabular. „Da”, ar spune automatonul meu, „vremea asta este îngrozitoare, nu-i aşa?” De fapt, cred că asta aş face. Indiferent ce ar spune cealaltă persoană, el ar răspunde: „Da, cu siguranţă, nu-i aşa?” Automatonul meu ar avea maniere perfecte.

— Da, zise Sebastian, cu siguranţă, nu-i aşa?

— Aş deveni cunoscută peste tot pentru afabilitatea mea, spuse Violet. Eu nu am fost niciodată cunoscută pentru amabilitatea mea.

— Nu, zise Sebastian. Cu siguranţă nu eşti, nu-i aşa?

Ea se uită la el, cu sprâncenele ridicate, dar nu făcu nicio remarcă asupra cuvintelor folosite de el.

— Şi mi-aş folosi timpul liber pentru a mă gândi la toate lucrurile care mă interesează. Poate că de data asta aş da peste un domeniu de cercetare în care ai fi dispus să faci prezentări.

— Nu, replică Sebastian, mai încet de data aceasta. Cu siguranţă, nu-i aşa? Nu este vorba despre natura muncii, Violet, ci despre persoana care o face.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Serios? Nu există nimic ce aş putea alege? Nici un alt subiect?

„Tu”, se gândi Sebastian. „Tu. Totul despre tine.”

— Ţi-am spus mai devreme. Mă gândesc la transport maritim.

Ea făcu o grimasă.

— Îh! Transport maritim. Asta sună haotic. O colecţie de principii generale, adevărate doar în ansamblu, pe care orice persoană le poate încălca cu impunitate doar pentru că are chef.

— Da, zise el ironic, cu siguranţă este îngrozitor, nu-i aşa?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, ce enervant este! Oricât de mult îmi displace să admit asta, ai dreptate. Am nevoie de un automaton mai deştept. Asta m-ar face şi fiu aruncată fizic afară din casele pe care le vizitez.

— Nu, zise Sebastian. Ei vor face ca automatonul tău să fie aruncat din casele pe care le vizitezi, dar gândeşte-te la avantaje.

Îi făcu cu ochiul şi se aplecă spre ea, făcându-i semn să se apropie.

Ea se aplecă la rândul ei în faţă.

— Nu va mai trebui să vizitezi niciodată acele case, şopti el.

Ea îi zâmbi.

— Doamne, nu mă face să râd, Sebastian.

— De ce nu?

— Pentru că o să mă faci să uit, o să mă faci să mă simt bine…

El zâmbi.

— Chiar asta vreau. Înfoaie-te cât vrei. Fă crize de furie din cauza mea ore întregi dacă vrei. Simte-te prost. La sfârşitul zilei, tot îţi voi aduce mere şi te voi face să râzi.

Ea pufni bănuitoare.

— De ce?

— Pentru că, spuse el coborându-şi vocea, îmi place că te pot face să râzi.

Ea se holba la el, încruntându-se consternată. Îşi întoarse privirea şi alese un biscuit de pe tavă.

— Nu încerca lucruri stupide.

Altcineva ar fi considerat-o nepoliticoasă. Altcineva şi-ar fi putut imagina că ea era nesimţitoare. Altcineva ar

putea crede că era numai spini, fără petale moi şi dulci.

Sebastian o cunoştea însă mai bine.

— Nu fi ridicolă, Violet, zise el în cele din urmă. Sunt prea deştept pentru asta.

Capitolul 8

Patru saci cu bile de marmură. Trei pachete de cărţi. O sticlă de coniac, două de vin de Burgundia, portocale… Sebastian bifă ultimul element de pe lista lui şi-şi ridică privirea, făcând o inspecţie a sălii de mese private.

O panglică albastră decora pereţii, iar mesele erau încărcate cu tăvi întregi cu mâncare, frumos decorate. De pe ele se revărsau struguri, brânzeturi, sendvişuri mici, felii mari de carne, prăjituri, plăcinte, biscuiţi, produse de patiserie – totul reprezenta un festin obişnuit de sărbătoare, într-adevăr.

Un singur lucru lipsea de la mica petrecere a lui Sebastian: invitaţii.

Şi, după ceas, aveau să ajungă curând…

Uşa se deschise.

— O, Doamne!

Oliver, vărul său, se oprise în pragul uşii. Îşi trecu o mână prin părul roşcat şi îşi ajustă ochelarii de pe nas fără să-i vină să creadă.

Da, efectul era destul de impresionant, Sebastian se văzu nevoit să admită. Îşi încrucişă braţele şi încercă să nu se umfle în pene prea evident.

— Chiar te aştepţi să mâncăm toate astea? întrebă Oliver pe un ton şoptit.

— Nu noi, zise Sebastian impunător. Tu.

— Pe masa aia e un porc întreg. Mâine trebuie să pot să mă mai ridic, spuse el scuturând din cap. De asemenea, aş prefera să nu vomit la ceremonia nunţii mele. Jane ar putea să rămână cu o impresie greşită.

— Robert şi cu mine te vom ţine în poziţie verticală.

Era treaba lui să aducă găleata în seara asta. Vom vedea dacă el... O, aici erai, Robert! Drăguţ din partea ta să ni te alături.

— Fără găleată, bombăni Oliver.

— Fără găleată? clătină Robert din cap. Despre ce tot vorbiţi?

— O, nimic, spuse zâmbind Sebastian. Intraţi, vă rog! Veniţi să căscaţi gura la splendoarea pe care am pregătit-o. Se dădu la o parte şi îşi lăsă prietenii să intre în încăpere. Oliver se uită în jur, impresionat fără să vrea.

Sebastian şi Robert făcuseră panoul care atârna deasupra mesei.

„Felicitări, Oliver!”, scria cu litere vesele şi multicolore. Asteriscul de după felicitări conducea la o notă de subsol, scrisă cu litere negre minuscule în partea de jos a afişului.

Oliver se apropie şi se uită la pânză.

„Pentru că ai reuşit să convingi o tânără inteligentă şi frumoasă să se mărite cu tine, ceea ce este probabil cea mai mare realizare a ta de până în prezent”, citi el cu voce tare.

Dar zâmbea în timp ce o făcea.

— Aveţi dreptate. Perfect adevărat. Încă nu-mi vine să cred ce noroc a dat peste mine.

— Ar fi trebuit să fii acolo când s-au întâlnit prima dată, îi spuse Sebastian lui Robert. A fost un adevărat eveniment.

— Tu n-ai fost acolo când ne-am întâlnit prima dată, s-a încruntat Oliver. Sau ai fost?

— Când s-au întâlnit a doua oară, s-a corectat Sebastian cu o ridicare din umeri. Ea l-a zăpăcit de cap, iar după aceea, el se tot uita peste umăr şi refuza să vorbească despre ea. A fost dragoste la a doua întâlnire. A fost evident pentru toată lumea, în afară de el; i-a luat luni bune să-şi dea seama.

Robert chicoti.

— Doamne, ar fi trebuit să-l vezi cum se plângea de ea. A fost catastrofal. Am crezut că s-a întâmplat ceva

îngrozitor, iar el nici măcar nu a menţionat numele ei.

— Sunt chiar aici, a anunţat Oliver. Stau în faţa voastră.

Dacă te uitai întâmplător prin cameră, nu ai fi crezut pe loc că Robert şi Oliver erau rude. Robert avea părul blond, al lui Oliver era aproape portocaliu, iar Oliver avea o sumedenie de pistrui care îi presărau nasul, în contrast cu pielea palidă a lui Robert. Dar, dincolo de aceste detalii superficiale, ei semănau destul de mult. Aceiaşi ochi albaştri ca gheaţa, acelaşi nas ascuţit. Aveau multe atitudini în comun. Cei doi erau practic de nedespărţit şi erau aşa de când descoperiseră că erau fraţi vitregi, cu ani în urmă.

— O, da, spuse Robert cu o surpriză prefăcută. Chiar eşti aici. Presupun că va trebui să păstrăm bârfele despre tine pentru mâine-seară, când vei fi ocupat cu altceva. Acum, sărbătorim ultima seară înainte de căsătoria ta în stilul pe care numai Fraţii Siniştri îl pot oferi!

— Da, zise Sebastian. Avem aici doar cele mai sinistre mâncăruri… ceea ce înseamnă că orice om care mănâncă cu mâna dreaptă este obligat să bea un pahar întreg din celebrul meu punci.

Cei trei – şi Violet – fuseseră numiţi Fraţii Siniştri încă din zilele petrecute la Eton, mai ales pentru că erau stângaci şi mereu în compania celorlalţi.

Oliver tresări.

— O, Doamne, nu! Spune-mi că nu ai făcut punciul tău din vin.

— Am o sticlă de rachiu de ciulini în acest scop anume.

Oliver clătină din cap; lui Robert părea că îi era uşor rău. Sebastian rânjea fără pauză. Rachiul de ciulini provenea de la unul dintre chiriaşii de pe moşia lui şi era la fel de rău pe cât suna: verde, amar, cu bucăţi de materie vegetală plutind pe deasupra. Avea o tărie care te dobora. Sebastian exersase săptămâni întregi când avea nouăsprezece ani ca să poată bea chestia aia fără să se strâmbe. Fusese una dintre farsele lui preferate la

universitate.

„Poftim, încearcă asta.”

— Aşadar, zise Robert, ţineţi minte: numai mâna stângă poate fi folosită – asta e uşor pentru Sebastian şi pentru mine, dar aceia dintre noi care sunt destul de ciudaţi încât să folosească ambele mâini cu aceeaşi pricepere – la asta aruncă o privire încruntată către Oliver – trebuie să facă un efort pentru a-şi aminti de comportamentul adecvat. E timpul să începem festivităţile!

— Aşteaptă! porunci Sebastian ridicând mâna. Nu putem începe. Violet n-a venit încă.

Robert se întoarse spre el şi apoi, foarte încet, pufăi printre dinţi.

— Ă… ă, făcu el.

— Robert, unde este Violet? întrebă Sebastian făcând un pas înainte.

— Păi…

— A refuzat să vină? Ştiu că nu ne-am înţeles foarte bine în ultima vreme, dar nu credeam că va evita compania mea cu voi ceilalţi în jur.

Robert îşi muşcă buza.

— În legătură cu asta…

— Ai invitat-o, nu-i aşa?

Robert îşi feri privirea.

— Credeam… Ea e doar un membru de onoare…

— Un membru de onoare! exclamă Sebastian, făcând încă un pas înainte. Nici măcar nu ai întrebat-o? Asta vrei să spui?

— Ea nu este unul dintre fraţi, zise Oliver în defensivă, aşa cum nu este nici bărbat. Ea nu a fost cu noi la Eton. Şi nici măcar nu este stângace. Sincer să fiu, membru de onoare mi s-a părut întotdeauna un fel de cadou. Ea nu îndeplineşte niciun criteriu pentru a fi unul din Fraţii Siniştri, şi numai în lumina faptului că…

— În lumina faptului că am crescut cu Violet, spuse Sebastian printre dinţi. În lumina faptului că ea a fost alături de noi în cele mai grele momente ale noastre şi nu s-a plâns nici măcar o dată de viaţa ei. În lumina faptului că

a ajutat-o pe Jane luna trecută cu unchiul ei – ceva ce cred că ar trebui să încerci să-ţi aminteşti, Oliver.

Oliver avu eleganţa de a se arăta ruşinat.

— Şi voi doi credeţi că e în regulă să o daţi la o parte doar pentru că nu este de fapt stângace?

Oliver îşi ţuguie buzele.

— Toate astea sunt adevărate, dar în interesul exactităţii tehnice, nu am cunoscut-o decât la cincisprezece ani.

Sebastian îşi dădu cu pumnul în palmă.

— Irelevant! Robert, ţi-am spus să te asiguri că Fraţii Siniştri sunt prezenţi. A fost singura ta sarcină în afară de a ajuta cu afişul. Eu am aranjat porcul, patiseria, prăjiturile cu susan… Aproape că scuipă de indignare. Şi tu nu ai putut să-ţi iei nici trei secunde ca să vorbeşti cu Violet?

— Am uitat! se scuză Robert. Nu a venit la plimbarea noastră, atunci avusesem de gând să vorbesc cu ea. În plus, atunci când voi doi sunteţi împreună, dominaţi totul.

— Ce să facem dacă suntem cei mai interesanţi oameni din cameră? ripostă Sebastian. Dar, de data asta, va fi diferit. Noi… nu suntem… în totalitate în largul nostru unul cu celălalt în acest moment; de ce crezi că ţi-am spus să o inviţi tu pe ea, în loc să o fac eu însumi?

Oliver se întoarse spre Sebastian.

— Încă? Eraţi certaţi încă din mai.

Sebastian ridici din umeri.

— Să zicem. E complicat.

— Eşti certat cu Violet? reluă Robert. Doamne, Sebastian. Ce naiba de motiv să ai ca să te certi cu Violet?

Uneori, Sebastian se întreba dacă verii lui îl vedeau vreodată. Trecuseră ani de când ţinuse prima sa prelegere, dar niciunul dintre ei nu reuşise vreodată să se împace cu ideea că el avea o carieră de om de ştiinţă. Ăsta era un argument în favoarea lor de cele mai multe ori, deoarece cariera lui de om de ştiinţă se baza pe o înşelăciune. Totuşi, uneori se întreba dacă îl luaseră vreodată în serios.

Asta era parţial alegerea lui. La urma urmei, el era atât de rar serios.

Aşa că, acum, pur şi simplu ridică din umeri.

— Variază. În prezent, ne certăm pentru faptul că sunt îndrăgostit de ea de când mă ştiu. Asta nu se potriveşte cu părerea ei despre mine, aşa că îşi doreşte să nu-i fi spus.

Oliver îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mă îndoiesc.

Sebastian îşi feri privirea.

— Opinia ta, oricât de îngrozitor de neinformată ar fi, a fost remarcată şi ignorată.

Robert lăsă să-i scape un oftat.

— Totuşi, Sebastian, vorbeşte rezonabil şi fii serios!

Nu. Bineînţeles că nu-l credeau.

— Foarte bine. Lasă-mă o clipă.

Se învârti în cerc, punându-şi mâinile pe faţă în timp ce o făcea. Rămase cu mâinile acolo, nemişcate, preţ de câteva clipe dramatice, apoi îşi desfăcu larg braţele.

— Priviţi! Eu sunt acum Sebastian Seriosul. Sebastian Seriosul poate spune doar lucruri serioase, zise el încruntându-se la amândoi. Chiar acum, Sebastian Seriosul vrea să ştie de ce nu vă este ruşine că aţi uitat-o pe Violet.

— Corect, spuse Robert. Asta este o reprezentare convingătoare a unui om serios.

Sebastian arătă cu degetul spre duce.

— Pe Sebastian Seriosul nu-l amuză încercarea ta de a schimba subiectul. Sebastian Seriosul insistă să încetezi a te mai certa cu mine şi să te duci să o aduci pe Violet chiar acum.

— O, haide, poate aştepta un minut. Tocmai am turnat şampanie şi m-am gândit că am putea face un toast înainte de…

Una era ca Robert să îl ignore pe Sebastian – acesta încercase anume să destindă lucrurile, la urma urmei, ăsta era un rol necesar atunci când verii lui erau amândoi prea serioşi – dar să o ignore pe Violet? Fragila, sclipitoarea Violet, cea care încurajase legătura dintre Sebastian şi Robert încă de la început?

Sebastian făcu un pas înainte.

— Vrei să mă vezi serios? se uită el urât la Robert.

Vărul său era cu câţiva centimetri mai înalt decât el, dar când Sebastian mai făcu încă un pas spre el, acesta clipi şi se dădu înapoi.

— Poftim. Vorbesc serios. Violet este sus, într-o cameră, singură. Nu mai cunoaşte pe nimeni de aici în afară de Jane, care e ocupată în seara asta cu sora ei.

Îl împunse pe Robert cu degetul în piept.

— O cunoşti de când aveai patru ani. Şi poate că tu nu-ţi poţi aminti, dar eu îmi amintesc. Ea ne făcea jocuri când eram mici. Jumătate din Eton juca cărţi după regulile ei, doar că niciodată nu s-a ştiut că sunt ale ei.

Robert se încruntă cu reticenţă.

— Presupun că e ceva în asta.

— Încetează să mai presupui şi foloseşte-ţi creierul. Ea este văduvă. Nu are nici copii. Mama ei nu este… o persoană caldă. Sora ei este o viperă care face tot ce poate ca să o facă pe Violet să se simtă inadecvată.

— Lily? Micuţa Lily? Ne amintim de aceeaşi fată?

Robert îşi miji ochii.

— E puţin cam insipidă, dar drăguţă. Aşa mi se părea.

— Nu te pricepi la firea oamenilor, murmură Sebastian. Noi suntem prietenii ei. Uită-te la ce a făcut pentru tine. S-a dat peste cap pentru ca Minnie să supravieţuiască în primii ani după ce te-ai căsătorit cu ea. Iar Jane… ea s-a împrietenit cu Jane în momentul în care ne-am dat seama că Oliver se îndrăgostise de ea. Iar tu ai uitat pur şi simplu că ea există.

— Eu… începu Robert să vorbească plecându-şi privirea. Ai dreptate. A fost urât din partea mea. De îndată ce ţin toastul…

— Nici vorbă de aşa ceva. Adu-o pe Violet imediat, răbufni Sebastian, sau voi pleca de aici.

— Bineînţeles. Dar mai întâi…

Şi asta fu de ajuns. Sebastian nu era foarte sigur ce îl apucase, dar ridică pur şi simplu un deget, întrerupându-şi vărul.

— O, uite. Clipa a trecut.

— Foarte amuzant, Sebastian.

Ridicol. O glumă. Nimic serios. Nu-l luaseră niciodată pe Sebastian în serios – şi nici pe Violet n-o apreciau.

Robert şi Oliver se găsiseră la vârsta de doisprezece ani şi îşi spuneau fraţi. Sebastian fusese întotdeauna un pic în afara celor doi prieteni. El era cel care îmbrăca masca comică, cel care îi făcea să râdă.

De obicei, Sebastian nu-i învinovăţea… prea mult. Robert fusese atât de îngrozitor de singur, iar Oliver fusese crescut de o familie care, în ciuda calităţilor ei deosebite, nu-l pregătise să călătorească în cercuri sociale mai înalte.

Sebastian avea un frate; nu avusese nevoie de ei aşa cum avuseseră ei nevoie unul de celălalt.

Una era să-l desconsidere pe Sebastian – el era obişnuit cu asta. Se aştepta, chiar cocheta cu asta. Dar Violet? Nimeni nu o vedea niciodată. Ea făcea totul ca să se întâmple, şi totuşi ea rămânea invizibilă chiar şi pentru oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Fiecare jignire care îi fusese adusă lui ea o simţise întreit, însutit.

Era dincolo de a fi furios. Întotdeauna crezuse că „nu mai vedeam limpede” era o expresie ridicolă, dar camera se îngustase în jurul lui, iar afişul care plutea deasupra capului său se întunecă.

— Foarte bine, se auzi el spunând ca de la mare distanţă. Mie mi-a ajuns.

Se întoarse.

— Poftim? îl auzi pe Robert rostind în spatele lui. Ce naiba a fost asta?

— Cred că vorbea foarte serios, spuse Oliver.

Sebastian se îndepărtă, trântind uşa în faţa amândurora.

*

O bătaie politicoasă răsună la uşa lui Violet.

Ea clipi şi ridică privirea. Ochii o dureau. De ce o dureau ochii?

Ah. Pentru că era aproape complet întuneric, iar ea citise fără lampă. Nici măcar nu observase că se întuneca;

se întâmplase treptat, iar ochii ei se încordaseră, şi se încordaseră…

La uşă se mai auzi un ciocănit, iar ea scutură din cap, renunţând la problema luminii şi a lecturii. Îşi aminti totuşi la timp pentru a închide exemplarul ei din *La Mode Illustrée.*

Nu răsfoise planşele de modă făcute din carton. Dar mărimea periodicului era atât de perfectă, încât deseori îşi lua una cu ea. Putea să taie articole din reviste şi să le aşeze între pagini. Când o făcea, nimeni nu acorda vreodată atenţie lecturii ei.

Se pregăti să-l vadă Sebastian. Reuşi să-şi compună o faţă cât de cât indiferentă şi răspunse.

— Intră.

Uşa se deschise. Nu era Sebastian; era Robert, iar în spatele lui, Oliver.

— Doamne fereşte! se miră Robert. De ce stai aici singură, pe întuneric?

— Citeam, spuse Violet.

— Fără lampă?

— A fost… captivant, zise Violet.

Ea îşi încrucişă mâinile în faţa ei şi ridică bărbia. Atât timp cât se purta ca şi cum micile ei nebunii ar fi fost obişnuite, majoritatea oamenilor nu puneau prea multe întrebări.

Robert aruncă o privire la revista de pe biroul ei, abia vizibilă în întunericul care se aduna, şi clătină din cap confuz.

— Înţeleg. Ei bine, Oliver şi cu mine suntem aici pentru că avem o mică reuniune a Fraţilor Sinistri în seara asta. Voiam să vii şi tu.

Ea se încruntă la el.

— Sunt doar un membru onorific…

Ei schimbară câteva priviri între ei. Apoi, Robert se strădui să afişeze un zâmbet foarte amabil.

— Nu vreau să aud că eşti doar un membru onorific. Vreau să spun… cred… adică noi credem, se corectă el şi trase adânc aer în piept. Ne-am dat seama că a te numi

membru de onoare este un fel de insultă. Te cunosc de mai mult timp decât aproape oricine pe lumea asta. M-ai ajutat să trec prin momente grele şi, ei bine... am fost un măgar. Îmi pare rău.

Îşi întinse mâna stângă spre ea.

Încet, Violet întinse mâna şi i-o strânse. Nu avea habar de ce-şi cerea el scuze.

— Am fost un nesimţit, zise el din nou. Îmi pare rău. Urăsc să mă simt exclus de la ceva, iar când mă gândesc că ţi-am făcut asta...

El scutură din cap.

— Doamne, chiar îmi pare rău, Violet.

— Nu-ţi face prea multe griji, zise ea nedumerită. De obicei, nu observ.

— Deci, vei coborî cu noi?

Violet se ridică în picioare şi îşi netezi fustele.

— Bineînţeles că o voi face. Ce se întâmplă de obicei la o întrunire a Fraţilor Siniştri, în noaptea dinaintea căsătoriei unuia dintre membri? O să fie cât de cât decent?

— O, nu! răspunse Oliver fericit. În seara asta, organizăm un iad al jocurilor de noroc. Avem de gând să băgăm mâna adânc în buzunare.

Violet ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar aşa? întrebă ea. Jane ştie despre asta? O să pariaţi şi bani de-ai ei?

— Ăăă... Un zâmbet jucă pe faţa lui Oliver. Nu se va supăra.

Violet clătină din cap cu uimire şi îl urmă.

Nu jucase niciodată cărţi cu Oliver, dar o făcuse cu Robert. Robert era pur şi simplu groaznic la cărţi. Avea potenţialul de a fi foarte bun – ţinea socoteala cărţilor şi avea o excelentă înţelegere a strategiei – dar întotdeauna se lăsa distras de ceea ce putea să se întâmple, în loc să se concentreze pe ceea ce era probabil să se întâmple. Avea tendinţa de a se convinge singur că avea cărţi mai bune decât erau ele de fapt, că, într-un fel, nu putea să piardă nici măcar cu o mână mediocră de cărţi, pentru că era o poveste mai bună dacă ar câştiga. Juca cu un abandon

nesăbuit de mare. Din fericire pentru el, nu juca niciodată pentru bani.

Oliver, pe de altă parte… îl privi. Bănuia că el va fi opusul fratelui său vitreg. Va juca cu grijă. Chiar prea atent. Îşi va păstra cele mai bune cărţi până când va fi prea târziu pentru ca ele să mai poată fi de folos.

— O, foarte bine, zise Violet frecându-şi mâinile. Nu am nevoie de mai mulţi bani, dar n-au de ce să strice, nu-i aşa?

Oliver şi Robert făcură schimb de priviri amuzate.

— Presupui cam multe, nu ţi se pare? o tachină Oliver.

— Nu este o presupunere, îi răspunse Violet. Este un fapt demonstrat, bazat pe dovezi empirice îndelungate.

Robert strâmbă din nas.

— Am devenit mai bun de când am jucat ultima dată.

Dovadă că nu o făcuse. Dacă ar fi devenit cu adevărat mai bun, ar fi avut inteligenţa de a ascunde această informaţie.

O conduseră în sala de mese privată de la parter. Oliver ţinu neapărat să deschidă uşa pentru ea şi să-i ţină scaunul când se aşeză. Robert o întrebă ce ar dori să bea. Erau excesiv de grijulii, iar atunci Violet începu să devină bănuitoare.

Îi fixă pe amândoi cu cea mai înfricoşătoare privire a ei.

— Credeam că este vorba despre o întrunire a Fraţilor Sinişti.

— Este! răspunse Robert un pic prea jovial.

— Atunci, unde este Sebastian?

El şi Oliver schimbară o privire între ei.

— Nu este… aici, îngăimă în cele din urmă Oliver.

— Se va întoarce. Cred.

Violet îşi încrucişă braţele peste piept.

— O, aţi făcut-o din nou, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ce anume?

— Chestia aia pe care o faceţi uneori. Voi doi sunteţi atât de strâns legaţi unul de celălalt, încât câteodată nu vă daţi seama şi îl ignoraţi pe Sebastian…

— Să-l ignorăm pe Sebastian! De parcă cineva ar putea vreodată! Te-ai uitat vreodată la el?

— …şi apoi vă prefaceţi că nu ştiţi nimic, după ce l-aţi lăsat complet pe dinafară, în frig.

Ea pufni.

— E îngrozitor din partea voastră. S-ar putea să fiu… puţin nesigură în preajma lui în acest moment, dar asta nu înseamnă că putem începe fără el.

Oliver şi Robert schimbară o privire lungă şi plină de semnificaţii.

— Dar, ia spune, o întrebă Oliver în cele din urmă, de ce vă certaţi?

— Asta a fost o încercare de a fi circumspect? ripostă Violet. Pentru că, într-adevăr, a fost îngrozitor. Mă doare faptul că unul dintre prietenii mei a ajuns la vârsta înaintată de treizeci şi doi de ani fără să fie în stare să spună o minciună ca lumea. Cum te aştepţi să realizezi ceva în politică?

Oliver se înroşi.

— Mă descurc mai bine când nu e vorba despre oameni pe care îi cunosc.

Bun. Ea reuşise să-i distragă atenţia. Violet pufni neîncrezătoare şi apoi inspectă încăperea.

— Sebastian se va întoarce, zise Robert. A fost aici mai devreme.

— Ah, exclamă ea contemplând cantitatea excesivă de mâncare. Da, el trebuie să fi fost. Văd asta acum.

— Ce te face să spui asta? se interesă Robert.

— A exagerat, spuse Violet. Este un porc întreg, plus două găini fripte şi, în plus, văd prăjituri cu afine şi cu susan. Nu cred că vreunul din voi îşi aminteşte că acestea sunt preferatele mele.

Robert se îmbujoră.

— Nu vă faceţi griji, îi linişti ea. Nu vă port pică. Nu poate fi decât un singur Sebastian.

— Aşa să te-audă Domnul, zise Oliver.

— Acum, vorbeai despre un joc serios de cărţi, continuă Violet. Care sunt mizele?

Robert scotoci pe masă.

— Aici… ah, da. Iată-le aici. Noi avem fise.

Scoase mici pungi de bile de sticlă, fiecare cu o culoare diferită. Oliver le luă pe cele verzi, Robert pe cele roşii. După câteva clipe de ezitare, Violet luă punga cu bile albastre.

Robert se încruntă.

— Nu ai de gând să le iei pe cele mov?

— De ce să le iau? Pentru că mă cheamă Violet, sunt obligată să le iau pe cele mov?

— Mi-a trecut prin minte că da. În plus, tu porţi violet foarte mult şi am crezut că preferi această culoare.

— Aşa este, zise Violet. Dar apoi mi-am dat seama că, dacă le iau pe cele albastre, Sebastian ar rămâne cu cele mov. Mi s-a părut mai important să-i nesocotesc dorinţele decât să-mi satisfac propriile gusturi. Şi îmi place şi albastrul.

Oliver râse.

— Dar nu mi-ai răspuns cu adevărat la întrebare. Ce reprezintă aceste bile? întrebă Violet.

— Singurul lucru important, proclamă Robert. Ele reprezintă gloria. Şi victoria. Şi onoarea.

— Prostii, răspunse Violet. Nimeni nu vrea onoarea ta, Robert. Asta e plictisitor. Eu sugerez să reprezinte favoruri.

— Favoruri?

— Favoruri, zise ea hotărâtă. Dacă cineva câştigă bila ta, îţi poate cere o favoare, iar tu trebuie să te conformezi. Ai putea să mă faci să sar în sus şi în jos de douăzeci de ori dacă ai vrea sau să ai o conversaţie lungă cu mama.

Asta dacă ar câştiga, ceea ce nu se va întâmpla.

Robert aruncă o privire neliniştită către fratele său.

— Dar… ar trebui să existe o anumită limită pentru ele. Nu crezi? Ai putea cere un vot în Parlament sau…

Violet îşi flutură mâna.

— Asta e ceea ce face ca jocul să fie distractiv. Doar limita pe care o impune prietenia, nu crezi?

— Dar…

— Sau nu ai încredere în mine?

— Nu vreau să te jignesc, Violet, dar când te uiţi aşa la mine, nu. Nu prea am.

Uşa se deschise şi apăru Sebastian. Se opri când o văzu pe Violet. Apoi zâmbi. Zâmbetul lui era strălucitor – o scânteie de uşurare şi de fericire. Pentru o clipă, ea se simţi ca un lemn uscat, gata să se aprindă odată cu el.

Zâmbetul ei sclipi ca răspuns înainte ca ea să se poată controla – unul care trecu prin toate zidurile ei de apărare. Ameninţa să o consume.

Îşi întoarse privirea înainte să o facă. Îşi apăsă buzele, comprimându-şi expresia într-una plată şi neinteresantă.

Zâmbetul lui se strâmbă, transformându-se într-o scuturare jenată din cap.

— Nu mă băgaţi în seamă, zise el. M-am întors acum.

Robert şi Oliver îşi plecară privirile şi se foiră, iar Violet se întrebă ce se întâmplase înainte de sosirea ei.

Dar Sebastian pur şi simplu îşi drese glasul.

— Sebastian Seriosul s-a întors, proclamă el. Să înceapă petrecerea!

Capitolul 9

Era ora patru dimineaţa când Violet se poticni spre camera ei. Cumva, se tot întâlnea cu pereţii, care nu mai păreau să fie în linie dreaptă.

— Bietul Robert, zise ea.

Sebastian o trase în braţe, reuşind să o facă să stea dreaptă.

— Ai grijă la cap.

— I-ai văzut faţa când i-am dat toate bilele lui Oliver, ca dar de nuntă. Nu l-am văzut niciodată să se albească aşa.

Violet auzi ceva suspect de asemănător cu un chicotit. Nu putea veni de la ea; ea nu chicotea.

Dar apoi – mintea ei reacţiona cu întârziere – îşi dădu seama că fusese vocea ei. Ah, ea chicotise. Era beată.

— Blestematul de rachiu de ciufini… Nu, nu era chiar aşa. Ciumini. Tot greşit. De ciulini, reuşi ea în cele din urmă. Nu e corect. Am renunţat de trei ori mai mult decât toţi ceilalţi. Nu e corect că sunt dreptace.

— Şi totuşi, ai câştigat la cărţi, spuse Sebastian cu un zâmbet. Iată uşa ta. Camerista va coborî în scurt timp.

Violet se încruntă.

— Bineînţeles că am câştigat.

Se simţea mai degrabă jignită.

— Faptul că sunt beată mă face mai bună la matematică, nu mai proastă.

— Numai pe tine.

Spuse asta cu un zâmbet. Îi deschise uşa şi o ajută să se aşeze pe un scaun. Ea se afundă în el cu recunoştinţă.

— O să-i dau bilele lui Oliver lui Jane. O să le folosească foarte bine. Singurul lucru care mă îngrijorează este…

Nu. Nu avea de gând să spună asta cu voce tare. Dar ar fi putut la fel de bine să o facă.

— Asta?

El scoase o bilă din buzunar. În întuneric, ea nu putea distinge culoarea, dar o ştia oricum. O urmărise cu atenţie pe tot parcursul serii – singura bilă de culoarea ei pe care o pierduse.

Dar el refuzase să o mizeze după ce o câştigase, iar toată noaptea, acea sferă de sticlă albastră imperfectă sclipise la ea dinspre el.

Strălucea de posibilităţi. Cu ea, el ar putea…

Ar putea să-i blocheze uşa pentru oricine altcineva. Era suficient de beată încât să uite orice motiv care o sfătuia la prudenţă. Preţ de o clipă, avu o imagine în minte – o imagine cu căldură şi alcool, cu trupul lui apăsând peste al ei, cu buzele ei despărţite de ale lui, piele dezgolită peste piele dezgolită.

Ar fi fost ceva ce i s-ar fi întâmplat unei alte persoane. O altă Violet l-ar fi invitat în camera ei. O altă Violet ar fi suferit consecinţele. Atât timp cât nu era ea…

Dar era ea. Nu era atât de ameţită încât să creadă

altceva. Trase adânc şi sacadat aer în piept.

Limitele prieteniei? Cât de proastă fusese să permită o asemenea posibilitate? Dar Sebastian nu fusese în cameră când ea făcuse regula şi, dintr-un motiv oarecare, nu-i trecuse prin cap ce ar putea face un om care admitea că o dorea – o dorea în cel mai puţin platonic mod posibil – cu o fervoare care nu avea limite.

— Violet, spuse el încet.

Mâna lui îi atinse cotul, iar ea se îndepărtă brusc de el.

— Tremuri.

— Nu tremur, replică ea. Mi-e doar frig.

El îi luă mâna.

— Poftim. Bila a căzut în palma ei, caldă de la căldura corpului lui. Îmi cer favoarea.

Ea nu se putu abţine. Acel fior o străbătu din nou din cap până în picioare.

Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei, apăsându-i degetele în jurul sticlei.

— Fă asta pentru mine, Violet.

Făcu un pas mai aproape. Ea îi simţea mirosul. La el, amărăciunea rachiului de ciulini se transformase în ceva savuros, ceva verde şi excitant.

— Ce vrei?

— Vreau să nu-ţi mai fie frică, îi spuse el. Mă cunoşti mai bine de atât. Nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva ce nu vrei. Nu cu o bilă câştigată la un joc. Şi nici într-un alt mod.

Ea se lăsă pe scaun, uşurată. Uşurare şi… Şi poate, pentru că era beată-criţă, poate că şi cu o urmă de regret.

Îi căută mâna lui în întuneric. Degetele lui erau fierbinţi. Cum reuşea să rămână atât de cald? Părea inuman. Sau poate – mai rău – părea chiar prea uman.

— Nu înţeleg, zise ea închizând ochii. Chiar nu înţeleg. De ce nu eşti supărat pe mine? Dacă eu nu…

Se opri, incapabilă să continue gândul cu voce tare.

Dar el îl duse mai departe, singur, în întuneric. El o dorea. O dorea în patul lui, cu membrele lor împreunate, cu corpul lui zvelt peste al ei. Mâinile lui ar fi ţintuit-o…

Nu. Ea nu voia asta. Nu putea.

— Soţul tău se înfuria pe tine? întrebă el încet.

Simţi cum i se pune un nod în gât. Degetele ei se încleştau spasmodic în jurul degetelor lui. Dar ea nu spuse nimic.

— Câteodată… spuse el, câteodată mie mi se întâmplă. Mă simt frustrat, pentru că, la naiba, Violet, te doresc atât de mult. Dar apoi îmi amintesc că suntem prieteni. Şi partea din mine care e prietenul tău vrea să mă pocnească în faţă. Nu am dreptul să mă înfurii pentru că tu vrei ceva diferit.

— Dar… trebuie să-ţi doreşti…

— Îmi doresc în fiecare zi. Mâna lui era încă prinsă în mâna ei. În fiecare zi care trece, Violet. Dar te-am urmărit în timpul căsătoriei tale, iar dacă îmi permiţi… nu cred că ai nevoie de un alt bărbat care să se supere pe tine.

Ea trase aer în piept, iar lumea ei se îndreptă. Acesta era Sebastian, nu un demon oribil. Putea să aibă încredere în el măcar cu asta.

— Poftim! zise ea apăsând bila înapoi în palma lui. Nu ai nevoie de o favoare pentru asta.

Mintea ei era o confuzie de imagini – gura lui peste a ei, mâna lui care o strângea pe a ei, mâinile lor care se împreunau, apropiindu-i până când corpurile li se atingeau…

Nu. Aceste lucruri erau pentru o altă persoană. Nu pentru Violet, mai ales, nu când era beată. Nici când era trează. Nici măcar pentru ea.

Violet era un teanc de hârtii, uscate ca praful, fiecare cu numele lui Sebastian scris pe ele.

Îşi strânse degetele în jurul bilei.

— Am încredere în tine, Sebastian, zise ea. Întotdeauna am avut.

Atât timp cât el îi păstra bila, el păstra o posibilitate – cea mai mică şansă că într-o zi ar putea reprezenta mai mult pentru ea. Într-un alt loc, într-un alt timp, o altă Violet ar putea fi sărutată. Era tot ce putea să spere – o altă Violet, fericirea unei alte persoane, dar spera asta cu

fiecare părticică tânguitoare a inimii ei.

Poate că, într-o zi, îşi va putea permite să-şi imagineze că altcineva ar putea fi ea. Atât timp cât îi rămânea în minte, nu va fi niciodată rănită.

Dar el zâmbea ca şi cum această Violet – această Violet înţepătoare, dificilă, imposibilă – era de ajuns pentru el.

— Prieteni?

Vocea lui era joasă. Atât de joasă, încât ea aproape că putea simţi cuvântul reverberând în pieptul ei.

Îşi trase mâna dintr-a lui.

— Prieteni.

*

Poate că nunta era de vină. Jane strălucea în faţa micii capele, încărcată cu bijuterii cum nu mai văzuse niciodată New Shaling.

Nimeni, mai ales Oliver, nu reuşise să-şi ia ochii de la ea.

Poate că fusese întoarcerea la Londra, după aceea, cu Robert şi Minnie stând unul lângă altul şi ţinându-se de mână.

Poate că fusese ceva în aerul de vară, fiindcă, oriunde se uita, Violet vedea doar cupluri. Cupluri care se plimbau prin parc, cu ochii doamnei plecaţi cu delicateţe în jos, iar domnul care se uita la ea încântat şi posesiv. Cupluri la un picnic. Cupluri care mergeau împreună cu trăsura, căutând viraje bruşte ca o scuză pentru a se sprijini unul de celălalt. Erau cupluri fericite peste tot.

Vizita la sora ei nu făcea decât să întărească acest lucru. Violet fu condusă în salon. Fu obligată să o asculte pe sora ei povestind întâmplările de cu o seară înainte, detaliile succeselor nemaipomenite ale Amandei din timpul sezonului. Iar apoi uşa se deschise, iar soţul lui Lily intră în cameră. O salută pe Violet politicos. Apoi, marchizul de Taltley veni în spatele soţiei sale şi îi murmură în ureche.

Violet se uită în altă parte. Chiar o făcu. Dar exista o

limită până la care îţi puteai feri privirea fără să rişti să ţi se pună un cârcel la gât, iar ea nu putu să nu vadă când degetele lui alunecară până la umărul surorii ei.

Lily îi dădu o palmă jucăuşă peste mână soţului ei.

— Nu, pleacă, îi zise ea cu un zâmbet obraznic. Şi nu te mai uita aşa la mine. Abia am născut de şapte luni.

Violet zâmbi, dar colţurile gurii i se simţeau fragile, ca şi cum faţa ei ar fi putut să se crape şi să se sfărâme la cea mai mică adiere de vânt.

Lily se ridică în picioare şi îl luă de braţ pe soţul ei, conducându-l spre uşă. Violet încercă să nu observe felul în care se aplecă pentru a-i şopti altceva la ureche.

Se întoarse cu spatele, ca să nu fie nevoită să vadă acea roşeaţă uşoară de pe faţa surorii ei, care nu avea nimic de-a face cu jena, totul având de-a face cu ceva mult mai intim.

Nu voia să o vadă pe sora ei strângând mâna soţului ei, nu voia să-şi imagineze promisiunile pe care şi le şopteau unul altuia.

— Haide, du-te, îi zise Lily în cele din urmă, ţinând însă degetele soţului ei. Nu ai facturi de citit? Discursuri de scris?

— Întotdeauna mă descurc mai bine cu inspiraţie.

El se aplecă spre buzele ei.

Mâinile lui Violet se încordară.

Lily se dădu pur şi simplu la o parte.

— Afară! îi porunci ea. Noi, doamnele, avem lucruri de discutat.

Îi închise uşa în nas, dar rămase o clipă rezemată de ea, cu o mână pe clanţă, legănându-se uşor.

În acel moment, Violet urî cuplurile fericite. Simţea greutatea acestei emoţii, un resentiment împovărător şi nedemn, unul care trăgea de ea. Ea nu fusese niciodată invidioasă pe Lily, dar uneori i se părea nedrept. Lily avea atât de multe, iar Violet…

Lily zâmbi visătoare.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea. Te gândeşti la regulile mamei: „O lady nu-şi contrazice niciodată soţul, iar

o fiică nu-şi contrazice niciodată tatăl”.

Violet răsuflă uşor. Lily nu ştia niciodată la ce se gândea Violet. Era motivul pentru care Violet o iubea atât de mult. Ea lua cele mai oribile gânduri ale lui Violet şi le transforma în ceva aproape uman.

— O soţie îşi suportă consecinţele de la soţul ei, continuă Lily. Pentru că a-l submina înseamnă să-şi piardă propriul loc în societate.

— Nu acesta era scopul acelei reguli, zise Violet. Nu era vorba despre supunerea faţă de soţul tău, ci despre percepţia publică…

Se lăsă păgubaşă.

Lily îşi dădu ochii peste cap.

— Publică, privată. Ce diferenţă e? Mă simt îngrozitor. Din când în când, trebuie să-i spun nu. Doar dacă strănută în direcţia mea, rămân însărcinată.

Unghiile lui Violet îşi croiau şanţuri în palme. Totuşi, mai bine durerea aia ascuţită, decât să-şi spună regretele cu voce tare, să le permită să i se înfigă în inimă.

Ochii lui Lily se făcură brusc mari. Se întoarse spre Violet.

— O, Doamne! exclamă ea întinzând mâna spre sora ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău! N-ar fi trebuit să spun… nu m-am gândit…

Violet îşi alese cu grijă cuvintele, imaginându-şi că fiecare dintre ele era un bloc din fier care o izola de resentimentele ei feroce.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Dacă nu am putea vorbi despre copii, am avea prea puţine lucruri de spus. Ea inspiră adânc şi întâlni privirea surorii sale direct. Iar dacă tu crezi că nu am fost conştientă că ai făcut copii la tot pasul, trebuie să mă consideri cea mai neatentă soră din toate timpurile. După cel de-al cincilea copil al tău, a devenit evident, chiar şi pentru un observator imparţial, că faci copii foarte uşor. Cum tocmai ai reuşit să ajungi la unsprezece…

Ea reuşi să ridice din umeri.

— Adevărat.

Dar Lily încă părea necăjită.

— Totuşi, nu e nevoie să-ţi fac în ciudă. Îmi pare foarte rău. Mă simt îngrozitor. N-ar fi trebuit să spun niciodată ceva.

Dacă Lily se simţea atât de prost, atunci de ce Violet era cea care o consola? Pentru că aşa era Lily.

— Nu-ţi mai face griji, îi spuse Violet. Dacă îţi imaginezi că sunt invidioasă în legătură cu abilitatea ta de a face copii, nu este aşa. Crede-mă.

— Dar…

— Îţi jur pe mormântul tatălui nostru, insistă Violet. Te-am minţit vreodată?

Chipul surorii ei se lumină.

— Nu.

Violet îşi menţinu o expresie impasibilă. Tehnic vorbind, ea nu-i spusese niciodată lui Lily o minciună direct. Ea doar deturnase discuţii şi lăsase să se înţeleagă în mod greşit. Lily – directa şi încrezătoarea Lily – nu se gândise niciodată că Violet ar putea să nu spună chiar… totul. Şi acum, că Violet ţinuse ani buni doar pentru ea secrete întunecate, nu mai era nicio cale de a îndrepta lucrurile.

— Eu nu plâng pentru lipsa mea, zise Violet, încercând să găsească un ton ceva mai apropiat decât cel de prietenie familială. Îţi iubesc copiii. Ei sunt de ajuns pentru mine.

Lily zâmbi puţin trist.

— Tu nu plângi deloc, Violet.

— De ce aş face-o? Nimic nu mă întristează.

Lily era soare şi deschidere. Ea era căldură şi zâmbete. Ea era… tot ce ar fi putut fi Violet, dacă doar… Erau prea mulţi de dacă pentru ca Violet să se regăsească în sora ei. Lily era versiunea mai caldă a ei înseşi. Ar fi fost o prostie să spunem că Violet era geloasă pe ea. Gelozia era atât de simplă, atât de neiertătoare. Gelozia nu putea fi iubită, iar dacă Violet ştia un lucru, era că îşi iubea sora. Să fie martoră la viaţa lui Lily era tot ce putea face Violet care să se apropie vreodată de normalitate, de a afla cum era să ai: copii, afecţiune, încredere, familie, dragoste.

Nu, Violet nu era geloasă pe sora ei.

Dar uneori, când era în preajma ei, ura lumea.

— Deci, zise Violet, în legătură cu Amanda… Ştiu că vrei să vorbesc cu ea, dar îţi dai seama că s-ar putea să nu-ţi placă ce-i spun?

Lily râse, ca şi cum totul ar fi fost din nou în regulă în lume.

— Doamne, Violet. Bineînţeles că nu o să-mi placă. O să vorbeşti cu ea cu severitate şi o să-i spui logic. Îi vei prezenta toate opţiunile. Vei fi raţională, aşa cum numai Violet poate fi. Dacă mi-ar fi plăcut conversaţia pe care ar trebui să o port cu fiica mea, aş fi făcut-o eu însămi. De ce crezi că te-am rugat pe tine?

*

Violet o găsi pe nepoata ei puţin mai târziu, când Lily termină conversaţia. Ea o trase pe Amanda într-o cameră laterală, îi scoase pe trei dintre fraţii ei mai mici în holul de afară cu promisiuni de bomboane cu mentă şi închise uşa.

— Am un cadou pentru tine, îi spuse Violet.

— Serios?

Violet băgă mâna în geanta ei şi scoase o eşarfă albastru-deschis, înfăşurată sub formă de minge.

— O, ce drăguţ, zise Amanda cu politeţe. Tu ai făcut-o?

Dar se opri când mâinile ei se strânseră în jurul cadoului. Simţind marginile pătrate ascunse prin ţesătura firelor, ea făcu ochii mari.

— L-ai făcut tu singură?

— Bineînţeles că da, spuse Violet.

Amanda desfăcu uşor eşarfa şi lăsă să alunece afară volumul legat în piele.

— *Mândrie şi prejudecată,* citi ea titlul, fără intonaţie. Dar, mătuşă Violet, ştii că am citit deja asta.

Violet nici nu clipi.

— Nu şi versiunea asta.

— Hm.

Amanda deschise cartea.

— Am făcut-o chiar eu, adăugă Violet.

Şi exact aşa era. Violet era o maestră în a ascunde materiale de lectură nepotrivite în ambalaje acceptabile. Tăiase paginile din *Mândrie şi prejudecată* ea însăşi, lipindu-le pe acestea în locul lor. Nu îi plăcuse niciodată versiunea asta a cărţii oricum – era o primă ediţie îngrozitoare, o ediţie care era atribuită pur şi simplu autorului cărţii *Raţiune şi simţire.* Această lipsă de atribuire o supăra atât de tare. Violet prefera volumele mai noi, cele care purtau numele lui Jane Austen afişat proeminent pe copertă.

— Ce este asta? şopti Amanda.

Violet vorbi cu voce şoptită.

— Ceva despre care nu trebuie ca mama ta să afle.

Amanda ridică privirea spre ea.

— Ştii că mama ta ţi-a spus că eşti singura care gândeşte aşa cum o faci tu despre căsătorie? Că dacă îţi spui părerea, toată lumea va râde de tine?

Amanda aprobă din cap.

— Ei bine, se înşală. Nu eşti singura. Eşti destul de mare ca să pricepi şi singură.

Amanda oftă.

— O, mătuşă Violet!

Stupid, poate, să ofere un astfel de cadou. Stupid să petreacă acele ceasuri agonizând până să aleagă cartea potrivită. Stupid că petrecuse atâtea ore îndepărtând vechea copertă, lipind-o pe cea nouă în locul ei.

Şi indiferent de ceea ce-i spusese Lily, sora ei nu ar fi fost de acord. Ea se aştepta ca Violet să o descurajeze pe nepoata ei, să o facă să simtă că nu are de ales. Ar fi furioasă dacă ar afla vreodată. Şi totuşi, când Violet se uită în ochii nepoatei sale, văzu versiunea neîmpovărată a ei înseşi. Ea nu putea să tacă sau să respingă îngrijorările Amandei.

„Nu te mărita cu un conte, Amanda. Nu risca să te frângi. Nu deveni ca mine. Nu merită, indiferent de ceea ce spun ceilalţi.”

— Nu spune nimănui, repetă Violet. Lily m-ar ucide dacă ar afla vreodată.

Capitolul 10

Sebastian fluiera în timp ce se îndrepta spre casa fratelui său. Soarele strălucea, păsările cântau, Violet îi vorbea din nou, iar mica lui idee dăduse roade.

Zâmbi când îşi lăsă calul la grajduri, dădu din cap vesel către majordom şi către cea de-a doua cameristă când îi întâlni pe coridor.

— Bună, Benedict! salută el intrând în biroul fratelui său.

Acesta ridică privirea.

— Sebastian, mă bucur să te văd, zise el.

Dar Benedict nu prea zâmbi.

Sebastian venise să-l vadă pe fratele său de câteva ori în ultimele săptămâni – o dată pentru a-l ruga să-l ajute să înţeleagă registrele de transport maritim pe care le primise, altă dată pentru a-i pune câteva întrebări despre diferite mărfuri. Acele după-amiezi fuseseră plăcute – nu era nevoie să vorbească despre viitor, nu era niciun motiv de îngrijorare pentru ceea ce ar putea veni. Doar o şansă de a vorbi cu Benedict de la om la om.

— Mai ai şi alte întrebări pentru mine? vru să ştie Benedict.

— Nu astăzi. Sebastian încercă să folosească un ton serios. Nu astăzi. Ţi-am spus că vreau să vezi ce pot face. Ei bine, iată un mic exemplu.

Benedict clipi prevăzător, în timp ce Sebastian se apropie de biroul său şi-i puse în faţă portofoliul pe care îl avea în mână.

— Iată, spuse el.

Fratele său întinse mâna, văzu sigiliul de deasupra şi se trase înapoi.

— Asta este de la Wallisford & Wallisford, zise

Benedict uimit, ridicând nedumerit privirea. Există vreun motiv pentru care îmi arăţi ceva de la avocaţii familiei?

— Aş fi putut să-ţi povestesc pur şi simplu, răspunse Sebastian, dar, în felul acesta, e puţin mai oficial.

— Oficial? Suntem oficiali?

— Ei bine, zise Sebastian încercând să nu pară prea entuziasmat, poate.

Benedict ridică din umeri şi deschise prima pagină. Acolo era încă un sigiliu.

— Certificăm prin prezenta că aceasta este o copie fidelă şi corectă, etcetera, etcetera, mormăi el ca pentru sine.

Dădu o altă pagină – aceasta din urmă, o pagina copiată a unui registru contabil.

Sebastian încercă să nu pară prea mândru. Îşi muşcă buza, dar zâmbetul îi apăru pe faţă oricât de mult se strădui să-l ascundă.

La biroul său, fratele lui scoase un sunet gâtuit.

În curând, Benedict avea să-l întrebe cum o făcuse. Vor vorbi ore întregi, iar apoi Benedict îşi va da seama că Sebastian era mai mult decât tânărul nebun pe care şi-l amintea.

Fratele lui mai dădu o pagină, apoi alta, tot mai încruntat.

— Sebastian, zise în cele din urmă fratele său, aceasta nu poate fi o copie reală şi corectă.

— Dar este.

— Dar aici scrie că, pe parcursul ultimelor şaptesprezece zile, tu ai câştigat douăzeci şi două de mii de lire sterline.

— Da, confirmă Sebastian. Exact asta scrie.

— Asta e ridicol. Nimeni nu face atât de mulţi bani atât de repede. Nici măcar cu o investiţie iniţială de… Benedict aruncă o privire, de trei mii două sute de lire.

Fratele lui părea complet indignat.

— Eu am făcut-o.

Sebastian întinse mâna şi dădu pagina următoare.

— Ţi-am spus că mă gândeam la comerţ. Ştiu că e

doar o chestie măruntă, nimic de genul a ceea ce ai realizat tu. Dar mi s-a părut un puzzle interesant. Mă gândeam la transport maritim…

— Ştiu că te gândeai la transport, îl întrerupt Benedict. Dar e nevoie de luni întregi pentru a face bani din transport. Ba chiar ani!

— Ei bine, nu în felul meu, replică simplu Sebastian. M-am gândit că ar fi interesant să încerc asta. M-am gândit că, dacă aş face-o…

El se opri.

Fratele său nu părea încântat. Nu părea interesat. În schimb, dădu din cap, întunecându-se la faţă.

— Ce ai făcut acum, Sebastian?

— Ah! Lasă-mă să-ţi explic.

Totul avea să se rezolve după ce Benedict va fi înţeles.

— Mi-a venit o idee. Când o navă pleacă în larg, poţi cumpăra o parte din călătorie. Dacă se întâmplă ca indigoul să fie preţ bun când vine, vei face un profit frumuşel. Dacă scade, s-ar putea să-ţi pierzi capitalul. Iar dacă nava se pierde pe mare… ei bine, atunci pierzi totul, spuse Sebastian clătinând din cap.

— Speculaţii, zise fratele său încreţindu-şi nasul, ca şi cum ar fi mirosit ceva îngrozitor. Te-ai angajat în speculaţii.

— Doar până la un punct. Vezi tu, există un moment în care navele sunt deosebit de întârziate, când oamenii încep să intre în panică şi îşi vând acţiunile. La urma urmei, nimeni nu vrea să rămână cu acţiuni care nu valorează nimic. Este mai bine să păstrezi doar puţin.

— Chiar mai rău, zise Benedict frecându-şi sprâncenele. Te-ai angajat în speculaţii pure.

— Există tot felul de motive pentru care navele întârzie – vreme rea, căpitani incompetenţi, întâmplări ciudate şi inexplicabile. Întoarce pagina, îl îndemnă Sebastian pe fratele său.

Acesta întoarse pagina şi se încruntă la marea de numere care îi apăru în faţă.

— Ştii despre metodele numerice care au intrat în uz

în cercetarea ştiinţifică? M-am dus la Amiralitate şi am obţinut câteva informaţii, în valoare de vreo trei sute de pagini. Cât de des întârziau anumiţi căpitani, ce porturi au vizitat navele şi cum a contribuit acest lucru la faptul că navele au sosit sau nu la timp. Folosind metodele menţionate anterior şi câteva suflete curajoase pe care le-am angajat – aceste costuri sunt contabilizate la pagina şapte – am reuşit să determin câteva variabile care au contribuit la întârzierea navelor. Am estimat modul în care ar trebui să le luăm în considerare la pagina patru. Din acel moment, a devenit uşor să identific părţile de voiaj care erau subevaluate – adică navele care au întârziat nu pentru că se pierduseră pe mare, ci pentru că anumiţi factori din timpul călătoriei sugerau că ar fi trebuit să întârzie ca de la sine înţeles.

Benedict se uită nedumerit la el.

— Nu înţeleg niciun cuvânt din ce-ai zis.

— Da, bine. Pot să îţi explic mai târziu calculele dacă vrei, mai în detaliu.

Sebastian se opri şi îşi drese glasul.

— Mai am câteva sute de dolari în acţiuni care nu s-au valorificat – s-ar putea ca navele să nu mai vină niciodată. Unele dintre ele bineînţeles că nu vor veni, e o chestiune statistică, sau ar putea veni mai târziu. În orice caz, am vrut să-mi încerc mâna în comerţ, ca să îţi faci o idee despre ce sunt capabil, cine sunt.

— Dar… dar… îngăimă Benedict clătinând din cap.

— De fapt, ar fi putut fi şaptezeci de mii, continuă Sebastian, pentru că Blotts & Snoffling – asigurătorii, sunt convins că ai auzit de ei – şi-au dat seama că am făcut un fel de şmecherie, aşa că mi-au oferit cincizeci de mii de lire sterline pentru a le dezvălui secretul. Dar eu…

— Doamne sfinte! exclamă Benedict. Cincizeci de mii de lire sterline? Asta e ridicol!

— Exact ceea ce am spus şi eu! Cincizeci de mii, când eu am făcut aproape jumătate din această sumă în câteva săptămâni? Mă cred idiot?

Benedict îşi trecu o mână prin păr.

— Asta nu este… nu este tocmai ce am vrut să spun.

— În orice caz, a adăugat Sebastian, această metodă este profitabilă doar acum, pentru că exploatez un decalaj între informaţiile pe care le am şi cele ale celor care investesc. În cele din urmă, oamenii se vor prinde de ceea ce fac eu, iar atunci nu va mai fi niciun profit. Aşa că va trebui să fiu mai subtil pe viitor.

Fratele său închise ochii strâns şi se lovi cu mare grijă cu palma peste frunte.

— Doamne, bombăni el, lovindu-se din nou, şi din nou.

Sebastian simţi cum zâmbetul lui se transformă în ceva rece şi mecanic. Îşi linse buzele.

— S-a întâmplat ceva?

— Este o întâmplare, zise fratele său. O nenorocită de întâmplare, folosind cea mai periculoasă metodă de investiţii posibilă.

— Nu, nu! sări Sebastian să-i arate. Uite, am adus cifrele. Nu este periculos, nu modul în care îmi repartizez investiţiile de la o navă la alta. Este sigur. Este unul dintre cele mai sigure lucruri pe care puteam să le fac! Am folosit informaţii pe care nimeni altcineva nu le-a colectat, într-un mod pe care nimeni altcineva nu l-a înţeles. De aceea am reuşit să o fac. De îndată ce îmi voi publica descoperirile, fiecare bancă din oraş va căuta un specialist în cifre.

— Întâmplare sau… sau orice ar fi asta, vorbi Benedict clătinând din cap, este atât de tipic pentru tine, Sebastian. Nu ai nevoie de mai mulţi bani. Am vrut să văd că te apuci de comerţ pentru că am crezut că te va linişti. Să înveţi să fii atent, să nu-ţi asumi… riscuri îngrozitoare pe baza unor idei noi, cu cine ştie ce socoteli. Din câte ştim noi, această prostie numerică modernă ar putea să fie complet greşită.

— Matematica nu greşeşte niciodată! zise Sebastian îngrozit. Doar dacă o aplici greşit!

Benedict flutură din mână, întrerupându-l.

— Am vrut să înveţi ce înseamnă responsabilitatea. Am vrut să înveţi despre organizare, despre cum funcţionează lucrurile. Nu am vrut ca tu să tratezi afacerile

ca pe un joc, unul pe care îl puteai câştiga prin obţinerea unui număr maxim de puncte în cel mai scurt timp. Asta e exact opusul a ceea ce-mi doream.

Fratele său se purta de parcă Sebastian ar fi fost un copil care trebuia certat pentru că făcuse ceva interzis. Dar el era un adult, iar Sebastian încă nu-şi putea da seama ce făcuse greşit. I se păruse o idee bună la momentul respectiv: ar fi creat un interes comun şi s-ar fi şi distrat puţin făcând asta.

— Înţeleg.

Vocea lui părea rece.

— Aşadar…

Fusese sigur că, dacă îi prezenta lui Benedict rezultatele, fratele său avea să fie atent şi să se simtă poate şi un pic mândru de el. Să simtă o apropiere, ceva ce să înlocuiască anii care se aflau între ei.

Aşa crezuse el.

— Nu sunt supărat pe tine, Sebastian, zise Benedict. Dar uneori mă gândesc că locuim în ţări complet diferite, că folosim limbi complet diferite. Este ca şi cum ai avea un câine. Îi spui: „Nu vâna iepuri!”, însă ceea ce aude este doar „iepuri”, iar în secunda următoare te trezeşti că un animal mare, prost şi bălos îţi aruncă la picioare un iepure.

Sebastian îşi feri privirea.

— Nu că ai fi un câine, completă repede fratele său. Sau că eşti prost, sau că eşti bălos. Doar că… eşti loial până la refuz, eşti entuziast şi totuşi, cumva, reuşeşti mereu să faci exact ceea ce nu trebuie. Speculaţia este un joc de noroc – o formă de joc de noroc la fel de pernicioasă ca aceea de tipul celor cu cărţi şi zaruri.

— Corect, zise Sebastian şi se agăţă de asta. Dar hai să vorbim despre jocurile de noroc ca o afacere.

— Jocurile de noroc nu sunt niciodată o afacere.

— Nu şi pentru cel care joacă, nu, a subliniat Sebastian. Dar este o excelentă afacere pentru casă. Casa câştigă şi pierde, dar câştigă mai mult decât pierde. Atât timp cât are mijloacele necesare pentru a continua să joace, va ieşi întotdeauna în profit. Şi acest lucru

funcţionează la fel. Este ca la jocurile de noroc – dar ca un cazinou, nu ca un jucător, şi cu mult mai puţine cheltuieli operaţionale. Am avut o idee bună cu privire la profitul aşteptat...

Benedict se uită la el şi clătină din cap.

— Numai tu, Sebastian, numai tu ai putea crede că „schema mea este ca şi cum ai conduce un cazinou" contează ca o analogie care să te disculpe. Nu este aşa.

Sebastian se înroşi. Întotdeauna reuşea să facă exact ceea ce nu trebuia, ori de câte ori fratele său se uita peste umărul lui.

Întotdeauna fusese aşa cu ei. Sebastian încercase să obţină cuvinte de laudă din partea fratelui său când era mai tânăr. Sărise cincisprezece metri dintr-un copac într-un lac pentru a încerca să atragă atenţia lui Benedict. Asta nu funcţionase prea bine; Benedict îl certase şi îi interzisese să mai înoate. Arătându-şi rezistenţa alergând dezbrăcat printr-un viscol, îi adusese o predică. Iar obţinerea celor mai bune note la cursuri îi adusese o mustrare, pentru că aproape de finalul examenelor încercase să stea treaz toată noaptea pentru a-şi memora conjugările în latină. Fusese vina lui că răsturnase o lumânare, dar arsese doar un covor. Urmele de arsură de pe podea abia dacă fuseseră vizibile.

Continuase să încerce, an după an, pentru că nu era genul care să renunţe. Iar acum, când fratele său părea mai departe ca niciodată... Poate că vorbeau limbi diferite, dar Sebastian nu avea de gând să renunţe pur şi simplu, doar pentru că dăduse de greu.

— Uită-te la mine, spuse Benedict, şi gândeşte-te la ceea ce am făcut. Eu sunt respectat, da, dar nu m-am dus să joc, în speranţa că zarurile vor cădea în aşa fel încât să iasă numerele mele. Am muncit pentru asta.

Benedict se ridică în picioare. Pentru o secundă, lumina de la fereastra din spatele lui îi contură profilul, făcându-l să pară genul de siluetă patriciană pe care o vedeai pe vechile monede romane.

— Sunt căpitan de comitat al Societăţii pentru

îmbunătăţirea Comerţului Respectabil, continuă Benedict. Este cea mai respectată organizaţie de acest gen din întreaga ţară – veche de aproape două secole şi dedicată noţiunii că meseriaşii pot şi trebuie să fie trataţi cu respect. Tatăl nostru a fost membru al acesteia înaintea mea. Mi-am obţinut cumva poziţia sărind în sus şi-n jos şi aruncându-mi banii pe fereastră ca un prost?

Se întoarse spre Sebastian.

— Bineînţeles că nu. Am fost de încredere. Am fost responsabil. Am muncit ani şi ani de-a rândul, iar acum, uită-te la mine!

Acum, Benedict era pe moarte. Sebastian nu putea suporta să îşi întoarcă privirea de la el de teamă că ar putea pierde ceva.

— Mi-am câştigat respectul colegilor mei, spuse Benedict. Sunt unul dintre cei mai importanţi gentlemeni din districtul meu datorită acestui fapt. Am realizat cu adevărat ceva.

Sebastian se ridică în picioare.

— Oamenii mă respectă şi pe mine, răspunse el în linişte. Şi eu am realizat multe.

Benedict lăsă să-i scape un oftat şi privi în altă parte, respingând tot ceea ce realizase Sebastian.

— Nu mă dau bătut, Benedict. Sebastian se aplecă spre el. Ţi-am spus deja…

— Şi eu ţi-am spus, îl întrerupse fratele său. Nu vreau ca tu să rişti totul pe speculaţii prosteşti. Am destule griji cu care să mă confrunt în ultimele mele săptămâni. Nu mai încerca să-mi dovedeşti ceva, Sebastian, şansele de reuşită nu sunt mari şi nu merită riscul.

Sebastian se simţi de parcă ar fi primit un pumn în rinichi.

Fratele său îl bătu pe umăr – un gest frăţesc de afecţiune, ca şi cum acesta ar fi putut da deoparte atât de uşor acele cuvinte dure.

— Acum, sugeră el, ce-ai zice să mergem să-l luăm pe Harry la o plimbare?

*

— Ridicol, spuse Violet. Absolut ridicol. Deşi presupun că nu mă aşteptam la mai mult de la un om atât de prost la crochet cum este Benedict.

— Este un pic ridicol, admise Sebastian. Am judecat greşit situaţia.

Cumva, îi fusese uşor lui Violet să alunece înapoi în prietenia ei cu Sebastian: să se întâlnească cu el seara, în sera ei londoneză, şi să facă schimb de poveşti despre ziua lor, neîntreruptă de servitori.

Acum stătea lângă ea, îi dădea uneltele în timp ce ea lucra, îi spunea poveşti menite să o facă să râdă. Era aproape ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum ar fi lucrat încă împreună, ca şi cum el nu ar fi zis niciodată un cuvânt despre faptul că o dorea.

Ea clătină din cap, refuzând să se gândească la asta. Încăpăţânarea era aproape ca o ignoranţă, aproape ca o fericire.

— În orice caz, zise Sebastian, am făcut tot ceea ce am putut ca să-i explic, dar tu mă cunoşti.

El zâmbi uşor strâmb.

— Ceea ce a ieşit a fost „e ca şi cum ai conduce un cazinou.” Trebuia să-i fi văzut faţa.

Zâmbea, ca şi cum să-i spună că fratele lui era pe moarte şi că era un măgar în acelaşi timp era o anecdotă amuzantă.

Violet îşi încrucişă braţele.

— Aşa cum am spus. Ridicol.

— Ştiu. El îi zâmbi. Şi apoi, mi-am dat seama ce am spus şi…

— Nu vorbeam despre tine. Ea pufni şi se întinse, smulgând o altă frunză îngălbenită de pe o plantă de fasole. Vorbeam despre fratele tău.

Expresia lui nu se schimbă. Se sprijinea de una dintre coloanele de susţinere din metal care coborau prin centrul serei ei, cu braţele încrucişate şi cu buzele uşor curbate în sus.

— Benedict? întrebă el uşor ironic. Benedict nu este niciodată ridicol. Toată lumea ştie asta.

Ea puse foarfeca jos şi se întoarse spre el.

— Îmi dau seama că opinia mea nu valorează prea mult, dar, crede-mă, fratele tău este ridicol. Nu există nici o altă persoană pe această planetă, în afară de el, care ar spune că nu ai realizat nimic. Nici măcar una.

El se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea.

— Asta nu va merge, Violet. Tu ştii adevărul despre mine. Îi putem păcăli pe toţi ceilalţi, dar aici, aici, amândoi ştim ce sunt cu adevărat.

— Da, spuse Violet. Nu eşti căpitanul de comitat al vreunei organizaţii de care nu am auzit niciodată. Dar eşti unul dintre cei mai importanţi experţi din lume în materie de moştenire a trăsăturilor.

Zâmbetul lui se pleoşti.

— O, haide, Violet. Amândoi ştim că eşti tu, nu eu.

Nimic nu se schimbase între ei.

Totul se schimbase între ei. Când îi vorbea aşa… uitându-se în ochii ei şi vorbind încet, pe vremuri ea putea să ignore scânteile care se aprindeau în sufletul ei ca fiind propria-i reacţie nedorită şi nepotrivită.

Acum, ştia că nu era singură. O parte elementară din ea recunoştea că el o dorea, că până şi atunci când spunea lucruri precum „Haide, Violet”, el tânjea după ea. Avea un nume nou pentru acea ameţeală pe care o simţea, pentru acel val de căldură ameţitoare care îi îmbujora obrajii.

Nu atracţia lui Violet. Pe care o putea ignora. Aceasta era atracţie reciprocă.

Cum de el nu o simţea? Cum putea să nu ştie?

— Amândoi ştim, spuse el, că fără tine aş fi fost… un nimeni. Tu eşti experta. Eu sunt… Ridică din umeri. Nici măcar nu sunt purtător de cuvânt. Am învăţat foarte multe lucrând împreună. Mi-a plăcut în cea mai mare parte a timpului şi admit că sunt destul de inteligent. Dar… Nu sunt un cercetător serios, Violet, iar Benedict ştie asta. Nu mi-am propus să-mi fac o carieră în comerţ. Am vrut doar să încerc un mic truc.

— O, la naiba cu asta! se auzi Violet exclamând. Şi la naiba cu Benedict pentru că te-a făcut să crezi asta. Da, tu spui glume. Asta nu are nicio legătură cu ceea ce ai realizat. Nu am spus niciodată că eşti cel mai mare expert în ceea ce priveşte moştenirea trăsăturilor. Am spus că eşti unul dintre ei.

— Dar...

— Nu eşti un papagal, îi spuse Violet. Oamenii trebuie să poată să întrebe lucruri şi să te implice într-o conversaţie. Poţi falsifica sursa cunoştinţelor tale, dar nu poţi falsifica cunoştinţele în sine. În afară de mine, nu există nici o persoană în lume care să înţeleagă ceea ce faci tu.

— Dar numai pentru că tu...

— Nu. Pentru că ai muncit, ai întrebat, ai gândit şi ai încercat, continuă Violet neîndurătoare. Ai lucrat cu mine ani întregi. Când a fost nevoie să învăţăm matematică pentru a continua, ne-am luptat împreună. Dacă eram amândoi bărbaţi, meritul pentru munca noastră ar fi fost împărţit între noi. Putem să ne certăm în legătură cu numele cui ar fi fost primul, dar numele tău trebuie să fie acolo, alături de al meu. Ai fost alături de mine zi după zi, noapte după noapte. Un om prost, un om necredincios, un om pe care nu te poţi baza nu ar fi putut face tot ceea ce ai făcut tu. Şi e o aiureală ca fratele tău să spună că nu ai realizat nimic. Este o insultă pentru tot ceea ce înseamnă realizare.

— Dar...

— Nu! exclamă ea. Nu vreau să aud nicio scuză pentru el. Nu vreau. Tu ai înţeles atât de bine ce făceam, încât ai aplicat principiile matematice pe care le foloseam noi la transporturi şi ai câştigat douăzeci şi două de mii de lire sterline. Nu eşti un idiot, Sebastian, indiferent de ceea ce spune fratele tău. Eşti un om foarte deştept, care se întâmplă să aibă un simţ al umorului năstruşnic.

Pentru o clipă, el nu mai spuse nimic. Doar se uită la ea.

Dar să spui că o privea era ca şi cum ai numi un ospăţ

cu optsprezece feluri de mâncare o gustare. Spaţiul dintre ei părea încărcat cu electricitate. Ea aproape că putea simţi cum i se ridică părul, fir cu fir, atât de puternică era acea încărcătură.

Şi ochii lui, ah, ochii lui… O făceau să vrea să facă un pas înainte, să-i ia mâinile într-ale ei. În schimb, ea îşi puse mâinile la spate.

— Violet, încercă el să vorbească, având un ton puţin răguşit.

Ea trase adânc aer în piept.

— Serios, zise ea, respirând încă o dată din rărunchi. Sunt supărată pe Benedict pentru că a spus asemenea prostii.

Făcând-o să se trădeze pe ea însăşi, făcându-l pe Sebastian să o privească cu acea intensitate convingătoare.

— Sunt foarte supărată pe el.

El oftă şi se uită în altă parte, frecându-şi buzele. Ea nu avea să se gândească la cum ar fi să îl sărute. Nu putea.

— Trebuie să recunoşti, continuă Sebastian calm, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut, că Benedict are dreptate. Indiferent ce am realizat, eu nu am fost foarte respectabil.

Această lipsă de respectabilitate era cea care făcea atât de imposibil să înţeleagă ceea ce îi spusese el. Pretindea că o iubea? Sebastian era un cuceritor; dragostea nu intrase niciodată în calcul în relaţiile lui.

Sebastian nu vorbea niciodată despre… escapadele sale. Nu cu ea, nu cu nimeni altcineva. Era extraordinar de discret – unul dintre motivele pentru care era, bănuia ea, atât de popular. Putea foarte bine să aibă o amantă care îl aştepta în seara asta. Putea să aibă chiar trei. El nu avea cum să o iubească. Mult mai logic să-şi imagineze că el o vedea ca pe o potenţială… candidată. Probabil că se referise la dragoste în sensul fizic. O dorea într-un anume fel – nici mai mult, nici mai puţin decât pe oricine altcineva care îi atrăsese vreodată atenţia.

Ea se uită în altă parte.

— Benedict nu poate şti măsura respectabilităţii tale, remarcă ea. Nici măcar eu nu ştiu.

El se uită la ea.

— Ai fi vrut să ştii?

Să vrea să audă despre alte femei? Nu, categoric nu. Dacă i-ar fi spus, ea ar fi putut să facă ceva jenant – ceva de genul să se imagineze pe ea însăşi în locul altei femei.

— În orice caz, zise Sebastian după o pauză care nu fusese îndeajuns de lungă pentru a deveni stânjenitoare, ai dreptate, dar eşti puţin prea exuberantă. Am încercat să fac puţină cercetare ştiinţifică pe cont propriu. Nu ţi-am spus până acum, pentru că eram jenat de lipsa mea de progres. Poate că într-o bună zi voi prezenta lucrarea ca dovadă a eşecului meu. El ridică din umeri. Asta, cel puţin, ar fi a mea.

— Ridicol, îi spuse Violet.

— Nu este ridicol. Aş putea să-ţi arăt.

— Este ridicol. Un proiect eşuat nu înseamnă o carieră eşuată. Proiectele eşuează tot timpul, din tot felul de motive. Ştii asta.

Încă o dată, el nu veni imediat cu un răspuns. Dar se uită la ea cu acea privire anume – acea privire intensă şi întunecată, cea pe care nu mai încerca să o ascundă.

— De fiecare dată, vorbi el încet, de fiecare dată când mă îndoiesc, de fiecare dată când mă întreb dacă sunt mai puţin decât mi-am imaginat, Violet…

Nu mai spuse nimic, dar nici nu era nevoie să o facă. Ea înghiţi în sec şi se uită în altă parte. Nu voia să se gândească la el în felul acesta; pur şi simplu, nu voia.

Poate că ignoranţa nu era o fericire, dar cel puţin era lipsită de riscuri.

— Benedict, bombăni ea. E numai vina lui. Se încăpăţânează să nu-ţi recunoască meritele. Asta e tot.

— Nu vreau merite recunoscute, zise el. Îmi vreau doar fratele.

El închise ochii.

— Dar… se opri ridicându-şi privirea. Dar Benedict ţine la lucrurile la care ţine. El începu să vorbească mai încet. Şi, da, ai dreptate, poate fi încăpăţânat când a decis ceva. Este un pic cam încrâncenat; fără îndoială că

matematica a fost cam mult pentru el. Dar este corect. El se va răzgândi odată ce îşi va da seama…

— Sebastian, zise ea încet, ce ai de gând?

— Ei bine… răspunse el ridicând din umeri, nu prea am nevoie de bani, dar cineva a fost… dispus să plătească cincizeci de mii de lire sterline pentru ideea mea. El crede că nu are nicio valoare. Ce-ar fi dacă l-aş convinge că se înşală?

Ea se holbă la el.

Iar el zâmbi.

— Da, zise el. Aşa este. Ce-ar fi dacă i-aş da preţioasei Societăţi a lui Benedict ideea mea?

Capitolul 11

Aerul de noapte din Londra era răcoros, dacă nu chiar curat. Sebastian reuşise să treacă seara fără să se facă de râs. Dar fusese aproape, al naibii de aproape. Reuşise să-şi ia rămas-bun de la ea şi să ajungă la jumătatea drumului prin acel spaţiu întunecat dintre zidurile grădinilor lor înainte de a se opri şi a se sprijini de zidul din cărămidă, aproape în agonie.

Luna era plină, revărsând un coridor îngust de lumină pe faţa lui, atât de strălucitoare în întuneric, încât aproape că-l dureau ochii.

O mai văzuse pe Violet concentrată asupra unui subiect. Când era aşa, era vibrantă şi plină de culoare. O mai văzuse entuziasmată de o prezentare pe care Sebastian urma să o ţină, de o lucrare pe care o scriau, de un experiment pe care ea încerca să-l descâlcească şi să-l înţeleagă. Aceasta însă era prima dată când vedea întreaga ei atenţie concentrată nu asupra cuvintelor ei care curgeau prin el, ci direct asupra lui.

„Nu eşti un idiot, Sebastian. Eşti un om deştept, care se întâmplă să aibă un simţ al umorului năstruşnic.”

Schiţaseră un plan scurt. La sfârşit, ea dăduse din

cap.

— Asta nu poate fi doar pentru a-i dovedi ceva lui Benedict, îi spusese ea. Este vorba despre a stabili dacă fratele tău este ridicol. Dacă iese aşa cum sperăm, iar el nu poate accepta, vei şti că vina nu este a ta.

Şi cumva, cu aceste cuvinte, lumea lui se realiniase. Nu mai era un bufon care îi putea face pe alţii să râdă. El era mai mult. Voia să fie mai mult. Şi, Doamne, voia să fie mai mult pentru Violet. El o dorea cu disperare. Voia să o sărute, să o strângă în braţe. Să o cuprindă în braţe şi să o lipească de stâlpul din oţel al serei, să o sărute până când respiraţia ei devenea neregulată şi ea abia mai putea sta în picioare.

Voia să o ducă acasă, în patul lui. Voia să o aibă acolo, transpirată, alunecoasă şi pregătită pentru el. Voia să doarmă lângă ea după ce terminau şi să se trezească lângă ea dimineaţa. Voia să se certe cu ea şi să o facă să râdă, să o privească lucrând, să se întoarcă la ea după o zi lungă în care studiase registrele de transport. O dorea. Îşi dorea fiecare nenorocit de lucru de la ea.

Dacă ar fi fost complet indiferentă faţă de el, ar fi durut, dar ar fi putut renunţa. Faptul că ea ţinea atât de mult la el, şi totuşi nu de ajuns, făcea situaţia atât suportabilă, cât şi imposibilă în acelaşi timp.

Se sprijini cu spatele de perete. Cărămizile erau aşezate neuniform, iar marginile ascuţite îi împungeau şira spinării. Putea să simtă mirosul frunzelor care putrezeau sub picioarele lui.

Şi încă o putea vedea pe Violet, furioasă de aproape că tremura, pentru că ea nu credea că Benedict îl tratase pe Sebastian în mod corect.

Doamne! Dacă lucrurile ar fi fost diferite între ei. Dacă măcar ar fi fost… Fu asaltat de o confuzie de imagini şi de dorinţă, o dorinţă fizică acumulată într-un nod în vintrele lui. Nu voia să se întoarcă la casa lui rece şi singuratică, unde îl aşteptau doar bucătarul şi valetul care să-i ureze noapte bună. Voia să se întoarcă la ea, să se întoarcă şi… să o posede. Să dea deoparte acele plante de pe masa din

partea de nord a serei, să o întindă şi să alunece în ea. Picioarele ei s-ar fi înfăşurat în jurul lui, iar ea ar fi scos un sunet din fundul gâtului.

Era întuneric. El era singur. Şi o dorea.

Destul de uşor să-şi desfacă pantalonii, să-şi prindă erecţia în mână în aerul rece al nopţii. Destul de uşor să-şi imagineze că o avea… împingându-se în ea, spunându-i că o iubeşte. Nu era nevoie de prea multă pregătire; câteva mişcări blânde şi excitaţia lui confuză se transformă într-o erecţie dureroasă. Mâna îi alunecă peste mădular în mişcări netede. Îşi ridică faţa spre lumina lunii.

Se duse până în punctul în care dorinţa lui fizică ajunse îndeajuns de mare, îndeajuns de aspră pentru a copleşi aproape tot ce simţea. Până când, gemând răguşit, se revărsă pe frunzele de sub picioarele lui, lăsându-şi orgasmul să-i măture dorinţele din suflet.

Când trecu, se prăbuşi de perete.

Atunci auzi trosnetul frunzelor.

Se întoarse, dar ştia deja cine era. Erau doar două persoane care aveau acces în acest loc.

Era întuneric, dar nu chiar atât de întuneric. Sebastian închise ochii şi îşi închise pantalonii.

Violet, era Violet cea care stătea acolo, la nici trei metri distanţă, şi nu zise absolut nimic. Timp de un minut lung.

Nu avea de gând să-şi ceară scuze faţă de ea. Nu se simţea ruşinat. Pur şi simplu, îşi dorea… îşi dorea… îşi dorea ceva ce nu putea exprima în cuvinte.

Îşi dorea asta cu tot trupul şi ştia că nu va avea parte de ceea ce-şi dorea niciodată.

— Vreau să ştiu, zise ea în cele din urmă, cu vocea joasă, despre cealaltă femeie.

El se sprijini cu spatele de cărămidă şi privi în sus, în lumina lunii.

— Ce vrei să ştii?

Ea nu zise nimic pentru o vreme.

— Ai pe cineva acum?

— Nu. Au trecut luni bune.

Ea asimilă informaţia, gândindu-se câteva clipe înainte de a vorbi din nou.

— Câte ai avut?

— Câte amante?

El ar fi putut să-i dea un răspuns direct. Zeci. Sau, mai precis, treizeci şi şapte. Treizeci şi şapte, dacă numărai versiunile reciproce ale comportamentului în care tocmai se angajase, iar Sebastian o făcea.

— Prea multe, zise el în cele din urmă. Şi nu de ajuns.

Faţa ei era în umbră. Nu-şi putea da seama dacă era dezgustată de el sau dacă pentru ea era doar o chestiune de simplă curiozitate.

Ea răsuflă prelung.

— Câte ar fi de ajuns?

El zâmbi cu tristeţe.

— Încă una, Violet.

El se uită la ea… la ea, care stătea cu braţele strânse în jurul corpului, cu capul întors într-o parte, ca şi cum asta ar fi fost suficient pentru a-i distrage atenţia de la ferocitatea dorinţei sale.

— Nu mi-am dorit niciodată decât încă una.

Ea îşi ridică capul. Lumina lunii îi surprinse faţa, trimiţând umbre peste ea. Scutură din cap şi îşi strânse şi mai tare braţele în jurul corpului.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

El nu o putea atinge. Nu putea să o ţină aproape. Şi mai ales, nu acum.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Eşti mulţumită de prietenia noastră aşa cum este.

El se aştepta ca ea să fie de acord. Să spună că avea tot ce-şi dorea, că prietenia lor era de ajuns, că mai mult nu i-ar fi plăcut.

Dar ea se întoarse din nou cu spatele.

— Nu.

Ea spusese nu.

Erau trei metri între ei, trei metri pe care el simţea instinctiv că trebuia să-i respecte, altfel ea ar fi fugit.

Ar fi putut să ceară o explicaţie. Ar fi putut să se

apropie de ea şi să afle dacă acel mai mult pe care îl dorea ea era şi ceea ce voia el.

Dar ea avea nevoie de acea distanţă. Dacă ar fi vrut să dea explicaţii, ar fi făcut-o. Stătea în spaţiul dintre ziduri, la o distanţă imposibilă, cu mâinile strânse într-o nefericire inexplicabilă.

După o pauză lungă, el clătină din cap.

— Atunci, şi mie îmi pare rău, scumpo, zise el cu vocea răguşită. Şi mie îmi pare rău.

*

Printr-o înţelegere tacită, data următoare când Sebastian se văzu cu Violet, nu mai vorbiră despre sentimentele lui. Nu vorbiră despre ceea ce văzuse sau nu văzuse ea în acea noapte în spaţiul întunecat dintre ziduri. Nu vorbiră deloc despre noaptea aceea.

Vorbiră despre transportul de mărfuri. Vorbiră despre Societatea pentru îmbunătăţirea Comerţului Respectabil, despre nepoţii şi nepoatele lor, despre prieteni comuni. Vorbiră despre orice, mai puţin despre ei înşişi.

El nu o întrebă de ce era nefericită, iar ea nu îi oferi răspunsul din proprie iniţiativă. Viaţa lor continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat: Sebastian ţinu o prezentare membrilor londonezi ai Societăţii, care fu bine primită; Oliver şi Jane se întoarseră din călătoria lor de nuntă şi organizară o cină. Zilele se scurgeau, iar adevărurile rămâneau nerostite.

Dar poate că şi Violet simţea lipsa conversaţiei, pentru că într-o seară, după ce epuizaseră toate subiectele obişnuite, ea îi aruncă lui Sebastian o privire precaută.

— Îţi aminteşti prima lucrare pe care am scris-o? îl întrebă ea.

Era într-o seară din iunie. Greierii cântau în amurgul tot mai întunecat, iar ei doi se aflau în camera grădinarului, în partea din spate a proprietăţii lui Sebastian, pe care acesta o transformase în birou cu ani în urmă, astfel încât să aibă un loc confortabil unde să vorbească departe de

ochii curioşi ai servitorilor. Camera era suficient de mare pentru a încăpea un birou şi o canapea, confortabilă pentru unul, dar foarte strâmtă pentru doi.

Violet era ghemuită pe canapeaua cu perne brodate; Sebastian stătea la biroul său, încercând să nu savureze prea intens imaginea ei şi reuşind în mare parte.

— Cum aş putea uita vreodată despre gura-leului?

Ea se întoarse şi se sprijini cu un cot de braţul canapelei.

— Oare ţi-am povestit cum am ajuns să scriu despre gura-leului?

El presupusese mereu că se întâmplase pentru că îi plăceau florile de gura-leului. Ea fusese un grădinar priceput chiar înainte de a începe să scrie lucrări ştiinţifice. Ea aborda straturile de flori cu o determinare neegalată de cei mai mulţi grădinari amatori. Dar ea se uita pe fereastră la formele umbrite ale grădinii lui din spate, privind cum amurgul arunca umbre tot mai lungi.

— Nu, zise el simplu.

— Tatăl meu a fost un grădinar pasionat. Şi-a numit fiicele după flori. Obişnuia să mă ia cu el în grădinile sale.

Ea nu a mai spus nimic pentru o vreme, ca şi cum ar fi trebuit să-şi adune gândurile.

— Obişnuia să spună, continuă Violet, că eu eram talismanul lui verde, norocos. Că, atunci când eram de faţă, nu putea da greş în scopurile sale. Şi îşi dorea un lucru mai mult decât oricare altul: voia să creeze o floare de gura-leului roz, care să se şi înmulţească la fel. Lucra la asta de ani buni, cu mult înainte de naşterea mea.

Ea clătină din cap.

— Una dintre primele mele amintiri a fost că îl priveam cum planta seminţe. Îmi amintesc că îmi spunea că are nevoie de mine acolo, că le voi face să răsară toate roz. Mă plimbam printre straturile lui de flori primăvara, suflând pe fiecare frunză care răsărea. Chiar credeam că voi face o diferenţă. Am vrut să-i port noroc. Mi-am dorit atât de mult. Lily era drăguţă şi împlinită. Am vrut să pot face măcar asta pentru el.

Scutură din cap.

— În acel an, stratul lui de flori experimentale a ieşit roz. Ne-am bucurat. Mi-a spus că totul mi se datorează mie, iar eu am fost năucită de încântare.

Chiar dacă nu mai auzise niciodată această poveste, Sebastian ştia cum urma să se termine. Îi prezentase prea des lucrarea despre gura-leului ca să nu ştie cum se va termina. Dar chiar dacă îl durea dezamăgirea ei, rămase să o privească atent.

— Tata a strâns cu grijă acele seminţe, spunându-mi cât de vitale erau, cum reuşise ceva ce nimeni nu mai făcuse până atunci. Acei mici germeni, când au răsărit în anul următor, el i-a numit primele flori roz adevărate de gura-leului.

Ea scutură din nou din cap.

— Întreaga gospodărie a fost cuprinsă de entuziasm atunci când s-au format primii muguri. Am făcut tot ce am putut ca să-i port noroc, petrecând fiecare moment de veghe afară, încurajând verdeaţa. Am aşteptat cu sufletul la gură ca florile să se deschidă şi să-şi arate culoarea. Iar când s-au deschis, a fost un amestec de culori. Roz, alb şi roşu, alb şi purpuriu – toate amestecate.

Ea îşi încrucişă braţele.

El putea vedea amintirea nefericirii ei oglindită pe chip.

— În mod clar, zise ea, seminţele trebuiau să fie perfecţionate. Tata a încrucişat florile roz una cu alta, iar în primăvara următoare le-a plantat din nou. Eu m-am gândit că poate am făcut o greşeală în anul precedent, aşa că anul următor m-am străduit şi mai mult. Am adăugat florile lui la rugăciunile mele în fiecare seară, primul lucru când mă trezeam era gândul la ele. Am vrut ca fiecare floare să fie roz, mai mult decât mi-am permis vreodată să-mi doresc ceva.

Ea se opri.

— Au ieşit amestecate, zise Sebastian.

Ea îşi feri privirea.

— Amestecate, da. Tatăl meu a încetat să-mi mai

spună talismanul lui verde norocos. În anul următor, când lotul acela a ieşit amestecat, mi-a spus să nu mai trec pe acolo.

Ea ridică din umeri – nu cu indiferenţă, ci ca şi cum ar fi putut să-şi ia o povară de pe umeri. Acela a fost anul în care mama m-a învăţat să tricotez.

Erau atât de multe în acele cuvinte – expresia din ochii ei, zâmbetul acela trist. Putea să vadă o mică Violet care îşi dorea cu disperare să fie norocul tatălui ei. Şi-o putea imagina pe mama ei învăţând-o să mânuiască mai mult decât ace. Ea o învăţase pe tânăra Violet să tricoteze stoicism împreună cu fiecare fir de lână.

— Când a devenit clar că nu voi reuşi să fac ceva de capul meu în felul în care o fac femeile, am început să cresc gura-leului. Cred că am vrut să-mi dovedesc că… ei bine, că nu eu am fost cea care a făcut ca totul să meargă prost. Că nu am fost eu cea care a distrus totul pentru tatăl meu. Nu ştiu când mi-am dat seama de adevăr: că nu există aşa ceva… gura-leului roz. O gura-leului roz este doar o gura-leului pe jumătate albă şi pe jumătate roşie, şi nimic din ceea ce face cineva nu poate scoate roşul din el. Nu poate să fie pur, pentru că nu există puritate a culorii în ea. Ochii noştri ne păcălesc; doar ani de experienţă pot dezvălui adevărul.

Se uită la Sebastian.

Tonul vocii ei fusese atât de realist în tot acest timp, ca şi cum ar fi recitat o lecţie în loc să povestească cum tatăl ei o învinovăţise pentru o lege de necontestat a naturii. El voia să o ţină în braţe şi să o strângă până când abia mai putea respira.

— Te uiţi la mine, zise Violet, şi ochii tăi văd o gura-leului roz. Este o minciună. Nu există gura-leului roz. Nu există nicio moliciune în mine care să poată oferi ceva. Nici ţie, nici altcuiva. Orice ai face, nu vei găsi nicio căldură în mine. Pur şi simplu, nu există. Ocazional, spun adevărul, şi ocazional, adevărul este reconfortant. Dar nu-ţi frânge inima căutând ceva ce nu există.

Sebastian simţi o dorinţă dureroasă. Era o senzaţie

dulce-amară, ca şi cum ar fi fost un soldat venit acasă în permisie temporară. Ar putea să rămână lângă ea pentru o săptămână sau două şi să iubească fiecare moment. Ar putea să invidieze broderiile de pe pernele canapelei pentru că îi mângâiau formele.

Nutrea un gând rătăcit sau trei mii de gânduri de a o trage la el, de a o săruta până când gustul amar al adevărului se va risipi în faţa lor. Şi, într-adevăr, se gândise de nenumărate ori că ea avea nevoie de timp. Că, dacă aştepta, trebuia ca lucrurile să se rezolve într-o zi.

La urma urmei, toţi soldaţii visau la armistiţiu.

Dar Violet nu îl va lăsa niciodată să o ţină în braţe, iar pacea nu avea să vină niciodată. Fusese un gând amar, aproape prea amar pentru a fi suportat. Nu conta cât de mult tânjea după ea.

— Mi-am dat seama cu ani în urmă, zise Sebastian, că a te avea ca prietenă nu era un premiu de consolare. Nu era ceva pentru care să te superi. Era o onoare.

Ea îşi ridică privirea cu precauţie.

— Inima mea nu se frânge pentru că nu te pot avea.

— Nu spune asta. Am văzut cum te uitai la mine chiar acum. Noi putem să ne certăm asupra cuvintelor exacte pe care să le folosim. Dar să nu-mi spui că nu te-am rănit.

— Inima mea nu se frânge pentru că nu te pot avea, a insistat el. Se frânge pentru că tu crezi că e ceva dificil, pentru că îţi imaginezi că ceea ce văd în tine este o iluzie. Nu este aşa.

Ea se uită la el. Făcu ochii mari şi îşi puse picioarele ferm pe podea, îndreptându-se ca şi cum s-ar fi pregătit să fugă.

Dar el nu îşi permise să se mişte spre ea.

Violet îşi încrucişă braţele pe piept.

— Eu nu sunt genul de femeie de care se îndrăgostesc bărbaţii, zise ea fără intonaţie. Nu sunt caldă sau primitoare. Eu sunt… aspră şi rece. Ochii ei sclipiră. Nu sunt interesată de relaţii sexuale. Este adevărat, poate, că un bărbat ar putea să-şi piardă minţile şi şi-ar putea imagina că simte ceva asemănător iubirii pentru mine, dar am toate

motivele să cred că ar fi o abatere temporară de la realitate. Chiar şi cel mai plin de imaginaţie şi cel mai sincer dintre bărbaţi ar realiza în cele din urmă adevărul. Eu abia dacă sunt o femeie, Sebastian. Fă o listă de calităţi feminine şi vei vedea că nu am niciuna dintre ele.

Era ca şi cum s-ar fi întors acasă, într-un loc care îi era drag, şi ar fi constatat că pădurea arsese din temelii şi casa era în ruine. Se holba la ea îngrozit.

Ea se uită în ochii lui. Expresia ei nu se schimbă, nu pâlpâi nici măcar un pic.

— Ştiu de la cea mai bună autoritate, a proclamat ea, că sunt lipsită de valoare ca femeie.

Apoi se ridică în picioare, se întoarse şi se chinui să deschidă uşa.

Se lăsase noaptea; afară era întuneric.

— Aşteaptă.

El se duse după ea. Întinse mâna şi apoi se controlă, dându-şi seama că asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Aşteaptă, repetă el. Violet, ascultă-mă. Soţul tău a fost un ticălos.

Ea se opri din drum. Nu se întoarse spre el.

— Vorbesc serios, spuse Sebastian. Habar n-am ce-ţi făcea, dar te-am privit în timp ce se întâmpla. Când ţi-ai scris lucrarea – acea primă lucrare despre gura-leului, cea pe care am trimis-o eu pentru tine spre publicare – mi-a fost teamă că nu vei supravieţui până la sfârşitul anului.

Bărbia ei se ridică.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu vorbi prostii. Ai fost bolnavă săptămâni întregi în acel an. Te-a lovit? Ascundeai vânătăi? Ţi-a spus că nu eşti bună de nimic? Că eşti un nimic?

Pieptul ei se ridică.

— Nu vreau să vorbesc despre soţul meu.

— Chiar şi după ce te-ai însănătoşit suficient de bine pentru a părăsi patul, abia dacă puteai să te plimbi în grădină cu mine. Trebuia să ne oprim şi să ne aşezăm la fiecare zece metri. Am sperat că îţi vei reveni din orice ar fi

fost. Însă, două luni mai târziu, erai din nou prea bolnavă ca să mă mai vezi. Am crezut că eşti pe moarte, Violet.

Ea clătină din cap.

— Evident, te-ai înşelat. Sunt încă aici.

— Eşti încă aici. La şase luni după ce am scris prima lucrare, soţul tău a căzut pe scări la beţie şi şi-a rupt gâtul. Şi brusc, după ani buni în care te-am văzut luptând cu boala, am văzut cum te-ai făcut bine – fără recidive, fără boli subite. Aşa că nu-mi repeta cuvintele soţului tău, Violet. Pot să ghicesc adevărul.

— Nu poţi, zise ea, iar vocea i se gâtui. Habar n-ai, Sebastian.

— Orice ţi-ar fi spus soţul tău, orice ţi-a făcut, el a greşit. A greşit îngrozitor de mult.

Violet se uită la el.

— Te minţi singur. Îţi imaginezi că soţul meu a fost de vină, că m-a făcut să fiu rece. Te înşeli. A fost invers. Soţul meu mi-a spus că sunt lipsită de valoare pentru că el a descoperit că nu aveam căldură de oferit. Mi-a spus că sunt egoistă, iar eu nu sunt sigură că greşea. Pentru că atunci când a murit, nici măcar nu mi-a părut rău după el.

— Violet, zise Sebastian, ai luat un pui de bufniţă cu o aripă ruptă ca să-l îngrijeşti pentru trei luni, ai ignorat faptul că a făcut praf mobila veche din camera în care îl ţineai, iar când menajerele tale au fost prea speriate ca să prindă şoareci pentru el, ai făcut-o chiar tu.

Ochii ei sclipiră.

— Asta a fost doar curiozitate.

— Te-am auzit cum îl drăgăleai, insistă Sebastian. Şi să vorbim şi despre Herman, motanul pe care l-ai găsit prins într-o capcană de oţel?

Violet se prefăcu că nu aude asta.

— Soţul meu nu m-a lovit niciodată, spuse ea. Nici măcar o dată. Şi dacă crezi că el a fost singurul care mi-a spus cât de puţin contam…

Ea trase aer în piept.

— Eram talismanul norocos al tatălui meu. Lily obişnuia mereu să spună tuturor că tata ne iubea prea mult

ca să se sinucidă. Dar eu am ştiut întotdeauna mai bine. Niciodată nu am fost de ajuns.

Doamne, mai mult decât orice, îşi dorea să fie de ajutor, să o ia în braţe. Să o strângă atât de tare, încât să îi alunge toate temerile. Dar asta era Violet. Ea nu i-ar fi primit îmbrăţişarea. Nu ar fi vrut să recunoască faptul că avea ceva atât de haotic ca emoţii, cu atât mai puţin că era asediată de ele. Ea privea în întuneric cu ochii limpezi, cu faţa neumbrită.

— Aşa că uită de mine, spuse Violet. Încetează să mai vrei să ştii. Toată lumea care mă înţelege ajunge în cele din urmă să fie dezgustată de ceea ce sunt.

— Nu şi eu.

Ea se uită în urmă spre el.

— Tu nu ştii totul.

*

Era din ce în ce mai rău.

Când Sebastian era prin preajmă, Violet se gândea la cele mai ciudate lucruri – să-l atingă, să-l sărute, pur şi simplu să-l ţină în braţe şi să inspire confortul căldurii lui. Când el nu era, ea simţea amintirea lui persistând, aşteptând să o prindă pe nepregătite. Aceste gânduri nedorite îi veneau în cele mai ciudate momente. Îşi trăgea o mănuşă şi se gândea la degetele lui împletindu-se cu ale ei, la acel zâmbet strălucind pe faţa lui doar pentru ea. El ar trage-o lângă el…

Îşi scutură capul, alungând gândul înainte ca acesta să dea naştere la o dorinţă reală.

Dar dorinţa găsea întotdeauna o cale să se strecoare înapoi, iar în următoarea clipă ea îşi imagina râsul lui, un râs care îi tăia respiraţia. Genul de râs în care el o strângea în braţe în timp ce ea tremura de încântare.

Încă o mişcare a capului şi fantezia aceea se îndepărtă înfrântă, chiar dacă doar temporar.

„Nu ai voie să fii acea persoană”, îşi reaminti ea sieşi. „Dorinţa reprezintă un pericol pentru tine.”

Seara târziu, era cel mai rău. Când se lăsa noaptea, când până şi aprinderea lămpilor la maximum nu făcea decât să adâncească umbrele, ea îşi amintea de cuvintele lui.

„Platonic? Doamne, nu. Nu te iubesc platonic. Te doresc foarte, foarte mult. Dacă tu ai vrea să te culci cu mine. Violet, te-aş lua cu mine. Chiar acum.”

Târziu în noapte, era greu să-şi amintească faptul că era de gheaţă. Că platonic era tot ce îndrăznea să-şi permită să aibă. Noaptea târziu, îşi amintea cum era să atingă… senzaţia de piele care aluneca pe a ei, senzaţia de căldură lipită de căldură, de dezmierdare delicioasă a degetelor pe şolduri, trăgând-o aproape… Era o amintire mai luxoasă decât cea mai moale dintre mătăsuri. Îşi amintea cum era să se afunde într-un sărut, să uite totul în timp ce trupurile se uneau, îşi amintea ce fusese un act sexual înainte de a se strica.

Dar la fel de sigur îşi amintea şi în ce se transformase: alunecarea în nimicul îngheţat, fiecare împingere a şoldurilor lui încercând să o şteargă de pe suprafaţa pământului.

Îşi amintea totul şi îşi dorea, şi se temea.

Aşa că făcu ceea ce făcea întotdeauna: găsi altceva care să ia locul acelei dorinţe cavernoase şi înşelătoare. Decupă articole din reviste ştiinţifice, pe care le ascunse între paginile publicaţiilor ei periodice, întorcând paginile din *La Mode Illustrée* nu de la o rochie la alta, ci de la un articol la altul, de la subiecte care acopereau totul, de la ereditatea sexuală până la cele mai recente experimente în metodele fotografice de expunere multiplă pentru a pune în valoare rezultatele microscopice. Se uită cu atenţie la schiţe de celule în timp ce se prefăcea că îi păsa de desenele xilogravate ale unor fuste de tarlatan roz.

Citi şi citi până când nu mai avu loc de dorinţă. Până când se reduse pe sine la gândire şi muncă pură, o fiinţă fără sentimente, fără senzaţii, fără dorinţe. Oricum, nimic din toate astea nu o ajutaseră vreodată.

Dar gândurile erau insidioase, iar dacă era ceva ce o

învăţase munca ştiinţifică era că: aproape fiecare organism, indiferent cât de mic sau cât de mare, tânjea să se reproducă. Era o dorinţă înrădăcinată în fiecare celulă şi nu putea să o alunge, oricât de dăunătoare ştia că era această dorinţă. Nu putea decât să-şi ţină dorinţa la distanţă.

Uneori, noaptea, nu reuşea.

În acea noapte, simţi patul sub spatele ei şi îşi aminti de senzaţia soţului deasupra ei, împingându-se în ea înăuntru, aplecându-se spre ea ca pentru a o săruta.

În primii câţiva ani, el îi şoptise cuvinte de încurajare şi de afecţiune. Iubită şi dulce şi bună. Mai târziu, el devenise tăcut.

Aproape de sfârşit, totuşi…

„La ce naiba eşti bună?”, îi şoptea la ureche în timp ce o poseda.

„Târfă egoistă.”

Acestea au fost cuvintele care îi punctau opintelile. Şi cu fiecare ciclu care trecea – la fiecare câteva luni – ea îi dădea dreptate, sublimându-se ca gheaţa în timpul iernii, transformându-se în abur.

Egoistă. Inutilă. Târfă.

„De câte amante mai ai nevoie?”

„Doar de încă una.”

Dar pentru Violet nu putea fi niciodată „doar încă una” pentru altcineva. Ea era un puzzle din fier, construit de un demon. Tot ce putea face cineva era să fie înnebunit de ea.

Lăsă să-i scape un oftat în întuneric. Lily. O va vizita pe Lily mâine, iar Lily va avea nevoie de ea.

Şi Violet simţea nevoia să ştie că era nevoie de ea. În acest moment, avea nevoie de asta mai mult decât de orice altceva.

Capitolul 12

Soarele era sus pe cer, iar călătoria lui Sebastian de la

Londra fusese plăcută. Reuşise să îngroape toate dezvăluirile lui Violet în adâncul inimii sale. Le ascunsese în soarele plăcut, în aerul prea umed care prevestea o furtună pentru mai târziu.

Trecuse o săptămână de când îşi văzuse ultima oară fratele, şi nu chiar atât de mult timp de când se întâlnise pentru prima dată cu conducerea Societăţii pentru îmbunătăţirea Comerţului Respectabil din Londra. Nu ar fi putut spera la o reacţie mai bună din partea lor.

Fratele său însă…

Intră în casa acestuia, condus de servitori, şi ajunse în biroul fratelui său. Nu spuse niciun cuvânt. Doar îi înmână circulara pe care o adusese cu el.

Auzea ceasul ticăind secundele care treceau. Nu îndrăzni să le numere; nu voia să ştie cât timp îi va lua lui Benedict să îşi dea seama despre ceea ce citea.

Fratele său netezi foaia din faţa lui pe birou şi clătină din cap. Părea să se mişte atât de încet. Se încruntă din nou şi începu să citească pentru a treia oară.

Gura lui Benedict făcu un rictus, iar el se încruntă. Degetele lui bătură darabana pe birou, de parcă ar fi putut schimba cuvintele dacă zdruncina hârtia suficient de tare. Citi până la capăt pentru a treia oară şi, după ce ochii lui nu se mai mişcară pe pagină – mult timp după – se uită pur şi simplu la hârtie.

Sebastian nu putea să respire. O parte din el încă se simţea ca şi cum ar fi fost fratele mai mic, dansând în jurul celui mai mare, arătând că stăpânea un talent pe care cel mai în vârstă îl perfecţionase cu ani în urmă. Uite, voia să spună, uite ce am făcut!

Dar era mai mult de atât.

„Priveşte cine sunt eu!”

În toţi anii care trecuseră îl lăsase pe fratele său să-i spună că el nu reprezenta nimic, că suma realizărilor sale erau glumele pe care le făcuse, mânia pe care o stârnise unor oameni respectabili indignaţi de cuvintele lui.

Dar Benedict se înşela.

În cele din urmă, fratele său închise ochii şi dădu

hârtia la o parte.

— Sebastian.

Numele fu rostit aproape ca un suspin trist, iar fratele lui scutură din cap când vorbi din nou.

— Cum naiba ai reuşit asta?

— Ar trebui să mă simt ruşinat? întrebă Sebastian cu surprindere. M-am dus să vizitez Societatea la Londra. Am vorbit cu conducerea de acolo. Ei au fost interesaţi de munca mea în domeniul transportului maritim, ba chiar mai interesaţi să afle despre aplicarea metodelor numerice în comerţ.

Fratele său făcu o grimasă.

— Asta este evident. Dar…

Ceasul continua să ticăie, numărând acele secunde care păreau să treacă tot mai repede şi mai repede.

— Nu e nevoie să continui cu dar, spuse Sebastian. Poţi să o laşi aşa, pur şi simplu, şi să zici: „Foarte bine, Sebastian, abia aştept să particip la acea întâlnire.”

— Să particip? Fratele său strâmbă din nas. Crezi că voi fi prezent? Ţi-am spus clar că Societatea este o organizaţie respectabilă. Şi tu crezi că poţi să demonstrezi ceva, fermecând cele mai bune minţi cu trucuri matematice?

— Doamne, Benedict, zise Sebastian. Asta…

Doare, ar fi putut spune el. Dar acel simplu cuvânt nu cuprindea pur şi simplu durerea pe care o simţea, durerea din adâncul lui. El îşi dorise să construiască o legătură între ei. Sperase că va fi posibil.

— Nu e corect. Se uită în altă parte. Nu cred că voi putea să-ţi dovedesc nimic. Mi-ai spus asta foarte clar. Dar am crezut că măcar o să-mi dai o şansă.

— O şansă? O şansă să ce?

Sebastian îşi ridică bărbia.

— O şansă de a dovedi că sunt egalul tău. Că, indiferent de câţi paşi greşiţi am făcut, putem avea ceva în comun.

Benedict afişă o expresie încruntată.

— Dar tu vrei mai mult decât atât. Ştiu cum lucrezi.

Bineînţeles că vrei ca eu să te aprob. Îţi place să farmeci lumea şi te enervează faptul că nu mă poţi păcăli pe mine. Eşti numai scântei fără substanţă. Uită-te la această circulară care face anunţul. Este complet ridicol. „În onoarea galei noastre aniversare de 200 de ani, suntem încântaţi să prezentăm o serie de prelegeri despre viitorul comerţului, ţinute de gânditorul secolului.” Apoi te numesc pe tine. Benedict chicoti amuzat. Spune-mi, Sebastian, cum de nu este o glumă!?

Sebastian simţi cum se deprimă.

— Gânditorul secolului este puţin cam exagerat, zise el rigid, dar dacă cei mai importanţi şi mai inteligenţi oameni din Societatea ta cred că am ceva de valoare de spus, nu ai putea lua în considerare această posibilitate?

Benedict se ridică în picioare.

— Ai uitat. Eu te înţeleg. Ei nu au crescut cu tine. Fiecărei persoane care te întâlneşte îi sclipesc ochii, orbită de lumini strălucitoare. Dar eu te-am văzut toată viaţa mea, şi nu poţi să te ascunzi de mine. În spatele glumelor tale, al cuvintelor tale plăcute şi al zâmbetelor tale strălucitoare, tu nu eşti nimic.

Sebastian simţi ca şi cum fratele său i-ar fi înfipt o sabie în stomac.

— Restul lumii îţi va oferi toate laudele pe care le are de oferit. Dar cineva trebuie să-ţi reamintească adevărul despre tine însuţi, iar acea persoană sunt eu. Împinse circulara înapoi către Sebastian. Vrei să ştii ce cred despre asta? Cred că Societatea mea a făcut o greşeală – o greşeală oribilă, o greşeală afurisită, iar când vei termina de făcut ravagiile tale obişnuite, eu… va trebui să înlătur dezastrul.

Sebastian nu reuşi să mai spună nimic. Se chinuia să găsească cuvinte, orice, dar nu reuşea.

— Data viitoare când te gândeşti că vrei să fiu mândru de tine, să nu mai pătezi numele unei organizaţii pe care o iubesc.

Benedict vorbea ca şi cum i-ar fi oferit lui Sebastian un sfat bun, plin de dragoste.

Mâinile lui Sebastian deveniseră reci.

Fratele său se ridică în picioare.

— Fă ceva adevărat şi îţi voi recunoaşte meritele pentru asta. Dar asta…

Ar fi trebuit să fie evident deja de multă vreme, dar Sebastian nu voise să o recunoască. Fratele său stătea în faţa lui, cu faţa întunecată ca un nor de furtună, cu braţele încrucişate pe piept. Benedict cel perfect, se gândi el. Benedict care nu făcea niciodată un pas greşit. Benedict stabilea mereu standarde atât de mari cu privire la propria conduită, încât Sebastian nu reuşea să se ridice la nivelul lui.

Perfectul Benedict era un mincinos.

— Înţeleg, se auzi Sebastian spunând. Credeam că eu sunt de vină pentru distanţa dintre noi. Dar nu eram singurul de vină. Nu pot să fac nimic care să te convingă să ai o părere bună despre mine. Îl trimiţi pe Harry la bunica lui pentru că nu crezi că am făcut destule ca să merit să-ţi cresc fiul? Câte lire ai câştigat din afaceri?

Benedict se încruntă.

— Nu asta e ideea.

— Nu e? Vrei ca fiul tău să aibă un exemplu de gentleman. Câte prelegeri ai ţinut la blestemata voastră de Societate?

— Ai întrecut măsura, Sebastian. Nu înjura.

— Ai înjurat chiar tu acum nici două minute!

Sebastian se încruntă la fratele său.

— Când ai fost primit în Societatea Regală? La ce vârstă? Ce lucrări ai publicat?

Sebastian făcu un pas înainte.

— Nu este vorba despre ceea ce fac eu. Nu este vorba despre ceea ce nu fac. Este vorba despre acelaşi lucru blestemat, Benedict – lucrul despre care a fost vorba întotdeauna. Eu sunt o persoană inteligentă şi capabilă, iar tu nu ai văzut niciodată nimic bun în mine. Ei bine, nu mă mai străduiesc să-ţi câştig respectul. Tu nu mi l-ai acorda, indiferent ce aş face.

Benedict se trase înapoi, obrajii i se îmbujorară.

— Ce acuzaţie îngrozitoare!

— O, este îngrozitoare, într-adevăr! Imaginează-ţi cum e să trăieşti cu asta, continuă Sebastian. Imaginează-ţi cum este să creşti ştiind că persoana a cărei părere bună ţi-o doreşti cel mai mult a decis deja că nu eşti bun de nimic. Toată viaţa mea te-am lăsat să-mi spui că nu sunt decât un idiot – un cuceritor inutil, ridicol, prostovan, o persoană care nu a contribuit cu nimic în lume. Dar ştii ceva? Eu am o mulţime de lucruri de care să fiu mândru. Încearcă, Benedict. Spune-mi un lucru bun despre mine.

Fratele său îşi încordă maxilarul. Nările îi fremătară, iar el îşi feri privirea.

— Ei bine, eşti simpatic – recunosc. Ăsta a fost întotdeauna atuul tău: eşti simpatic. Ai obţinut totul atât de uşor – prieteni, femei… Benedict clătină din cap. Bani? Prestigiu? Viaţa este un joc pentru tine. Noi, restul, ne luptăm, încercând să lăsăm cele mai mici urme în lume. Iar tu ai primit totul fără să mişti un deget. Pentru că eşti simpatic.

Doamne! Benedict nu putea nici măcar să-i facă un compliment fără să-l întoarcă într-o insultă.

— Nu e vina mea că oamenii mă plac. Sebastian îşi încrucişă braţele. Şi nu mi s-a dat pur şi simplu tot ce mi-am dorit.

— Spune-mi un singur lucru, Sebastian, un singur lucru pe care ţi l-ai dorit şi care nu ţi-a fost oferit.

Sebastian privi în altă parte.

— Aprobarea ta.

— O, o singură dificultate! Foarte bine. După mai bine de trei decenii de trecut uşor prin viaţă, ai descoperit un lucru care nu poate fi obţinut cu preţul unei glume şi al unui zâmbet.

— Nu, spuse Sebastian punându-şi palmele pe birou. Aprobarea ta a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit când eram copil. Tot ceea ce mi-am dorit vreodată a fost ca tu să fii mândru de mine. Să mă priveşti în ochi şi să-mi spui: „Bravo, Sebastian, ştiam că poţi s-o faci!” Dar nimic din ceea ce am făcut nu a fost suficient de bun pentru tine.

Şi n-a contat ceea ce am realizat, n-a contat ceea ce am făcut, ceea ce ţi-am depus la picioare – am primit mereu acelaşi răspuns. Că ceea ce am făcut nu avea nicio valoare.

Se aplecă în faţă.

— Astea sunt prostii, spuse Benedict şi dădu din cap. O, nu încerca să-mi stârneşti mila. Dacă ai fi făcut ceva care să merite…

— Ştii de ce îl vreau pe fiul tău? îl întrerupse Sebastian. Da, pentru că îi iubesc. Da, pentru că este un băiat minunat şi aş considera o onoare să îl cresc. Dar şi pentru că te văd făcând cu el ceea ce mi-ai făcut mie. Nimic din ceea ce face el nu e destul de bun pentru tine. Tot ceea ce primeşte sunt mustrări. „Nu mai juca jocuri închipuite! Eşti prea mare ca să te mai joci!” Nimic din ceea ce face nu e bine. Vreau ca el să ştie că e destul de bun. Pentru că eu sunt singura persoană din lume care crede asta despre el şi, la naiba, nu vreau să crească aşa cum am crescut eu.

Ochii lui Benedict se întunecară.

— Pui la îndoială abilităţile mele de părinte?

— Da, zise Sebastian, o fac. Tu ai stricat totul cu mine, iar acum strici totul cu Harry. Nu am de gând să te las să faci asta cu el.

Benedict oftă şi se frecă pe frunte.

— Crezi că am fost prea dur cu tine? Făcu un pas înainte. Crezi că ai făcut tot ceea ce ai putut, iar eu ar fi trebuit să-ţi răsplătesc măruntele eforturi pentru că, altfel, aş fi putut să-ţi rănesc sentimentele? Benedict avea faţa roşie. Ai fi putut avea respectul meu. Nu ţi-a fost niciodată refuzat. Tot ceea ce trebuia să faci era să îl câştigi.

— Spune-mi un singur lucru pe care puteam să-l fac! răbufni Sebastian. Încearcă să spui doar un singur lucru, Benedict, pe care l-aş putea face şi care te-ar face să spui: „Ei bine, Sebastian, chiar meriţi respectul meu!”

Benedict porni să vorbească.

— Încetează doar să mai leneveşti şi…

— Nu am lenevit! strigă Sebastian. Uită-te la mine! Serios, uită-te la mine, Benedict! Uită-te la cine sunt şi la ceea ce am făcut. Aceste lucruri pe care ţi le pun în faţă nu

sunt accidente. Ele sunt cine sunt eu. Nu este vina mea că tot ceea ce vezi în mine este un neisprăvit.

— Văd ce eşti! ripostă Benedict. Eşti un impostor.

Sebastian simţi cum se răceşte de sus până jos.

— Nu.

Dar era suficient adevăr în acuzaţia fratelui său pentru ca protestul să iasă ca o simplă şoaptă.

— Eşti un impostor, continuă Benedict, care se joacă de-a bărbatul. Eşti un impostor, un impostor, un oribil…

Se opri la mijlocul frazei, respirând greu. Faţa i se înroşi şi îşi reţinu restul propoziţiei.

Iar în acel moment, Sebastian ştiu că fratele său avea dreptate. El era un impostor – unul oribil – şi chiar dacă Benedict nu ştia toate motivele, el avea dreptate. Îi fusese teamă că-şi pierde fratele, şi totuşi, iată-l cum îl alunga singur.

Sebastian ştia că fratele său avea o problemă cu inima şi îl înfuriase oricum. Doamne, ştia mai bine decât atât. El doar… uitase. Ura să-şi piardă cumpătul. Îl făcea să uite tot ceea ce era important. El era mai mult decât credea fratele său, nu doar un bufon, nu doar cineva care îi făcea pe oameni să râdă. Dar Benedict avea dreptate. În fond, Sebastian nu îşi dorise niciodată să fie mai mult decât un om care îi făcea pe oameni să zâmbească. De fiecare dată când uitase asta, oamenii pe care îi iubea plătiseră preţul.

Realizase lucruri, dar fusese şi omul care îşi petrecuse trei ani încrucişând flori, în speranţa de a găsi ceva profund, culegând doar confuzie în schimb.

Faţa lui Benedict se contorsionă în agonie; mâna i se duse la abdomen.

Aşa se întâmpla când erai serios. Trebuia să ştie asta.

Făcu un pas înainte.

— Opreşte-te, zise el cu blândeţe. Opreşte-te. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Întinse mâna şi îl atinse pe fratele său pe umăr.

— Nu te supăra. Nu vreau să te superi.

Benedict îşi strânse degetele în pumn.

— La naiba cu inima mea! Dacă nu pot să ţip la fratele

meu… Rosti cuvintele ca şi cum ar fi vorbit prin durere. Dacă nu pot ţipa la fratele meu mai mic, nu mai merită să trăiesc.

Sebastian clătină din cap.

— Poftim, stai jos. Stai jos acum. Mă duc să aduc doctorul.

— Nu e nimic, bombăni Benedict, dar se aşează greoi, cu pumnul încleştat pe picior, apăsând tare, ca şi cum ar fi vrut să alunge durerea. Nu e nimic. Doar un pic de indigestie. Inspiră adânc. O să treacă, zise el. Dar… Ochii i se închiseră.

— Corect, spuse Sebastian cu blândeţe. Acum nu este un moment bun pentru a vorbi.

Dar el ştia ceea ce spunea de fapt.

Niciodată nu avea să fie un moment bun pentru a vorbi. Distanţa dintre ei nu va putea fi depăşită niciodată; Benedict nu avea să îl respecte niciodată.

Nu avea importanţă. Sebastian se respecta pe sine însuşi, încât nu mai avea nevoie de aprobarea fratelui său pentru a continua. Nu conta cât de puţin îi preţuia fratele său talentele. Câtă vreme Sebastian îl făcea pe Benedict să zâmbească, el va considera asta un succes.

Iar dacă Benedict nu avea o părere bună despre el din cauza asta… ei bine, cel puţin ar zâmbi.

— Unchiule Sebastian, se auzi o voce mică de pe casa scării, în timp ce Sebastian cobora. Ce se întâmplă cu tata?

Sebastian se uită jos. Harry şedea pe un scaun la intrare. Era un scaun pentru adulţi, iar picioarele lui nu prea ajungeau până la pământ. Stătea cu braţele încrucişate, aşteptând răbdător, aşa cum Sebastian nu fusese niciodată în stare să facă la vârsta lui.

Părul negru al nepotului său se revărsa în toate direcţiile; pe faţă avea o expresie de îngrijorare copilărească.

— De ce aţi ţipat tu şi tata unul la celălalt?

Harry părea speriat.

— Pentru că nu ne puteam pune de acord, spuse în cele din urmă Sebastian. Câteodată se mai întâmplă.

Oamenii nu se pot pune de acord.

Harry se lăsă să alunece de pe scaun. Strângea în mână un cal de lemn. Urcă încet treptele până când îl întâlni pe Sebastian la jumătatea drumului. Cu Sebastian rămas pe o treaptă mai sus, Harry părea şi mai mic decât era, abia mai înalt decât genunchii lui Sebastian.

— O să pleci şi nu o să mai vii niciodată? întrebă el.

— Nu.

Încă o pauză.

— O să moară tata?

— De ce... de ce întrebi asta? Îl chestionă Sebastian muşcându-şi buzele.

— Pentru că doctorul vine foarte des. Ca şi anul trecut, cu mama.

Nu era treaba lui Sebastian să-i spună lui Harry despre boala tatălui său. Dar nici nu se putea hotărî ca el să mintă.

— Întreabă-l pe tatăl tău, zise el în cele din urmă.

Faţa lui Harry se schimonosi.

— Asta înseamnă că da.

— Şşşt!

Sebastian se aşează pe trepte lângă nepotul său, reducând acea diferenţă îngrozitoare de înălţime dintre ei.

— Totul se va rezolva cumva, spuse el, lăsând să-i scape un oftat. L-am înfuriat pe tatăl tău în ultimele săptămâni, iar asta nu e bine pentru el.

Îşi ridică privirea. Nu mai ştia cum să-l citească pe fratele lui, nu mai ştia ce era corect, cu excepţia faptului că ţipetele nu ar fi putut schimba nimic.

— Nu voi mai face asta, promise el. Asta va ajuta. Nu plânge.

— Nu voi plânge, zise Harry.

Şi nu plângea. Umerii îi tremurau convulsiv, dar nu lăsă să-i scape nici măcar un suspin.

— Nu plâng, repetă Harry. Tata a spus că bărbaţii nu plâng, aşa că eu nu plâng acum.

„Nu fi ridicol”, se gândi Sebastian să spună. Sau: „Ai voie să plângi atunci când eşti trist”

Dar Benedict nu ar fi apreciat intervenţia lui Sebastian în educaţia lui de părinte şi, până la urmă, Harry era copilul lui Benedict. Era decizia lui, indiferent ce credea Sebastian despre ea.

— Bine, spuse Sebastian, strecurându-şi braţul în jurul lui Harry. Bine. Tu nu plângi. Eu sunt aici, nu plâng împreună cu tine.

*

— Violet, făcu Lily, luându-i mâinile surorii sale. De unde ai ştiut că eu aveam atâta nevoie de tine?

Se aflau în biroul privat al lui Lily, iar uşa era încuiată. Lily îşi ameninţase copiii că-i va tăvăli prin smoală şi fulgi dacă o vor întrerupe în următoarea oră, ceea ce însemna că aveau cel mult cincisprezece minute la dispoziţie. Lily stătea la biroul ei, cu ochii mari şi rugători.

Violet nu ştiuse. Ea avea nevoie de Lily, avea nevoie să i se reamintească faptul că cineva avea nevoie de ea fie şi numai pentru a-i vorbi cu severitate lui Frederick despre modul în care demnitatea soldaţilor săi de plumb nu putea fi susţinută dacă continuau să aterizeze în oala lui de noapte.

Cu Lily, ea avea un scop, unul real.

Violet îşi încrucişă mâinile.

— Ajută-mă, spuse Lily. Asta e mai mult decât poate suporta orice mamă.

— Ce s-a întâmplat?

Dacă unul dintre copiii lui Lily ar fi fost atât de bolnav încât să provoace îngrijorare, cu siguranţă ar fi trimis deja după Violet.

— Uite ce am găsit în lucrurile Amandei. Mâinile lui Lily tremurau în timp ce luă o cheie din inelul din buzunar şi descuie sertarul de la birou.

Dintr-odată, Violet avu o presimţire foarte proastă în legătură cu ceea ce urma să îi arate Lily.

— Asta.

Lily scoase la iveală o carte.

— Asta! zise ea cu voce tremurată.

Doar cu un mare efort îşi reţinu Violet emoţia de pe faţă.

— *Mândrie şi prejudecată,* spuse ea pe un ton calm. Şi o primă ediţie, pe deasupra. Doamne sfinte! Astea au devenit destul de valoroase acum. I-a dat-o vreun pretendent? Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să accepte aşa ceva de la un bărbat, nu de la un bărbat, oricât de grijuliu ar fi fost darul. Va trebui să îl returneze.

Nu spunea minciuni. Nici adevărul, dar nici minciunile nu erau directe.

— Deschide-o.

Lily se uită în altă parte.

— Doar… deschide-o.

Violet o făcu, chiar dacă ştia ce va vedea. Nu era prima pagină din *Mândrie şi prejudecată,* ci din *Educaţia superioară a femeilor,* de Emily Davies.

Violet se uită în ochii surorii ei.

— Emily Davies, spuse ea absolut calm, încât, dacă nu şi-ar fi simţit inima tresăltându-i în piept, nici nu ar fi ştiut că era agitată. Nu am auzit de nicio romancieră cu acest nume.

Alt adevăr. Emily Davies pe care o cunoştea Violet scria eseuri, nu romane.

— Scrie ficţiune nepotrivită?

— Nu este o romancieră, rosti Lily dispreţuitor. Este una dintre acele… femei îngrozitoare. Scrie despre drepturile femeilor.

— O, vai de mine!

— Ştiam eu că vei înţelege. Propria mea fiică a adus în casă acest gen de literatură subversivă! Nu vrea să-mi spună care dintre prietenele ei i-a dat-o. Nu ştiu cine încearcă să o ducă pe căi greşite. Nu este suficient că are asemenea gânduri josnice, dar mi-a mai spus şi neadevăruri.

— Neadevăruri? spuse Violet. Cu siguranţă că nu a minţit direct.

— E totuna, rosti Lily cu dispreţ. Adevărurile menite să

induc㠠în eroare sunt la fel de rele ca şi minciunile.

Violet îşi linse buzele.

— Ea te iubeşte, să ştii. Nu este vicleană din fire. Poate că a simţit că nu ai fi deschisă la o astfel de discuţie.

— Păi, bineînţeles că a crezut asta! Nu sunt deschisă la o astfel de conversaţie. Cine ar fi? Nimeni de familie bună. Această discuţie despre studii superioare poate să fie o necesitate nefericită pentru femeile care nu pot obţine o ofertă respectabilă, dar Amanda nu se află în această situaţie.

Violet nu spuse nimic.

— Noi două, spuse Lily, noi înţelegem. Sfera feminină nu este mai mică doar pentru că este relegată la sexul slab. Poate că nu suntem la fel de puternice ca bărbaţii, la fel de inteligente ca bărbaţii, dar avem scopul nostru. Ca Amanda să nu-şi îndeplinească acest scop…

— Scopul, zise Violet pe un ton trist.

Apoi, după o scurtă pauză, reveni:

— Aminteşte-mi… care este acel scop?

Lily se uită la sora ei. Pentru o clipă, se uită pur şi simplu, de parcă doar acum şi-ar fi amintit că Violet nu avea nici copii, nici soţ. Ca şi cum se întreba cum va putea să-şi privească sora în ochi după ce îi spusese direct că ea nu servea nici unui scop.

— De aceea te iubesc, zise Lily cu stângăcie. Pentru că, indiferent de diferenţele noastre exterioare, tu tot mă înţelegi. Tu ştii ce este în inima mea, aşa cum şi eu ştiu ce este în a ta.

Violet şedea într-o tăcere îngheţată, abia putând să dea din cap în replică. Întotdeauna ştiuse că trebuia să o inducă în eroare pe Lily pentru ca sora ei să o iubească. Nu doar despre activităţile sau gândurile ei; trebuia să mintă în legătură cu orice.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că Lily – Lily cea caldă, dulce şi deschisă – o minţea şi ea. Că Violet voia ca ea să o facă, pentru că până şi iluzia iubirii era preferabilă lipsei totale a acesteia.

— Când îl voi descoperi pe diavolul care i-a dat fiicei

mele acel material îngrozitor, îi spuse Lily, îl voi distruge. Sau pe ea. Ticălos fals, mincinos, egoist, laş.

O minţea pe Lily. Îl minţea pe Sebastian. Îi minţea pe toţi cei care contau pentru ea.

Habar n-avea ce mai spusese până la finalul discuţiei şi cum reuşise să plece de la sora ei. În drum spre casă începuse să plouă; auzi picăturile pe acoperişul trăsurii ei. Fu întâmpinată cu o umbrelă la ea acasă şi condusă în interiorul cald, dar nici acolo nu-şi găsi locul.

Se plimba din cameră în cameră, trecând cu ochii de la falsele versiuni ale La *Mode Illustrée* pe care le folosea pentru a-şi ascunde înclinaţiile de ochii curioşilor la tricotajele pe care le folosea pentru a părea inofensivă.

Începuse să tricoteze doar pentru că tatăl ei o alungase din sera şi din grădinile lui. Chiar şi tricotatul ei era o minciună, o iluzie de hărnicie calmă, pe care o folosea pentru a-şi ascunde toată agitaţia interioară.

Totul la ea era o minciună. Şi pe bună dreptate – adevărul era atât de îngrozitor de urât.

Atât de urât, încât Violet se ferea de el din laşitate.

Se schimbă într-o rochie simplă şi se strecură în seră.

Începuse să plouă cu găleata, dar ea nu îşi luă o umbrelă. Frigul şi picăturile mari care îi loveau pielea i se păreau o pedeapsă dreaptă.

Chiar şi munca ei era o minciună – nu era a ei, nimeni nu o recunoştea ca atare.

Iar a o face era inutil, din moment ce nimeni nu o mai prezenta. Ea se minţise singură în ultimele săptămâni.

Se uită în jos.

Înmuia seminţe, încercând să le convingă să germineze? Această iluzie a fertilităţii era cea mai mare minciună dintre toate.

Ea era un puzzle fără soluţie. Defectele ei nu se aflau niciodată la începutul cunoştinţelor ei, ci la sfârşit – când îi alunga pe toţi cei care ţineau la ea. Era doar o chestiune de timp, cât aveau nevoie ca să-şi dea seama de adevăr.

Ea nu era nimic; un nimic pe care îl oferea acelora suficient de nebuni încât să ţină la ea. Asta era tot ce

merita, aşa că de nimic avea parte. Nu conta cât de mult se străduia sau ce făcea.

Până la urmă, era o laşă egoistă, inutilă şi mincinoasă.

Îşi puse mâinile la urechi, dar, oricât de mult ar fi încercat, nu putea face să dispară şoapta aceea. Nu era o voce, până la urmă. Era doar propria-i memorie, iar memoria lui Violet era un lucru dur şi teribil.

Nu putea s-o facă să dispară. Nu putea să-şi demonstreze că se înşela. Poate era timpul să demonstreze cât de multă dreptate avea. În adâncul sufletului ei, ştiuse mereu că dacă cineva ar fi ştiut adevărul…

Ei bine… chiar şi Sebastian ar înţelege cât de imposibil era să ţină la ea.

Violet luă toate sentimentele pe care le ascunsese, toate durerile şi dorinţele pierdute, lucrurile pe care nu îndrăznea să-şi permită să le simtă.

Şi îşi dori. Voia să fie ţinută în braţe atât de mult, încât o durea. Voia ca cineva să-i spună că se înşelase, că ea contează. Voia să înceteze să mai mintă.

Afară, bubui un tunet. Violet trânti un rând de oale goale pe jos. Se sparseră în cioburi inutile, usturându-i pielea. Ploaia cădea atât de deasă, încât abia dacă mai putea vedea peretele din spatele grădinii sale. Se îndoia că Sebastian era în grădina lui, nu pe această ploaie torenţială.

Laşă. Mincinoasă.

Nu mai putea aştepta. Un lucru mărunt ca ploaia nu avea să o oprească de la a spune adevărul şi de la a pierde totul, o dată pentru totdeauna.

Capitolul 13

Sebastian se afla în sera lui, încercând să pună ordine în încurcătura de sentimente, când afară începu să toarne serios. Cădeau perdele mari de ploaie, ca de nicăieri, şuvoaie furioase de apă. Îi obtura vederea spre arbuştii săi

aflaţi la zece metri distanţă, scăldând întreaga lume în cenuşiu. Aerul se răcise, iar geamurile de la sera lui începură să se aburească.

Îşi căuta umbrela, pe care era aproape sigur că o lăsase printre cârligele şi redingotele de la intrare, când se deschise uşa.

Se întoarse, aşteptându-se să fie unul dintre servitorii săi, care poate că avea în mână umbrela de care avea nevoie, dar era Violet.

Îi văzu mai întâi pielea. Purta o rochie simplă de muselină, de culoare cenuşie, genul de rochie de lucru pe care o îmbrăca pentru a lucra în sera ei. A o numi rochie era chiar prea generos. Acum era o cârpă amărâtă, udă fleaşcă, una care se agăţa de rotunjimile lui Violet în moduri pe care bănuia că ea chiar nu voia ca el să le vadă.

Violet îşi dădu la o parte părul împletit într-o coadă udă de apă şi trânti uşa după ea. Cadrul uşii zăngăni zguduit de vânt. El nu reuşea să desluşească expresia de pe faţa ei. Ar fi putut fi tristă; ar fi putut fi sfidătoare. O picătură de apă îi alunecă până la capătul nasului, iar ea îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă ea.

— Violet! se miră el. Ce s-a întâmplat?

Ea îşi ridică bărbia. Pumnii strânşi pe lângă ea se încleştară, iar ea înaintă spre el, pas după pas, cu apa plescăindu-i din încălţăminte. Avansă spre el de parcă el ar fi fost o forţă inamică care trebuia înconjurată. Era cu o jumătate de picior mai scundă decât el, şi totuşi, cumva, acea lumină marţială din ochii ei îl făcea să vrea să se dea înapoi.

Ea se opri la un centimetru de el.

— Violet, zise el uşor.

— Ţi-am ascuns adevărul.

Ea rosti asta pe un ton rece. Pe lângă corp, pumnul ei se strânse şi se desfăcu ritmic.

— Tu crezi că eu nu te doresc fizic.

Ochii ei îl sfredeliră într-o provocare tăioasă.

Sebastian nu ştia ce să creadă; întreaga lui fiinţă păru să ia foc, aşteptând cu sufletul la gură ceea ce voia ea să

spună.

— Crezi că nu te doresc, zise ea, ştergându-şi din apa de pe faţă. Te înşeli. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la tine. La cum ar fi să… Ea înghiţi în sec. Să te îmbrăţişez. Să te ating.

Încă o pauză.

— Vezi cât de mult te-ai înşelat? Te doresc.

Da, cânta o parte din el. Da, da, da, da.

Dar totul era atât de îngrozitor de greşit – pumnul acela strâns pe lângă corp, de parcă ar fi avut nevoie de protecţie împotriva lui, acea sclipire stranie din ochii ei. Felul în care rostise cuvântul dorinţă, ca şi cum ar fi fost un cuţit, unul pe care intenţiona să-l folosească pentru a-l spinteca.

— Nu înţeleg, spuse el făcând un pas înapoi. Ceva nu e în regulă.

Ochii ei sclipiră.

— Taci din gură! îi porunci ea şi, înainte ca el să-şi dea seama ce făcea, se aruncă asupra lui.

Nu exista un alt cuvânt pentru asta. Acum era în faţa lui, cu o furie dezlănţuită, iar în clipa următoare, mâinile ei erau pe umerii lui şi buzele ei le căutau pe ale lui.

Îşi imaginase de atâtea ori că o săruta pe Violet, încât, la început, lăsă să se întâmple.

Gura ei era rece şi mâinile îi tremurau, dar asta – îşi dădea el seama – era din cauza ploii şi se va opri odată ce o va încălzi. El nu voia să întrebe ce se schimbase. Nu-i păsa de ce îl săruta. El o iubea de ani buni, şi acum ea era aici. O trase aproape de el, iar ea nu se retrase. Sărutul ei era doar sălbatic, lipsit de tandreţe. Limba ei se războia cu a lui, înainte ca ei să aibă ocazia să se încălzească unul pe celălalt. Şi în timp ce el încerca să o ţină aproape, mâinile ei alunecau peste tot pe el – pe reverul hainei, mergând în jos şi căutându-i nasturii de la pantaloni.

Iisuse. Îi desfăcea pantalonii.

— Nu aştepta, Sebastian, spuse ea. Nu aştepta. Am nevoie de tine acum.

Trupul lui nu avea nevoie de nicio încurajare pentru a

prinde viaţă. El visase de atâtea ori că o ţinea în braţe, iar acum chiar era în braţele lui. Materialul ud al rochiei se lipea de rotunjimile ei dulci, uşoare, pe care visase să le exploreze de atât de mult timp. Mădularul lui se trezi brusc la viaţă când degetele ei îi desfăcură prohabul.

— Am nevoie de tine, şopti ea. Am atât de multă nevoie de tine.

Îşi dorise ca mâinile ei să fie acolo – exact acolo, trăgându-i pantalonii în jos cu brutalitate, frecându-i mădularul fără vreo urmă de timiditate – de atât de al naibii de mult timp, încât aproape că nu voia să-şi pună la îndoială norocul.

Degetele ei erau reci, dar el era destul de fierbinte pentru amândoi. Şi chiar dacă mâinile ei tremurau, cel puţin erau dornice şi îndrăzneţe în explorarea lor.

Nu voia să pună întrebări, nu acum. Nu cu erecţia lui trezită la viaţă de o surpriză încântătoare.

Dar nenorocitele alea, afurisitele alea de îndoieli nu voiau să-i dea pace.

Se îndepărtă de ea.

— Violet, ce faci?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— De ce te opreşti? Ai spus…

Ea făcu o pauză.

— Ai spus că nu e… Ea înghiţi în sec şi mai făcu o pauză, o pauză mai lungă. Ai spus că nu e ceva platonic.

O, Doamne. Pauzele alea. Nu se oprea ca să caute cuvinte. Ea abia dacă era coerentă.

— Ce mai aştepţi? întrebă, împingându-se înainte într-un gest de sfidare nefericită. Eşti un cuceritor şi mă doreşti. Aşa ai spus.

— În primul rând, răspunse el, încercând să-şi adune gândurile, sunt un cuceritor care foloseşte prezervative, dar nu ţin vreunul în sera mea. În al doilea rând…

— Nu ai nevoie de prezervative, îi spuse ea.

— Ba bine că nu. În primul rând, nu e vorba doar despre a preveni o sarcină. Pe de altă parte, nu ştii dacă eşti sterilă. S-ar putea să fi fost soţul tău de vină.

Ea îşi strânse braţele în jurul ei.

— Şi încă un lucru. Am spus că te iubesc. Ce te face să crezi că mi-aş satisface poftele cu tine fără să-mi pese de faptul că… că…

— Că ce? mârâi ea la el.

— …că eşti în pragul lacrimilor.

— Nu sunt.

Ea îşi întoarse capul, cu umerii tremurând.

— Nu sunt în pragul lacrimilor. Eu nu plâng.

A naibii treabă în legătură cil asta era că avea dreptate. El nu o văzuse niciodată să plângă până atunci… niciodată. Nici la înmormântarea tatălui ei. Nu vărsase nicio lacrimă în ultimul an de căsnicie – fusese doar palidă şi apatică şi nu spusese nimic despre ceea ce i se întâmpla, dar nu plânsese. Îşi trase pantalonii la loc.

— Violet, scumpo, ce naiba s-a întâmplat? încercă el să afle.

Ea se prăbuşi pe jos şi îşi puse faţa în mâini. Nu plângea; doar tremura.

Tunetul răsuna în jurul lor. El nu o putea auzi din cauza bubuiturilor. Sunetul ploii care lovea geamurile de sticlă din jurul lor îi îneca cuvintele. El putea ghici doar că ea era tulburată din tremurul umerilor. Se aşează lângă ea şi o cuprinse cu braţul în jurul umerilor ei uzi.

Nu l-ar fi lăsat niciodată să o ţină în braţe dacă nu ar fi fost aşa de zguduită de emoţii.

O cuprinse cu braţele şi o trase spre el, încercând să o încălzească măcar un pic.

— E în regulă, îi spuse el. Totul va fi în regulă.

Ea scoase o exclamaţie, stând cuibărită lângă umărul lui.

— Îmi pare rău, zise el. O să fac să fie bine. Orice ar fi, voi face să fie mai bine.

Ea îşi ridică faţa spre a lui. Ochii ei erau întunecaţi, atât de întunecaţi, încât el nu vedea partea de jos a ochilor când se uita la chipul ei.

— Nu sunt stearpă, şopti ea.

Avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă cuvintele rostite

atât de încet în mijlocul furtunii, iar când înţelese, nu reuşi să priceapă ce voia să spună.

— Ai spus că nu ştii dacă sunt sterilă. Ştiu că nu sunt. Am mai fost însărcinată. Cred că am rămas însărcinată în noaptea nunţii mele. Am fost atât de fericită, atât de emoţionată când mi-a spus doctorul.

El făcu ochii mari.

— Habar n-aveam.

— Era atât de nou, încât nu am vrut să spunem nimănui.

Ea îşi trase nasul.

— Am pierdut sarcina după şapte săptămâni.

El nu avu nimic de spus la asta, aşa că doar o trase mai aproape.

— O, Violet. Îmi pare atât de rău.

— A doua oară a fost la scurt timp după aceea. Nu eram pregătită, dar doctorul a spus că avorturile spontane sunt frecvente la soţiile tinere, iar soţul meu a zis că, atunci când un cal te aruncă, trebuie să te urci înapoi imediat. Aşa că am procedat întocmai. A fost atât de uşor să rămân însărcinată, Sebastian. Lily mi-a spus odată că ea rămâne însărcinată dacă soţul ei doar strănută spre ea, iar eu sunt la fel. Rămân imediat însărcinată.

Degetele ei îl strângeau de braţ.

— Doar că nu puteam ţine sarcina. Opt săptămâni, zece săptămâni. Aşa a fost cu mine. An după an.

— An după an? repetă Sebastian amorţit.

— Mă tot urcam înapoi pe cal, zise Violet. De nouăsprezece ori, iar şi iar…

Ea trase adânc aer în piept.

Doamne! Îl durea să o audă. Îl durea să ştie prin ce trecuse. El ştiuse că era ţepoasă; bănuia că exista un motiv. Dar asta?

— După nişte ani, doctorul a spus că trebuie să nu mai încercăm. Că era prea mult pentru mine.

Ea înghiţi în sec.

— Că, dacă nu se va opri, o să mor. Dar soţul meu nu a vrut să se oprească. Îşi dorea moştenitorul.

Vocea ei începuse să tremure.

— L-am refuzat, înţelegi. I-am spus că nu, iar el nu m-a forţat niciodată când am făcut-o. Dar refuzul meu nu era respectat pentru totdeauna. Se întorcea şi se certa cu mine. A încercat să mă convingă şi să-mi explice. Mi-a spus că eram egoistă că îl refuzam. Că era nevoie de un moştenitor pentru comitat, că era o chestiune mai importantă decât mine. Aş fi putut refuza dacă ar fi fost doar un singur nu, dar el trebuia să obţină doar un singur da. Un singur da, şi era din nou pe mine. Un singur da, şi mă făcea să mă simt ca un nimic, de parcă toată viaţa mea, corpul meu, nu valorau mai mult decât… decât şansa de a mă lăsa însărcinată. Iar eu eram o târfă egoistă şi mincinoasă dacă îmi doream altceva.

Sebastian simţea că i se face rău.

— S-a înşelat, spuse Sebastian.

Dar furia care se adunase în el la acest gând nu avea obiect în afară de un om mort şi niciun loc în această conversaţie. O strânse mai tare în braţe.

— A greşit aşa de mult.

— Am încercat să cred asta. Dar când a murit… A fost un accident oribil. Am ascultat persoană după persoană exprimându-şi condoleanţele. Şi nu am putut să mă conving să-mi pară măcar un pic rău. M-am bucurat. Ea oftă. Atât de egoistă am fost, încât m-am bucurat că murise. Nu a greşit. Viaţa mea nu însemna nimic pentru el, dar viaţa lui a însemnat la fel de puţin pentru mine.

— Şşşt, îi şopti el.

— Şi uite ce ţi-am făcut ţie. Te-am minţit, te-am rănit, pentru că nu pot suporta să mă gândesc ce ar însemna să fiu nevoită să-ţi spun nu în felul ăsta. Asta mi-a ucis căsnicia, Sebastian. Ne-ar ucide şi pe noi. Nu aş putea suporta asta.

Degetele ei îl strânseră de braţ.

— În felul meu, cel puţin, nu existau riscuri. Sunt o laşă, Sebastian. Sunt o laşă mincinoasă şi blestemată, încât te-am lăsat să crezi că nu te doream.

Ea începuse să respire mai calm.

— Aşa că ai venit la mine, spuse el încet.

Ea tresări.

— Uneori te doresc atât de mult, încât îmi vine să urlu. Dar eu… eu… nu îndrăznesc. Nu îndrăznesc să vreau.

Vocea ei se făcu mică, iar ea se retrase în sine. Nu. Judecând după cele spuse, el nici nu se îndoia de ce.

— Nu pot fi decât cine sunt, şopti ea. Sunt o persoană rece, tăioasă, un puzzle din oţel. Dacă te las înăuntru, o să ne tai pe amândoi în bucăţi.

Ea venise aici şi se aruncase asupra lui. Se aruncase asupra lui, îi spusese că nu are nevoie de prezervativ. Venise aici gândindu-se că el ar fi acceptat să îi facă ceea ce îi făcuse soţul ei.

Doamne, cum a putut să creadă că el ar face asta?

Ea nu se uita în ochii lui.

— Îţi datorez scuze, Sebastian.

Soţul ei îi spusese că era un nimeni. Făcuse tot ce putuse ca să o şteargă de pe suprafaţa pământului, ducând-o în pat, ştiind ce ar însemna asta. El îşi amintea de Violet în acei ultimi ani ai căsniciei ei – bolnavă jumătate din timp, abia în stare să se mişte, şi totuşi atât de hotărâtă să trăiască, să facă ceva, să aibă acea lucrare despre guraleului.

Ea crezuse că acela avea să-i fie sfârşitul.

— Dintre toate lucrurile oribile pe care ţi le-am făcut, mai spuse ea, cred că ăsta e cel mai rău. Am venit aici pentru că am vrut să dispar. Pentru că-mi era ruşine de mine şi m-am gândit că, dacă îţi spuneam ce simt, dacă te lăsam să te simţi mai bine, mă vei ajuta să dispar.

El se gândi la Violet dispărând în felul acela, şi încet, foarte încet, îşi sprijini capul de al ei.

— Nu, nu te-ai gândit la asta.

Ea pufni.

— Ba da, asta am crezut.

— Nu.

Sebastian se aplecă spre ea, până când buzele lui ajunseră aproape de urechea ei.

— Ai venit la mine pentru că te cunosc mai bine decât

oricine altcineva. Pentru că aveai nevoie de cineva care să-ţi spună că tu contezi.

Ea încetă să mai respire.

— Pentru că, deşi ai fost invizibilă pentru întreaga lume, spuse el, eu te-am văzut întotdeauna.

Ea răsuflă prelung. El o trase mai aproape, strângând-o în braţe, udă cum era, lăsându-şi mâinile să alunece pe umerii ei. Ea îşi ridică faţa spre el.

Ar putea să o sărute. Visase la asta destul de mult timp. Corpul lui era încă viu de dorinţă, fiecare parte din el dorindu-şi-o. Acesta ar fi un sărut, nu o îmbrăţişare furioasă precum cea pe care o încercase ea mai devreme.

Ar fi dulce, tandru şi drăgăstos, la fel de uşor ca respiraţia.

Dar nu ar fi ce trebuie acum, nu când ea era încă atât de aproape de lacrimi.

În schimb, el îşi dădu jos lavaliera şi o folosi pentru a-i şterge apa de ploaie de pe faţă.

— Încântătoare Violet, spuse el. Deşteaptă Violet. Frumoasă Violet.

Ea oftă şi se sprijini de el.

— Ai venit la mine, zise el, pentru că ştii că nu ţi-aş face niciodată rău.

Ea se uită la el cu ochii mari. Pumnii i se desfăceau încet, iar respiraţia ei încetinea, calmându-se.

— Şi vezi? îi şopti el zâmbind către ea. Nu o voi face.

*

Dintre toate felurile în care Violet îşi imaginase că ar putea să-şi înceapă dimineaţa după ce îi mărturisise lui Sebastian că îl dorea, să se trezească singură în pat nu era o variantă la care să se fi gândit.

Se ridică. Simţea cum capul îi pulsează la tâmple, de parcă ar fi petrecut o noapte de abandon sălbatic.

În schimb, Sebastian o ţinuse în braţe. Îi şoptise cuvinte la ureche. Îi spusese glume timp de patruzeci şi cinci de minute, până când nici măcar ea nu se mai putuse

abţine să nu râdă, îmbătată de tristeţe şi de confuzie. Şi când ploaia se stinsese până la un simplu murmur, el scotocise printre lucrurile lui, îi dăduse umbrela şi o trimisese acasă.

Singură.

Absolut straniu.

Ea îi desfăcuse pantalonii. Îi spusese pe şleau că visa la atingerea lui. Iar el nici măcar nu o sărutase de noapte bună.

O lăsa perplexă.

Dădea dimineţii un sentiment ciudat de normalitate, de parcă furtuna de ieri nu se întâmplase cu adevărat. Ca şi cum ar fi putut să relege amintirea acelui haos de emoţii neplăcute şi inconfortabile într-o magazie în aer liber, unde ar putea fi depozitate pe termen nelimitat, alături de toate celelalte gunoaie abandonate.

Se îmbrăcă aşa cum o făcea de obicei. Luă micul dejun cu pâine prăjită şi peşte afumat, fără nicio schimbare.

Ieşi în seră şi nu găsi nimic schimbat – nimic care să indice faptul că noaptea trecută existase, cu excepţia unui pic de abur pe ferestre şi a cioburilor sparte de la ghivecele pe care le răsturnase. Aburul se risipi în câteva minute. Dispariţia ghivecelor dură un pic mai mult, pentru că trebuiră măturate şi aruncate.

Părea ridicol să pretindă că rutina ei ar putea continua, dar nimeni nu o întrerupse, aşa că începu să planteze seminţele pe care le pusese la înmuiat în seara precedentă. Munca era familiară şi reconfortantă, iar pământul îl simţea plăcut şi răcoros pe mâinile ei. Seminţele pe care le aşezase aseară se umflaseră bine în apă; le adună, una câte una, şi le strecura în mici ghivece. Încetul cu încetul, ea se pierdu în munca ei.

Nu îşi dădu seama cât de profund se adâncise în această activitate până când nu ajunse la jumătatea seminţelor şi îşi dădu seama că nu se mai întorsese să ia un ghiveci de cel puţin cinci minute. Clipi spre gaura pe care o făcuse în pământ, revenindu-şi încet-încet, şi îşi ridică privirea.

Sebastian stătea chiar lângă ea, întinzându-i un ghiveci micuţ.

Îl umpluse deja cu pământ.

Toată confuzia – acea mare masă încâlcită de emoţii – reapăru şi se instală în stomacul ei.

— Sebastian, spuse ea prosteşte. Când ai sosit?

— De vreo cincisprezece minute.

Ea făcu o grimasă.

— Te-am salutat cumva?

El clătină din cap.

— Nu e prima dată când faci asta, dar cu siguranţă nu va fi nici ultima.

Însă vocea lui avea un ton cald. O aduse înapoi la realitate. Stătea în picioare aproape de ea, atât de aproape, încât ea putea simţi căldura corpului său. El îi întinse din nou micul vas, iar ea îl luă.

Acum, că era conştientă de el, era *foarte* conştientă. Degetele ei îi atinseră palma, căldură peste căldură.

Nimic nu se schimbase între ei. Nimic, cu excepţia unor informaţii în plus.

Acum, el ştia că ea îl dorea. Îşi dorea să poată îngropa informaţia asta, aşa cum îngropase sămânţa pe care o ţinea în mână, îngrămădind-o în pământ tocmai la un sfert de centimetru adâncime. Şi-ar fi dorit ca acea informaţie să capete doar rădăcini, ascunse de lumina soarelui, nu şi frunze, frunze care insistau să se întindă în sus, spre mintea ei conştientă.

Îi aruncă o privire agitată.

El ştia că nu era atât de indiferentă pe cât pretindea. El ştia că se gândea să-l sărute. Doamne, probabil că ştia că ea se gândea să îl sărute acum.

Avea o expresie în ochi care nu fusese niciodată acolo înainte, ceva cald şi tulburător. Îi făcu degetele să i se împletească cu ale lui.

O făcea să vrea să se întoarcă şi să fugă. Privirea lui coborî de la ochi la gura ei. El ştia. Ştia la ce se gândea. În mod involuntar, îşi scoase limba şi îşi linse buzele într-o conştientizare care îi dădea fiori în stomac.

Era o chestiune de centimetri. Mâna lui era liberă. O trăgea spre el şi apoi…

Violet ştia foarte puţine lucruri despre cuceritori, dar de un lucru era sigură: Sebastian avea de gând să o sărute. Iar ea habar n-avea ce va face ca răspuns.

Dar el nu o făcu. Pur şi simplu, se întoarse şi mai luă un ghiveci.

Doamne, şi-ar fi dorit să fie iarăşi în acea situaţie de dinainte, când era afundată în munca ei. Îşi dori să nu ştie că el era acolo, stând atât de aproape de ea. De fiecare dată când se întorcea cu spatele la el, simţea cum i se ridică părul pe ceafă într-o anticipare rece.

De fiecare dată când lua o plantă de la el, degetele o furnicau acolo unde se atingeau de pielea lui.

Avea de gând să o sărute.

Se simţea ca un şoarece aşteptând ca pisica să sară pe el.

Dar pisica asta nu sări deloc. Doar îi înmână ghivece. În timp ce ea lucra să planteze seminţele, el se duse şi îi găsi beţe din lemn de portocal. Etichetă seminţele pentru ea – îi cunoştea deja sistemul – şi se asigură că fiecare ghiveci fusese notat corespunzător în registrele ei.

El se simţea de parcă ar fi fost o prelungire a mâinilor ei, făcând lucrurile pe care ea le-ar fi făcut, măturând cioburile sparte ale unui ghiveci atunci când îl scăpă, făcând mici notaţii acolo unde era nevoie, punând în ordine lucrurile care trebuiau să fie aranjate, executând fiecare dintre lucrurile la care se gândea ea.

Totul, cu excepţia unui singur lucru mărunt: nu o sărută.

Continuă să nu o sărute în timp ce ea planta ultima sămânţă. Nu se petrecu niciun sărut când o ajută să stivuiască nişte ghivece mici de lut şi le aduse înapoi în zona de lucru, unde urmau să fie trimise pentru a fi spălate de unul dintre grădinarii asistenţi.

Nu o sărută nici când se spălă pe mâini şi nici după ce termină şi nici când îi întinse, fără să scoată un cuvânt, prosopul ca să se şteargă pe mâini.

Aproape că ar fi putut să creadă că noaptea trecută nu se întâmplase – că nu se dusese niciodată la el, nu se azvârlise asupra lui şi nu îi mărturisise totul – doar că, din când în când, el o privea, iar în acea privire…

Ea nu voia să vadă expresia din ochii lui, nu voia să ştie la ce se gândea. Cu siguranţă, el o va săruta de rămas-bun. Îşi luase timp, ajutând-o să se simtă în largul ei, fără să se gândească la faptul că ea devenea din ce în ce mai puţin relaxată pe măsură ce timpul petrecut împreună o făcea să creadă că sărutul nu va mai veni niciodată.

Când terminară şi ultima sarcină, el nu o trase spre el.

Se duse pur şi simplu spre intrarea în seră, îşi dădu jos halatul şi se schimbă în redingotă şi pălărie. Îşi ridică pălăria spre Violet.

În timp ce ea îl privea uimită, el se întoarse şi plecă.

Plecase fără să o sărute.

Ea se uită la silueta lui care se îndepărta, într-o confuzie de spaimă şi durere.

Imposibil. Plecase fără să o sărute.

Violet îşi ridică privirea şi porni după el. El trecuse deja de poarta lui când ea se strecură printre zidurile acelea. Blestemă cărarea şi fustele, atât de nepractice în acel spaţiu mic. Dantela de la tivul ei se agăţă de buruieni şi de crengi; se simţea ca o creatură masivă distrugând un spaţiu mic.

El ajunsese la jumătatea aleii de cărămidă spre casa lui când ea ieşi din spatele tufişurilor lui.

— Sebastian! strigă ea.

El se întoarse şi o văzu. Încet, păşi înapoi spre ea.

— Ce este?

Erau o mie de lucruri pe care ar fi putut să le spună.

„Mulţumesc pentru ajutor.”

„Îmi pare rău pentru noaptea trecută.”

— Ce naiba faci? zise ea în schimb.

El clipi spre ea, confuz, apoi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Eşti supărată pe mine?

Doamne, era atât de perfect. Poate că fusese doar în

închipuirea ei expresia aceea pe care o văzuse astăzi în ochii lui. Poate că fusese o proastă să creadă că el ar fi vrut să o sărute. Fusese ridicol să se gândească la ceea ce îi spusese el: „Sunt îndrăgostit de tine, Violet”.

Nu putea fi. Poate că încetase să mai fie.

În clipa în care admise că exista acea posibilitate, ea îşi dădu seama că asta trebuie să se fi întâmplat. Ea admisese că el nu îi era indiferent. Ea fusese doar o enigmă pentru el, iar acum, că o rezolvase, îşi pierduse interesul.

Doamne, ar fi trebuit să se simtă uşurată la acest gând. Interesul lui nu era ceva ce ar putea suporta. Atunci, de ce voia să-l scuture?

— De ce nu m-ai sărutat? întrebă Violet.

Sebastian se frecă la ochi.

— Doamne, bombăni el în palmă. Să nu spui niciodată că vrei să o fac.

Ea o spusese. Nu o spusese. Tânjise după asta aproape la fel de mult pe cât se temea că se va întâmpla.

Era o prostie să se simtă respinsă doar pentru că el nu făcuse ceva ce ea nu voia ca el să facă, iar Violet ura să se simtă stupidă.

— Este foarte simplu, spuse ea încercând să vorbească cursiv, fără să tremure. Eşti un cuceritor. Ai recunoscut că te-ai abţinut de la încercările de seducţie pentru că ai crezut că nu mă interesezi. Ţi-am spus că nu e aşa. Nici pe departe.

Ea îşi ridică bărbia în sus.

— Atunci, de ce nu m-ai sărutat?

— Te-ai aşteptat ca eu să sar pe tine? întrebă el sec.

Părea atât de prostesc când o formula aşa. Nu, bineînţeles că nu o dorea în felul ăsta. Poate că simţea o oarecare afecţiune pentru ea, dar ea nu era genul care să inspire o pasiune de durată. Suficient pentru… Scutură din cap.

Noaptea aceea, cu câteva săptămâni în urmă – doar pentru asta era bună. O mică partidă, sprijinit de perete, o distracţie de moment, curând uitată.

Până la urmă, era mai bine aşa. Ultimul lucru pe care

şi-l dorea – ultimul lucru de care avea nevoie – era să inspire pasiune unui bărbat. Pasiunea ducea la actul sexual; relaţiile sexuale duceau la avorturi spontane. Suficient de multe dintre acestea ar fi ucis-o. Întreg universul demonstrase fără echivoc că ea nu era genul de femeie care putea fi pasională. De ce ar trebui să o deranjeze faptul că Sebastian îşi alăturase vocea acelui cor copleşitor?

— Ai auzit ce mi-ai spus? vorbi el. Mi-ai spus că, atunci când soţul făcea sex cu tine, te făcea să te simţi ca şi cum ai fi fost un nimic. Ca şi cum moartea ta era un risc pe care el ar fi fost dispus să şi-l asume.

Ea nu se putea uita la el.

— Asta nu înseamnă că trupul meu este în întregime tăcut în această privinţă.

El înaintă pe cărare pentru a sta în faţa ei.

— Violet, şopti el, în ce lume crezi că ţi-aş spune că nu reprezinţi nimic pentru mine?

Ea îşi ridică privirea spre el. Ochii o usturau; abia putea să respire.

— Eu am crezut… reuşi ea să îngaime. M-am gândit că poate nu vrei…

— Crezi că nu vreau să te sărut? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană. Violet, ar trebui să ştii mai bine.

Ea înghiţi nodul din gât.

— Nu vreau să te fac să te simţi lipsită de valoare. Nu vreau să crezi că singurul lucru care contează este dorinţa mea.

El întinse mâna şi, foarte încet, o puse pe obrazul ei.

— Când ţi-am spus că te iubesc, Violet, ce naiba ai crezut că voiam să spun?

Ea nu reuşi să răspundă. Se simţea prea gâtuită şi, în plus, ea nici măcar nu era sigură că se putea convinge să accepte adevărul. Fugise de prea mult timp de el ca să poată face asta.

— Vreau să spun, zise el încet, că eşti preţioasă pentru mine.

Ea îşi strânse braţele în jurul corpului. Voia ca el să o

dorească cu abandon. Voia să creadă că îl poate face să-şi piardă capul şi să-şi piardă controlul. Dacă ar fi făcut-o vreodată, ea l-ar fi urât pentru asta.

— Nu sunt o femeie dreaptă, zise ea gâtuit. Eu vreau imposibilul, lucruri contradictorii. Am numai margini dure, Sebastian. Margini dure şi cioburi, bucăţi de sticlă spartă. Nu ai ce să obţii din asta.

El nu o contrazise. Doar îi dezmierdă maxilarul cu degetul mare, înainte şi înapoi, o mângâiere hipnotizantă, care o făcea să vrea să închidă ochii şi să se lase să cadă în îmbrăţişarea lui.

— Există un singur lucru pe care îl ştiu, zise ea în cele din urmă. Un singur lucru de care sunt sigură, continuă ea privindu-l în ochi. Şi tu eşti preţios pentru mine.

El închise ochii şi răsuflă prelung.

— Ar trebui să fii furios pe mine, continuă Violet. Eu sunt… imposibilă. Absolut imposibilă.

Dar el zâmbi drept răspuns.

— Nu, zise el. Eşti dificilă. Dar, pe de altă parte, Violet, dacă există cineva care poate rezolva o problemă imposibilă, aceea eşti tu. Am încredere în tine.

Ce prost mai era şi Sebastian! Să creadă că există o cale de ieşire din asta? Ea se simţi din nou gâtuită. Era un idiot. Voia să ţipe la el să fugă, să se salveze. Să se îndrăgostească de o altă femeie, de cineva care nu simţea dragostea ca pe o serie de aşchii ascuţite înfipte în inima ei. Ea voia să facă toate astea, şi totuşi nu voia ca el să plece.

— Nu, zise ea. Eu nu mai am deloc încredere în mine.

Dar el nu se îndepărtă de ea.

— Ştiu, răspunse el. De aceea am încredere pentru amândoi.

Ea nu reuşi să mai zică nimic. În schimb, îşi întinse mâna. El i-o luă, cuprinzându-i degetele într-ale lui, şi rămaseră aşa, ţinându-se de mână, cu inima ei bătând emoţionată, ameţită de excitare.

El îi acoperi palma cu a lui.

— Niciodată nu mi-am imaginat că aşa se vor desfăşura lucrurile, zise el în cele din urmă. Când aveam să

vorbim în sfârşit despre asta. Am crezut…

— Ce anume?

— Sincer? întrebă el oferindu-i un uşor zâmbet. Cu câţiva ani în urmă, am început să fac nişte cercetări ştiinţifice pe cont propriu. Mă gândeam că, atunci când se va termina, când aş fi înţeles totul şi aş fi cartografiat totul cu precizie, aş putea să-ţi arăt. Cumva, am crezut mereu că, atunci când aveam să-ţi prezint rezultatele, vei înţelege în sfârşit ce simt.

Ea îşi ridică uşor capul, ţinându-l într-o parte, şi îl privi întrebător.

— Ce fel de cercetare ştiinţifică sugerează că… Nu se putea hotărî să pronunţe cuvântul dragoste. Că ţii la o femeie?

— O, doar câteva încrucişări de flori, spuse el fluturând din mână. Nu au dus cu adevărat nicăieri. Este… destul de jenant. Poate că, într-o zi, o să-mi dau seama. În felul ăsta… e mai bine pentru noi toţi.

Ea încă îl ţinea de mână.

— Poate, zise ea încet. Dar sunt curioasă.

— Ce, îţi doreşti o discuţie ştiinţifică? zâmbi el. Haide, Violet. Ştiu mai bine decât să te curtez cu seturi de date confuze.

— E clar că nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi. Seturile de date confuze sunt specialitatea mea.

Ea trase aer în piept. Şi era mai uşor să încerce să accepte ce îi spusese el dacă era vorba de un set de date: ceva expus ca o problemă care trebuie să fie rezolvată.

— Nu seamănă deloc cu munca ta, nici pe departe la fel de bună, dar…

El scutură din cap. Părea emoţionat – lucru neobişnuit după tot ceea ce făcuseră împreună, după tot ceea ce îşi spuseseră unul altuia.

— O, haide, Sebastian! insistă ea. Ai putea să dai un mic raport intermediar la unul dintre seminarele săptămânale. Toată lumea ar fi încântată. Ştiu că ai spus că nu vei mai prezenta munca mea, dar asta este a ta.

El nu zise nimic.

— A trecut o săptămână de când am fost la Cambridge, continuă ea. Grădinarii se asigură că plantele mele nu mor, dar eu sunt în continuare răspunzătoare pentru toate încrucişările. Nu crezi că ai putea…?

Ea voia ca el să clarifice acest lucru. Ea voia ca aceasta să fie o enigmă a intelectului, una la care să se poată gândi până la capăt, mai degrabă decât una a inimii.

— O, foarte bine, zise el. Dar… Violet, să nu spui că nu te-am avertizat.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Înseamnă, atunci, că este foarte explicit?

El scutură din cap, negând.

— Nu, îi răspunse el oferindu-i un zâmbet trist. Singura care ar putea să obiecteze însă cât de cât ai fi chiar tu.

Capitolul 14

— Ai idee ce se petrece?

Violet se foi pe scaunul ei aflat în partea din faţă a camerei, alunecând un centimetru mai aproape de prietena ei.

Jane Marshall era îmbrăcată aproape modest pentru ea – într-o rochie albastru-închis, o rochie care avea doar un uşor exces de volane. La două scaune mai departe de ea stătea cumnata lui Jane, Frederica Marshall. Domnişoara Marshall – căreia în familie i se spunea Free – implorase să poată veni şi ea, ca să asiste la o adevărată prelegere la Cambridge. Nu era chiar aşa, se gândi Violet, fiindcă tânăra femeie părea să se uite prin sală cu un interes avid. Părea să absoarbă fiecare detaliu obişnuit: lambriurile de pe pereţi, scaunele uzate şi zgâriate de ani buni, toate aliniate spre partea din faţă a încăperii.

— Oliver mi-a spus, continuă Jane în şoaptă, că Sebastian a fost destul de ciudat în legătură cu această prelegere. Nervos şi secretos. Cum tu şi el sunteţi prieteni

de atât timp, m-am gândit…

Ea îşi întinse mâinile înmănuşate. Mănuşile, cel puţin, erau scandaloase – presărate cu mici mărgele de sticlă, care fuseseră cusute pe pielea moale în forma penelor de păun.

— Mi-a zis foarte puţine lucruri, răspunse Violet. Este doar un raport intermediar despre cercetări pe care nu le-a terminat încă.

Jane se uită în jur sugestiv.

— Un raport intermediar? întrebă ea amuzată. Orice alt raport intermediar ar aduce un public de vreo nouă sau zece spectatori. Sunt de aproape zece ori mai mulţi spectatori aici.

— Ei bine, zise Violet, este vorba despre Sebastian.

La trei locuri în spatele lor stătea acel cuplu enervant care îi deranjase şi la ultima prelegere. Violet strâmbă din nas şi îşi dori ca ei, cel puţin, să fi rămas acasă.

— Şi nu ţi-a spus nimic? insistă Jane încruntându-se. Ce ciudat. L-a vizitat pe Oliver acum trei zile şi l-a rugat să vină. S-a purtat ca şi cum ar fi fost important. Dar este un eveniment puţin mediatizat, iar când Oliver l-a întrebat, i-a spus că va prezenta o lucrare care are o valoare ştiinţifică neînsemnată. Niciunul dintre noi nu prea înţelege ceva.

— Ei bine, întrebă Violet pe tonul ei cel mai rezonabil, de ce ar vorbi cu mine despre prelegerile sale?

— Adevărat, răspunse Jane după o pauză. Adevărat. Totuşi, nu pot să nu mă întreb dacă nu plănuieşte să ne facă vreo surpriză oribilă.

Violet se întreba acelaşi lucru. El fusese atât de nervos când îi spusese despre asta. Un proiect secret, unul pe care i-l ascunsese ani întregi? Unul care i-ar fi dezvăluit sentimentele lui? N-avea niciun sens. Niciunul.

La trei locuri mai departe de ea, femeia cu voce ascuţită se agita.

— Va fi îngrozitor, prezise ea. Nu-i aşa, William?

Violet refuză să o lase pe femeia aceea să stabilească starea de spirit a zilei. Îşi ţinu privirea aţintită în faţă. Din fericire, răspunsul lui fu prea încet ca să ajungă până la ea.

— Cum aş putea suporta asta? se miră femeia. Trebuie să punem capăt acestor lucruri.

Violet pufni şi se întoarse spre Jane. Dar nu mai era timp pentru alte conversaţii. Uşa din partea laterală a camerei se deschise; Oliver şi Robert apărură amândoi şi veniră să se aşeze lângă ele, Oliver la dreapta lui Jane, iar Robert la stânga lui Violet.

— Ai aflat ceva? o auzi pe Jane şoptind.

— Nimic, doar că nu l-am mai văzut niciodată aşa, răspunse soţul ei tot în şoaptă.

Uşa se mai deschise o dată, iar şoaptele încetară. Sebastian şi un bărbat cu părul alb veniră în faţa publicului. Sebastian nu părea emoţionat, dar în public nu se arăta niciodată emoţionat. Părea perfect în largul lui, zâmbind ca şi cum mulţimea ar fi fost compusă doar din prieteni dragi.

— Bine aţi venit, bine aţi venit! vorbi bărbatul mai în vârstă, care îl însoţea pe Sebastian. Bine aţi venit la micul nostru seminar pe teme de botanică!

Cele nouă persoane din public care, în mod normal, participau la varianta mai puţin populară a acestei conferinţe chicotiră.

— Astăzi, suntem onoraţi să vi-l prezentăm pe domnul Sebastian Malheur, care ne arată o versiune provizorie a celei mai recente lucrări ale sale. A fost destul de modest în descrierea sa. Dar sunt sigur că niciunul dintre voi nu doreşte să mă audă vorbind, aşa că îl las să vorbească pe domnul Malheur.

Răsunară aplauze politicoase, iar Sebastian păşi în faţă.

Sebastian nu se uita niciodată la Violet când ţinea o prelegere; îi spusese odată că, dacă o făcea, se temea că îl va face să râdă în mijlocul frazei.

Dar de data aceasta era diferit. De obicei, ea ştia fiecare cuvânt pe care el urma să îl rostească.

De data aceasta, pentru prima dată într-o sută de prelegeri, ea nu avea nicio idee despre ce va vorbi el. Sebastian îşi ridică privirea, se uită prin sală. Ochii lui se opriră asupra ei.

Ei i se opri respiraţia. Doamne, se uita aşa la ea de faţă cu toată lumea.

— Acesta, începu Sebastian, este un subiect care este foarte apropiat inimii mele. L-am studiat ani întregi, în speranţa că aş putea să-i aflu secretele.

El continuă să se uite la ea, iar Violet simţi că i se răcesc palmele.

— Am vrut să înţeleg totul, spuse Sebastian. Dar unele lucruri nu mi se desluşesc, cel puţin nu mie. Aşa că aceasta este o discuţie care abordează şi eşecul.

Acum chiar că îşi luă privirea de la ea.

— Este un raport care vorbeşte şi despre orgoliu. Un raport despre un om care a crezut că poate să se ocupe de ceva ce ştia că era mai presus de el.

Făcu o pauză, ca pentru efect, apoi se uită din nou la ea. Ochii lui o sfredeleau.

— Aceasta, zise el calm, este o discuţie despre Violet.

Ea simţi că îngheaţă. De-abia putea să stea dreaptă. Capul i se învârtea. El… îi rostise numele în faţa tuturor. Avea de gând să le spună, toată lumea avea să ştie…

O, Doamne, mama ei avea s-o omoare. Lily nu va mai vorbi niciodată cu ea. Toată lumea ar fi ştiut. Era un dezastru. Era…

Dar nimeni din cameră nu se întoarse spre ea.

— *Genus viola,* zise Sebastian.

Violet îşi descleştă mâinile şi-şi netezi fustele. Auzise greşit. El nu spusese că era o discuţie despre Violet. Spusese că era vorba despre violete.

Trase adânc aer în piept şi încercă să se relaxeze.

Sebastian se întoarse spre şevaletul drapat din partea din faţă a încăperii şi dădu la o parte pânza care îl acoperea.

— Iată un specimen tipic, zise el împăturind ţesătura în timp ce vorbea. Floarea care dă culoare grădinilor din toată Anglia. Aceasta este *viola tricolor,* violeta din grădinile noastre de la ţară, recunoscută după petalele sale mari, tricolore şi după stipulii palmaţi ai frunzelor sale, arătă el în continuare spre prima planşă de pe şevalet, un

desen în culori.

Ea de-abia mai putea să gândească, căci uşurarea o inunda. Avea de gând să-l ucidă pentru că o speriase în felul ăsta, făcând-o să creadă că vorbea despre ea de faţă cu toată lumea, când el aborda de fapt doar subiectul florilor.

— Mulţi, spuse Sebastian, cred că violeta este o floare comună. Este o greşeală, o greşeală făcută doar de cei care nu au supus-o niciodată unui studiu atent. În realitate, violeta este una dintre cele mai surprinzătoare flori. Ea poate fi găsită în păduri şi printre garduri vii, în pustietăţi alpine şi în grădini cultivate. Are o gamă de culori care variază de la auriul strălucitor al *violei tricolor lutea* până la strălucitorul alb al *violei alpestris.* Unele specii din genul Viola au flori de mărimea pumnului meu; altele au flori minuscule, abia detectabile.

Sebastian zâmbi, iar Violet simţi că îi zâmbeşte la rândul ei.

— Oamenii cred că violeta este atât de comună, spuse el, încât o consideră nedemnă de studiu. În zilele noastre, când vezi un petic de violete, treci cu privirea peste ele, dorind să vezi flori mai strălucitoare. Dar – aşa cum voi demonstra – violeta este incomparabilă.

Şi atunci, Violet înţelese. El nu vorbea despre flori, chiar dacă toţi ceilalţi din cameră credeau că despre asta vorbeşte. El vorbea despre ea.

Începu prin a descrie încrucişările pe care le făcuse între diferitele subspecii de *viola tricolor.* Dar ea nu putea să-i ignore limbajul, întotdeauna avea un fler pentru prezentare, evitând cuvintele mari şi propoziţiile seci în favoarea unui stil mai colorat, mai conversaţional. De data aceasta, cuvintele lui se simţeau ca o mângâiere, nu o conversaţie.

În loc să vorbească despre *viola tricolor alba*, o numi „violeta frumoasă”

Viola alpestris deveni „violeta rezistentă”; *viola odorata* era „violeta dulce”. El anunţa, iar şi iar, tuturor celor de aici, ce simţea pentru ea.

Ea evitase să se gândească la sentimentele lui în săptămânile de când el i le mărturisise, transformându-le în emoţii călduţe, sigure. Nu îşi permisese să creadă că era vorba despre dragoste. Nu putea fi dragoste. Oamenii nu o iubeau, nu o dată ce ajungeau să o cunoască.

Dar el detalia cercetări – ani de cercetări petrecuţi înregistrând cu fidelitate fiecare aspect al genului viola – făcute doar pentru ca el să poată sta în faţa unei mulţimi şi să vorbească despre violete. Violete minunate. Violete rezistente. Violete inteligente.

Era atât de proastă. Îi spusese că asta îi va dezvălui sentimentele.

Asta nu era o prelegere, era o… o… Nu ştia ce era. Cel mai apropiat cuvânt care-i venea în minte era seducţie.

Fiecare compliment aluneca în jurul ei ca o îmbrăţişare. O îmbrăţişare pe care nu îndrăznea să o accepte. Stătea dreaptă în scaun, temându-se să se mişte chiar şi un centimetru. Temându-se să nu atragă atenţia asupra ei, temându-se că, dacă ar fi respirat prea zgomotos, mulţimea ar fi văzut-o întinsă pe şevaletul lui Sebastian, cu toate secretele ei expuse.

Dar niciunul dintre ei nu ştia. Pentru ei, ea era o nulitate. Dacă ar fi ştiut că exista, s-ar fi gândit la ea ca la contesa de Cambury.

Mâna lui Jane alunecă în cea a lui Violet.

— Respiră, şopti Jane. Trebuie să respiri, Violet.

Sau… poate că unii oameni observaseră.

Sebastian continuă, vorbind despre încrucişările pe care le făcuse între specii. Cum *alpestris* şi *tricolor violacea* se încrucişaseră frumos, dar *alpestris* şi *calcarata* nu putuseră fi încrucişate defel. Parcurse experiment după experiment: încrucişări eşuate, încrucişări cu germinaţie slabă, încrucişări care duseseră la plante pipernicite, cu boboci care refuzau să se deschidă.

Încheie cu o diagramă a tentativelor sale de încrucişări, o pânză de păianjen de semne confuze pe care le-a prezentat cu un umor plin de autoironie.

— Sunt sigur că există un principiu animator, zise el,

unul care ar explica de ce unele specii se încrucişează şi altele nu. Dar care este acest principiu, nu ştiu. Ai senzaţia că e vorba doar despre un lucru mărunt, un singur lucru trecut cu vederea, care, dacă ar ieşi la iveală, atunci am putea înţelege totul.

Nu am nicio soluţie, gândi Violet. Doar lame tăioase.

— Dar, până atunci, continuă Sebastian, voi îndrăzni să caut mai departe. Pentru că eu mai degrabă aş prefera să eşuez în privinţa violetelor decât să reuşesc în orice altă privinţă.

Aplauzele fură uşoare, iar întrebările binevoitoare. Dumnezeule! Ea nu ştia ce voia de la ea. Nu ştia ce ar trebui să facă.

Cum trebuia să se uite la el?

Trei locuri mai departe de Violet, femeia cu voce ascuţită îşi încrucişă braţele.

— Nu a fost nimic reprobabil în asta, se plânse ea. Nimic sugestiv.

Asta ca dovadă că unii oameni nu înţelegeau niciodată nimic din ceea ce auzeau.

*

Sebastian nu găsise ocazia să vorbească cu Violet de la prelegerea sa. Se întorseseră la casa lui din Cambridge împreună cu prietenii lor, în două trăsuri separate, pentru a lua o masă uşoară. După aceea, se aşezaseră cu toţii şi stătuseră de vorbă.

Se simţea ciudat de dezumflat, epuizat, şi totuşi entuziasmat. Aşa cum sperase, Robert şi Minnie, Jane, Oliver şi Free preluaseră conversaţia, dându-i lui Violet timp să se gândească. Să se gândească şi să dea un sens la tot ceea ce spusese el. Ea nu-i adresase niciun cuvânt de la prezentarea lui.

Jane, binecuvântată să fie, o făcea pe Violet să râdă. Dacă Violet reuşea să râdă, poate că nu era furioasă pe el.

— Ce naiba s-a întâmplat cu rochia ta? întrebă Violet. Este aproape la modă.

Jane făcu o grimasă.

— A fost un accident, zise ea. Un accident oribil. Nu aveam absolut nicio intenţie să port ceva atât de respectabil. Stă în garderoba mea de luni bune, iar apoi Oliver mi-a spus despre acest eveniment.

Ridică din umeri.

— Pentru prima dată, m-am gândit că ar fi frumos să nu atrag atenţia tuturor.

Jane purta de obicei culori vii – portocaliu, roz şi verde – atât de vibrante, încât păreau să fie parte dintr-una din serele-junglă ale Grădinii Botanice din Cambridge, şi nu dintr-un salon englezesc.

Le purta cu aceeaşi naturaleţe cu care o altă femeie ar fi purtat rochii din mătase maro, simţindu-se extrem de confortabil cu toată greutatea atenţiei tuturor.

— Va trebui să mă revanşez, zise Jane, cu o creaţie cu adevărat scandaloasă. Ceva uluitor. Din păcate, mă simt ca şi cum aş fi atins un platou al scandalurilor pe care le pot provoca. Trebuie să mă străduiesc să ajung mai sus. Aveţi vreo idee?

Se adresase grupului. Minnie privi gânditoare în depărtare; Oliver se scărpină în cap.

— Te-ai gândit la obiecte care nu sunt din material textil? întrebă Violet. Lemn? Metal?

— Pene, adăugă Oliver, deşi, sincer, eu chiar am o pasiune pentru pene.

Jane zâmbi dulce.

— Lut. Ideea veni de la Free, sora lui Oliver. Ar fi grea, totuşi. Şi destul de fragilă.

Jane strâmbă din nas.

— Îţi poţi imagina? Să intri într-o sală de bal într-o rochie de lut, trebuind să te asiguri că nu te atingi de nimeni pentru că, dacă ai face-o, fustele tale ar începe să se spargă în bucăţi.

— Lăsând o mică dâră de-a lungul podelei sălii de bal, preluă Robert ideea. Ar fi ca nişte firimituri de pâine. Oricine ar vrea să te găsească, ar trebui doar să le urmeze.

— Ceea ce ar trebui să facem cu toţii, interveni

Sebastian. Pentru că ar trebui să te ascunzi, având în vedere că fustele tale ar fi făcute bucăţi de către mulţime.

Toată lumea făcu o pauză, rânjind şi imaginându-şi scena. Toată lumea, inclusiv Violet.

Doamne, atât timp cât el încă o mai putea face să zâmbească…

— Asta îmi aduce aminte de ceva, zise Minnie. Era o rochie în *La Mode Illustrée* zilele trecute care m-a făcut să mă gândesc la tine. Era… o, Doamne, nu-mi mai amintesc. Am vrut să ţi-o aduc.

Violet se încruntă.

— Era cea cu pelerină scurtă? Pentru că mă gândeam la acelaşi lucru – acea pelerină dublă, scurtă, e foarte frumoasă, dar într-una dintre ilustraţii erau reprezentate trei. E mai mult întotdeauna mai bine? Ce-ar fi dacă ai avea, să zicem, optsprezece?

— Asta ar fi echivalentul a nouă pelerine întregi, zise Jane amuzată. Nu cred că aş putea sta în picioare.

— Nu era vorba despre pelerine duble, vorbi Minnie. Era… La naiba. De ce nu pot să îmi amintesc? Obişnuiam să-mi amintesc totul. Apoi am avut un copil.

Scutură din cap cu părere de rău.

— Am adus mai multe exemplare cu mine, zise Violet. Lasă-mă să trimit după ele.

Se ridică şi sună din clopoţel; când apăru un servitor, ea îi dădu instrucţiuni şoptite. Câteva minute mai târziu, i se aduse geanta voluminoasă pe care o căra adesea cu ea. Conversaţia trecuse mai departe – sugestia ca Jane să ia în considerare o rochie din pâine făcuse repede loc subiectului patiseriei. Sebastian era destul de sigur că toată lumea încetase să mai fie serioasă cu mult timp în urmă.

Se lăsă pe spate şi ascultă doar pe jumătate, urmărind-o pe Violet scotocind prin geantă cu ochii întredeschişi. Aparent, toţi ceilalţi credeau că putea fi ignorată, dar chiar şi asta, cea mai prozaică dintre acţiuni, îl făcea să zâmbească.

— Am o slăbiciune pentru crema de unt, spuse Robert.

— Nu ai drept de vot, replică Oliver. Nu ai dreptul să mănânci rochia soţiei mele. Simt că ar fi nepotrivit.

Nimeni nu se mai uita la ea în acel moment – nimeni, în afară de Sebastian.

Nimeni, în afară de el, nu îi observă zâmbetul de triumf. Nimeni nu o văzu scoţând o revistă de modă cu o mişcare prea elaborată.

Asta fu o greşeală. Ea o ridică în sus în semn de triumf; în acelaşi timp, foi de hârtie alunecară dintre pagini, căzând în cascadă pe podea. Violet se albi la faţă.

Sebastian nu putea citi paginile din această parte a camerei, dar le recunoscu formatul chiar şi de aici. Două coloane, acel titlu rigid, schiţe pe care putea să le identifice şi de pe locul în care se afla ca fiind ale unor organisme unicelulare.

Lucrări ştiinţifice. Violet ţinea documentele ştiinţifice printre paginile unei reviste de modă. Acum erau peste tot pe podea. Dacă le-ar vedea careva, secretul ei ar ieşi la iveală.

Îi venea să chicotească, dar dacă o făcea, atrăgea atenţia asupra ei. Şi, deocamdată, acesta era un secret doar între ei doi. Violet băgă cu piciorul o pagină sub fustă.

— Jane, vorbi Sebastian, aplecându-se în faţă astfel încât toată lumea să se uite la el, în loc să arunce o privire în cealaltă parte a camerei. Eu nu înţeleg ceva. Cum poţi comanda o rochie din greşeală?

Manevra funcţionă; atenţia tuturor se îndreptă spre el.

— O, se încruntă Jane. S-a întâmplat cam aşa. Am două rochii absolut minunate. Materialele sunt vopsite în cele mai strălucitoare culori. Preferata mea este fucsia – un roz strălucitor, nemaipomenit, pe care trebuie neapărat să-l vezi ca să crezi.

Alături de ea, Oliver zâmbi uşor.

Cu coada ochiului, Sebastian o văzu pe Violet aplecându-se cu mare atenţie şi adunând hârtiile. Una dintre ele era şifonată. Ea tresări, dar nimeni nu se-ntoarse.

— Colorantul în sine, continuă Jane, este un derivat de anilină – o invenţie nouă. Mai exista un alt colorant,

albastru de anilină, pe care îl adoram, cu toate că rochia făcută din acela a fost din păcate distrusă de o furtună.

— Pot să certific asta, vorbi Oliver cu un zâmbet strâmb. Eu am amintiri foarte plăcute despre acea rochie.

Violet apucă să ia încă o pagină, apoi încă una şi, în sfârşit, le adună pe toate. Tot ceea ce trebuia să facă era să le pună în geantă. Sebastian răsuflă uşurat. Violet se îndreptă, deschizând larg geanta.

— Aşa că m-am gândit, spuse Jane, că trebuie să-mi extind garderoba. Fucsia este absolut şocantă prima dată când o vezi. În momentul în care ai purtat-o în public de cinci sau şase ori, totuşi, oamenii încep să se obişnuiască cu ea.

Violet se oprise. În mijlocul încăperii, ea aruncă o privire în jos spre articolul pe care îl ţinea în mână. Spre groaza lui Sebastian, ea se încruntă şi… Doamne, nu. Începu să citească.

Voia să o scuture, să o apuce şi să îi reamintească unde se aflau, ce făcea. „Nu acum, Violet. Nu te lăsa distrasă acum.” Dar nu îndrăznea să atragă atenţia asupra ei.

Când Sebastian avea doisprezece ani, pusese pariu cu Lucas Jimmeson că ogarul lui este cel mai rapid câine din zonă. Organizaseră un concurs – unul în care aruncau un băţ şi vedeau care animal reuşea să-l recupereze primul.

Băţul zburase prin aer; număraseră startul. La trei, Sebastian dăduse drumul ogarului său. Câinele preluase imediat conducerea, alergând după băţ cu o fervoare care făcea de ruşine câinele vecinului său.

Şi apoi, cu doi metri înainte ca fălcile lui să apuce premiul, câinele său se opri, se întoarse şi porni în goană după o veveriţă.

Sebastian se simţea şi acum la fel. Violet nu era un câine, dar se simţea cuprins de acelaşi sentiment de frustrare amuzată. „Ai greşit concursul, Violet. Încerci să câştigi la concursul greşit.”

— Aşa că am comandat o cantitate de vopsea, le spuse Jane tuturor, având cele mai mari speranţe. Dar uite

ce dezamăgire! Este doar albastru. La naiba cu albastrul de anilină.

Acela fu momentul în care Minnie ridică privirea şi o văzu pe Violet stând în picioare în mijlocul camerei, uitându-se fix la acele pagini.

— Ai găsit revista? întrebă ea.

Violet nu răspunse.

— Violet?

Aveau să o descopere în orice moment. Subterfugiul lor avea să fie spulberat. În orice clipă, cineva avea să întrebe…

— Violet, ce citeşti?

Aşa, pur şi simplu.

Sebastian se ridică în picioare.

— O, este unul dintre articolele mele ştiinţifice? întrebă el jovial. Probabil că l-am lăsat pe masă. Hai, Violet, dă-mi paginile.

Făcu un pas spre ea. Ea tot nu răspunse.

— Dă-mi paginile, Violet.

El nici măcar nu îndrăzni să o privească prea sugestiv, de teamă să nu intre careva la idei şi să înceapă să-şi pună întrebări. Dar, cu sau fără privire, ea tot nu se clinti.

— Violet, vorbi el puţin mai tare. Hai să îţi iau eu paginile. Du-te şi alătură-te celorlalţi.

Era greşit să spui că nu se mişca. De fapt, chiar se mişca. Se legăna foarte uşor, ca şi cum în încăpere ar fi adiat un vânt pe care numai ea îl putea simţi.

Ochii ei coborâră pe pagină; întreaga ei faţă se lumină.

Şi abia atunci înţelese Sebastian cât de grave erau cu adevărat lucrurile. Ea nu era doar distrasă. Era plecată să alerge prin pădure, urlând în gura mare pentru că descoperise o idee pe care numai ea o putea mirosi.

— Violet. El îşi puse mâna peste foi, blocându-i vederea, şi îşi coborî vocea. Opreşte-te. Nu vrei să faci asta. Nu acum. Nu aici.

Pentru o clipă, el fu sigur că ea îl auzise. Violet clipi, privindu-l. Apoi scutură din cap.

— Nu, zise ea. Te-ai înşelat complet, Sebastian. Complet.

— Sunt destul de sigur…

Ea îşi ridică privirea. Ochii ei erau luminaţi de fervoare.

— E la fel ca la gura-leului, spuse ea ceva care nu avea niciun sens. Violetele tale. Nu se încrucişează; desigur, nu toate speciile o fac, oricât de asemănătoare ar părea. Dar am o idee.

— Despre ce vorbeşti?

— Am o idee, repetă ea răsucindu-se pe călcâie ca o furtună. Jane, am nevoie de tot albastrul tău de anilină.

— Ce?! se miră Jane.

Dar Sebastian i-ar fi putut spune că Violet nu o asculta cu adevărat. Ea era undeva în mintea ei, luptându-se cu un concept care o făcea să se gândească la o idee care o aprinsese din cap până-n picioare.

— De asemenea, vorbi Violet mai departe, am nevoie de un microscop. Am nevoie de un microscop chiar acum.

Asta era greşit. Trebuia să se oprească. Avea să se dea complet de gol dacă nu o făcuse deja. Şi totuşi, era ceva în vocea ei, ceva urgent şi încântat, care îi provocă lui Sebastian furnicături încărcate de electricitate pe şira spinării.

— Chiar acum?

— Chiar acum, aprobă ea din cap. De asemenea, am nevoie de toate speciile tale de violete.

— Speciile mele de violete? De ce ai nevoie de speciile mele de violete?

Violet scutură hârtiile din mâna ei.

— E totul aici. Cred că ştiu de ce unele specii nu se pot încrucişa deloc şi de ce unele se pot încrucişa doar prost.

Toată lumea se holba la ea. Nu aveau cum să mai ascundă asta. Acum puteau decide doar cum să gestioneze consecinţele.

— Nu poate aştepta.

Împunse cu hârtia pe care o ţinea în direcţia lui.

— De asemenea, am nevoie de Bollingall.

El se uită în jos. Pe foile pe care le ţinea în mână scria: *Un studiu al diviziunii celulare la organismele unicelulare,* de Simon T. Bollingall.

— Nu este în oraş, zise Sebastian. Nu a fost la prelegerea mea de astăzi. A trimis scuze înainte, aşa că…

— Nu Simon, a insistat Violet. Nu înţelegi? Noi nu am fost atenţi. De Alice Bollingall avem nevoie.

Capitolul 15

— Lady Cambury, i se adresă doamna Alice Bollingall, conducând-o pe Violet într-un salon prost luminat. Este o mare onoare să primesc vizita dumneavoastră. Trebuie să recunosc că nu vă aşteptam, spuse ea făcând semn spre o masă.

În timp ce se aşezau, doamna Bollingall aruncă o privire discretă la ceasul care era aproape ascuns de un peşte de porţelan care dansa. De fapt, întreaga încăpere părea plină de peştişori de porţelan, de peşti mari de metal, de peşti de marmură şi de sculpturi de marmura cu păstrăvi care săreau din apa de piatră. Cuiva din gospodărie îi plăceau prea mult peştii.

Era ora la care oamenii de familie bună se aşezau la masa de seară.

Violet simţea mirosul de pui fript, auzea clinchetul farfuriilor de porţelan aşezate pe masă, dar ea nu se putea gândi la cină. Nu se putea gândi nici măcar să spună ceva politicos.

Mintea ei era complet plină, îndepărtând orice speranţă de conversaţie politicoasă.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă doamna Bollingall.

Cineva putea trece pe lângă Alice Bollingall pe stradă fără să îi arunce o a doua privire. Era genul banal, îndesat, cu faţa plăcută. Părul ei începuse să încărunţească şi era strâns într-un coc în vârful capului. Avea o înfăţişare cu

totul obişnuită.

La urma urmei, o păcălise pe Violet.

— Îmi pare rău că sunt atât de abruptă, zise Violet. Aceasta nu este o vizită de curtoazie.

Cealaltă femeie zâmbi ca răspuns.

— Aşa am dedus şi eu, având în vedere ora. S-a întâmplat ceva?

Femeia avea un zâmbet prietenos, care îi încreţea uşor obrajii pe părţile laterale.

— Vedeţi, spuse Violet, nu am cum să fac asta, nu fără să fiu îngrozitor de nepoliticoasă. Sunteţi fotograf, nu-i aşa?

Zâmbetul doamnei Bollingall deveni mai larg, afişând o expresie nedumerită.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră să vă amintiţi un detaliu atât de lipsit de importanţă. După atât de mult timp. Aveţi ceva ce trebuie fotografiat?

— Da, spuse Violet, am.

— Este pentru dumneavoastră? Ar fi o onoare, doamna mea, dacă mi-aţi poza. Poate mâine?

— Nu pentru mine. Nu mâine.

Doamna Bollingall părea şi mai nedumerită.

— Pentru altcineva?

— Nu e vorba despre o persoană. Ci despre un lucru.

— Un peisaj… zise încet doamna Bollingall. Un element arhitectural. O rochie.

Violet clătină din cap la fiecare sugestie.

Cealaltă femeie zâmbi nelinişti tă.

— Dar ce, atunci?

Nu exista nicio modalitate de a o spune, nicio modalitate de a o face fără a distruge ambele lor secrete. Violet trăise cu al ei atât de mult timp. Nimeni în afară de Sebastian nu îl cunoştea; nimeni, până când mama ei ghicise adevărul.

— Am să vă spun o poveste, zise Violet. O poveste care, bănuiesc, vă va fi familiară.

Doamna Bollingall aprobă pur şi simplu din cap.

— Cu ani în urmă, spuse Violet în continuare, oamenii

care se uitau cu atenţie la organismele mici prin microscop credeau că nucleul unei celule era gol. Ei credeau acest lucru pentru că nu vedeau nimic. A fost subiectul a numeroase discuţii. Ce rost avea nucleul, până la urmă? Era un depozit pentru celulă? Conţinea oare un fluid nucleic invizibil, folosit într-un scop necunoscut?

Alice Bollingall îşi linse buzele.

— În toţi aceşti ani, continuă Violet, oamenii au crezut că, doar pentru că nu puteau vedea ceea ce se afla în nucleu, acolo nu se afla nimic.

— Ce poveste fascinantă!

Cealaltă femeie se sprijini încet de spătarul scaunului.

— Dar acest lucru s-a schimbat, spuse Violet. În urmă cu câţiva ani, cineva a venit cu un colorant, unul care era diferit de coloranţii obişnuiţi ce fuseseră disponibili până în acel moment. Vedeţi, există ceva în interiorul nucleului. Abia când oamenii de ştiinţă au început să coloreze celulele cu albastru de anilină, au reuşit să vadă în sfârşit: structuri în interiorul nucleului, structuri care au fost invizibile înainte, dar care acum erau nuanţate cromatic.

— Într-adevăr. Respiraţia celeilalte femei devenise superficială. Soţul meu… aceasta este munca pe care o face. Aveţi dreptate. Această poveste nu este o necunoscută pentru mine.

— Cu o lună în urmă, zise Violet, soţul dumneavoastră îi spuse lui Sebastian Malheur că nu era neobişnuit ca soţiile să se implice în munca soţilor. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama imediat ce a vrut să spună. Egoism, presupun. Aveam alte griji.

Violet ridică din umeri.

— Nu m-am gândit decât astăzi la ceea ce a vrut să spună.

Expresia doamnei Bollingall îngheţă.

— Soţul meu nu ar fi spus niciodată ceva atât de… atât de…

Indiscret, bănuia Violet, era cuvântul pe care îl căuta doamna Bollingall.

— Dar, târziu în după-amiaza asta, am ascultat o

prietenă vorbind despre albastrul de anilină folosit ca vopsea pentru o rochie. Şi am aruncat o privire peste lucrarea dumneavoastră.

— Nu este lucrarea mea. Nu vă referiţi la lucrarea mea.

Violet se simţea ca şi cum ar fi fost invizibilă toată viaţa ei. Ca şi cum ar fi fost pe cale să se păteze cu vopsea de anilină, expunându-şi miezul secret. Singurul lucru care o împiedica să intre în panică era faptul că ştia că nu mai era singură.

— Lucrarea dumneavoastră, repetă Violet. Este lucrarea dumneavoastră, cel puţin parţial, nu-i aşa? Este o lucrare despre diviziunea celulară, despre micile trăsături care pot fi observate prin tehnici fotografice moderne. Dumneavoastră sunteţi fotograful. Sper că am dreptate, pentru că am nevoie să faceţi o fotografie a diviziunii celulare.

Expresia doamnei Bollingall îngheţă. Mâinile i se aplatizară pe masă.

— O! exclamă ea, având respiraţia puţin cam prea accelerată. O, repetă ea. Cu siguranţă că nu. Nu, nu.

— Da, zise Violet. Dumneavoastră aţi făcut fotografiile.

Femeia nu contenea să scoată sunete şocate. Faţa ei era palidă.

— Eu nu ştiu ce să spun.

Violet se aplecă în faţă şi luă mâinile celeilalte femei într-ale ei.

— Vă rog, spuse ea. Vedeţi, dacă am dreptate, vom afla lucrul pe care l-am căutat în tot acest timp. Vreau să mă ajutaţi să îmi testez teoria.

Doamna Bollingall închise ochii şi trase o gură de aer în piept, apoi încă una. Când deschise din nou ochii, se uită la Violet.

— Dumneavoastră? întrebă ea cu voce scăzută. Aţi căutat?

Altcineva o vedea pe Violet. Altcineva avea să îi cunoască secretul.

Violet recunoscu panica înrudită a celeilalte femei. Frica se agita înăuntrul ei.

„Nu spune nimănui. Oricine va afla te va urî.”

Nu avea loc pentru frica ei. Avea să vină mai târziu. Deocamdată, totuşi…

— Doamnă Bollingall, spuse ea, de ce credeţi că soţul dumneavoastră vorbea cu Sebastian Malheur despre munca pe care o fac femeile?

Preţ de o clipă, cealaltă femeie se holbă la ea. Apoi se ridică în picioare.

— Ar fi bine să-mi spui Alice. Mă duc să-mi iau haina.

*

— Ce se petrece? îl întrebă Oliver pe Sebastian.

Era aproape nouă seara, iar în ultimele trei ore, sufrageria lui Sebastian fusese în întregime rearanjată. Planurile lui de a petrece o seară liniştită şi fericită cu prietenii săi fuseseră date peste cap.

Sebastian îşi puse o mână în şold.

— Aş crede că se înţelege de la sine.

Oliver se uită în jur destul de nedumerit. Argintăria din cămara majordomului era stivuită la întâmplare de-a lungul unei laturi a mesei, cămara fiind golită pentru a o transforma într-o cameră obscură. Un microscop greu stătea în capul mesei. Diferite violete în ghivece erau răspândite pe scaune, iar mirosul de acid acetic şi cloroform plutea în aer.

— Nu, zise Oliver încet. Mă uit în jur acum, dar nu se înţelege de la sine.

Sebastian îşi cântări cuvintele.

— Este vorba despre cromatină, răspunse el în cele din urmă. Vezi tu, până nu de mult…

— Nu vreau să aflu informaţii ştiinţifice, replică Oliver exasperat. Abia dacă le-aş înţelege, oricum.

— Ei bine, atunci, conchise Sebastian, restul este de la sine înţeles, nu-i aşa?

Oliver se uită la el, apoi se privi în altă parte. Violet şi

doamna Bollingall erau încuiate în cămara majordomului, developând un set de negative fotografice. Plăcile de sticlă pentru probe, etichetate şi colorate, erau stivuite lângă microscop.

— Sebastian, spuse Oliver încet, când am stat cu tine în urmă cu câteva luni, mi-ai spus că era ceva ce nu făceai şi că nimeni nu a băgat de seamă.

Sebastian aprobă din cap.

— M-am zăpăcit de cap, încercând să mă gândesc la ce anume voiai să spui. Nu mâncai? Nu dormeai? Nu mai duceai femei în pat?

Sebastian nu zise nimic.

— Era vorba despre cercetarea ştiinţifică, concluzionă Oliver. Nu făceai cercetare ştiinţifică.

Sebastian îşi imaginase acest moment de ani buni, momentul în care altcineva descoperea adevărul. Câteodată, îşi imaginase că îl va spune în gura mare prietenilor săi. Cu alte ocazii, visase că va dezvălui secretul pe patul de moarte, în faţa unui grup confuz de rude, care ar fi crezut imediat că îşi pierduse minţile.

— Da, zise el. Deşi nu a fost niciodată atât de simplu.

— Doamne, Sebastian! exclamă Oliver clătinând din cap. Suntem cei mai buni prieteni. Cum ai putut să nu ne spui?

— Pentru că Violet nu a vrut să ştiţi.

Oliver acceptă asta în tăcere. Se uită la uşa închisă de la cămară. Se uită prin cameră, în cele din urmă luă o *viola odorata,* planta care se afla cel mai aproape de ei, întorcând ghiveciul astfel încât să poată examina rozeta movalie a florii.

— Violet, spuse el încet. Şi a fost un motiv suficient pentru a ascunde asta de noi?

— V-am spus o parte din el, zâmbi Sebastian. În noaptea dinaintea nunţii tale, eu ţi-am spus.

Oliver clătină din cap.

— Ai spus că…

El se opri şi închise ochii.

— Că ai fost îndrăgostit de Violet toată viaţa ta.

Doamne, Sebastian. Vorbeşti serios?

— Uită-te la ea, zise Sebastian. Priveşte-o cu adevărat într-o zi.

Prietenul său îşi trecu degetul peste violetă, clătinând din cap.

— Uită-te la mine, continuă Sebastian. Mi-am petrecut ani întregi încrucişând violete, iar ea a fost cea care a aruncat o privire la ceea ce am făcut, a combinat-o cu o lucrare pe care tocmai o citise şi… El îşi desfăcu braţele. Ea a luat ceea ce ar fi trebuit să fie un eşec total al meu şi uite ce a făcut.

Oliver răsuflă.

— Ştiind toate astea, îmi fac griji, Sebastian. Eşti atât de… tu, iar ea poate fi atât de… înţepătoare.

— Florile au spini doar fiindcă au nevoie de ei pentru a supravieţui, replică Sebastian zâmbind. Uită-te la ceea ce a reuşit să facă, fiind nevoită să se ascundă cine este. Noi putem să ne certăm şi să ne tot certăm, cât de mult vrem. Dar în cele din urmă, cu spini sau fără spini, Violet este ceea ce este.

— Sebastian! se auzi chemarea din cămară. Avem nevoie de tine!

— Şi cine eşti tu? vru să ştie Oliver.

Sebastian îşi strânse prietenul de braţ.

— Eu sunt cel de care are nevoie.

Capitolul 16

Violet îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi se uită la fotografie. Nu era atât de uşor să-şi ascundă sentimentul tot mai mare de nelinişte şi, de asemenea, oboseala ei crescândă, dar reuşi.

— Avem nevoie de un nume mai bun pentru acestea, zise ea înăbuşindu-şi un căscat. Elemente cromatice individuale este greu de înţeles. Cromatina nu este un substantiv care să poată fi numărat. La naiba cu cine a

numit-o cromatină!

Lângă ea, Alice se prăbuşi pe un scaun, masându-şi tâmplele cu degetele.

— Picăturele. Vocea ei era încărcată de o oboseală fericită. Le-am spus luni bune picăturele. Ştiu că nu este o nomenclatură ştiinţifică agreată. Îl voi întreba pe Simon când se va întoarce. Ea căscă. Cum se zice în greacă la picăturele?

— Cred că amibă, îi răspunse Violet.

Probabil că nu era amuzant, dar ele două izbucniră în hohote de râs, extrem de epuizate.

— Ce zici de cromozom? rosti o voce din partea cealaltă a mesei.

— Cromozom, repetă Alice, şi se scuturară din nou în râs. O, asta sună amuzant. Uite, are acelaşi metru ca şi Figaro.

— Cromozom, pronunţă Violet cântând cuvântul, iar după prima iteraţie, Alice i se alătură.

— Cromozom, cromozom, cromozom, cromozom, cromozom!

— Iau lecţii de greacă. Cromozom înseamnă corp colorat.

Violet se încruntă, luând în considerare acest lucru. Acel sentiment de nelinişte reveni; de această dată, chiar dacă încercă zdravăn să îl alunge, el nu se lăsa dus.

Încet, îşi înălţă capul din fotografia pe care o contempla.

Era… dimineaţă. Cum de ajunsese să fie dimineaţă? Nu-şi amintea să fi dormit. Nu-şi amintea nimic altceva decât o ceaţă de negative de film şi lamele de sticlă. Degetele ei erau vopsite într-un albastru intens; lumina timpurie a soarelui se reflecta pe grămezile de linguri de argint, chiar în faţa ei.

Chiar dincolo de tacâmurile de argint, privind cu o expresie serioasă, stătea Frederica Marshall. Ea era cea care tocmai vorbise.

Preţ de o clipă, Violet fu cuprinsă de o confuzie teribilă.

O, Doamne! Oare ce făcuse?

— Ce faci, Violet? întrebă o voce din spatele ei.

Ea se răsuci în scaun. Robert şi Oliver stăteau în pragul uşii. Părul lui Robert era încă umed; ţinea în mână o ceaşcă cu ceva aburind şi fierbinte, ceva care îi făcu stomacul să ghiorăie.

— O, făcu Alice ridicându-se anevoie în picioare. Dumnezeule mare, uită-te la oră! Sunt prea bătrână ca să mai stau trează toată noaptea. Nu am mai făcut asta de când aveam douăzeci şi doi de ani.

— Violet? insistă Robert.

Violet clipi. Nu mai era nimic de făcut decât să răspundă cu îndrăzneală.

— Nu-i aşa că nu ştiai? întrebă ea cu dezinvoltură. Una dintre marile întrebări nerezolvate în biologie este aceea a modului în care trăsăturile se transmit de la părinţi la copii. Au existat multe teorii.

Robert scutură din cap nedumerit.

— Acum, continuă Alice, Sebastian şi cu mine avem propria noastră teorie.

Violet se încruntă.

— Sau… adică… profesorul Bollingall şi Sebastian. Nu ştiu la cine mă refer. În orice caz, noi credem că trăsăturile se transmit de la părinţi la copii prin intermediul acestora. Bătu cu degetul în fotografia de pe masă. Cromozomii. Am corelat graficul lui Sebastian cu încercările de încrucişări ale violetelor cu numărul de picăturele observate în celulele acestor specii…

— Da, cred că am primit destule explicaţii în această privinţă.

Robert luă o înghiţitură din cafea.

— Dar eu sunt în continuare asaltat de întrebări. Întrebări de genul: de ce faci asta acum?

— Cu greu aş fi putut să o fac mai devreme, spuse Violet încruntându-se. Nu mi-a venit ideea până aseară, când Jane a început să vorbească despre albastrul de anilină, în timp ce mă uitam la fotografiile lui Alice despre diviziunea celulară. Şi apoi…

— Nu, nu, spuse Oliver venind şi aşezându-se lângă Violet. Violet, Dumnezeule mare! Nu asta vrea să spună. Vrem doar să ştim, continuă el şi înghiţi în sec, de ce nu ne-ai spus niciodată că eşti unul dintre cei mai importanţi oameni de ştiinţă din lume?

Lumea ei se opri. Lucrul la care nu voia să se gândească îi reapăru în minte. Ani întregi se furişase în taină, iar acum ea îşi dezvăluise toate secretele ţinute cu grijă dintr-o singură mişcare egoistă. Toată lumea de aici probabil că ştia deja.

— Eu… încercă ea să răspundă muşcându-şi buzele. Tocmai…

Dacă adevărul ieşea la iveală, nu avea să mai fie primită niciodată în societatea bună. Lily ar tăia orice legătură cu ea. Mama ei ar fi… Violet nici nu se putea gândi la ceea ce ar face mama ei.

Şi totuşi, nu-i era frică. Poate că era prea obosită pentru a se teme. Poate că era prea emoţionată. Ar trebui să tremure. De obicei, o înşiruire a ororilor ce ar putea urma era destul pentru a o speria, pentru a-i reaminti lui Violet că ea trebuia să tacă şi să-şi ţină capul plecat.

Dar astăzi…

Jane i se alăturase soţului ei în cameră. Se holba şi ea la Violet.

Toţi acei ochi, toţi concentraţi asupra ei.

De ce nu-i era frică lui Violet?

— Dumnezeule, de ce ar vrea vreunul dintre voi să ştie? se auzi Violet spunând cu dispreţ.

Nu putea să aştepte răspunsul, nu putea să-şi privească prietenii cum se îndepărtau de ea acum, ştiind adevărul. Se simţea vizibilă, se simţea aleasă în culori vibrante, când ea ar fi vrut doar să se ascundă.

Se ridică în picioare.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să… trebuie să…

Doamne, ce trebuia să facă?

— …să dorm, zise ea. Să mă schimb.

„Să mă ascund.”

O atinse pe Alice pe umăr.

— O să te vizitez după ce vom avea amândouă ocazia să ne odihnim.

„Nasul în vânt. Nu te uita la nimeni. Nu-i lăsa să vadă cât de mult îţi pasă.”

Astea erau regulile mamei ei şi, chiar dacă mamei ei nu i-ar fi plăcut să le vadă folosite în aceste circumstanţe, era recunoscătoare că le avea.

Mama ei o învăţase pe Violet cum să se lase dispreţuită, cum să pretindă că nimic nu contează.

Îi venea atât de uşor să alunece lent, cu un aer arogant, pe lângă Oliver şi Robert.

Dar apoi, Jane făcu un pas înainte.

— Violet, spuse ea încet, vrem să ştim pentru că te iubim.

Violet se uită la prietena ei, preţ de o clipă, cu o expresie nedumerită, fără să clipească.

Cuvintele ei nu aveau sens. Oare Jane nu-şi dădea seama ce îi dezvăluise Violet? Ce făcuse? Cine era ea?

Jane puse o mână înţelegătoare pe braţul lui Violet. Violet nu înţelegea compasiunea. Nu putea să înţeleagă nimic din toate astea. Se simţea goală pe dinăuntru.

Goală şi teribil de fragilă.

— Plec, zise ea întorcându-se ca să fugă.

— Nu, îl auzi pe Sebastian spunând, las-o să plece. Are nevoie de puţin timp, pentru ca să-şi dea seama cum se simte.

Dar el se înşela. Violet ştia deja cum se simţea: goală, complet goală.

Violet se simţea goală de sentimente când se refugie în biroul lui Sebastian. Era complet lipsită de orice sentiment propriu.

Se simţea bine să se afle într-un loc familiar – aici, în biroul lui, unde analizaseră împreună lucrare după lucrare. Ceasul scoase un sunet confortabil, tic-tacurile lui constante domolindu-i bătăile inimii. Cărţile miroseau a Sebastian.

Se aşeză pe scaunul ei obişnuit şi îşi puse coatele pe

birou.

Doamne, ce dezordine! Doi oameni puteau păstra un secret. Chiar şi adăugarea lui Alice la secretul lor ar fi putut fi ascunsă – ea şi soţul ei aveau, în mod clar, propriile lor secrete şi ar fi fost motivaţi să participe la această şaradă.

Dar ideea îi venise în cap lui Violet, iar ea trecuse direct la treabă, fără să ţină seama că Oliver, Robert, Jane, Minnie şi Free – Free, pentru numele lui Dumnezeu, Frederica Marshall le era practic necunoscută – erau cu toţii prezenţi. Cum putuse face aşa ceva?

— Nu m-am gândit, izbucni ea cu voce tare. Asta a fost problema.

Dar, de îndată ce rosti cuvintele, ea le recunoscu drept mincinoase.

Se gândise. Pentru o fracţiune de secundă, când aruncase o privire la schiţe şi îi venise acea idee, se gândise.

„Nu poţi face asta. Mai bine ai aştepta.”

Nu voise să aştepte. În mod egoist, alungase toate gândurile despre viitorul ei, reputaţia ei, familia ei, prinsă în focul unei idei sclipitoare.

De teamă că, dacă o lăsa deoparte, aceasta va dispărea.

Chiar şi acum, nu prea se temea. Se cuprinse cu braţele. Cum putuse să provoace o asemenea încurcătură? O clipă de egoism. O clipă, iar toţi cei la care ţinea vor plăti preţul.

Egoistă. Aşa fusese.

Se refugiase în biroul lui Sebastian ca să fie singură, ca să poată să-şi lase gândurile să se relaxeze până la punctul în care să poată dormi. Ştia că era obosită, epuizată dincolo de orice imaginaţie. Camera era tapetată în albastru şi argintiu; o mică masă de scris stătea lipită de un perete, iar rafturi cu cărţi erau aliniate pe lângă pereţi. O oglindă în mărime naturală era proptită lângă masă, reflectând volumele înapoi spre ea.

Se ridică în picioare şi întoarse oglinda spre ea. Ochii ei o priviră, întunecaţi şi solemni. Nu era prea arătoasă.

Putea să aspire la „chipeşă” atunci când se îngrijea de aspectul ei, dar dacă, de exemplu, stătea toată noaptea uitându-se la microscop, era de-a dreptul urâtă.

Cearcănele întunecate îi delimitau ochii. Pielea îi era precum ceara; părul ei ar fi putut trece drept un cuib de şerpi negri şiroindu-i pe umeri. Dacă mai adăugai şi câţiva negi, Violet bănuia că ar fi putut fi arsă pe rug.

Nu era drăguţă, dar era egoistă. Egoistă pentru că se simţea mândră de ceea ce făcuse.

Egoistă fiindcă voia…

Se privi în oglindă, înclinându-şi capul.

Nu funcţiona. De obicei, când se desemna singură ca fiind egoistă, ea reuşea să alunge din minte lucrurile pe care le dorea.

Dar astăzi nu funcţiona. Poate că era prea obosită.

— Violet, egoistă? rosti ea cu voce tare, dar, dezbrăcate de ruşinea care le însoţea de obicei, cuvintele sunau fals. Egoistă?

Nu. Ea nu era goală de sentimente. Cuvintele acelea îşi pierduseră locul în inima ei.

Azi avea un alt refren în cap, unul care îi şoptea atât de încet în minte, încât nici măcar nu-l auzise până în acel moment.

Isteaţă Violet. Rezistentă Violet. Dulce Violet. Acea amintire şoptită nu lăsa loc pentru egoism.

Ce făcuse ea oare de era atât de egoistă? Ce mai însemna acest cuvânt? Violet contemplă oglinda. Când soţul ei o făcuse egoistă pentru că a refuzat să se culce cu el, ce sugerase el de fapt?

„Eu merit şansa mea de a avea un moştenitor, mai mult decât meriţi tu să trăieşti.”

Când Lily îi spusese că ar fi egoist din partea lui Violet să se alieze cu Sebastian, ce sugerase de fapt?

„Prezenţa mea la baluri este mai importantă decât fericirea ta.”

Când Violet se făcea pe sine egoistă, voia să spună că nu merita lucrul pe care şi-l dorea. Nu fericirea. Nu recunoaşterea. Poate nici măcar propria viaţă.

Atinse oglinda cu degetele.

— Fundamental de neiubit, rosti cu voce tare.

Asta era ce îşi spusese, la asta se resemnase. Cineva fundamental de neiubit nu merita… nimic. Crezuse asta cu atâta putere, încât fusese incapabilă să-l înţeleagă pe Sebastian când îi spunea că o iubeşte. Când Jane îi spusese „te iubim”, ea chiar scuturase din cap, incapabilă să înţeleagă că ar putea fi adevărat: că oamenii ar putea să ştie adevărul despre ea şi totuşi să o iubească.

Persoana care o privea din oglindă părea subtil diferită faţă de femeia pe care o văzuse reflectată în ea an de an. Încă nu exista frumuseţe care să mascheze intensitatea privirii ei, nici mici trucuri care să mascheze cine era ea de fapt.

Egoistă. Se ascunsese atât de mult timp, încât nici măcar nu se mai văzuse pe sine.

Nu era de neiubit. Nu era egoistă. Să admită faptul că îşi dorea ceva, că merita să aibă acel ceva? Să se gândească că ar putea lua o decizie pe baza propriilor dorinţe, şi nu a temerilor pentru cei din jurul ei?

Aceste gânduri sunau aproape obscen.

Violet cea isteaţă, Violet cea dulce.

Obscen, să-şi imagineze că era cineva care conta.

Se auzi un ciocănit în uşă. Violet abia dădea să se întoarcă, însă uşa se deschise şi intră Sebastian. Se uită o dată la ea, la faţa înroşită, la părul ei răvăşit. Buzele lui se strâmbară într-o expresie de amuzament.

Dar nu râse.

— Violet, zise el în schimb, ştiu că Bollingall ar putea fi de ajuns pentru această chestiune, dar munca lui se face în principal prin intermediul unui microscop.

El înghiţi în sec.

— Veţi dori pe altcineva, astfel încât să vă puteţi continua munca. Am început să fac o listă.

Ea simţea că o ia ameţeala.

— O listă?

— Da. Vei avea nevoie de cineva care să lucreze cu tine. Cineva care să înţeleagă ştiinţa suficient de bine

pentru a face o treabă credibilă la prezentare. Cineva care să te respecte.

— Nu am nevoie de o listă, se auzi ea spunând. Am găsit deja pe cineva.

El se uită la ea pieziş.

— Ai găsit? Îl vei pune pe Bollingall să revendice toate meritele?

Inima ei bătea cu putere. Bum, bum, bum, bum, bătăile răsunau una după alta, până când abia dacă se mai auzi vorbind.

— Nu.

Ştia că arăta absolut îngrozitor. Totuşi, privirea lui rămase aţintită asupra ei de parcă ar fi fost frumoasă.

Sebastian era chipeş, bogat şi dezirabil. Ea nu fusese în stare să creadă că el o iubea. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l convinge că nu o iubeşte. Că auzise greşit. Că ceea ce simţea el era doar prietenie, că nu putea să ţină la ea aşa cum pretindea că o face. Şi totuşi… de fiecare dată când îşi permisese să creadă asta, el făcea ceva care îi spulbera teoriile.

Nu o luase în patul lui. Nu o rănise. Nici măcar nu o sărutase, pentru că el credea că i-ar fi făcut rău. Toată prezentarea lui despre violete… încercase să-şi dea seama ce însemna, dar nu reuşise să o califice decât ca pe o seducţie.

Dar nu fusese asta. Fusese o scrisoare de dragoste, iar ea nu o înţelesese până în acel moment. Nu fusese în stare să creadă că el o iubea până când nu-şi dăduse seama că merita să fie iubită.

Acum înţelegea asta. Se simţea incandescentă. Şi nu conta cât de înfricoşător îi stătea părul.

— Această persoană, vorbi Violet cu un mic nod în gât, este perfectă. Această persoană îmi cunoaşte fiecare gând. Această persoană îmi poate explica ceea ce am descoperit într-un mod pe care toată lumea îl poate înţelege

Îl chemă la ea cu degetul.

— Lasă-mă să-ţi arăt.

El o privi cu precauţie. Dar, în ciuda protestului, veni spre ea, pas cu pas.

Dormise la fel de puţin ca şi ea. Totuşi, părul lui era perfect, doar puţin ciufulit. Umbra începutului de barbă întunecată pe faţă îl făcea să arate ca un ticălos, dar aspectul i se potrivea. Printr-o alchimie ciudată, încă mirosea bine. Nu era drept cât de bine mirosea – un miros propriu intensificat, ca de mosc, minunat, care o făcea să vrea să închidă ochii şi să tragă aer în piept. El se apropie şi se opri chiar lângă ea.

— Violet, zise el încet, ştiu ce ai de gând să spui. Vrei să o fac eu. Dar… El înghiţi în sec. Nu s-a schimbat nimic. Ştiu cât de importantă este această descoperire, dar strică lucrurile între noi aceste minciuni.

Violet îl luă de mână şi îl întoarse spre oglindă.

— Ştiu cine îşi va asuma meritele pentru această descoperire, şopti ea.

Şi apoi ridică mâna rămasă liberă şi arătă cu degetul spre propria-i reflexie, atât de teribil de ciufulită, şi totuşi atât de potrivită.

— Ea este.

El răsuflă prelung în tăcerea care urmă. Ochii lor se întâlniră în oglindă. Violet îşi dădu seama că ea încă îl ţinea de mână, încă îl atingea.

Că degetele lui erau calde peste ale ei, că trupul lui era aproape, atât de aproape de al ei. Era un moment ciudat, straniu de intim.

— Violet, şopti el.

Ea înnebunise, şi se încordă ca să audă toate modurile în care ea decisese prost.

„Nu te vor lăsa niciodată să o prezinţi.”

„Nimeni nu te va asculta.”

„Gândeşte-te la ce va însemna pentru familia ta.”

Toate se rezumau la acelaşi lucru: „Egoistă, egoistă. Nu meriţi recunoaştere. Nu meriţi nimic.”

Dar acesta era Sebastian, iar Sebastian nu spuse niciunul dintre aceste lucruri. El pur şi simplu se întoarse spre ea. Violet nu voia să se uite în ochii lui. Schimbul de

priviri prin oglindă era un lucru, dar el o ţinea de mână, stând atât de aproape de ea. Încercă să se uite în altă parte, însă el îi puse mâna pe umăr şi o întoarse cu faţa la el.

Încet, foarte încet, ea îşi ridică privirea.

Tot corpul ei era în flăcări. Să i se uite în ochi… O, asta fusese o greşeală. Nu când el o ţinea de mână. Nu când erau atât de aproape, încât făceau schimb de răsuflări aşa cum făcuseră cândva schimb de propoziţii, de parcă sufletele lor ar fi fost împletite.

Sebastian zâmbea întotdeauna – era una dintre trăsăturile sale distinctive. Acum însă nu zâmbea. O studia, o privea, o absorbea. Iar ea nu se trăgea de lângă el. Doamne, ce greşeală teribilă. Nu putea face asta.

Dar el îşi duse mâna spre faţa ei şi o atinse uşor pe obraz, iar ea nu se îndepărtă. S-ar putea chiar să se fi aplecat spre el.

Avea să fie greu. Imposibil, de fapt. Ea nu avea nici cea mai mică idee cum să meargă mai departe din punctul ăsta. Sora ei avea să o urască. Iar mama era… Ce cuvânt folosise? Dezgustată de ea. Întreaga lume avea să o dispreţuiască.

Dar nu şi Sebastian. Sebastian doar îşi sprijini fruntea de a ei.

— Bravo ţie, Violet, şopti el. De data asta, pot să-i fac să fie atenţi la tine. Şi, crede-mă, o voi face.

Ei nu-i păsa de restul lumii.

El îşi ridică şi cealaltă mână, trecându-şi degetul mare de-a lungul maxilarului ei. Întreaga ei fiinţă scânteie la acea atingere. El o dorea… şi ea îl dorea pe el.

Îl dorea atât de mult.

El se aplecase acum, atingându-i obrazul cu respiraţia, cu buzele la câţiva centimetri de ale ei. Avea de gând să o sărute. Avea de gând să o sărute.

Ea simţi cum o săgetează un acces de panică.

Avea de gând să o sărute.

Ea se retrase.

— Îmi pare rău.

Nu se putea gândi la nimic mai mult decât la aceste cuvinte.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec… trebuie să plec…

Arătă mută cu degetul spre uşă.

— Îmi pare rău, repetă ea şi se retrase cu spatele spre uşă. Trebuie să plec. Trebuie să mă gândesc.

Şi cu asta, fugi.

Capitolul 17

Violet se gândea.

Se gândea să-l sărute pe Sebastian în timp ce fugea spre camera de la etaj care îi fusese rezervată. Se gândea să îl sărute în timp ce-şi chema camerista. Louisa îi desfăcea nasturii, dar Violet nu se putea gândi decât la căldura mâinii lui pe umărul ei. Zidul acela pe care îl construise, cel pe care îl folosise pentru a se proteja atât de mult timp, fusese străpuns. Nu mai exista siguranţă.

Ceru să i se pregătească o baie, iar când fu gata, îi dădu liber servitoarei.

Se gândi la buzele lui peste ale ei când se afundă în cada mare din cupru plină cu apă aburindă. Se gândi la mâinile lui, la uşoara pudră de păr negru de pe ele. Se gândi la mâinile lui alunecând peste coapsele ei.

Şi se gândi la cum arăta Sebastian când nu zâmbea – cu privirea întunecată asupra ei, ca şi cum ea ar fi fost tot ceea ce conta. Înghiţi şi îşi schimbă poziţia, iar când frecă săpunul între mâini şi îşi spălă picioarele, nu-şi mai simţi propria piele. În imaginaţia ei, o simţea pe a lui.

Căldura lichidă a apei o înconjura – aproape prea fierbinte, aşa cum îi plăcea ei. Făcu clăbuc cu săpunul, generând o frenezie de spumă, şi apoi se afundă sub suprafaţa încălzită, ţinându-se de nas în timp ce se scufunda. Nici asta nu o ajută. Apa era ca o îmbrăţişare a întregului corp. O făcea să fie prea conştientă de pielea ei, atât de conştientă de Sebastian.

Probabil că nu era acolo unde îl lăsase. Probabil că se dusese să se schimbe. Poate că făcea şi el o baie.

Nu era bine să se gândească la el dezbrăcat. Nu era bine deloc.

Să se gândească, îşi dădu Violet seama, nu o ajuta defel. Gândurile erau trădătoare. Gândurile ei rătăciră spre camera lui, chiar în cada lui. Se imagina pe sine înfăşurată doar într-un prosop, deschizând uşa şi intrând în vârful picioarelor…

Gândurile nu erau răspunsul. Nu ajutau.

Să nu gândească fusese ceea ce o ajutase la fel de bine înainte.

— Idioată, murmură ea pentru sine. Nu vrei asta. Asta te-ar putea ucide.

Se spălă pe cap şi se forţă să aibă gânduri reci şi raţionale. Se gândi la toate pisicile pe care le avusese vreodată şi la câte dintre ele avuseseră patru versus cinci sau şase degete. Se frecă între degetele de la picioare şi se gândi la procesul de creare a săpunului presat la rece. Şi când toate astea nu o ajutară, ieşi din baia caldă şi stătu în aerul rece şi se forţă să-şi amintească un set de xilogravuri de autopsie reproduse într-unul dintre articolele pe care le citise. Inima umană, se admonesta ea însăşi, era un organ dezgustător, plin de ventricule, camere şi atrii, o bucată mare şi urâtă de muşchi.

Inima era una dintre cele mai dezgustătoare bucăţi de carne din corp.

Chiar şi intestinele arătau mai bine. N-avea de gând să lase ceva atât de ridicol să o determine să ia decizii.

Dădu din cap, în sfârşit stăpână pe sine.

Îşi chemă camerista. Când Louisa o îmbrăcă din nou – într-o rochie cu guler înalt şi mâneci lungi, mov-închis la culoare, şi cu mănuşi asortate, Violet nu mai avu niciun gând rătăcitor. Se simţea mai bine, cu totul mai bine. Avea să vorbească cu Sebastian.

Îşi va cere scuze – la urma urmei, nu ar fi trebuit să îl ia de mână sau să se întoarcă spre el. N-ar fi trebuit aproape să-l sărute. Cu siguranţă, nu trebuia să aibă aceste

gânduri.

Îşi va cere scuze, iar ei vor redeveni prieteni. Toate valvele din inima ei puteau să continue să bată, treaba lor. Inima era un muşchi ca orice alt muşchi din corpul ei. Era manichiurată şi coafată. Camerista îi perie o ultimă dată rochia. Apoi îi aduse oglinda. Nu mai era casnică. Violet putea fi din nou considerată cât de cât frumoasă. Atât cât ar fi putut spera vreodată. Se privi în oglindă. Ochii ei din oglindă sclipiră spre ea.

Nu e egoist să vrei să fii ţinută în braţe.

— Tu să taci, îşi spuse Violet.

— Poftim? Excelenţă, n-am spus nimic.

Violet făcu un gest cu mâna în semn de scuză.

— Vorbeam cu ea, o linişti ea pe cameristă, întinzând un deget spre oglindă.

— O, atunci e bine, aprobă Louisa din cap. Mai doriţi şi altceva?

Violet clătină din cap şi plecă în căutarea celui mai bun prieten alei.

Trebuia să-i spună ceva. Problema era că el o cunoştea prea bine. Niciuna dintre minciunile ei nu ar fi funcţionat cu el.

„Poate că ţi-am făcut o impresie greşită, dar, de fapt, nu vreau să te sărut. Este doar un tic muscular nefericit, o tresărire involuntară a inimii. Da, ei bine, îţi aminteşti că suntem prieteni? Ce prieteni buni suntem! Ce frumos e să ai un prieten bun, cineva pe care nu vrei să-l săruţi!”

Nu avea rost. El ar fi ştiut că minte.

„Vreau să te sărut, dar mi se pare o idee groaznică. Vreau să te sărut, dar mi-e frică.”

Dacă ea i-ar fi spus adevărul, el ar fi spus lucruri raţionale, lucruri de genul: este doar un sărut şi nu trebuie să faci nimic care ar putea risca un alt avort spontan. Era adevărat. Dar sărutul o speria. Un sărut era un început, nu un sfârşit. Sărutul părea să deschidă o uşă spre un tărâm frumos luminat de soare şi să spună: „Nu-ţi face griji; nu trebuie să te aventurezi afară.”

Violet se cunoştea prea bine. Dacă deschidea uşa, se

aventura.

Încă nu se hotărâse ce să spună când ajunse la uşa lui. Şi astfel rămase acolo, uitându-se la ea. Mânerul din metal era lucrat cu îndemânare, imitând deschiderea unei flori, cu petale care se desfăceau. Ar fi putut să-l examineze ore întregi, mai ales că avea un motiv să amâne.

— Inimă proastă, bombăni ea, urmărind marginea unei petale. De ce nu te-ai putut fixa pe asta?

Ceva inanimat şi rece. Ceva care nu i-ar fi putut face niciodată rău. Ridică o mână să bată la uşă…

— Inimă proastă, bombăni ea din nou. Nu voi accepta aşa ceva. Nimeni nu-mi controlează muşchii în afară de mine. Voi bate, da, dar numai când voi fi gata…

Uşa se deschise. Sebastian stătea de partea cealaltă. Făcu ochii mari când o văzu, dar nu zise nimic. Şi – o! – cât de mult se înşelase. Inima ei nu era doar un muşchi; era muşchiul care pompa sângele prin tot corpul ei. Încercă să se gândească la ea ca la o simplă mişcare ritmică a ventriculelor şi a camerelor, dar cu Sebastian în faţa ei, era mult mai mult. O uşoară roşeaţă urmată de căldură îi urcă în tot corpul, o uşoară ameţeală o lovi în timp ce sângele ei livra mai mult oxigen ţesuturilor decât aveau nevoie. Funcţionarea corpului ei era legată de zâmbetul lui, iar când i-l oferea, toate eforturile ei de a-şi alunga dorinţele eşuau.

Făcu un pas înainte. El nu se dădu înapoi. Părea să fie inevitabil. Ea şi-ar fi dorit să poată spune că nu mai avea controlul asupra muşchilor ei, dar nu era aşa. Ea fu cea care întinse mâna pentru a-i atinge părul încă uşor umed – făcuse baie.

El îşi lăsă capul în jos, lăsându-i degetele ei să se împletească în părul lui, lăsând-o să-i atragă faţa spre a ei.

— Sebastian, şopti ea.

— La dispoziţia ta.

Ea îl sărută. Îl mai sărutase o dată, cu furie şi angoasă. Dar acum era diferit. Acesta era un sărut care venea din fiecare ventricul al inimii ei, până la ultima valvă. Toate cele patru camere ale inimii ei pompau pentru el. Şi

era un lucru al naibii de bun că nu ştia la ce se gândea ea, altfel şi-ar fi dat seama că ea înnebunise.

Nu. O cunoştea prea bine. Probabil că ar fi râs cu ea, ceea ce nu ar fi fost atât de groaznic, doar că ea voia să o sărute şi el.

Şi o făcu. Îi atinse buzele cu ale lui, mai întâi uşor, şi apoi din nou, cu mai multă tandreţe. Apoi îşi strecură braţul în jurul ei şi o trase în camera lui. Ea abia auzi închiderea uşii, dar simţi lemnul lipit de spatele ei, presiunea picioarelor lui pe ale ei. Mâinile lui îi cuprinseră faţa, iar buzele lui se întredeschiseră.

Ea credea că limba lui îşi va urma cursul, dar, în schimb, el părea să se apropie de ea mulţumit să schimbe aerul din plămânii lui cu al ei.

— Violet, rosti el. Cea mai minunată Violet a mea. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Violet. Violet cea încântătoare şi deşteaptă.

Sărutul lui o copleşi. Întotdeauna îşi imaginase că, în culmea pasiunii, toate gândurile se opreau. Dar nu fu aşa. Ea gândea. Nu se putea opri din gândit, se gândea la felul în care degetele lui îi atingeau terminaţiile nervoase, găsind fiecare punct sensibil, la fel de sigur ca şi cum le-ar fi examinat sub un microscop. Era mult prea conştientă de bătăile muşchiului care o adusese aici, acel bum, bum secvenţial al atriilor ei pompând sânge, urmate de ventricule. Auzise oameni spunând că erau conştienţi de sângele din venele lor, dar ea era conştientă de sângele din arterele ei până la ultima capilară care trimitea oxigen către ţesuturile ei înfometate.

Fu conştientă de toate acestea până când Sebastian se îndreptă pentru a o contempla. Mâna lui era încă pe umărul ei, mângâindu-i clavicula.

— Ce-a fost asta? întrebă Sebastian.

— A fost un sărut, răspunse Violet ridicându-şi bărbia. Dacă nu ţi-ai putut da sea…

— Nu. Adică, ce s-a întâmplat acolo? Am crezut mai devreme că voiai mai mult, dar apoi ai fugit şi am presupus că am apreciat greşit.

Ce era să spună? Că fusese o luptă între creierul ei şi inima ei, iar inima triumfase?

— Nu fi ridicol, îi spuse ea. Puţeam. A trebuit să fac o baie. Asta e tot.

El zâmbi ca şi cum ar fi putut vedea prin ea.

— Violet, îi zise el aplecându-se spre ea, pentru viitor, să ştii, nu-mi pasă cum miroşi.

— Ei bine, mie da.

Ea îşi încrucişă braţele şi se uită spre colţul opus al camerei.

— Şi, ca să ştii pe viitor, inima mea este o măgăriţă.

El se uită fix la ea.

— Înţeleg. Poartă poveri grele pe distanţe lungi.

El se aplecă să o sărute din nou.

— Nu asta am vrut să spun, protestă ea.

Acum, că încetase să-l mai sărute, motivele pentru care nu o făcuse o năpădiră. Dar ea nu putea să ia înapoi acel sărut; devenise al lui.

— Asta nu va funcţiona niciodată. Gândeşte-te la asta, Sebastian. Nu pot avea relaţii sexuale, iar ţie îţi place asta.

El nu spuse nimic pentru o vreme. Pur şi simplu o ţinu de mână, mişcându-şi degetul mare în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi putut să-i spele toate temerile cu acea blândă mişcare.

Şi poate că reuşea, pentru că, în timp ce o atingea, ea simţea că încep să se risipească.

— Aş putea să mă cert cu tine, spuse el în cele din urmă, dar nu o voi face. Doar priveşte, Violet, şi vei vedea ce putem face. Va fi mai uşor decât îţi imaginezi.

*

Până la urmă, Sebastian avea dreptate.

Lui Violet îi veni uşor să se întoarcă în camera principală. Îi veni uşor să le spună prietenilor ei ceea ce făcuse şi ceea ce îşi dorea. Îi veni uşor să o lase pe Minnie să preia controlul asupra a ceea ce trebuia să se întâmple cu aerul unui general care preia controlul asupra unui plan

de luptă.

Fu chiar uşor să faci o listă, să o populeze cu elemente precum „Organizarea unei prelegeri” şi „Informeaz-o pe mama” şi să pretindă că era o listă de cumpărături. Era uşor să fie ea însăşi, să râdă, să nu mai spună minciuni.

Era uşor, iar asta o făcea să fie emoţionată.

Pentru că ştia că nu va rămâne uşor.

Capitolul 18

— O, slavă Domnului, zise Lily, intrând în grabă în camera în care stătea Violet. Nu ştiu cum reuşeşti. Întotdeauna ştii când am nevoie de tine.

Violet rămase aşezată pe scaunul ei şi clipi. Lily se aşează pe canapeaua de lângă ea, atât de aproape, încât fustele lor se atingeau, întinse mâna şi o luă pe Violet de mână.

— Violet dragă, începu Lily, sunt în cea mai grea cumpănă. Ştii că Amanda nu mă mai ascultă. Ne-am petrecut ultimele zile ţipând una la alta, îţi spun! A fost un copil atât de cuminte până anul trecut. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Spune-mi că vei vorbi cu ea.

Lily părea atât de inocentă, atât de dulce. Violet aproape că ar fi vrut să fie de acord. Să evite motivul pentru care venise de la bun început. Dar, ei bine…

— E vorba despre cartea aia oribilă, mărturisi Lily. Nu i-am confiscat-o destul de repede. Ea nu vrea doar să-l refuze pe contele care plănuieşte să o ceară în căsătorie, ci vrea să nu se căsătorească deloc.

Violet ar fi putut să tacă. Dar dacă Lily o iubea pe Violet sau doar o considera pe sora ei în mod convenabil utilă, Violet îşi iubea sora. Iar surorile nu se surprindeau una pe alta cu anunţuri publice şocante.

— Nu am venit aici ca să vorbesc despre Amanda, zise Violet.

Lily clipi şi păru luată prin surprindere.

— Ei bine, spuse ea ţuguindu-şi buzele, poate că nu.

Dar sunt sigură că orice te-a adus aici poate fi lăsat deoparte momentan, în timp ce eu…

— Nu se poate, o întrerupse Violet. Sunt pe cale să arunc familia în cel mai intens scandal pe care ţi-l poţi imagina.

Lily păli şi se trase înapoi.

— Malheur… răsuflă ea frământându-şi mâinile. O, Doamne, ştiam că asta se va întâmpla! Ar fi trebuit să vorbesc mai pe şleau.

Ea dădu drumul mâinii lui Violet.

— El te-a sedus. Tu ai fost prinsă în flagrant.

Violet înghiţi în sec.

— Asta ar fi ceva banal. E chiar mai rău, zise ea simţind cum i se accelerează pulsul.

Lily făcu ochii mari.

— Cum ar putea fi ceva mai rău?

Violet înghiţi în sec.

— Ştii cercetările pe care le-a făcut despre moştenirea trăsăturilor?

Sora ei se strâmbă, încreţindu-şi buzele.

— Încerc să nu ştiu nimic despre asta. Ce legătură are?

— Nu este munca lui, zise Violet.

Lily se încruntă şi se foi pe scaun.

— Nu este opera lui, repetă Violet. Este în mare parte a mea. Iar eu sunt pregătită, în sfârşit, să o revendic public.

Ea rosti aceste cuvinte şi îşi ţinu respiraţia.

Poate că sperase că ochii lui Lily se vor înmuia. Că va lăsa să-i scape un mic ţipăt de încântare. Că o va strânge pe Violet la piept şi îi va spune: „O, dragă Violet, ce isteaţă ai fost.”

Spera în secret că Lily o va trage mai aproape de ea. Sperase asta din tot sufletul, atât de profund, încât nici măcar ea nu ştia cât de mult îşi dorea asta, nu până în momentul când degetele reci ale dezamăgirii se strânseră în jurul inimii ei.

Pentru că Lily nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri. În schimb, se holbă la Violet, ca şi cum aceasta ar fi anunţat

că va publica o carte despre reţete de gătit bebeluşi.

— Ha, ha, ha, făcu în cele din urmă sora ei, fără veselie însă. Ha! Ce glumă bună este asta, Violet dragă! Aproape că te-am crezut.

Violet se simţea foarte departe, ca şi cum ar fi privit o femeie străină stând cu sora ei pe o canapea. Asta i se întâmpla altcuiva.

Altcineva îşi simţea inima strânsă într-o menghină. O altă persoană, nu ea.

— Nu glumesc.

Confirmarea fu întâmpinată cu tăcere. Sora ei se întoarse de la ea, se ridică în picioare şi apoi se îndreptă spre fereastră.

— Glumeşti, vorbi Lily mai hotărât. Nu-mi pasă la ce te gândeşti acum; trebuie să glumeşti. Gândeşte-te la ce va însemna asta pentru mine, pentru copiii mei. Cu greu vom mai fi primiţi de cineva. Amanda va avea deja cea mai groaznică reputaţie; asta va face familia noastră de râsul lumii. Te cunosc, Violet. Tu nu ai face niciodată ceva atât de egoist.

— Egoist? întrebă Violet. Eu, egoistă?

— Da, egoist. Nu te gândeşti niciodată la altcineva în afară de tine – la ceea ce îţi va face plăcere, la ceea ce îţi va aduce o clipă de plăcere. Nu te gândeşti niciodată la modul în care mă va afecta pe mine.

Violet avu un sentiment ciudat – ca şi cum lumea ar fi fost golită de tot ceea ce era important. Nu era o altă femeie care stătea pe canapea, indiferent de cum se simţea. Nu i se întâmpla unei persoane străine. I se întâmpla chiar lui Violet.

— Ascultă-te numai, îi spuse Violet. Mă faci egoistă, ca şi cum nu aş merita niciodată să am ceva pentru mine. Se ridică în picioare. Dar nu o fac doar pentru mine. Nu o fac doar pentru mine, o fac pentru fiecare soţie care a dispărut în spatele soţului ei. O fac pentru Amanda, care nu vrea să se căsătorească şi căreia nu i s-a spus niciodată ce altceva ar putea face.

Lily făcu ochii mari şi un pas înainte.

— Tu eşti cea care i-ai dat acea carte.

— Tu mi-ai spus să vorbesc cu ea, răbufni Violet. Aşa am făcut.

— Tu i-ai băgat ideea asta în cap, aceea că ar putea renunţa la un mariaj foarte bun pentru ea. Tu ai făcut asta.

— Mi-e teamă că ideea i-a venit de una singură, ridică Violet din umeri. Dacă ar fi fost într-adevăr o căsnicie bună pentru ea, de ce ar fi vrut să renunţe?

— Ei bine, nu va avea de ales! se răsti Lily. A spus că, dintre toate lucrurile, vrea o educaţie. Nu va avea aşa ceva de la noi, asta e sigur. Nu cât timp va locui în casa mea. Nu cu banii mei. Ia uite, ce părere ai despre asta, Violet? Crezi că faci cel mai bun lucru pentru ea acum?

— Dacă nu vrei să o mai primeşti, poate veni la mine acasă, izbucni Violet, şi să fie educată pe banii mei. Nu am de gând să o încurajez să se topească pe picioare, doar pentru că nervii tăi nu pot suporta posibilitatea ca fiica ta să fie ceva mai mult. Cu siguranţă, nu am de gând să mă pliez într-o cutiuţă doar pentru plăcerea ta.

— Dacă nu vrei să te gândeşti la mine, gândeşte-te la copiii mei, zise Lily. Vor fi ostracizaţi, batjocoriţi! Nici măcar tu nu ai fi atât de dură la suflet, încât să le doreşti o astfel de soartă.

Egoistă din nou.

— Dacă nu ai putea fi primit în societatea bună fără să-ţi taie piciorul, zise Violet, cât timp ţi-ar lua să ţi-l tai? M-ai face egoistă dacă aş feri-o pe Amanda şi aş ţine-o la adăpost de un asemenea act barbar?

Lily se încruntă.

— Asta e altceva.

— Da, concluzionă Violet, este foarte diferit. Dacă ceea ce am de spus nu va fi foarte important, toată lumea va uita peste un an. Dar dacă este… ei bine, copiii tăi vor avea o mătuşă faimoasă. N-ai decât să mă ignori şi să faci tot ce poţi ca să reintri în graţiile societăţii. Copiii tăi pot decide singuri pentru ei în ce direcţie se vor îndrepta.

Poate sperase că, măcar acum, Lily va protesta. Că ea îi va spune că o iubeşte, că nu va putea niciodată să rupă

legăturile cu ea.

În schimb, Lily clătină din cap.

— Dacă aşa trebuie să fie…

Niciun cuvânt de susţinere. Niciun cuvânt de dragoste. Nici măcar o urmă de regret. Nu era niciun indiciu că Violet ar conta pentru sora ei.

— Lily, încercă Violet pentru ultima oară. Gândeşte-te la ceea ce înseamnă asta pentru mine. Timp de aproape un deceniu am ascuns adevărul. Am ascuns ceea ce pot face, ceea ce gândesc, cine sunt. Sunt cel mai mare expert din lume în materie de ştiinţa eredităţii. Nu te simţi nici măcar puţin…?

Ea se opri.

„Mândră?”

— Dezgustată? completă Lily scuturând din cap. Încerc să nu mă gândesc la ceea ce trebuie să fi făcut, la gândurile care trebuie să fi trecut prin mintea ta. Încerc să nu mă gândesc la cât de mult te-ai ascuns în tot acest timp. Dar da, Violet. Sunt dezgustată.

*

Lista de sarcini care trebuiau îndeplinite se micşora încet-încet, dar Violet nu se simţea mai liniştită.

— Nu pot decât să-mi imaginez, zise Violet în seara aceea, ce se va întâmpla când îi voi spune mamei mele.

Se aflau la Londra, în micul şopron de grădinărit pe care Sebastian îl folosea pe post de birou. El o întâmpinase cu o îmbrăţişare şi un sărut, însă, chiar dacă erau singuri, nu încercase încă să o seducă mai mult.

Era derutant. Se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum ar fi fost încă doar prieteni.

Prieteni care se sărutau.

— Întotdeauna am avut-o pe Lily, spuse Violet. De fiecare dată când mă simţeam nefericită, puteam să mă duc la ea, iar ea avea ceva de făcut pentru mine. Mi-e greu să-mi imaginez o lume fără ea.

— Poate că îşi va reveni, încercă să o liniştească

Sebastian.

Violet clătină din cap. Nu ar mai fi la fel, chiar dacă s-ar răzgândi. Ea s-ar întreba întotdeauna dacă lui Lily îi păsa de Violet dincolo de propriile ei nevoi.

Acum, Violet ştia că nu-i păsa.

Era aşezată pe canapea, prea conştientă că pe pernele confortabile puteau încăpea cu uşurinţă două persoane. Că nu era atât de diferită de un pat. El veni şi se aşeză lângă ea, iar apoi, când ea se sprijini cu precauţie, o trase spre el. O înfăşură în căldura braţelor sale, trupurile lor se cuibăreau împreună, potrivindu-se unul lângă celălalt. Se simţea ciudat să fie ţinută în braţe de el, ei doi împreună în micul birou. Nu mai fuseseră singuri de ieri, de când se sărutaseră în Cambridge.

Şi acum…

Pielea o furnica de nerăbdare, stomacul i se strângea de teamă. Oricât de mult îşi dorea confortul lui, nu se putea abţine să nu se întrebe ce se va întâmpla.

— Chiar crezi că mama ta va reacţiona mai rău? întrebă el.

Violet se cutremură.

— Lily plânge şi se văicăreşte, dar sunt numai vorbe. Dar mama? Ei bine, ea va da din cap şi va zâmbi, apoi va găsi o modalitate de a sabota toată afacerea. Ştiu deja ce crede despre mine. Mama este o persoană de acţiune, nu doar vorbeşte.

El se aplecă spre ea până când ea îi simţi respiraţia pe gât.

— Da, zise el, dar reacţia ciudată a lui Lily… asta e Lily.

Violet dădu să se întoarcă spre el.

— Ei bine, nu, spuse el, nu voi mai spune nimic, pentru că este sora ta, iar eu nu sunt un idiot. Dar… Făcu o pauză. Nu. Nu spun nici asta. N-am înnebunit de tot.

Violet zâmbi fără să vrea.

— E greu pentru ea. Are unsprezece copii. Trebuie să se gândească mai întâi la ei.

— *Îhî.*

— Nu s-a descurcat niciodată bine cu secretele întunecate, zise Violet. Când tatăl nostru a murit, a reuşit să se convingă că circumstanţele au fost destul de diferite decât au fost de fapt.

— Îhî.

— Este o povară grea pentru ea, continuă Violet. După toate prin câte a trecut cu tata, să îi ceri să accepte asta?

El o întoarse cu faţa la el, aplecându-se astfel încât nasurile lor să se atingă.

— Violet, spuse el cu blândeţe, există o diferenţă enormă între un bărbat care se sinucide şi o femeie care descoperă secretul întregii vieţi biologice. Amândouă evenimentele provoacă tulburări, dar unul este un motiv de doliu, celălalt este un motiv pentru a sărbători.

— Dar… tot încalc o regulă socială inviolabilă.

— Pe care dintre ele? întrebă Sebastian cu interes.

— Cea care spune că femeile nu trebuie să se gândească la anumite lucruri şi că nu trebuie să le discute în public.

Ea înghiţi în sec.

— Ah, regula care spune că femeile nu au voie să fie inteligente, zise el depunându-i un sărut pe frunte. Arde-o pe asta până la temelie, Violet, şi dansează pe cenuşa ei. Şi la naiba cu toţi cei care îţi spun că e egoist să faci asta.

Ea nu se putu abţine. Îi zâmbi. Mâinile lui alunecară pe umerii ei, lăsând în urma lor o dâră de piele de găină.

— Arde totul, scumpo.

Îşi dădu seama că tocmai era sedusă. Degetele lui se strânseră pe coastele ei, aducând-o aproape de el. Inima îi bătea cu putere; mâinile o furnicau.

— Şi tu ce crezi? şopti ea.

— Îi voi stropi pe toţi cu ulei de parafină.

Respiraţia lui era caldă pe buzele ei; mâinile lui calde, sprijinite de şoldurile ei.

— Ţi-aş spune să aduci un chibrit, dar tu ai avut întotdeauna propria ta scânteie.

Întreaga fiinţă a lui Violet se aprinse, înclinându-se

spre el. Tânjea să-l atingă la rândul ei, să-şi treacă mâinile prin buclele întunecate ale părului lui. Corpul ei îl dorea pe al lui, îl dorea cu bătăile liniştite şi seducătoare ale pulsului ei, cu căldura care începuse să se adune în timp ce el o mângâia.

Dar ea îşi amintea prea bine aceste etape. Ştia ce însemna să fie ademenită. Şi nu îşi putu opri acea tresărire de teamă care o străbătea, amintirea profundă a ceea ce urma după pasiune.

Ea lăsă să-i scape un oftat tremurat şi îi prinse mâna într-a ei.

— Sebastian, zise ea cu un oftat. Nu pot să fac asta.

El încremeni, mâinile rămânându-i lipite de ea.

— Ce anume?

— Să fiu… sedusă. Ea trase aer în piept. Mai ales de o persoană atât de pricepută ca tine.

— Un cuceritor, spuse el lăsându-se pe spate şi trecându-şi o mână prin păr. Tu spui asta de parcă un cuceritor ar fi o specie aparte.

— Recunosc un cuceritor când mă sărută, zise ea întunecat.

El îşi luă mâna dintr-a ei şi o aşeză deliberat pe şoldul ei; degetele lui îi încălzeau pielea sub rochie.

— Nu este atât de uşor. Degetul lui mare începu o dezmierdare, un cerc micuţ care îi distrase atenţia. Trebuie să iei în considerare filogenia cuceritorului.

— Filogenia cuceritorului, zise Violet mijind ochii spre el. Ştiu ce vrei să faci. Încerci să-mi distragi atenţia cu ştiinţa.

— Bineînţeles că încerc, spuse el făcându-i cu ochiul. O să meargă.

— Încerci să-mi distragi atenţia cu ştiinţă falsificată, îl acuză Violet. Cucerirea este o trăsătură comportamentală învăţată, nu o denumire de specie.

— Ascultă-mă, deocamdată. Chestia e că eu cred că m-ai confundat cu *cuceritorus indiferentus.* Genul acela de cuceritor are drept scop să seducă cât mai multe femei, indiferent la orice altceva în afară de faptul că gaura pe

care o foloseşte este strâmtă şi umedă. Acestui tip de cuceritor nu-i pasă de riscuri. Sarcina este irelevantă; nu contează sentimentele sau reputaţia femeii – de fapt, consimţământul ei – nu-l interesează. Dacă poate ajunge între picioarele ei, o va face.

— Fac o listă a tuturor lucrurilor care sunt în neregulă cu clasificarea speciei făcută de tine.

El făcu ochii mari într-o expresie de falsă inocenţă.

— Excelent. Continuă să faci asta, iar eu voi continua să-ţi spun lucruri greşite.

Violet se foi; el zâmbi şi îşi strecură braţul în jurul ei, trăgând-o aproape, jucându-şi degetele pe coloana ei vertebrală.

— *Cuceritorus indifferentus,* din păcate pentru el, dar destul de vesel pentru noi, ceilalţi, are o durată de viaţă scurtă. Dacă nu este ucis de femeile pe care le seduce sau de bărbaţii care respectă acele femei, este adesea doborât de gonoree. Subspecia sa este deosebit de vulnerabilă la asta.

Violet se trezi zâmbind fără să vrea.

— Apoi, mai există şi *cuceritorus precautus.*

— *Cuceritorus precautus!* zise Violet pe un ton de îndoială. Asta nu sună ca o nomenclatură valabilă.

— Nu mă întrerupe, vei avea ocazia să pui întrebări la sfârşit. Aceasta este un cuceritor care înţelege regulile jocului. El se limitează la femei care sunt dispuse. El poate folosi teci, adică prezervative, sau poate angaja doctori care să facă examinări ale potenţialelor partenere, astfel încât să îşi păstreze activele, peroră Sebastian ridicând din umeri. În general, precautus fie devine atât de îndrăgostit de activitate, încât se metamorfozează în *indiferentus...*

— Asta nu poate fi atunci o identificare corectă a speciei.

Sebastian ignoră întreruperea.

— ...fie devine atât de obosit de a lua măsuri de precauţie, încât se limitează la una sau, uneori, la câteva femei pentru perioade lungi de timp.

Violet strâmbă din nas spre el.

— Şi, deci, eşti un *precautus* în pragul metamorfozei, nu-i aşa?

Sebastian o împinse în faţa lui la distanţă de un braţ.

— Doamna mea, zise el pe un ton demn, contrazis cu totul de sclipirea din ochii lui, nu sunt. Aceste două specii sunt de compătimit.

— Serios? îl întrebă ea înclinând capul într-o parte şi uitându-se la el. Ce specie eşti tu, atunci? *Cuceritorus giganticus*?

El zâmbi.

— Nu, dar asta e o clasificare bună. Va trebui să mi-o amintesc ca pe o subspecie.

— *Cuceritorus nepotrivitus*?

— Mă simt rănit şi jignit.

Nu părea nici rănit, nici jignit. Părea vesel.

— Cu siguranţă ai auzit de umilul, de strălucitorul, de cel mai căutat *cuceritorus perfectus*? glumi el, ridicând o sprânceană spre ea.

Ea izbucni în râs, îndoindu-se de spate.

— Te rog să nu te înclini în prezenţa mea, zise el. Nu este nevoie; o simplă reverenţă este suficientă.

Violet se îndreptă şi-şi puse mâna deasupra inimii.

— Nu-mi spune, ce emoţionat! Sunt cu adevărat în prezenţa lui *cuceritorus perfectus giganticus?* Stai să-mi aduc bisturiul şi să fac o disecţie chiar în clipa asta.

— Din nou, nu este nevoie – studiul este deja complet. El îşi lustrui unghiile pe haină. Perfectul se formează, vezi tu, atunci când un… ei bine, l-aş numi un om obişnuit, dar, ei bine… Un alt zâmbet. Nici măcar eu nu sunt capabil de o astfel de laudă de sine iluzorie. Atunci când un om extraordinar se îndrăgosteşte iremediabil de o femeie pe care nu o poate avea.

Violet simţi cum îi dispare zâmbetul de pe faţă.

El ridică din umeri.

— Poate că e căsătorită cu altul, spuse el. Poate că ea nu-l iubeşte. Poate că e o văduvă care a pierdut dragostea vieţii ei.

— Asta ia o turnură sumbră, zise Violet.

— *Cuceritorus perfectus* ştie că nu se va mai îndrăgosti de nimeni altcineva – nu atât timp cât o are pe ea în minte. Dar nu-i place ideea de a răni pe altcineva.

Vocea lui deveni serioasă.

— Nu cât timp o are pe ea în minte. Atribuţiile sale pot fi mai puţine, dar are grijă nu doar de bunăstarea lui, ci şi de cea a partenerelor. Pentru că, ei bine…

El se uită în altă parte.

— Poate pentru că el îşi imaginează că, într-o zi, cineva ar putea încerca să se culce cu femeia pe care o iubeşte. Dacă o va face, speră că o va trata aşa cum el…

Nu îşi termină fraza. Ea îl privi.

— Sebastian, zise ea. Toată viaţa ta de adult ai fost un cuceritor.

El respiră adânc.

— Îţi aminteşti în ajunul nunţii tale, când erai agitată? Îţi aminteşti cum am glumit că ar trebui să-l părăseşti pe soţul tău şi să fugi cu mine?

— Aveam optsprezece ani. Ea se uită la el. Aveai şaisprezece ani. Erai încă la şcoală.

— Da, bine. El înghiţi în sec. De asemenea, nu glumeam.

Ea nu ştia ce să spună.

— Sebastian, nu poţi să vorbeşti serios. Asta a fost acum şaisprezece ani. Erai doar un băiat.

— Exact ceea ce vreau să spun, răspunse el în linişte. Eram un băiat, iar atunci – la început – m-am gândit că o să trec peste asta. Şi am făcut-o, de fapt. Pentru o vreme. Doar că m-a cuprins din nou.

El ridică din umeri.

Violet clătină din cap.

— De-a lungul anilor, s-a schimbat. S-a transformat. Au trecut şaisprezece ani şi, în tot acest timp, nu am făcut dragoste cu tine. Mâna lui se strânse în jurul încheieturii ei, cu degetul arătător apăsându-i uşor încheietura. Ştiu că până şi gândul la asta te face să intri într-o panică sfâşietoare.

Ea expiră încet. Îşi simţea pulsul bătându-i cu putere

lângă degetul lui.

— Te cunosc, Sebastian, spuse ea. Îţi place sexul, iar pentru mine, este un dezastru total.

El înălţă pur şi simplu o sprânceană.

— Lasă-mă să-ţi spun mai multe despre *cuceritorus perfectus,* zise el. Toată raţiunea de a fi cuceritor este să te asiguri că toată lumea este mulţumită şi în siguranţă. A fost o noapte în care femeia cu care eram s-a răzgândit după ce a urcat în camera de hotel pe care o închiriasem pentru o seară. Ne-am petrecut noaptea jucând *vingt-et-un* pentru câţiva bănuţi.

— Este un eufemism?

El se gândi la asta.

— Da. Prin „bănuţi" am vrut să spun „jumătăţi de bănuţi". Pur şi simplu, sună mai bine când spui „douăzeci şi unu de bănuţi".

— Nu ai fost furios pe ea?

— Ar fi trebuit să fiu? ridică el din umeri. Am câştigat trei şilingi.

El se juca cu părul ei, învârtindu-l în jurul unuia dintre degete.

— Suntem încă prieteni, ea şi cu mine.

— Nu poţi vorbi serios.

— De obicei, nu sunt, spuse el. Dar în legătură cu asta? *Cuceritorus perfectus* îşi petrece foarte mult timp învăţând cum să găsească satisfacţie fără să rişte să se îmbolnăvească sau să lase vreo femeie însărcinată. Asta face ca viaţa să fie mult, mult mai fericită.

— Dar să joci cărţi? Serios?

— Îmi place când oamenii mă plac.

Sebastian ridică din nou din umeri.

— Când o femeie izbucneşte în lacrimi în dormitor pentru că şi-a dat seama că nu vrea să meargă până la capăt, o vei face foarte fericită scoţând un pachet de cărţi.

Violet chiar şi-l putea imagina făcând asta.

— Şi, după cum se întâmplă, ea le va spune, de asemenea, tuturor prietenelor ei că eşti un amant extraordinar de grijuliu, iar ele vor spune tuturor celorlalte,

iar dintr-odată te trezeşti…

El îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Dintr-o perspectivă egoistă, am descoperit că a mă asigura că partenera mea pleacă cu un zâmbet pe faţă – indiferent cum reuşesc să fac asta – este întotdeauna o alegere bună.

— Dar…

El îi zâmbi din nou.

— Se întâmplă că mie îmi place foarte, foarte mult sexul.

Ea expiră, simţind o înfiorare de căldură.

— Dar îmi plac şi sărutările, zise el, aplecându-se şi apăsându-şi buzele pe sternul ei. Şi atingerile. Între cele două extreme, de a juca *vingt-et-un* şi de a face tot ce pot ca să rămâi însărcinată, există nenumărate posibilităţi. Iar eu sunt foarte, foarte, foarte…

Făcu o pauză, buzele lui apăsându-se peste ale ei.

— …foarte, continuă el, foarte interesat să aflu care sunt cele care îţi plac ţie.

Ea nu se putea gândi, nu în timp ce el făcea asta. Nu în timp ce respiraţia lui îi gâdila pieptul, iar mâinile lui o ţineau aproape.

— Aşteaptă, zise ea. Nu am avut ocazia să-ţi spun ce cred despre aşa-zisele clasificări.

— Serios?

El o sărută din nou.

— Sunt nişte aiureli, decise ea.

— Adevărat. El îi făcu cu ochiul. Dar acum zâmbeşti. Totul face parte din planul meu malefic.

— Ai un plan malefic?

— Bineînţeles că am un plan malefic. Înainte ca seara să se termine, intenţionez să te angajez într-un joc de *vingt-et-un.* Unu la unu.

Ea făcu tot posibilul să-şi ascundă zâmbetul, dar eşua lamentabil.

— Avem de lucru până la asta, zise el pe un ton superior. Un bun cuceritor nu îşi trădează cărţile la primul semn de consimţământ. Chiar acum, am de gând să te frec

pe spate.

Ea se îndepărtă de el.

— Ăsta e un eufemism?

El se încruntă şi se uită în sus.

— Da, răspunse apoi, este. Când spun spate, includ şi umerii şi ceafa ta.

Ea înghiţi în sec, doar gândindu-se la ceea ce ar fi însemnat asta. Mâinile lui mângâind-o, frământându-i carnea. Îndemnând-o la relaxare.

— Şi ce se va întâmpla când vei termina?

El se aplecă spre ea.

— Atunci voi înceta să te mai ating. Onoare de cuceritor.

Violet lăsă să-i scape un oftat tremurat. Dar ştia că putea avea încredere în Sebastian. Dacă el spunea că se va opri, o va face.

El se ridică şi îi făcu semn să se întindă pe burtă. Ea trase adânc aer în piept şi se întinse cum îi indicase.

Fu încordată la prima atingere, atât de încordată, încât, atunci când simţi palma lui în partea de jos a spatelui, aproape că sări în sus. Dar el nu se mişcă mai jos. Nu îi desfăcu picioarele, aşa cum se temea ea. Doar îşi apăsă mâna în partea de jos a spatelui ei, nemişcată, până când inima ei încetă să mai bată cu putere, iar respiraţia i se linişti. Până când, în ciuda semnalelor de alarmă care răsunau în mintea ei, muşchii începură să i se relaxeze.

Şi apoi îşi trecu mâna pe coloana ei vertebrală până la umeri.

— Aici, zise el, muşchii tăi sunt atât de încordaţi, chiar aici.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. Te vei simţi mai bine dacă te relaxezi puţin. Aşa.

Era un masaj blând şi convingător, degetele lui apăsând foarte uşor în carnea ei. Nu era genul de frecare furioasă, plină de aşteptări, pe care un soţ ar putea să o ofere umerilor soţiei sale, un fel de dovadă de genul „Uite ce fac pentru tine; acum ar fi bine să mă laşi între

picioarele tale sau, data viitoare, nu mai primeşti nimic.”

— Îţi petreci tot timpul aplecată peste straturile alea de plante din seră, îi spuse el. Ai un nod chiar aici.

Apăsă pe un loc de pe spatele ei, iar ea şuieră.

— Şi chiar aici.

Un alt punct dureros.

— Şi… ei bine, înţelegi ce vreau să spun. Ai strâns în spate toată munca zilei. Să vedem dacă nu te pot convinge să îi dai drumul pentru câteva momente.

Ea ar fi putut crede că el nu era interesat de ea mai mult decât să detensioneze acele puncte dureroase. Ar fi putut să facă masajul mai senzual. Când el se aplecă asupra ei, ar fi putut să-şi atingă corpul de al ei. Când îşi apăsa degetele în acele noduri, lucrându-le, ar fi putut să o sărute pe ceafă, iar aşa sensibilă cum era, atât de conştientă de corpul lui atât de aproape de al ei, ea ar fi tremurat. El ar fi putut să-şi ducă mâinile nu doar de-a lungul spatelui ei, ci şi pe părţile laterale, găsindu-i sânii, sfârcurile erecte. Ea era conştientă, atât de conştientă de toate modurile în care el nu o atingea. De toate lucrurile pe care le putea face. De cât de vulnerabilă era sub el – cât de puţin efort îi trebuia pentru a o împinge adânc în perne şi a o ţine acolo, indiferent cât de mult ar fi protestat ea.

Nici măcar nu era sigură că ar fi protestat.

Dar el îi promisese că nu avea să o provoace, aşa că nu o făcu.

Atingerea lui o încălzi şi o relaxă, apoi, treptat, ea descoperi că alunecase într-o stare de mulţumire.

După o vreme, el se retrase.

— Poftim, zise el. Ştiam eu. Zâmbeşti.

Ea se întoarse pe o parte, iar el se aşeză lângă ea.

— Dar tu vrei mai mult.

Ea putea să vadă conturul erecţiei lui chiar şi prin pantalonii largi.

— Şi…

Îi era teamă chiar şi să recunoască acest lucru, dar nu voia să se ascundă de el.

— …şi mă faci să vreau mai mult. Iar asta înseamnă

că…

— Înseamnă orice spunem noi că înseamnă, zise el ridicând din umeri. A dori nu reprezintă un destin. Suntem adulţi. Ar trebui să fie distractiv să doreşti.

— Dar care este scopul? Pentru ce ne străduim?

— Predarea ta completă şi absolută, anunţă el.

Ea trase aer în piept, şocată.

— Nu voi fi cu adevărat viu, continuă el cu o expresie şugubeaţă, până când nu mă voi înfrupta din carnea ta virtuoasă şi nu-ţi voi suge măduva din oase.

Violet îl împunse în coaste.

— Foarte amuzant.

— Vezi? Tu nu crezi că vreau ceva cumplit. Nu chiar.

Ar putea spune asta, dar nu ar fi mulţumit dacă asta ar fi tot ce ar avea vreodată de la ea. Câteva atingeri noaptea? Ar putea spune că era amuzant să vrea, dar după două săptămâni de dorinţă, ar începe să-şi piardă buna dispoziţie. Şi atunci, remarcile ar începe – câteva remarci răutăcioase despre cât de frigidă este, despre cât de egoistă este să îi refuze favorurile. Ar menţiona cât de mult timp trecuse de când nu se mai slobozise. Bărbaţii nu erau făcuţi pentru celibat, iar Sebastian, cu atât mai puţin.

Deschise gura ca să răspundă, apoi o închise din nou. Ar trebui să fie amuzant să doreşti, spusese el, dar trecuse mult timp de când ea nu se mai confruntase cu ideea de dorinţă altfel decât cu teamă. Dorinţa era o unealtă care era folosită împotriva ei. Cu cât îşi dorea mai puţin…

— Sebastian, zise ea. Nu mai putem continua aşa.

— De ce nu? vru el să ştie. Dacă lucrurile se înrăutăţesc pe aici, am mâna stângă funcţională.

El se uită la ea.

— Şi tu la fel.

Ea clătină din cap.

— Tu nu? întrebă el cu inocenţă. Ei bine, atunci. Te pot ajuta cu ce am eu.

Ea lăsă să-i scape o răsuflare sacadată la acest gând – la noţiunea ca mâinile lui iscusite să alunece între picioarele ei, găsind punctul culminant al dorinţei ei – dar el

doar se aplecă şi o sărută.

Capitolul 19

Era a doua zi dimineaţa şi, în ciuda somaţiei din buzunar – Sebastian nu putea numi acel bilet laconic altceva decât o somaţie –, el se simţea nefiresc de vesel.

Zâmbea când fu condus în biroul fratelui său; chiar şi indiferenţa atentă a lui Benedict, refuzul lui de a ridica privirea când Sebastian intră, nu îi putu strica buna dispoziţie.

Se hotărâse ultima dată când îşi văzuse fratele. Nu fusese bine să se certe cu Benedict. Se străduise din răsputeri; nu mai avea rost să-şi supere fratele.

Fratele său îl ignoră timp de încă când minute şi, în cele din urmă, Sebastian se aşeză de cealaltă parte a biroului şi începu să fluiere.

Era un truc ieftin, de frate mai mic, dar unul eficient. După cea de-a treia repetare a lui „God Save the Queen”, enervarea lui Benedict depăşi capacitatea sa de a-l ignora pe Sebastian.

— Poţi să încetezi? îi ceru Benedict, ridicând în sfârşit privirea.

— Să încetez ce? se interesă Sebastian, nevinovat. Am făcut ceva?

— Acel fluierat îngrozitor.

— O, îmi pare rău, zise Sebastian pe un ton de scuze excesiv. Nu mi-am dat seama că nu-ţi place regina Victoria. Ar fi trebuit să aleg o altă melodie.

— Îmi place regina… Benedict se opri. Fără să vrea, buza lui tresări în sus într-un zâmbet. Nu, Sebastian. Nu mă vei convinge în felul ăsta.

Sebastian renunţă la inocenţa sa prefăcută şi se aplecă în faţă.

— Ca să fim clari, zise el, m-ai rugat să vin aici pentru afaceri urgente şi apoi m-ai ignorat când am ajuns. Dacă nu

vrei să fac pe enervantul frate mai mic, nu te mai juca de-a fratele mai mare mult prea important.

Benedict întâlni privirea fratelui său şi oftă.

— Din când în când, bombăni el, ai dreptate. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus data trecută. La cum, poate, te-aş putea judeca prea aspru. M-am întrebat dacă nu cumva a existat ceva dreptate în remarcile tale.

Sebastian îşi ţinu respiraţia şi se aplecă în faţă.

— O, atunci chiar îmi pare rău pentru fluierat.

Benedict nu clipi.

— M-am gândit la asta săptămâni întregi, până când am văzut un anunţ în ziar – o mică descriere de jumătate de centimetru – despre o conferinţă pe care ai ţinut-o în Cambridge. O conferinţă ştiinţifică.

Sebastian înghiţi în sec.

— Da. Ei bine…

— Mi-ai spus că ai terminat cu munca ştiinţifică.

— Da. Eu… am terminat. Într-un fel, da. Asta a fost… mai mult în sensul de a încheia lucrurile, de a prezenta o lucrare finală.

— Asta mi-am spus şi eu, zise Benedict. Dar acum văd că îţi găseam scuze. Ce naiba e asta?

El ridică ziarul şi arătă spre un anunţ.

„Malheur va ţine un discurs fundamental despre ereditatea trăsăturilor, peste două zile.”

Subtitlul titra: „Promite să fie exploziv şi controversat.”

— Ah, făcu Sebastian. Aha, da. Aşa este. Asta… îmi dau seama cum arată.

— Nu-i aşa? repetă Benedict cu neîncredere. Asta?

— Este… El se aplecă în faţă. Poţi să păstrezi un secret? întrebă el plin de speranţă.

— Un secret potenţial exploziv şi controversat? întrebă Benedict sec. Poate că da. Asta depinde. Ce fel de secret este?

Violet îi spusese surorii ei. Toată lumea ar fi aflat până peste două zile. Iar fratele său merita să afle direct de la el. Sebastian trase aer în piept.

— Munca mea privind ereditatea, zise el înghiţind în sec. Ai avut dreptate. Sunt un escroc.

Sprâncenele lui Benedict se încruntară.

— Cum? Ce naiba vrei să spui?

— Ţi-o aminteşti pe Violet Rotherham? Acum, Violet Waterfield, contesa de Cambury?

— Cu greu aş putea să o uit, îi răspunse Benedict. Având în vedere că a trăit la niciun kilometru distanţă de noi când eram mai tineri. Dar nu văd ce relevanţă are ea.

— Cercetarea nu este a mea, zise Sebastian. Este a ei. Şi, în câteva zile, o vom anunţa. Aşa că, vezi tu, nu va fi o prezentare făcută de mine. Va fi una făcută de ea.

Benedict se aşează mai bine pe scaun şi trase aer în piept.

— Nu înţeleg.

— Tot ceea ce am prezentat eu – toate au fost ideile lui Violet, spuse Sebastian. Eu am ajutat puţin. Am lucrat împreună la unele dintre ele. Dar ea este cea mai strălucită cercetătoare. Nu eu.

Fratele său se frecă pe frunte, iar gura i se aplatiză.

— Totul chiar îţi pică în poală.

— Nu, nu. De fapt, a fost foarte greu să ţin pasul, zise Sebastian. A trebuit să învăţ totul aşa cum ştia ea, şi… ah.

— Îţi pică în poală, repetă Benedict. Doamne! Nici măcar nu încerci. Chiar nu încerci. E ca şi cum ar coborî îngerii şi te-ar unge cu cunoştinţe ştiinţifice, doar că nu sunt îngeri, ci Violet.

— Da. E foarte deşteaptă, să ştii.

— Nu, nu ştiam. Nimeni nu ştia în afară de tine.

Benedict se ridică în picioare.

— Cum ai făcut asta? Serios, Sebastian, cum reuşeşti să faci asta? Ştiam că eşti un escroc, dar asta depăşeşte chiar şi capacitatea mea de a înţelege. E ca şi cum întreg universul conspiră pentru a te lăsa să trişezi în viaţă.

— Nu, zise Sebastian, doar că întotdeauna mi-a plăcut foarte mult de Violet, ştii. Eu am ştiut întotdeauna că e minunată, chiar dacă nimeni altcineva nu părea să observe.

Benedict ignoră informaţia asta.

— E ca şi cum Dumnezeu însuşi ţi-ar băga aşi în mânecă. Cum faci ca aşa ceva să îţi cadă din cer, pur şi simplu?

— Nu ştiu! răspunse Sebastian. Poate doar pentru că oamenii mă plac.

Fratele său îşi încrucişă braţele peste piept şi îl ţintui cu privirea.

— O, ai de gând să-mi arunci asta în faţă, nu-i aşa? Să ştii că oamenilor le place şi de mine. Am prieteni – mulţi prieteni.

— Sunt sigur că ai, spuse Sebastian nedumerit.

— Am prieteni, şi totuşi, cumva, nu am primit niciodată credit pentru vreunul dintre cele mai mari progrese ştiinţifice ale timpului nostru.

Sebastian se uită fix la fratele său. Îşi jurase să nu se certe, dar asta era prea mult.

— Când ai crezut că erau descoperirile mele, nu ai avut nimic de spus. Dar acum, că nu am făcut-o eu, este unul dintre cele mai mari progrese ştiinţifice ale timpului nostru?

Benedict se holbă la el – se holbă neîndurător şi în tăcere, se holbă până când Sebastian vru să-şi întoarcă privirea. Apoi bătu cu pumnul pe masă.

— La naiba! Se aşeză înapoi pe scaun, cu o expresie de durere pe faţă. Fir-ar să fie!

— Şi acum e demn de înjurături, zise Sebastian. Nimic din ceea ce am spus vreodată până în acest moment nu te-a provocat să foloseşti un limbaj vulgar, dar asta se pare că te va împinge peste limită.

— Nu… scrâşni Benedict. Ascultă-mă, Sebastian, vreau să-mi faci o favoare.

Respiraţia lui devenea din ce în ce mai sacadată.

— Ce anume? se răsti Sebastian.

— Ştii că am spus că, dacă nu pot să ţip la fratele meu, nu mai are rost să trăiesc?

Pe faţa lui Benedict apăruse o peliculă fină de sudoare, iar respiraţia îi devenise scurtă şi superficială.

Sebastian fu cuprins de un fior rece.

— Ei bine, zise Benedict cu mâhnire, m-am înşelat. Aş prefera să trăiesc.

El se uită la Sebastian.

— Cheamă-l pe doctorul ăla, te rog.

*

Sebastian aşteptă afară pe coridor ore în şir, plimbându-se până când învăţă pe dinafară fiecare scârţâit al podelei. Mâinile îi erau reci, iar inima îi era grea. Când doctorul ieşi în sfârşit din cameră, Sebastian îl abordă.

— Cum se simte?

Bărbatul îi aruncă lui Sebastian o privire scurtă.

— Este în viaţă, spuse el. Este conştient.

— Slavă Domnului!

Sebastian răsuflă uşurat.

— Vrea să-şi vadă fiul.

— Bineînţeles că da. Bineînţeles. Sebastian aprobă din cap. O să mă asigur că Harry va fi adus imediat.

Doctorul se uită la el.

— Sunteţi fratele lui? Sebastian Malheur?

— Da. Ce este?

— Nu o luaţi personal, zise doctorul, dar l-am sfătuit că trebuie să se odihnească pentru o vreme. Să evite orice lucru care îl va supăra.

— O, bine, zise Sebastian. Oare, în sfârşit, vă va urma sfatul?

Doctorul îi aruncă o privire.

— Da, răspunse el cu gura pungă, ca şi cum avea de dat o veste neplăcută. M-a rugat să vă spun să staţi departe de el pentru câteva zile, până când va fi sigur că nu-l veţi tulbura.

Capitolul 20

— Per total, zise Sebastian, astăzi cred că am reuşit

să ne jignim sau să ne ucidem toate rudele cele mai apropiate.

Stătea de cealaltă parte a şopronului din grădină. Violet zâmbi, pentru că asta era ceea ce voia el ca ea să facă. Pentru că ea îşi dădea seama după felul în care el se uita în jur, atât de distrat, cu zâmbetul care nu i se aşezase bine pe faţă, că el era îngrijorat pentru fratele său. Pentru că glumele – chiar şi glumele nereuşite – ajutau să facă o situaţie teribilă să pară suportabilă.

— Verii tăi sunt încă prieteni cu tine, zise ea. Şi nu am vorbit cu mama încă, aşa că mâine vom avea o nouă catastrofă.

— Ah, da. Cei doi. Poate că ar trebui să o asmuţim pe mama ta spre Robert şi Oliver. Dacă cineva îi poate speria, ea este aceea. Doamne fereşte să mai avem vreun prieten!

— Numai tu ai putea face o glumă într-un moment ca acesta, spuse ea.

— Ce, două zile până când lumea va descoperi adevărul?

El zâmbi, ca şi cum nu exista nimic pe lume în afară de ea. Ca şi cum discuţiile şi grijile ei ar fi fost tot ceea ce conta, iar ale lui erau inexistente.

— Vorbeam despre fratele tău.

El turnă coniac într-un pahar şi i-l aduse.

— Mănâncă, bea şi veseleşte-te, pentru că mâine sau poimâine vom fi ostracizaţi.

Ea îi aruncă o privire piezişă, dar apoi lăsă chestiunea baltă. Dacă el voia să o ia în glumă, cine era ea să-l oprească?

— Vorbeşte în numele tău, spuse ea, dar tonul ei era blând. Mâine vorbesc cu mama. Mă tem de asta mai mult decât de orice altceva. După ea, restul lumii va părea ca o plimbare în parc.

— Un motiv în plus să bei.

El întinse din nou paharul spre ea, iar de data aceasta ea îl acceptă.

Lichidul era de culoarea chihlimbarului; se legănă un pic, lăsând dâre pe sticlă.

Aroma densă fi îmbătătoare se volatiliza în aer. Chiar şi vaporii care se desprindeau din el erau puternici.

— Încerci să mă ameţeşti, comentă ea.

— Ca să pot să fac ce vreau cu tine.

Părea o glumă, totuşi inima îi bătu cu putere auzind asta. Asta era treaba cu Sebastian. El făcea ca totul să pară o glumă, mai ales în acele momente când îi păsa cel mai mult. Ea îl contemplă peste paharul de coniac.

Chiar şi frica ei începea să se estompeze. Îşi petrecuse ultimele zile ţinând-o în braţe fără să aibă niciun fel de pretenţii, lăsând-o să se obişnuiască cu sentimentul de a fi dorită, de a dori din nou. Ca şi cum ar fi ştiut că, odată ce dorinţa devenea familiară, acea înţepătură de panică ar începe să se risipească, transformându-se în vapori de ceaţă în mintea ei.

— Am băut odată o jumătate de sticlă de rachiu de ciulini, îi reaminti ea. Dacă crezi că un centimetru de coniac mă va doborî, te înşeli amarnic.

Ea înclină paharul. Licoarea îi ardea limba – o senzaţie plăcută.

El nu bău. Avea nevoie de cele mai mici indicii pentru a-l înţelege pe Sebastian. Îşi purta zâmbetele şi glumele cu aceeaşi asiduitate cu care un alt bărbat ar purta o cravată – un obiect de îmbrăcăminte care nu trebuia îndepărtat decât între cei mai intimi prieteni şi, chiar şi atunci, numai sub o mare constrângere.

Relatase povestea despre fratele său pe nerăsuflate, trecând cu vederea cearta şi ceea ce se spusese între ei cu un simplu:

— Era supărat şi avea tot dreptul să fie.

Apoi aminti că încheiase vizita prin a aduce doctorul. Nu făcuse niciun comentariu despre sentimentele sale, ca şi cum nu ar fi vrut să-i împărtăşească îngrijorarea sa.

— Tu n-ai pahar, a observat ea.

— Nu, e un truc malefic din partea mea.

— O?

Îl privi. El zâmbea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta.

Ca şi cum se aştepta să ducă povara ei şi pe a lui în acelaşi timp.

Ea îi făcu semn cu degetul.

— Hai şi stai cu mine.

El veni să se aşeze lângă ea. Violet mai luă o înghiţitură din băutură – o înghiţitură mai lungă de data asta – şi puse paharul jos.

Înainte de a-şi pierde curajul, îl sărută. Buzele lor se întâlniră. Gura lui se deschise spre a ei, iar ea îi dădu la schimb acea înghiţitură de coniac. Limbile li se întâlniră într-un amestec ameţitor de căldură şi alcool. Mâinile lui o traseră mai aproape. Ar fi putut să se piardă în gustul lui, în căldura mâinilor lui alunecând în jurul taliei ei, dar nu şi de data asta.

De data asta, ea voia ca el să se piardă. Începu cu un sărut blând, dulce şi liniştitor, apoi îl adânci, mâinile ei coborându-i pe piept, până când ceea ce se născu între ei era mai ameţitor decât coniacul pe care îl împărţeau. Sărutul continuă între ei, până când ea se simţi aproape ameţită.

Când gustul coniacului se risipi, ea se retrase.

— Vezi? zise el respirând cu greutate. Este un truc malefic. Asta se întâmplă atunci când săruţi un tip de talia mea; abia dacă trebuie să fac ceva, că tu te seduci singură.

Violet se aplecă în faţă.

— O, n-aş spune asta, zise ea. Eram deja sedusă.

Ea era suficient de aproape pentru a-i vedea pupilele dilatându-se, pentru a-i auzi respiraţia şuierată. Această primă reacţie involuntară fu însă curând acoperită de un zâmbet larg.

— Şi n-a fost nevoie decât de două înghiţituri de coniac? De ce n-oi fi încercat asta cu ani în urmă.

Ar fi trebuit să intre în panică gândindu-se la ceea ce urma să facă. Dar faptul că ea o făcea – că el nu-i cerea asta – asta era diferenţa. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi apoi le lăsă să alunece în jos, pe pieptul lui. El mai slobozi o respiraţie şuierată.

— Şi totuşi, iată-mă aici, spuse ea. Te-am lăsat să mă

ţii în braţe. Tremur când mă săruţi. Când tremur la gândul de a vorbi cu mama mea, tu eşti cel care mă face să râd. Se aşeză în poala lui şi se aplecă să-i atingă nasul cu al ei. Când zâmbesc, mă uit mai întâi la tine, pentru că ştiu că tu vei înţelege gluma. Aşa că, da, Sebastian. Am fost sedusă.

El trase adânc aer în piept.

— În toţi aceşti ani, zise Violet, nu am înţeles niciodată cât de mult a însemnat pentru mine când mă făceai să zâmbesc. Dar acum a venit rândul meu. Cuvintele ei deveneau aprige. Meriţi să fii sedus.

— Nu… nu va fi nevoie de prea mult efort, pot să-ţi promit asta, murmură el înghiţind în sec. Dar, Violet, eşti sigură că…

— Sunt sigură de asta.

Ea alunecă din poala lui în genunchi, pe podea, în faţa lui. Mâinile ei îi căutară nasturii de la prohab. Ea ştia, în timp ce îi desfăcea nasturii, că nu era la fel de pricepută ca el. Dar, judecând după respiraţia lui întretăiată, nu mai conta. Nu conta dacă se chinuia cu pantalonii lui sau dacă mâinile ei nu se arătau prea pricepute în timp ce îndepărtau materialul. Nu conta dacă avea nevoie de un minut ca să găsească poziţia corectă, dacă el trebuia să o ghideze în poziţie sau să se repoziţioneze pe canapea.

Ceea ce conta era următorul lucru: că Sebastian o susţinuse în toţi anii din urmă, sprijinind-o atunci când avea nevoie, iubind-o – şi dacă ea merita o asemenea profunzime de emoţii, cu siguranţă, la fel merita şi el.

Când, în cele din urmă, pantalonii se adunară la picioarele lui, ea putu să se concentreze asupra premiului: *cuceritorus erectus.* Mădularul lui era tare şi gros, proeminent, uşor înclinat. Răsuflarea lui era întreruptă de gâfâieli neregulate în timp ce ea îşi plimba uşor mâinile pe el, explorându-i suprafaţa – aparent catifelată la prima atingere, dură când apăsă un pic mai tare – şi capul acela întunecat şi mai moale.

— Violet, reuşi el să rostească, nu trebuie să faci asta.

— Bineînţeles că nu trebuie, răspunse ea cu o oarecare asprime. Dar vreau să o fac.

El lăsă să-i scape un oftat. Şi apoi – înainte ca ea să-şi piardă curajul – îi luă mădularul în gură.

Doamne! Nu înţelesese niciodată ideea asta. Părea o imitaţie palidă a sexului când auzise prima dată şoaptele dintre doamnele căsătorite. Dar, în felul său, era chiar mai intim decât actul sexual. Limba putea să exploreze vena de sub mădularul lui, moliciunea capului. Putea să-l strângă şi să-i audă respiraţia tăiată.

El îi atinse creştetul, mâna lui încurcându-se în părul ei.

— Spune-mi… spune-mi la ce te-ai gândi dacă ţi-ai folosi mâna stângă bună, îl provocă ea, murmurând în jurul membrului.

— La tine. Vocea lui era răguşită. Întotdeauna la tine. Habar n-ai de câte ori, de-a lungul anilor, m-am gândit la tine. Cât te-am dorit. Urmă o pauză, apoi: Doamne, asta… asta… chiar acolo. Fă asta.

Ea supse din nou capul mădularului, lăsându-şi limba să se învârtă peste vârful lui. Simţindu-i tot corpul încordat ca răspuns, mâinile lui strângându-i umerii.

— Câteodată îmi imaginam că măturam toate plantele de pe una dintre mesele de lucru din sera ta. Te aşezai pe margine şi apoi îţi ridicai fustele ca să te am.

Ea făcu o pauză şi-şi ridică uşor capul.

— Stai, te-ai gândit să faci ce cu plantele mele?

— Este o fantezie! protestă el. Dacă chiar vrem să despicăm firul în patru, nu cred că o masă făcută din scânduri de lemn şi cărucioare de fierăstrău ar putea rezista la presiunea exercitată de lovirea în acel unghi anume.

Ea pufni.

— Ei bine, presupun că da. Dar alege alta. O să fiu distrasă gândindu-mă la detalii.

El râse uşor.

— Îţi aminteşti călătoria noastră cu trenul spre New Shaling pentru nunta lui Robert?

Ea aprobă din cap.

— Mă ignorai. Vorbeai cu Minnie tot timpul. Singura

dată în care nu ai vorbit cu ea a fost timp de vreo zece minute, când te-ai ridicat şi te-ai dus pe hol. Cred că ai spus că vrei să-ţi dezmorţeşti picioarele. Te puteam vedea la fiecare minut sau cam aşa ceva, în timp ce te plimbai pe coridor. M-am gândit să mă ridic. Să vin la tine. Cuvintele lui păreau întunecate şi periculoase. M-am gândit să-ţi pun pur şi simplu mâna pe gură. Ai fi ştiut ce vreau.

Simţea că se umezeşte numai la această idee. Se aplecă şi-l luă din nou în gură. El era şi mai tare, imens lângă limba ei.

— Te-aş fi întors cu faţa la perete, chiar în acel loc unde nu ai fi fost vizibilă pentru ceilalţi pasageri.

Mâinile lui coborâră pe umerii ei; şoldurile lui se flexară aproape involuntar.

— Aş fi vrut să te iau exact aşa, şopti el. Aşa, Violet. Unde puteam să-mi strecor o mână în jurul tău ca să-ţi cuprind sânii, iar cealaltă mai jos.

Respiraţia lui devenea neregulată; începuse să se împingă în gura ei.

— Şi, Doamne, ce bine te simt în jurul meu. Vocea lui era mai gravă şi mai joasă decât o auzise ea vreodată. Ce bine te simt în jurul meu. O, Doamne!

El era ca oţelul în gura ei, oţel încălzit aproape până la ardere. Mădularul lui aluneca înăuntru şi afară, mai tare, mai insistent. Şi Violet nu se mai simţise niciodată atât de puternică precum în acel moment. Tremura, tremura atât de tare, şi totuşi atât de incitant.

— Te-aş face să juisezi de trei ori, zise el, până când, la sfârşit, ar trebui să-mi muşti mâna ca să nu ţipi.

Şi apoi se retrase de lângă ea. Mâna lui se înfăşură în jurul mădularului; o mişcă de câteva ori scurt, apoi scoase o batistă şi o înfăşură în jurul vârfului cu o clipă înainte de a geme şi de a se slobozi tare. Faţa lui se contractă într-o grimasă.

— Doamne, Violet! Trase adânc aer în piept. Sfinte Dumnezeule, Violet!

Un alt oftat prelung.

O ridică din genunchi şi o aşeză lângă el, braţul lui

cuprinzându-i talia. Sărutul lui era adânc şi intens; ea îl simţea prin tot corpul ei.

Şi în acel moment, ea îşi dădu seama cât de multă dorinţă brută înmagazinase. Pentru că şi acum, chiar şi după ce se eliberase atât de bine, ea putea simţi asta. O simţea în mâna care se strecura pe corsetul ei, cuprinzându-i sânul. Când degetul lui mare făcu o mişcare lentă, expertă în jurul lui, propria ei dorinţă insistentă se transformă într-o flacără arzătoare.

— Ai încredere în mine, îi murmură el la ureche. Ai încredere că nu-ţi voi face rău.

Era uşor să dea din cap că da. Uşor, când tot ce simţea era dorinţă pură.

El alunecă pe podea, în genunchi în faţa ei. Mâna lui o apăsă pe abdomen, o presiune puternică şi dură. Ea se uită brusc la el, nesigură de ea însăşi. Inima îi bătea cu putere. Dar dorinţa aceea nu dispăruse. O cuprindea şi pe ea. Pur şi simplu se uita la el, incapabilă să vorbească, incapabilă să facă altceva decât să se balanseze pe acea margine între frică şi dorinţă.

Dar el nu o ţinea în loc. Nu-i făcea rău. Încet, îi ridică fustele, lăsând aerul rece să-i atingă membrele. Ea tremura, disperată după prima atingere, dar încă agitată, temătoare.

El se lăsă pe călcâie, şi apoi încet, foarte încet, îi desfăcu picioarele. Ea se simţea deschisă şi expusă, vulnerabilă. Putea auzi ecoul vocii soţului ei.

„Eşti egoistă.”

Nu era egoistă. Merita asta.

— Violet cea isteaţă, şopti Sebastian. Violet cea frumoasă. Violet cea dulce. Cea mai bună Violet din întreaga lume. Îşi lăsă mâinile să alunece pe coapsele ei, iar ea oftă. Iubită Violet, zise el cu blândeţe, la ce te gândeşti?

— La tine, răspunse ea. Şi la mine.

— Ai vreo fantezie anume pe care vrei să o mărturiseşti?

Încercase ani buni să nu aibă niciuna. În clipa în care

apărea vreuna, o înăbuşea fără milă, refuzând să se lase pradă ei. Respiră adânc.

El îngenunche între picioarele ei.

— Sau îţi oferim una de care să-ţi aminteşti?

— Doar una, şopti ea. Cea pe care nu am putut-o alunga niciodată.

În timp ce ea vorbea, el îi desfăcu picioarele mai mult şi se aplecă înainte. Ea reuşi să-i simtă respiraţia pe coapsele ei, aer umed şi cald care o făcea să-şi strângă mâinile într-o agitaţie maximă.

— Continuă să vorbeşti, murmură el. Spune-mi mai multe.

— Dar tu eşti… tu eşti…

— Aşa, aşa! Continuă să vorbeşti.

— Pare atât de prostească, atât de copilărească în comparaţie cu a ta. El îşi puse gura pe sexul ei, iar ea se opri. Sebastian. O, Doamne! Nu sunt sigură…

— Spune-mi dacă vrei să mă opresc. Şi nu-ţi face griji. Nu există copilăresc. Spune-mi.

Limba lui făcu ceva fabulos, ceva care radia din clitorisul ei spre exterior în valuri.

Ei îi scăpă un oftat.

— Sebastian…

— Continuă, zise el, voi continua şi eu.

— Nu e vorba despre… sex. De fiecare dată când începeam să mă gândesc la actul sexual, mă forţam să mă opresc.

El continuă. Doamne, el continuă. Ea nu ştia ce făcea, cum o făcea. Degetul lui mare o apăsă; buzele lui o desfăcură larg, iar limba lui… Doamne, se simţea ca şi cum limba lui era… peste tot, scoţându-i dorinţa din ea.

— Nici măcar nu era vorba despre sărut, mărturisi ea. Sau despre a fi atinsă.

El se folosea de amândouă mâinile acum, desfăcând-o larg, gura lui flămândă împotriva sexului ei.

— Şi a fost, de fapt, ceva ce s-a întâmplat. Aşa că. O amintire, mai mult decât o fantezie.

Avea să o creadă atât de slabă şi de insipidă. Dar, o,

Doamne! El îşi lăsă un degete să alunece în ea. Trecuse atât de mult timp de când nu-şi mai permisese să se gândească la asta. Simţea cum îngheaţă, simţea fiecare frică, fiecare îngrijorare revenindu-i în minte.

Gura lui era încă pe ea, caldă şi fierbinte, dar murmură:

— Nu te opri. Spune-mi.

— A fost la câţiva ani după ce soţul meu a murit. Înainte de asta… nu ştiu… nu cred că aş fi putut să simt dorinţa nici dacă o haită întreagă de cuceritori s-ar fi năpustit asupra mea cu intenţia de a mă seduce. Noi doi povesteam. Şi… am uitat despre ce vorbeam.

El era necruţător. Limba lui era din nou pe ea, căutând acel nod de plăcere. Fiecare dezmierdare îi provoca fiori care radiau şi totuşi se concentrau în acel punct.

— Dar am spus că sunt ciudată. Şi tu ai spus…

— „Nu, Violet”, îşi aminti el. „Eşti genială. Şi aş vrea ca toată lumea să ştie.”

Şi apoi, făcu ceva mai mult – gura lui se năpusti cu putere pe ea. Plăcerea o învălui, greu de alungat.

— Asta e, zise ea. Asta e. Asta e lucrul care mă face să tremur de emoţie, de dorinţă, cel pe care nu l-aş putea respinge niciodată. Este gândul că poate… poate că eu îi voi spune unei singure persoane şi nu se va mai îndepărta de mine.

El nu slăbi ritmul.

— Mi-a luat ani mulţi să-mi dau seama că este adevărat.

Respiraţia i se transformase în gâfâieli; fiecare frază se strecura printre tresăriri de plăcere.

— Că i-am spus unei singure persoane. Şi că, în toţi aceşti ani, el mi-a spus mereu, şi mereu, şi mereu…

Fiecare celulă din corpul ei părea să explodeze şi să tremure. O cuprinse un val de plăcere greu şi puternic. El nu se opri; degetele lui în interiorul ei o întindeau, lungind momentul; gura lui îi smulgea valuri de plăcere. Ea închise ochii şi lăsă orgasmul să o străbată, curăţând totul din ea.

Când trecu, ea se întinse pe spate, tremurând. Aşteptând ca el să profite de moment. Aşteptând ca el să vină deasupra ei şi să-şi facă de cap cu ea, în timp ce ea era prea lipsită de voinţă ca să spună nu.

Dar el nu o făcu. Bineînţeles că nu o făcu.

El era Sebastian. Nu i-ar fi făcut niciodată rău. Ea ştia asta deja de mulţi ani; acum înţelegea mai bine, cu o claritate pe care nu o avusese până acum.

— Mulţumesc, spuse el pe un ton serios, întinzându-i mâna.

Ea i-o luă, iar el se ridică pentru a se cuibări lângă ea. Braţul lui o cuprinse cu firească afecţiune.

O sărută pe gât.

— Aveam nevoie de asta, răsuflă el.

Nu zise niciun cuvânt despre fratele său. Nu zise nimic despre mama ei.

— Treaba e… începu Sebastian. Mâine… putem oricând să o facem mai bine. Orice s-ar întâmpla, putem să facem să fie mai bine. Nu ştiu ce o să se întâmple, ce vor gândi sau ce vor spune oamenii, dar atât timp cât suntem împreună, nu poate fi atât de groaznic. O strânse în braţe, apoi şopti: Te iubesc.

„Te iubesc.” Se simţea parcă anapoda să accepte asta, greşit să îl lase să o iubească când totul putea să meargă atât de prost.

O scutură un fior, iar el o trase mai aproape.

Capitolul 21

Nici măcar amintirea nopţii trecute nu reuşi şi o încălzească pe Violet în dimineaţa următoare. Casa mamei i se păruse întotdeauna întunecată. Astăzi, arăta de-a dreptul mohorâtă. Perdelele fuseseră trase pe jumătate, pentru a nu lăsa să intre soarele de vară. Mobilierul întunecat absorbea orice lumină mai rămăsese. Făcea ca întreaga casă să pară întunecată şi umedă, ca o pădure

învăluită în nori.

Violet ştia cam ce fel de furtună urma să declanşeze. Erau unele lucruri pe care mama ei nu i le-ar ierta niciodată.

Mama ei, mama ei cea mereu atât de practică – femeia care o luase pe Violet sub aripa ei atunci când tatăl ei o alungase şi care o învăţase cum să tricoteze –, va fi foarte supărată pe ce avea să-i spună Violet.

Deşi îngrijorată, Violet îşi îndreptă umerii în pragul salonului mamei sale. Îi făcu semn din cap lacheului, ca şi cum ar fi fost totul în regulă, iar apoi intră în cameră.

— Mamă, zise ea respectuos.

Femeia era aşezată la o masă şi citea ziarul. Purta ochelari, unii groşi, şi totuşi ţinea ziarul la doar câţiva centimetri de faţă, concentrându-se asupra lui cu cea mai mare atenţie. O parte din creierul lui Violet înregistra ce trebuie să însemne acest lucru – cât de slabă devenise vederea mamei ei – dar nu avea de gând să se lase acum prinsă în asemenea detalii. Ea era aici pentru a transmite un mesaj.

Se aşeză la masă fără să aştepte o invitaţie.

Mama ei continua să citească, ziarul pe care îl ţinea ascunzându-i faţa. De parcă ar fi ştiut deja ce avea de gând să-i spună Violet. După câteva minute, ea lăsă ziarul jos foarte încet.

— Violet, rosti ea numele fiicei sale ca şi cum ar fi gustat ceva dezagreabil. Ce cauţi aici? De ce te uiţi aşa la mine?

Nu mai avea rost să mintă acum. Nu mai avea rost să se ascundă, aşa cum cereau regulile.

— Pentru că vei fi foarte nemulţumită de mine.

Sprâncenele albe ale mamei ei se ridicară.

— Voi fi, nu-i aşa? Ea făcu un întreg spectacol din împăturitul ziarului. Ei bine. Nu sta acolo ca o mogâldeaţă. Spune-mi de ce voi fi aşa de supărată.

— Este vorba… Violet trase adânc aer în piept. Este vorba de chestia despre care am vorbit mai demult. Acel vechi scandal.

— Chestia aia neimportantă? Cuvintele mamei ei păreau nepăsătoare, dar mâna ei tresăltă, fluturând ziarul ca pe un evantai. Doamne, Violet. Nu e nevoie să vorbim despre asta. Credeam că suntem de acord cu privire la acest aspect.

— Din păcate, mamă… Violet rămase fără cuvinte. Nu îşi putea privi mama în ochi. Pur şi simplu, nu putea. Din păcate, mamă, e nevoie. Vezi tu, acel scandal este pe cale să devină foarte public.

— Nu, nu este aşa. Vocea mamei ei părea curios de plată. Nu se va întâmpla. Spune-mi doar cine va scoate la iveală această ştire şi o voi înăbuşi. Mâinile mamei tremurau. Cu toată puterea mea considerabilă.

Violet îşi simţea gâtul uscat precum creta. Îşi linse buzele, dar limba ei nu reuşi să le umezească. Întotdeauna fusese fiica neascultătoare. Lily avea copii. Avea o căsnicie minunată. Lily era drăguţă, caldă şi deschisă. Lily nu fusese nevoită să se prefacă niciodată.

Acum, Violet avea de gând să se facă şi mai detestată.

— Eu, reuşi ea în cele din urmă să bălmăjească.

Mama ei făcu ochii mari. Ea a lăsat să-i scape un oftat tremurat. Rămase cu gura deschisă şi cu ochii mari şi bântuiţi.

— Tu? Vocea ei tremura, şi deodată păru la fel de bătrână pe cât arăta. Ai de gând să le spui tuturor? Dar Violet… de ce?

— Pentru că m-am săturat să trăiesc într-o minciună.

— Ăsta nu e un motiv, răbufni mama ei. Te-ai săturat şi de viaţă? Lily nu ar fi înţeles, dar m-am gândit că tu ai înţelege.

— Sătulă de viaţă? Violet clătină din cap. Ştiu că au existat ameninţări asociate cu întreaga afacere, dar nu le consider prea serioase. Va trebui să fac unele modificări în viaţa mea şi nu ştiu dacă Lily mă va ierta vreodată, dar…

— O, va trebui să faci unele modificări în viaţa ta, oftă mama ei. Şi îţi faci griji pentru Lily, dintre toţi oamenii? Eu plâng pentru sora ta. Dar nu voi două sunteţi cele care ar fi

spânzurate pentru crimă.

Violet îngheţă. Făcu ochii mari şi puse mâinile întinse pe masă, cu mintea năucită.

— Serios, mamă, oare mă ameninţi că mă ucizi pentru că tu crezi că hiperbola este un instrument util într-un moment ca acesta, sau vrei să renunţi la regulile bunei-cuviinţe? reuşi ea să rostească.

Mama ei nu explodă de furie, aşa cum se aşteptase Violet. În schimb, se încruntă, gânditoare. Sprâncenele i se adunară, iar ea se uită cu atenţie la Violet, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Adulmecă aerul ca o pisică testându-şi simţurile şi îşi înclină capul. După un moment lung, se aplecă în faţă.

— Violet, şopti ea, vrei să-mi spui că nu vorbeşti despre… ăăă… ştii tu. Chestia aia? Despre care am discutat mai demult? Ştii, acel eveniment legat de tine care a avut loc în 1862?

Violet dădu din cap.

— Ba sigur că da. Deşi, să te referi la asta ca la un eveniment… Eu presupun că ar putea fi derutant dacă nu ai fost martoră la el de la început. A început în 1862, dar de atunci a continuat.

— O, Doamne!

Mama ei se lăsă pe spate în scaun. Părea uşurată, din toate punctele de vedere. Lăsă să-i scape un oftat profund.

— Atunci… nu contează. Ce am spus adineauri? Las-o baltă. Nu am spus nimic. Poate că trebuie să-mi spui şi celelalte aspecte ale acestui lucru la care nu am asistat de la început. Poate că asta mă va face să mă răzgândesc.

Violet îşi ţintui mama cu cea mai severă privire.

— Mamă.

— Da, dragă?

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa? Vrei să spui că tot timpul am vorbit despre scandaluri diferite?

— Bineînţeles că ştiu, spuse mama ei cu dispreţ. Eu sunt mama ta. Şi când îmi vei spune toate detaliile, voi şti şi mai multe.

Îşi ridică privirea spre Violet.

— Este vorba despre… despre… Ei bine, ştii tu.

Dumnezeule mare! Mama ei nu le ştia pe toate, până la urmă. Violet nu era sigură dacă să râdă sau să plângă. Şi ea care credea că putea să facă un simplu anunţ şi să plece, în timp ce mama ei încă se mai bâlbâia în indignare.

Acum nu mai avea cum să-şi păstreze demnitatea.

— Poate, sugeră gânditoare mama ei, reuşeşti să-mi împărtăşeşti câteva detalii, doar pentru a fi sigură că suntem amândouă de acord.

Violet pufni.

— Ei bine, opreşte-mă când păşesc pe un teritoriu familiar.

Mama ei zâmbi cu părere de rău şi, cumva, asta o făcu să se simtă mai bine. Ca şi cum acest joc pe care îl jucau, cel în care mama ei se prefăcea că ştie, iar Violet se prefăcea că ştie, făcea ca totul să fie iarăşi bine între ele.

O speranţă veche se trezi la viaţă. S-ar putea să nu te urască.

Violet o înăbuşi fără milă. Nu putea suporta să i se ia această speranţă din nou.

— Este vorba despre Sebastian Malheur, zise ea după ce trase adânc aer în piept.

— Chiar ai o aventură cu el? vru mama ei să ştie. Pentru că asta nu e aşa de rău. De fapt, îmi imaginez că este destul de bun în ceea ce face.

Violet simţi cum îi ia foc faţa.

— Deşi, dacă se întâmplă din 1862… Mama ei făcu o pauză. Încă dinainte de moartea soţului tău, Violet? Chiar aşa? Nu-ţi stă în fire.

— „O lady minte întotdeauna în legătură cu viaţa ei amoroasă”, se auzi Violet citând fără probleme, chiar dacă ştia că roşeaţa de pe obraji nu o ajuta. Dacă e rău, să vorbească despre asta o va expune bârfelor. Dacă este bine, discuţiile nu vor face decât să dea prilej de gelozie.

Mama ei pufni elegant.

— În orice caz, nu viaţa mea amoroasă este problema. Ştii ce înseamnă munca pe care Sebastian o prezintă?

— Nu sunt familiarizată cu ea, dar, din puţinul pe care

l-am auzit, pare solidă, zise mama ei ridicând din umeri. Îi înfurie pe mulţi, dar, pe de altă parte, multe adevăruri au acest efect.

— Ei bine, spuse Violet inspirând adânc, nu este opera lui. Este a mea.

Tăcere. Tăcere profundă.

— Am scris prima lucrare despre gura-leului în 1862, continuă Violet. Despre culoarea lor, de ce nu putea exista o floare de gura-leului roz care să poată fi înmulţită cu adevărat. Am încercat să o public sub numele meu, dar nici măcar nu au vrut să o citească. Aşa că l-am pus pe Sebastian să o trimită, iar următorul lucru care s-a întâmplat… Violet flutură o mână sugestiv, a fost că ne-am trezit băgaţi până în gât într-un parteneriat secret. Eu făceam munca. El o prezenta.

Mama ei se uita fix la ea, cu o privire goală.

— Ar fi trebuit să acord mai multă atenţie lucrării lui, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama că el… tu… aţi scris despre gura-leului roz, anume, zise ea înghiţind în sec şi atingându-şi părul. Dacă aş fi ştiut asta, mi-aş fi dat seama mai devreme.

— Dar el s-a săturat. Nu-i place să trăiască în minciună şi, sincer, nici mie. M-am gândit o vreme că aş putea renunţa la ea, dar tocmai am descoperit ceva. Ceva nou, ceva atât de important, încât abia aştept să le pot spune tuturor. Vreau să o fac.

Lui Violet îi tremurau mâinile.

— Ştiu că, atunci când se va afla vestea – când oamenii vor înţelege că eu am fost în spatele acestor cercetări –, asta îmi va distruge reputaţia. Am scris lucrări care tratează despre actul sexual şi organele sexuale la plante şi la animale. Asta va provoca cea mai extraordinară agitaţie. Ştiu că sunt teribil de egoistă. Ştiu că risc bunul nume al familiei. Ştiu că… Făcu o pauză şi îşi trase sufletul. Ştiu că s-ar putea să nu mai vorbeşti niciodată cu mine, mamă, dar munca asta este a mea şi vreau să fiu ascultată. Nu-mi pasă ce spui tu sau cu ce mă ameninţi. Îmi vreau munca înapoi.

Ea nu ştiuse, până nu spusese toate astea, cât de mult şi-o dorea. Cât de mult însemna pentru ea.

— Îmi vreau numele pe lucrare, zise ea. Vreau ca oamenii să ştie că sunt eu. Eu am dispărut încet-încet. În ultimii ani, nu am mai avut nici o voce. Vreau asta.

Mama ei îşi duse o mână la gură. Avea ochii mari. Violet nu o mai văzuse niciodată pe mama ei rămasă fără cuvinte. Îi va lua câteva clipe ca să înţeleagă totul, dar odată ce va pricepe…

Ei bine, Violet îi ascultase destul de mult timp admonestările. Ea ştia exact ce avea de gând să spună mama ei. Vor fi pe poziţii adverse.

— Violet, vorbi în cele din urmă mama ei. Violet, n-am ştiut.

Violet îşi lăsă capul în jos, neputând să se mai uite la mama ei.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi fi spus mai devreme.

— Într-adevăr. Ar fi trebuit să o faci imediat. Mama ei bătu darabana cu degetele pe masă, fără să mai spună nimic. Dacă mi-ai fi spus imediat, continuă în cele din urmă mama ei, am fi făcut ceva în legătură cu acea primă lucrare.

Violet îşi înălţă capul.

— De aceea nu ţi-am spus. Nu am vrut ca tu să te amesteci. Am vrut ca informaţia să iasă la iveală, iar dacă ai fi vrut să o înăbuşi…

— Doamne, Violet, zise mama ei făcând ochii mari. De ce aş face asta?

— Eu… Violet făcu o pauză, nesigură brusc de întreaga ei lume. Nu ştiu.

— Nu, e clar că nu ştii. Fiica mea tocmai mi-a spus că ea este cel mai important expert în materie de ereditate a trăsăturilor din Imperiul Britanic. Crezi că vreau să păstrez asta sub tăcere?

O, Doamne! Era prea mult. Tot ceea ce nu-şi permisese niciodată să spere şi chiar mai mult. Violet îşi simţea ochii umezi.

— Vreau ca toată lumea să ştie. Vreau să le dau peste

nas – fiecărei femei care şi-a exprimat compasiunea pentru că nu am avut fii, pentru că nu am avut pe nimeni care să realizeze ceva. Vreau ca toate să ştie că fiica mea este mult mai deşteaptă decât toate progeniturile lor la un loc.

Violet se simţea în pragul lacrimilor. Cu toate acestea, se trezi râzând la auzul vorbelor mamei ei – un chicotit care se simţea ca o uşurare pură.

— Protejăm ceea ce este al nostru, zise mama ei cu înverşunare. Şi asta… asta este munca ta. O vei recupera.

— Da, mamă, răspunse Violet.

— Ne vom gândi la cea mai bună cale de a proceda. Am câteva idei. Mama ei se încruntă. Recunosc, nu va face prea multe pentru reputaţia ta socială, dar cui îi pasă de aşa ceva? Lui Lily presupun.

— Are motive, să ştii.

Mama ei flutură din mână auzind asta.

— Ea nu are simţul priorităţilor. Ce înseamnă să ai o reputaţie perfectă dacă nu poţi să revendici aşa ceva? Asta va fi o colaborare. Va trebui să implicăm şi pe alţii pentru a face ca acest lucru să iasă cât mai bine. Eşti prietenă cu ducesa de Clermont. Pare a fi o persoană bună. Va fi de partea ta?

— Da, zise Violet încă năucă. Ea este deja implicată. Avem un plan, de fapt.

— Când veţi discuta?

— Mâine-seară.

Mama ei făcu ochii mari la această veste, dar nu o certă.

— Veţi merge cu toţii la Cambridge mâine, atunci?

Violet aprobă din cap, neavând încredere în vocea ei.

— Atunci, nu avem timp de irosit în conversaţii inutile. Vino, să mergem, acum!

Mama ei se ridică în picioare.

Violet avea impresia că lumea ei se întorsese cu susul în jos, ca şi cum ar fi deschis un dulap în care se aştepta să vadă rafturi goale, şi fusese izbită de imaginea cu toate mâncărurile ei preferate.

Dar mai era un ultim lucru, un lucru mărunt, care îi

dădea târcoale minţii lui Violet. Întinse mâna şi o apucă pe mama ei de mânecă.

— Aşteaptă o clipă.

— Nu e niciun moment de pierdut. Trebuie să…

Violet o trase de mânecă, iar mama ei tăcu.

— Aşteaptă, te rog, zise Violet. Mai e un scandal.

— Nu, nu este, a contrazis-o mama ei. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Există un alt scandal, unul legat de mine. Ceva ce s-a întâmplat în 1862.

Faţa mamei ei deveni brusc impasibilă.

— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Dar Violet îşi dădu brusc seama. „Voi fi spânzurată pentru crimă”, spusese mama ei. „Mă dezgustă. Am coşmaruri.”

Ea înţelese, iar odată ce înţelese, nu mai putea ignora adevărul.

— Mamă, zise ea încet. Mamă, când a murit soţul meu…

— A fost un accident, se răsti mama ei. Trebuie să plecăm.

— Da, bineînţeles. Violet îşi adună curajul. Dar… vezi tu, a fost ceva ce nu am spus nimănui la vremea respectivă. Vezi tu, eu tocmai pierdusem sarcina. Avortasem de mai multe ori.

Gura mamei ei se ţuguie.

— Spui asta de parcă ar fi o noutate pentru mine, Violet. Ştiu cum arată o fiică de-a mea atunci când este însărcinată şi sunt capabilă să înţeleg că, atunci când nu vine niciun copil, ea nu mai e însărcinată.

— Înţeleg.

Violet înghiţi în sec, neştiind cum să procedeze.

— Presupun că ştiai că, la un moment dat, medicul meu îi spusese soţului meu că nu trebuie să mai încercăm să avem un copil, pentru că m-ar putea costa viaţa.

— Să ştiu? Mama ei oftă. Eu am fost cea care i-a sugerat să vorbească. Prostul nu avea de gând să spună absolut nimic. A vrut să lase totul la latitudinea ta. Eu am

fost cea care i-a spus că viaţa ta este în pericol. Oricine putea să vadă asta. Erai din ce în ce mai slăbită.

— Ah! făcu Violet. Şi presupun că ai şi observat că… soţul meu nu a vrut să se oprească.

Ochii mamei ei străluciră.

— După acel avertisment, am mai avut două avorturi spontane. Dacă el nu ar fi murit, ar fi fost mai multe.

— Da, spuse mama ei cu blândeţe. Ştiam asta. La fel cum ştiam că, ultima dată când ai pierdut sarcina, ai stat în pat trei săptămâni. Am crezut că o să te pierd, Violet.

Violet dădu din cap, fără să poată vorbi.

Mama ei îşi feri privirea.

— E un iad să fii mamă. Să nu poţi să faci nimic pentru a-i salva pe cei pe care îi iubeşti mai mult decât orice pe lume. O lady ar trebui să-i protejeze pe ai ei, dar cum ar trebui să facă asta?

Violet se luptă să vorbească.

— Când soţul meu a murit, mi s-a părut că este un dar neaşteptat. M-am simţit groaznic pentru că gândeam aşa – groaznic şi egoist, de parcă nu meritam să-mi recapăt viaţa. Nu am ştiut…

Şi ea, care crezuse că aluziile mamei sale la spânzurătoare fuseseră o hiperbolă.

— Haide, Violet, zise mama ei mângâindu-i mâna. A fost o tragedie teribilă când soţul tău a căzut pe scări. Ar fi foarte nepotrivit din partea noastră să catalogăm acel eveniment drept providenţial. O lady evită întotdeauna adevărul, atunci când se întâmplă ca acesta să fie nepotrivit.

— Mamă. Violet înghiţi în sec. Eu… eu… nu ştiu ce să spun.

Mama ei ridică pur şi simplu din umeri.

— Ştii prima regulă. Protejez ceea ce este al meu, spuse ea, punând uşor mâna pe umărul lui Violet. Şi pe tine, şopti ea, pentru că tu eşti a mea.

Capitolul 22

Ne întâlnim la Castein's Books, pe Euston Road.
Al tău, Sebastian.

Biletul îi fusese predat lui Violet la ora şapte în dimineaţa următoare. Urma să-şi ţină discursul în acea seară; plănuise să exerseze dimineaţa, apoi să călătorească la Cambridge la prânz cu mama ei şi cu prietenii. Dar, de îndată ce citi acele cuvinte, inima ei începu să bată cuprinsă de o teamă rece.

Ceru să i se aducă pelerina, trăsura şi plecă imediat din casă.

Abia când se afla la jumătatea drumului, îi trecu prin minte că ar putea să fie un joc murdar. Cu siguranţă că Lily nu ar fi încercat ceva prostesc pentru a o împiedica pe Violet să ţină prelegerea!?

Dar nu. Era mâna lui Sebastian, semnătura lui murdară.

Şi formularea „al tău" făcea parte din codul lor – în acest caz, însemna să vină urgent. Lily nu ar fi ştiut niciodată să folosească asta.

Într-adevăr, Sebastian îi întâmpină trăsura la Castein's.

— Bine, zise el. Nu este nicio clipă de pierdut. Dă drumul trăsurii tale.

Ea o făcu. El o luă de braţ şi porniră pe stradă.

— Nu mergem la Castein's?

— Nu. Ăsta a fost un subterfugiu.

Inima ei bătea cu putere. Aşadar, el chiar bănuia un joc murdar.

— Subterfugiu? De ce?

El nu părea să o audă; pur şi simplu o conducea pe trotuar, ferindu-se cu agilitate de o mulţime de bărbaţi care ieşeau din gară. O duse pe lângă un frizer, un schimbător

de bani, un chioşc de ziare. King’s Cross Station era chiar în josul străzii, iar străzile erau pline de trafic.

Vizitiii încercau să întoarcă caii din loc, strigându-şi insulte unul altuia.

Fără să se descurajeze, Sebastian o conduse printr-o mulţime de bărbaţi cu pălării rotunde, care se pregăteau cu toţii să-şi înceapă ziua la bănci şi la casele de marcat.

— Sebastian, repetă Violet, de ce acest subterfugiu?

— Nu avem timp, îi murmură el la ureche. Îţi explic mai târziu.

El o conduse în interiorul staţiei. Mirosul acru de fum şi de ulei de motor o asalta, dar Sebastian nu se opri. O conduse pe lângă vânzătorii de ziare şi cei de pateuri, spre o platformă unde vagoanele trenurilor se umpleau încet.

Îi lăsă braţul şi scoase un ceas de buzunar. Îl consultă, se uită apoi la cadranul mare al ceasului din hol, uitându-se la oră cu ochii mijiţi.

— Sebastian, aşteptăm pe cineva?

— Da.

— Pe cine? Ea făcu un pas mai aproape de el. Ce s-a întâmplat? Ar trebui să fiu îngrijorată?

— Nu, nu, răspunse el absent. Nu încă.

„Nu încă” nu suna de bun augur.

— Îmi faci cunoştinţă cu cineva? Cu profesorul tău, Bollingall? Sau… Ideea îi veni brusc şi ea tresări. O, Doamne, Sebastian, dacă m-ai adus să-l întâlnesc pe Charles Darwin într-o gară, voi… voi…

— Dă-mi mai mult credit decât atât, răspunse el zâmbindu-i. Nu îi vei fi prezentată domnului Darwin până diseară.

Nu era reconfortant. Dar, înainte să apară posibilitatea ca ea să se panicheze prea tare ca răspuns, conductorul suflă în fluier şi invită pe toată lumea în vagoane.

Locomotiva cea mai apropiată de ei şuieră mai tare. Şi, înainte ca Violet să înţeleagă ce se întâmplă, Sebastian o luă de talie şi o sui în tren.

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Sebastian…!

Urcă şi el şi trânti uşa în urma lor. Ce faci?

Ea îl împinse, dar el îi blocă singura ieşire.

— Scuzele mele, Violet, spuse el cu un zâmbet strălucitor. A fost un subterfugiu pentru tine.

— Ce?

— Surpriză! îi zâmbi el radios. Te duc la malul mării.

— Nu vreau să merg la mare! În seara asta ţin o prelegere. Trebuie să exersez!

Sună un fluier de abur; trenul se scutură şi porni.

— Nu, zise Sebastian. N-ai nevoie. Te-am auzit ţinându-ţi prelegerea perfect de patru ori deja. Cinci, şase… nu contează de câte ori o faci. Tot ce vei face este să te munceşti.

Fluierul se auzi din nou; trenul luase avânt, se clătina în timp ce înainta cu viteză pe şine.

Violet îşi încrucişă braţele.

— E uşor pentru tine să spui asta. Ai ţinut o sută de prelegeri. Eu nu am făcut-o.

— Ba da, ai făcut-o. La fiecare dintre cele pe care le-am susţinut, ai fost acolo, privindu-mă, ştiind fiecare cuvânt pe care îl aveam de spus înainte de a-l rosti eu.

Ea oftă.

— Asta nu prea contează. Nu se uitau la mine.

El îşi muşcă buza şi îşi feri privirea.

— Foarte bine, atunci. Motivele mele sunt în întregime egoiste. Până în acest moment, am fost singurul care a ştiut de ce eşti capabilă. Până la sfârşitul acestei seri, toată lumea va şti. Este atât de greşit din partea mea să vreau să-mi petrec aceste ultime ore cu tine?

— Oh!

Ea făcu o pauză.

El îi aruncă cea mai plină de speranţă privire de care era capabil – atât de inocentă şi de rugătoare în acelaşi timp, încât nici măcar ea nu putea fi atât de dură la suflet încât să refuze.

— Presupun, începu să spună cu reticenţă, dar apoi surprinse o sclipire triumfătoare în ochii lui. Nu! Ticălosule!

Ea îl împinse, dar nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Aproape că te-am crezut. Ea ridică două degete. Aşa de aproape. Aproape că m-ai păcălit cu văicăreala de „O, ai milă de mine, bietul Sebastian”. Nu te-ai gândit la ceva atât de lacrimogen.

— Adevărat, a admis el. Am vrut doar să te fac să zâmbeşti. Începuseşi să te agiţi prea mult.

— Eşti incorigibil.

— Corect. Dar mama ta îţi colectează exponatele în timp ce vorbim. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Vei fi sclipitoare.

Ea încercă să-i arunce o privire foarte severă.

— M-ai răpit. Suntem într-un tren în mişcare spre… Unde mergem, oricum?

— King’s Lynn. Vom prinde trenul de după-amiază devreme spre Cambridge şi vom ajunge cu câteva ore înainte.

— Nu am notiţele mele la mine, protestă ea slab. Cum o să mă uit peste ele?

— Dacă vrei cu adevărat, oricum vom schimba trenul în Cambridge. Tu poţi oricând să cobori acolo şi să o aştepţi pe mama ta, care ar trebui să ajungă o jumătate de oră mai târziu. Poţi să te duci să stai la noi acasă şi să te îmbolnăveşti de îngrijorare. Sau…

El lăsă pauza să se prelungească, apoi îi făcu cu ochiul.

— Sau poţi să te prefaci că nu ţi-am dat deloc de ales. Poţi să te plimbi pe dig şi să respiri aer de mare şi să te bucuri, bombănind tot timpul că totul este din vina mea.

Violet îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Este numai vina ta, îi spuse ea cu severitate. Dacă voi schiţa măcar un zâmbet, vina va fi pe capul tău.

El îi răspunse cu un zâmbet, apoi – foarte brusc – încetă să mai zâmbească. Îşi pipăi buzunarele hainei, o dată, de două ori, apoi îşi verifică buzunarul de la vestă, pantalonii.

Faţa i se goli de orice expresie.

— E vreo problemă? se interesă Violet.

— Hai să jucăm un joc, zise Sebastian. Vocea lui era un pic prea calmă, iar tonul prea măsurat. Este o

ghicitoare: şi-a amintit Sebastian să aducă biletele de întoarcere?

Pentru doar o secundă, Violet aproape căzu în capcana lui – alergând printr-un calcul rapid despre cât trebuie să fi costat acele bilete, estimând cât de mult trebuie să fi costat acele bilete, apoi estimând valoarea sărăcăcioasă a monedelor pe care le avea la ea.

Apoi se uită la el.

— Foarte amuzant.

— N-ai haz, se încruntă el la ea. De unde ai ştiut?

Ea ridică din umeri.

— Te prefaci doar că eşti distrat, spuse ea, dar este evident că ai plănuit asta până la ultimul detaliu. Nu ai fi făcut niciodată o greşeală atât de ridicolă.

*

Sebastian o făcu să râdă de patru ori. Ea zâmbi de fiecare dată – în timp ce urcau în vârful turnului sau priveau marea, în timp ce coborau şi se plimbau pe dig, urmărind catargele navelor de pescuit cum se rostogoleau în sus şi în jos odată cu oceanul. Fiecare minut al fericirii ei se simţea ca o victorie pe care el o câştigase.

Şi, cum ea fusese cea care instituise regula „fără ştiinţă” – cel care amintea de ştiinţă trebuia să cumpere îngheţată pentru ambele părţi el bănuia că şi ea se simţise bine.

Regula „fără ştiinţă” fusese încălcată de două ori, de ambele ori cu intenţie.

O dată fusese o dispută despre faptul că pescăruşii moşteniseră comportamentele de cerşetori sau le deprinseseră, o dezbatere care devenea din ce în ce mai ridicolă pe măsură ce se plimbau de-a lungul plajei şi concepeau potenţiale experimente pentru păsările neştiutoare. Din fericire pentru pescăruşi, niciunul dintre ei nu avea vreo dorinţă de a-şi realiza experimentele, aşa că luară în schimb îngheţată.

A doua oară fusese atunci când trecuseră din nou pe

lângă magazinul de îngheţată, în drumul lor de întoarcere spre gară. Violet privise cu atenţie panoul pe care erau enumerate aromele în timp ce treceau pe lângă el, iar apoi îl întrebase în mod deliberat dacă el credea că gheaţa este un amestec sau o emulsie înainte de a fi îngheţată.

Pe drumul de întoarcere, după ce îşi mâncară îngheţata, zâmbetul ei se estompă, lăsând locul unei concentrări intense. El nu îndrăzni să o deranjeze. O conduse la casa ei din Cambridge şi apoi plecă spre casa lui.

Starea lui de spirit deveni solemnă. Nu voia să se gândească la ceea ce s-ar putea întâmpla, dar nu ştia cum vor reacţiona oamenii în legătură cu dezvăluirea lor. Spera la ceea ce era mai bun, dar se temea de ceea ce era mai rău. Dacă mulţimea primea dezvăluirea lor prost, cine ştie la ce ar putea fi expusă Violet? El nu ar putea să o protejeze de asta, iar o mică excursie la mare nu ar putea vindeca acest rău.

În această dispoziţie sumbră porni spre sală. Era vară, deci era încă lumină afară, în ciuda faptului că era aproape opt seara.

Nu ajunse la sală împreună cu Violet; venise singur.

Mulţimea se adunase în număr mare. Trecuseră ani buni de când nu mai vorbise într-o sală măcar parţial goală, iar la cum fusese seara aceasta anunţată, nu era o excepţie. Erau deja peste o sută de oameni în afara sălii de conferinţe, purtând pancarte.

„Jos cu Malheur!”

„Dumnezeu, nu evoluţia!”

Erau şi susţinătorii lui. „Suntem cu Malheur”, proclama un afiş mare, purtat de un grup de studenţi de la Cambridge.

Sebastian descinse din trăsura sa, iar mulţimea îl aclamă. Se înclină, făcând un semn elegant spre pălărie.

— Mulţumesc, mulţumesc!

— Ticălosule! strigă o femeie, aruncând un nap în direcţia lui. Acesta zbură vreo douăzeci de metri, aterizând pe pavaj chiar în faţa lui, ricoşând o dată, de două ori,

înainte de a se rostogoli pe ultimii câţiva centimetri pentru a-i atinge pantoful.

Sebastian făcu un semn spre trăsură. Venise pregătit pentru asta. Un valet veni şi puse un butoi pe jos.

— Văd că mulţi dintre voi au venit înarmaţi cu legume, zise Sebastian. Aţi auzit, fără îndoială, de iniţiativa mea – salvaţi-vă sufletul, salvaţi-i pe cei săraci.

Expresii nedumerite spre el.

— Dacă sunteţi amabili să puneţi mâncarea în acest butoi, spuse Sebastian, vom avea grijă să fie distribuită săracilor din parohie.

Un cartof zbură din mulţime direct spre capul lui, Sebastian întinse braţul şi prinse tuberculul ofensator înainte ca acesta să-l nimerească.

— Exact aşa! spuse el aruncându-l în butoi. Vă mulţumesc pentru contribuţia generoasă!

— Ce? Ce spune? strigă o femeie.

— Dar, desigur, nu aveţi nevoie de mulţumirile mele, spuse el. Sunteţi doar buni creştini – îi hrăniţi pe cei săraci şi flămânzi.

Îşi mai înclină încă o dată capul şi apoi, înainte ca ei să pornească din nou, intră în sala de conferinţe.

Violet apăru câteva minute mai târziu. Nu se uită la el; ea şi mama ei se ţineau de braţ. Totuşi, el îi făcu semn cu ochiul şi se duse până în faţă.

— Jameson, îi spuse el bărbatului cu păr alb, din faţă, faci prezentările astăzi, presupun?

— Într-adevăr, domnule. Vreţi ca de obicei?

— De fapt, m-am gândit să fac eu însumi introducerea.

Sebastian făcu tot posibilul să zâmbească fermecător. Jameson se încruntă.

— Să vă prezentaţi singur? Asta… nu se face. Pur şi simplu, nu se face, domnule.

— Ei bine… atunci, oftă Sebastian.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Robert intrând în cameră. El era singur; lui Minnie nu-i plăcea aglomeraţia şi, dacă îşi amintea corect, avusese o experienţă neplăcută la

una dintre prelegerile lui. Oliver şi Jane îl urmau; ei o aduseseră şi pe Free cu ei. Le flancau pe Violet şi pe mama ei, care stăteau într-un grup relaxat, zâmbindu-şi.

— Poate, zise Sebastian, vei lua în considerare o foarte minimă introducere. Toată lumea de aici mă cunoaşte deja. Una sau două propoziţii dacă vrei.

— Foarte bine, domnule.

După aceea, nu mai era nimic de făcut decât să aştepte. Să aştepte, în timp ce locurile se umpleau.

Să aştepte, în timp ce ceasul se apropia din ce în ce mai mult de ora opt seara. Să aştepte câteva secunde după aceea, până când uşile se închiseră, iar plasatorii făcură semn din cap către Jameson că ultimii întârziaţi îşi găsiseră locurile.

Jameson îşi târşâi picioarele până în faţă.

— Prelegerea din această seară va fi ţinută de domnul Sebastian Malheur. El nu are nevoie de prezentare, deoarece descoperirile sale în ceea ce priveşte ştiinţa ereditătii sunt cunoscute de toată lumea. Vi-l prezint pe domnul Malheur.

Sebastian se ridică în picioare şi se uită peste marea de feţe. Unele erau cunoscute; pe altele nu le mai văzuse niciodată. Prelegerile sale se simţiseră întotdeauna ca un fel de glumă secretă, una pe care doar el şi Violet o înţelegeau. În seara asta afişa un aer de seriozitate, ca şi cum întreaga lui viaţă s-ar fi contractat într-un punct fix. Fiecare dintre glumele lui îl aduseseră aici: pe o scenă, în faţa întregii lumi, pe cale de a anunţa adevărul.

Trase adânc aer în piept. Sarcina lui era uşoară. Tot ce trebuia să facă era să arate spre Violet, apoi să o privească cum străluceşte. Se simţea de parcă toată viaţa lui îl adusese la acest moment. O propoziţie din partea lui, şi totul se va schimba. Inspiră adânc şi începu:

— Nu este vina domnului Jameson, zise el cu voce puternică, dar fiecare cuvânt din acea introducere a sunat fals. Nu voi ţine eu prelegerea din această seară.

Un murmur surprins răsună în mulţime.

— Nu am făcut niciodată vreo descoperire despre

moştenirea trăsăturilor, cu excepţia uneia mărunte, pe care am prezentat-o cu puţin timp în urmă, în legătură cu violetele. Iar eu mă aflu astăzi aici pentru un singur motiv: să vă prezint persoana pe care ar fi trebuit să o cunoaşteţi până acum.

Nu se putea uita la Violet, nu în timp ce spunea acele cuvinte. Dar o simţea în primul rând. Îi simţea neliniştea şi speranţa la fel de acut ca şi cum acele emoţiile ar fi fost ale lui. Mulţimea amuţise cu totul, neîncrezătoare.

— Mi s-a acordat creditul pentru munca pe care am prezentat-o până acum, spuse el, dar, de fapt, rolul meu a fost mai mult de ajutor, dacă vreţi. Aşadar, permiteţi-mi să vă prezint persoana care ţine prelegerea din seara asta. Această persoană a făcut toată munca de cercetare pentru lucrările pe care le-am prezentat, ea a avut intuiţiile geniale care au stat la baza fiecărui cuvânt pe care l-am rostit vreodată. Cu excepţia, bineînţeles, a celor nepotrivite, a adăugat el zâmbind. Acelea au fost ale mele.

Atunci se uită la Violet. Avea ochii mari, gura deschisă. El îi zâmbi, nu se putu abţine, şi privi în sus la mulţime.

— V-o prezint pe Violet Waterfield, contesa de Cambury. Dânsa va fi…

O rumoare cuprinse mulţimea, o mie de murmure de surpriză şi de neîncredere.

— E o glumă? strigă cineva din lateral.

Aveau să-şi dea seama că era ceva serios destul de curând. În clipa în care va începe să vorbească, aveau să-i recunoască măiestria.

— Dânsa, a strigat Sebastian în vacarmul din jur, va ţine o prelegere despre cea mai recentă descoperire, care, veţi vedea în curând, este cea mai interesantă de până acum.

Pentru o secundă, crezu că Violet avea să se îmbolnăvească. Ea stătea pe scaun respirând greu, privind în jos. Dar apoi Jane, aşezată lângă ea, îi strânse mâna. Mama lui Violet o mângâie pe genunchi. Violet respiră adânc. Tenta verzuie îi dispăru de pe faţă, iar ea se ridică în

picioare.

Se duse în faţă, se întoarse şi…

Şi zâmbi. Zâmbi aşa cum numai Sebastian o văzuse vreodată zâmbind, un zâmbet care umplu camera, mândru şi puternic.

Nu este o glumă, spunea acel zâmbet. Va trebui să mă acceptaţi în condiţiile mele de acum încolo.

Sebastian nu se simţise niciodată atât de mândru. Se aşeză pe scaunul pe care ea îl eliberase, alunecând între Jane şi mama lui Violet.

— Doamnelor şi domnilor, începu Violet, astăzi vă voi prezenta un cromozom.

Până în acel moment, doar Sebastian văzuse această latură a ei – latura fără tăieturi ascuţite, partea care nu era altceva decât exuberanţă pură.

La naiba cu oricine care spunea că nu era frumoasă! Acum era.

— Nu ştiţi ce este un cromozom… încă, informă ea mulţimea, cu o expresie radioasă. Dar veţi şti. Permiteţi-mi să încep cu activitatea colegilor mei. Domnul Malheur este unul dintre ei, şi şi-a prezentat contribuţiile destul de modest. Nu am fi reuşit această lucrare fără munca sa îndelungată şi cuprinzătoare despre violete, după cum veţi vedea. De asemenea, trebuie să-i acord un credit egal lui Bollingall aici, la Cambridge, a cărui muncă a fost vitală.

Omise orice altă formă de adresare, ceea ce Sebastian bănuia că era o alegere deliberată. Îşi petrecuse ore întregi discutând despre această chestiune cu doamna Bollingall.

Şi apoi îşi dădu drumul. Nu ezită şi nu tresări. Şi, deşi Sebastian era conştient de un cuplu care şuşotea în spatele lui, văicărindu-se fiindcă, aparent, Violet ţinea prelegerea, şi nu Sebastian, iar asta le stricase nu ştiu ce plan ridicol al lor, el avea ochi doar pentru Violet. Ea era complet incandescentă.

Îl observă pe bărbatul din spatele lui doar când acesta se ridică şi plecă, după douăzeci de minute – o alegere profund grosolană.

Violet nu se lăsă intimidată, în ciuda acelei grosolănii. El era destul de sigur că ea nici măcar nu îl observase.

În momentul în care începu să arate schiţele mărite pe care le făcuseră după fotografiile lui Alice Bollingall, murmurele nu mai aveau nimic de-a face cu sexul ei, iar totul avea de-a face cu munca ei. Când duse discuţia la concluzia triumfătoare, Sebastian nu fu singurul care se ridică, strigând şi bătând din picioare.

Abia dacă observă că domnul care plecase mai devreme venise să stea lângă el.

În cele din urmă, Jameson făcu semn mulţimii să tacă. Aceştia se liniştiră cu reticenţă în scaunele lor – toţi, cu excepţia acelui domn, care rămase în picioare. Sebastian îi aruncă o privire. Ţinea o hârtie în mână şi avea nişte mustăţi ridicole.

— Acest lucru a fost foarte lămuritor, sunt sigur, spuse Jameson. Şi sunt sigur, de asemenea, că noi toţi avem întrebări de ani buni. Dar programul alocă doar douăzeci de minute. Aşadar, domnilor…

Se încruntă şi aruncă o privire la Violet, apoi clătină din cap confuz.

— …şi doamnelor, dacă aţi putea…

Domnul mustăcios făcu un pas înainte.

— Nu va fi nicio întrebare, spuse el cu o voce puternică.

Jameson se încruntă.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt John Williams, poliţist gradul III din Cambridge.

El întinse triumfător o hârtie.

— Şi, pe baza activităţilor văzute în această seară, am obţinut un mandat de la magistrat.

— Un mandat? întrebă Jameson, făcând un pas înainte.

Violet se dădu înapoi.

— Un mandat, spuse bărbatul. Pentru arestarea unei anume Violet Waterfield, în legătură cu acuzaţiile de incitare la revoltă, de proferare de declaraţii obscene şi lascive într-un loc public şi pentru tulburarea liniştii publice.

Capitolul 23

Mulţimea îi înghiţi pe Violet şi pe poliţist ca o amibă care îşi întinde pseudopodele în jurul unei bucăţele de hrană.

O amibă, se gândea Violet cu febrilitate. O chestie ca un boţ. Chestiile astea ca un boţ o aduseseră aici, iar acum tot ele o purtau de acolo. Ea era conştientă că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale.

Se deplasară în masă la tribunal, câteva străzi mai jos.

În masa celor care o înconjurau, ea nu reuşea să vadă pe niciunul dintre oamenii care contau – nici pe Sebastian, nici pe mama ei, nici pe prietenii ei.

Încă nu reuşise să înţeleagă ce se întâmplase. Îl recunoscu pe poliţist. Era William – cel cu soţia cu voce ascuţită – care, fără îndoială, căuta o ocazie să facă asta de mult timp.

— Eu sunt contesă, îi şopti ea în timp ce o aduceau în faţă, pe bancă. Îţi voi lua insigna pentru asta.

El o privi cu o intenţie leneşă.

— A trebuit să ies pentru a ajusta mandatul, zise el în cele din urmă. Aveam de gând să-l aduc pe Malheur, dar eşti bună şi tu. M-am săturat de aceste tulburări. Dacă această muncă fără Dumnezeu este a ta, sper că te bucuri să fii etichetată drept infractoare.

Reuşise să adune chiar şi trei magistraţi; aceştia stăteau în faţa ei solemni, în robe întunecate şi cu peruci albe.

Înainte ca procedura să înceapă, mama lui Violet veni în faţă.

— Înălţimile Voastre, spuse ea, nu aveţi puterea de a o reţine pe fiica mea. Mandatul de arestare este pentru Violet Waterfield, dar poliţistul dumneavoastră a neglijat să vă informeze că ea este contesa de Cambury. În calitate de

aristocrată, ea poate fi acuzată de o infracţiune doar în Camera Lorzilor.

Magistraţii se priviră unul pe altul cu o îndoială bruscă.

— Doamne, murmură unul dintre ei, audibil pentru urechile lui Violet. Ce încurcătură!

— Soţul ei este prezent? întrebă altul.

— Este decedat.

— Deci, este o contesă văduvă? se încruntă magistratul.

— Nu, spuse mama lui Violet. Noul conte de Cambury are unsprezece ani.

Magistratul se încruntă din nou. Celălalt se frecă pe frunte.

— Privilegiile aristocraţiei revin şi aristocratelor ai căror soţi mor înaintea lor?

— De unde să ştiu eu? răspunse celălalt magistrat. Noi nu am mai acuzat o aristocrată până acum.

Perucile albe se adunară laolaltă într-o conferinţă înăbuşită.

Când se îndepărtară, cel din mijloc bătu puternic din ciocănel.

— Această instanţă va suspenda şedinţa până mâine-dimineaţă, spuse el, pentru a stabili în faţa cărui organism trebuie să fie adusă această chestiune.

Se uită la Violet.

— Milady, sper că putem fi siguri de prezenţa dumneavoastră la şedinţa de mâine?

— Bineînţeles. Voi fi aici, răspunse Violet ţinându-şi capul sus.

— Atunci, şi noi vom fi. Şedinţa de judecată se suspendă până mâine, la ora nouă dimineaţa.

*

— Nu pot permite să se întâmple aşa ceva.

Sebastian îşi lăsă mâinile să-i alunece în buzunare, simţind greutatea reconfortantă a bilei rotunde de sticlă.

Trecuseră doar câteva ore de când prelegerea lui Violet se terminase într-un dezastru, iar acest gând îi tot răsuna în minte încă de atunci.

— Nu pot permite să ţi se întâmple asta.

Violet stătea în sera ei, lumina lunii revărsându-se peste plantele ei şi sărutându-i faţa cu o lumină palidă şi strălucitoare.

— Nu văd ce altă alegere am avea.

Îşi încrucişă braţele şi se uită în altă parte.

— Robert şi Oliver se ceartă pe tema legislaţiei. Mama a aranjat să avem un avocat. Nu ştim ce se va întâmpla mâine. Cum putem preveni ceva ce nu ştim?

Era atât de calmă, ca un stejar nemişcat. Nici măcar o frunză nu foşnea. El nu ştia cum putea fi atât de liniştită, înrădăcinată cum era în mijlocul unui vârtej. Habar n-avea ce să-i spună, cum să o consoleze. Ştia doar că trebuia să îndrepte lucrurile.

Ea se cuprinse cu braţele.

Doamne! El ar fi trebuit să fie cel care să o ţină în siguranţă. El ar fi trebuit să-i spună ce însemna să-i ia locul. Dacă ar fi fost mai circumspect în prelegerile sale, mai puţin antagonic, poate că acum nu ar fi fost în situaţia asta. Dacă i-ar fi ţinut chiar el acea prelegere. Lumea ardea de atât de mulţi „dacă”, iar toţi indicau acelaşi lucru. Era vina lui şi nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

Ea se întoarse spre el, dar, în loc de acuzaţii, faţa ei radia.

— Ştiu că ar trebui să mă îngrijorez, spuse ea. Dar, Dumnezeule, Sebastian, m-ai văzut? M-ai văzut?

Lăsă să-i scape un hohot de râs încântat.

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Da. Ai fost uimitoare, îi spuse el, punându-şi mâinile pe umerii ei şi trăgând-o mai aproape.

Era atât de uşor să-şi aplece capul spre al ei, să simtă moliciunea buzelor pe care el nu merita să le sărute, să o ţină cât mai strâns, ca nu cumva ea să îi scape din îmbrăţişare.

— Dar trebuie să ne gândim la ziua de mâine, zise el.

— Hm, făcu ea ridicând din umeri. Trebuie să recunosc că nu prea îmi vine să cred că ziua de mâine ar putea veni. Toată această seară pare un vis ciudat, care i se întâmplă altcuiva. Ce ciudat!

Sebastian se aplecă şi îşi atinse buzele de fruntea ei.

— Şi mie mi se pare un vis ciudat.

Se întinse şi îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Unul care i se întâmplă altcuiva, când ar trebui să mi se întâmple mie.

— Este destul de ridicol.

— Nu, zise el trăgând adânc aer în piept. Violet, ascultă-mă! Este vina mea că acest lucru s-a întâmplat. I-am înfruntat pe cei care s-au opus la ceea ce prezentam eu. E de mirare că au reacţionat în cele din urmă? Ei nu vor să te rănească pe tine, ci doar pe mine.

Violet se încruntă, întorcându-se cu spatele la el.

— Chiar dacă este adevărat, răspunse ea, asta e doar pentru că ei cred că tu eşti eu. Ne învârtim în cerc, Sebastian.

— Dacă tu ai fi ţinut prelegerile, ai fi reuşit să fii puţin mai circumspectă.

— Poate, a ridicat Violet din umeri. Sau poate că nu. Întotdeauna te-ai priceput să alungi criticile cu o glumă. Am văzut ce ai făcut cu acel butoi astăzi. A fost genial. Nu cred că vreunul dintre ei a înţeles micul comentariu, bine ţintit, pe care l-ai făcut despre hrănirea săracilor, ca nişte buni creştini.

Ea chicoti.

— Violet.

El îi luă mâinile şi le strânse într-ale lui.

— Ia asta în serios. Te vor trimite la închisoare. O vor face pentru a te reduce la tăcere, pentru a mă reduce la tăcere pe mine. Nu pot lăsa să ţi se întâmple asta.

Liniştea se strângea în jurul lor, în întuneric, şi deodată ea deveni din nou acel stejar întunecat şi nemişcat.

— Oh?

— E ceva despre care nu prea vorbesc, zise

Sebastian. Ceva... ei bine. Îţi aminteşti când a murit sora mea, Catherine?

— Aruncată de un cal, spuse Violet.

— Da. Ei bine, continuă el trăgând adânc aer în piept, eu am fost ultimul care a văzut-o. Eram sus în fanar, examinând nişte pisoi, când a intrat în grajduri. Era în lacrimi, nu ştiu din ce cauză. Am stat acolo sus şi am privit-o cum plângea, gândindu-mă că, dacă îi arăt pisicuţele, se va înveseli şi va zâmbi.

— Sebastian, cred că aveai cinci ani pe atunci.

El ridică din umeri.

— M-am hotărât să nu spun nimic pentru cel mai stupid dintre motive: eram prea ocupat ca să cobor scara. Dacă aş fi strigat-o, aş fi speriat-o pe mama pisoilor. Şi, la urma urmei, erau doar lacrimi. Aşa că am tăcut şi am privit-o cum pleacă.

— Nu te poţi învinovăţi.

Vinovăţie? Nu era nimic atât de simplu. El scutură din cap.

— Nu, nu de asta. Dar era tulburată şi nu se uita la ceea ce făcea, nu era atentă la ceea ce făcea. Dacă ar fi fost atentă...

— A fost un accident teribil, îi spuse Violet. Nu aveai cum să ştii ce se va întâmpla. Şi chiar dacă ai fi vorbit, tot ar fi putut să se întâmple.

— Poate, răspunse Sebastian uitându-se în altă parte. Dar poate că nu. Tot ceea ce am putut gândi când am auzit vestea a fost: „Data viitoare, arată-i pisicuţele”

El inspiră adânc.

— Şi asta cred că am făcut de atunci. Dacă pot să-i fac pe oameni să râdă, o fac. Nu-mi place să văd pe cineva plecând de lângă mine nefericit. Mă face să mă simt prost. Dar dacă pot face pe cineva să zâmbească, o fac. Ea scoase un sunet de protest, dar îşi puse degetele pe buzele ei. Mă supără, a spuse el, să văd o persoană încruntată, dacă pot să schimb asta. Violet, cum crezi că mă voi simţi dacă mâine vei fi acuzată? Dacă eşti condamnată la pedeapsa cu închisoarea?

— Mă îndoiesc că se va ajunge la asta, zise Violet. Avocaţii spun că aristocratele, atât timp cât rămân necăsătorite după moartea soţului lor, nu pot fi acuzate de infracţiuni decât în Camera Lorzilor.

— Avocaţii, a adăugat Sebastian cu mâhnire, au spus, de asemenea, că pot să te acuze în continuare de o infracţiune minoră.

Ea tăcu preţ de un moment mai lung.

— Ei bine, dacă o vor face, nu am cum să mă împotrivesc, nu pot face decât să răspund la acuzaţii, nu-i aşa?

El respiră profund.

— Mai e ceva. Dacă nu poţi scăpa de problema asta cu ajutorul oricăror manevre legale pregătite de Oliver, de Robert şi Minnie, spune-le că totul a fost o glumă. Că eu te-am pus să faci asta. Că ai fost destul de proastă să ai încredere în mine, dar că eu am fost de vină.

Ea deveni foarte tăcută şi se îndepărtă de el. Îşi întoarse faţa spre propria casă, unde la o fereastră solitară strălucea o lumină. Maxilarul ei tresări.

— Poftim? zise ea în cele din urmă, cu o notă de dispreţ. Ca să te trimit la închisoare în locul meu? De parcă aş face ceva atât de mizerabil!

El ştia că ea se va eschiva. Se aşteptase la asta.

— În afară de asta, mai spuse ea, nu ar face decât să ne implice pe amândoi.

— Vor profita de ocazie, insistă el. Mă voi oferi să pledez vinovat – să nu contest deloc – atât timp cât ei îţi permit să pleci liberă.

— Asta presupune că aş spune o minciună pentru a-mi salva pielea. Îşi trase mâinile dintr-ale lui. Mă cunoşti mai bine de atât.

— În primul rând, zise el, nu este o minciună – doar adevărul uşor denaturat.

— Întins ca o caramea, pufni ea.

— În al doilea rând, continuă el băgând mâna în buzunar şi scoţând obiectul pe care îl adusese cu el. În al doilea rând, Violet, dacă mai contează… nu mă aşteptam

ca tu să fii de acord cu planul meu. Şi aşa că…

El îi întinse bila albastră pe care o păstrase de la nunta lui Oliver.

Ea se holba cum sclipea în palma lui în lumina lunii.

— Chiar şi bilele au limite, spuse ea.

— Limitele prieteniei.

El o privi fix, dorind să înţeleagă.

— Între noi doi fie vorba, Violet, cât de solidă este prietenia noastră? Ea se întoarse cu spatele la el, ducându-şi o mână la frunte, necăjită. De câţi ani ne cunoaştem? De o viaţă întreagă. De câţi ani te iubesc? Mai mulţi decât pot număra. Nu a trecut mult timp de când ai început să…

El înghiţi în sec.

— …de când ai început să împărtăşeşti sentimentele mele mai profunde, ştiu asta, dar…

— A trecut mai mult timp decât ţi-ai putea imagina, răspunse ea cu o voce răguşită.

— Dacă ţii la mine cât de cât, lasă-mă să reprezint ceva. Nu mă face să te privesc cum eşti târâtă la închisoare când pot schimba lucrurile. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Ea se uită la el cu ochii mari.

— Dar eu pot să privesc cum te duc la închisoare?

— Nu gândi în felul acesta. Ei nu-mi pot face rău dacă eu ştiu că eşti în siguranţă, îi spuse el. Tu eşti inima mea, Violet. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea. Lasă-i să mă arunce în închisoare şi voi pleca cu un zâmbet şi o glumă. Nu aş putea suporta să te văd suferind.

— Dar…

El luă bila şi o apăsă în palma ei.

— Tu ai făcut regulile. Tu însăţi, Violet. Cu o bilă, pot să cer orice în limita prieteniei. A trăda acest lucru ar păta numele a tot ceea ce reprezintă prietenia noastră. Ia bila, Violet, şi lasă-mă să fac asta pentru tine.

Ea se uită o clipă la bila de sticlă din mâna lui, ca şi cum ar fi privit în ochii unui şarpe. Apoi închise ochii şi îşi strânse degetele în jurul ei cu o grimasă.

— Slavă Domnului! zise el. Nu vrei să ştii ce-aş fi avut de făcut dacă nu ai fi fost de acord.

Ea nu zise nimic, doar strecură bila în buzunarul rochiei.

— Aşadar, concluzionă el parcă înghiţind un nod, presupun că ar trebui să încercăm să dormim puţin.

Ea îşi puse o mână pe pieptul lui.

— Chiar crezi că, după ce mi-ai spus asta, am să te las să pleci de lângă mine?

El înghiţi în sec. Îşi simţea gâtul uscat.

— Nu vreau să deranjez.

— Să deranjezi? spuse ea contrariată. Acea bilă e un deranj. Dar tu îmi spui că mă iubeşti, că vei face orice pentru a mă ţine în siguranţă, şi te aştepţi ca eu să mă întorc şi să mă duc singură în patul meu? Ce fel de cuceritor eşti tu?

— Genul de cuceritor care te iubeşte.

Ea răsuci bila în palmă, privind-o cum sclipea în lumina lunii.

Nu zise nimic – nu răspunse la acea declaraţie, nu îi luă mâna. Pur şi simplu se holbă la bilă, ca şi cum s-ar fi întrebat ce să facă cu ea.

— Sebastian, zise ea în cele din urmă, fără să se uite încă la el, dacă ar fi să ai relaţii sexuale cu mine şi nu ai vrea neapărat să mă laşi însărcinată, ce ai face?

El se simţi străbătut de un impuls de căldură. Voia să o tragă spre el, dar ea tot nu se uita la el.

— Aş folosi un prezervativ, răspunse el cu voce răguşită. Nu sunt complet eficiente, aşa că m-aş retrage înainte de apogeu. Chiar şi aşa pot apărea riscuri. Nu sunt mari, dar… El încercă să-şi păstreze raţiunea. Violet, nu vreau…

Dar voia. Voia cu o foame intensă.

— Dacă tu nu vrei…

Şi acum, ea se uită lung la el. El nu era sigur ce vedea în ochii ei. Tristeţe. Foame. Ea îi zâmbi, un zâmbet lung, lent, tremurat, care părea să se încolăcească în adâncul fiinţei lui.

— Mi-a fost teamă, zise ea cu voce joasă. Atât de teamă. Mi-a fost teamă că, pentru că acel singur act a fost

o palmă din partea soţului meu, ar putea să nu fie un act de dragoste din partea ta. Că nu îmi va fi dat niciodată.

— Violet.

Întreaga lui fiinţă era în flăcări. Voia să o tragă în braţe, să o sărute, dar dacă o făcea, nu ştia dacă s-ar putea opri.

— Du-mă în patul tău, şopti ea, şi dovedeşte-mi că toate temerile mele sunt greşite.

Capitolul 24

— Nu am cerut să port vina ca să am parte de recunoştinţa ta, spuse Sebastian în timp ce se îndreptau spre casa lui.

În întunericul nopţii, mici mărăcini se prindeau de fustele lui Violet, trăgând-o înapoi, de parcă până şi tufişurile ar fi vrut ca ea să ştie ce idee proastă avusese.

— Am făcut-o pentru că…

Violet se întoarse spre el. Ajunseseră la marginea copacilor care despărţeau proprietăţile lor. Sus, pe culmea dealului plin de iarbă, putea vedea casa lui. Întinse o mână şi o puse pe buzele lui.

— Sebastian, zise ea.

El se opri.

— Încerc. Violet, nu vreau să-ţi fac rău în niciun fel.

— Nu-mi pot trăi viaţa fără niciun risc, spuse ea. Am încercat. O viaţă fără riscuri este o viaţă fără speranţă pentru viitor.

Mâine, el îşi va aminti că ea spusese aceste cuvinte. El le dăduse un înţeles foarte diferit. Dar în seara asta…

— Dacă lucrurile merg aşa cum au fost plănuite – şi Violet nu voia să spună cine le plănuise – s-ar putea să nu te mai văd, nu pentru mult timp.

— Cu siguranţă că e prea dramatic. Cel mult îmi vor cere să mă declar vinovat; procesul în sine va veni ceva mai târziu, iar între timp…

— Să-mi spui că avem o noapte sau trei, nu e nici o diferenţă. Tot nu e suficient. Nu e suficient pentru mine.

Ea trase adânc aer în piept. Nu se simţea atât de vulnerabilă în sala de conferinţe, când era pe cale să schimbe lumea.

— Sebastian, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

El îi ceruse să îl lase să îşi asume vina în numele prieteniei lor, în numele a tot ceea ce se afla între ei. Ea se întinse spre el, punându-şi mâinile pe umerii lui. Era înalt, pielea lui era caldă sub palmele ei, iar el se aplecă spre ea.

Nu-i ceruse niciodată un sărut. Nu-i ceruse niciodată să o ia în pat. Singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată fusese să îl lase să o ţină în siguranţă.

Ea nu voia să-i spună că-l iubeşte – nu când era pe cale de a-i refuza singurul lucru pe care el îl ceruse de la ea.

— Mâine… începu el, dar ea îşi puse degetele pe buzele lui.

— Nu vorbi despre mâine. Vreau să avem seara asta.

El lăsă să-i scape o respiraţie fierbinte şi o trase spre el.

— Doamne, Violet. Ar trebui să spun nu. Ar trebui…

— Ar trebui să mă duci în pat.

Dar n-o făcu. O apucă de coate şi o trase spre el.

Buzele lui le găsiră pe ale ei şi se sărutară în întuneric. Îi era foame, şi totuşi nimic nu o satisfăcea. El avea un gust absurd de cafea şi frişcă: bogat, amar, îndulcit cu o porţie generoasă de zahăr. La fel ca şi cafeaua, sărutul lui nu îi fura simţurile ei. Le însufleţea, o făcea să conştientizeze pocnetul crengilor mici sub picioarele lor, briza răcoroasă a nopţii care îi gâdila gâtul.

Era mult prea conştientă de mâinile lui, care alunecau încet pe spatele ei, îi cuprindea fesele şi o strângea lângă el. Prin rochia ei – slavă Domnului că se schimbase în ceva informai, ceva care nu avea nevoie de crinolină – şoldurile lui le găsiră pe a ei.

Era tare de dorinţă, iar gândul că o va poseda…

Doar o urmă de teamă, repede alungată. Sebastian

nu fusese niciodată o persoană care să ia, ci doar să dăruiască la nesfârşit. Ei bine, era un singur lucru pe care nu lăsa să i-l dea.

L-ar fi acceptat sărutările dulci şi tandre, buzele lui dezmierdându-i buzele la nesfârşit.

L-ar fi acceptat atingerea mâinilor pe trupul ei, piele pe stofă, încălzind-o până în adâncul sufletului. Dar nu l-ar lăsa niciodată să îi ofere siguranţă, nu în detrimentul propriei ei inimi.

— Violet, iubire, îi şopti el. Cea mai minunată Violet a mea.

— Sebastian.

Nu, el nu ar fi fost singurul care să dăruiască. Ea se îndepărtă, dar numai pentru a-l lua de mână şi a-l conduce spre casa lui. Se furişară în ea ca nişte criminali, strecurându-se pe uşa biroului său şi apoi pe scara servitorilor, evitând luminile bibliotecii, unde prietenii lor erau fără îndoială încă treji şi certându-se. Se furişară în dormitorul lui, încă ţinându-se de mână; după ce închise uşa, el o sărută din nou.

— Opreşte-mă, zise el. Opreşte-mă oricând doreşti…

— Dar nu vreau.

El îi desfăcu acei câţiva nasturi ai rochiei, lăsând ţesătura să îi alunece pe umeri, pe corp, ca să ajungă pe podea. Apoi o sărută din nou. Dar de data aceasta, nu era doar gura lui peste a ei, mâinile lui alunecând pe ţesătura rochiei ei. De data aceasta, mâinile lui îşi găsiră calea spre pieptul ei, lăsând în urmă dâre ca de electricitate. Corsetul ei era legat în faţă, iar degetele lui îi dezmierdau abil pielea desfăcându-l, până când şi acea piesă vestimentară dispăru.

Apoi, între mâinile lui şi sânii ei se aflau doar desuurile ei. Degetele lui îi cuprinseră sânul şi, răsucind cu iscusinţă, făcu ceva care trimise un fulger de dorinţă nestăvilită prin ea. El repetă mişcarea iar şi iar, apoi, când ea începu să se aştepte la acea fricţiune aspră, el se aplecă şi îi luă sfârcul în gură prin ţesătură.

Genunchii i se înmuiară.

— Sebastian, şopti ea apucându-se de el. O, Doamne, Sebastian, nu ţi-ai dat jos hainele.

— Ei bine, şopti el înapoi, asta e sarcina ta, nu-i aşa?

Ea încercă. Chiar încercă. Dar pantalonii lui o încurcau pe întuneric. Degetele ei abia apucară să facă ceva când el deja îi scotea jupa. Aerul rece îi atinse picioarele preţ de o clipă, şi apoi, înainte ca ea să reuşească să descheie măcar primul nasture, el se îndepărtă.

— Cred că trişezi.

Îşi puse mâinile pe gleznele ei şi se uită în sus la ea. Zâmbetul lui era încrezut şi neîmblânzit.

— Ştiu că o fac, îi răspunse el lăsându-şi mâinile să alunece pe coapsele ei în sus, trecând de genunchi, tot mai sus, până la talia pantalonaşilor ei.

Cumva, el reuşi să deznoade şnurul cu o singură mână. Pe întuneric. Pe sub jupele ei. Slavă Domnului pentru cuceritori!

— Să mai trişez puţin? întrebă el.

Nu aşteptă un răspuns. Se aplecă în faţă şi o sărută peste jupă, deasupra buricului. Şi apoi – pentru că îi ridicase materialul până la talie şi îi dădea jos pantalonaşii – gura lui îi atinse pielea de dedesubt, alunecând în jos, foarte jos.

— O, te rog, şopti Violet gâfâind, trişează cu disperare.

El îşi strecură limba între coapsele ei şi, de data asta, genunchii ei chiar cedară. El o prinse uşor şi o întinse pe pat, apoi se aplecă peste ea.

Doamne, ce bine se simţea… atât de bine… să se poată relaxa sub magia atingerii lui şi să lase lumea să alunece undeva departe.

Să nu se teamă de nimic. El îi alungase toate grijile, înecându-le în plăceri dulci. Sub presiunea gurii lui asupra centrului plăcerii ei, prin puterea degetelor lui alunecând pe corpul ei. Era aproape – atât de aproape de acel moment…

El îşi înălţă capul.

— O, Doamne, Sebastian, nu te opri!

— Dar am câştigat, anunţă el.

— Ai… câştigat?

Întreg corpul ei vibra de dorinţă, atât de aproape de extaz, încât era aproape înnebunită de nevoie.

— Într-adevăr. El ridică jupa, pe care o descâlcise din braţele ei. Te-am dezbrăcat primul.

Ar fi putut să îl contrazică – dacă ar mai fi avut o noapte cu el, probabil că ar fi făcut-o. Dar aveau doar această seară.

Se ridică pe un cot.

— Ce ai câştigat? Ceva răutăcios?

— Ceva minunat, răspunse el solemn.

Da, ea putea să-i ofere asta. Ceva perfect. Ceva pentru seara asta, ceva prin care să o ţină minte. El îşi dădu jos haina şi vesta. Îşi desfăcu centura, făcându-i cu ochiul în acest timp. Îşi lăsă pantalonii şi lenjeria să alunece în jos, dezvăluind cozile şifonate ale cămăşii şi coapsele puternice, musculoase, pudrate cu păr negru. Ea simţi ca i se usucă gura.

El îşi trase cămaşa peste cap, arătându-şi muşchii de pe abdomen, dar şi erecţia lui vânjoasă, îndreptată spre ea.

El se întoarse cu spatele pentru o clipă, apoi reveni.

— Poftim, zise el, strecurându-i ceva în mână. Acesta este un prezervativ.

Era făcut dintr-un material flexibil. Nu din intestine de animal, aşa cum se aşteptase ea.

— Cauciuc vulcanizat, a informat-o el, ca şi cum i-ar fi urmărit firul gândirii, iar dacă mă întrebi acum despre procesul de fabricaţie, îmi vei datora două îngheţate.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească în întuneric.

— Iată premiul meu. Vreau să mă ajuţi să mi-l pun.

Ea îşi lăsă mâna să alunece peste mădularul lui. Era lung şi neted la atingerea ei.

— Se rulează.

Mâna lui o acoperi pe a ei, ajustând cauciucul la capul membrului său umflat şi întunecat. Ea îl atinse timid, apoi, când el şuieră uşor, cu mai multă fermitate.

— Doamne, Violet!

I se părea aproape o ruşine să acopere acea

splendoare, dar o făcu, lăsând materialul să alunece peste cap şi apoi în jos. Ajunse la capătul prezervativului, şi apoi îşi dădu seama că nu mai era nimic de făcut.

Nimic altceva decât…

El se aplecă şi o sărută din nou, un sărut relaxat, ca şi cum nu ar fi fost pe punctul de a face sex, ca şi cum membrele lui nu ar fi fost împletite cu ale ei. Era un sărut care o făcu să creadă că aveau tot timpul din lume.

Minciuni, acele săruturi. Aveau doar noaptea asta.

Dar ea lăsă săruturile lui să-i şoptească minciuni dulci. Ea chiar îşi permise să le creadă, să se lase în voia atingerii blânde a mâinilor lui, să simtă cum pieptul lui dezgolit se freca de sfârcurile ei, atingerea mădularului de şold, apoi de coapsa ei. Îşi permise să se afunde într-un vis care îi sugera că aşa ceva s-ar putea petrece în mod regulat.

Nu în fiecare zi; asta implica prea multe riscuri. Dar poate că o dată pe lună, din când în când, la câteva săptămâni. Destul de des pentru a trimite lumină în cele mai întunecate colţuri ale amintirilor ei, pentru a-i alunga temerile.

În momentul în care el o pătrunse cu mişcări răbdătoare, ei i se păru inevitabil. Inevitabil ca el să o umple astfel. Inevitabil ca plăcerea ei să vină atât de repede. Inevitabil ca ei să-şi găsească mâinile unul altuia şi să le strângă împreună. Era inevitabil ca ei să se unească, şoldurile lui căutându-le pe ale ei, ale ei ridicându-se să le întâmpine pe ale lui.

— Te iubesc! îi şopti el.

Te iubesc, îi spunea ea cu mângâierile ei, te iubesc. Mâinile ei se uniră cu ale lui, corpul ei era cuibărit lângă al lui. Ea spera că el putea auzi cât de mult îl iubea. Că-şi va aminti asta în nopţile singuratice care vor urma.

El nu se izbea niciodată de ea. O poseda, legănându-se spre ea, împingând, până când fiecare mişcare a lui îi smulgea un oftat. Acea scânteie de plăcere pură plutea în aer ca şi cum ar fi fost lovită de o cremene.

Se aprinse sub el. Chiar şi atunci, el nu se grăbi. Continuă până la ultimul ei oftat, obţinând fiecare

centimetru de plăcere din ea, până când ea râmase complet epuizată. Doar când ea se simţi complet sătulă, el o luă în braţe, mâinile lui ţinându-i şoldurile pe loc, iar împingerile lui deveniră din ce în ce mai puternice, mai rapide, respiraţia lui tot mai agitată…

Ieşi din ea şi gemu, cu şoldurile încă în mişcare.

Ea abia mai putea gândi, iar el o făcuse exact aşa cum promisese, purtând un prezervativ şi retrăgându-se înainte de apogeu. Niciun risc în plus faţă de ceea ce era necesar. Ea ştia că el o va face. Sebastian nu ar fi minţit-o niciodată în legătură cu aşa ceva.

Ea nu putea să-i întoarcă favoarea. În schimb, întinse mâna şi se jucă cu părul lui, apropiindu-şi buzele, pentru ca el să le poată atinge cu ale lui.

Un singur adevăr. Putea să-i ofere un singur adevăr, chiar dacă el nu îl va crede a doua zi de dimineaţă.

— Te iubesc, îi spuse ea.

— Ştiu, răspunse el sărutând-o la rândul lui.

*

Era absolut firesc, îşi spuse Sebastian, ca Violet să fie un pic emoţionată în această dimineaţă.

La tribunalul magistraţilor din Cambridge, rareori se judecau mai mult decât farse de colegiu, petrecute sub influenţa vinului ieftin, ori furturi de la cei alcoolizaţi tot cu vinul amintit.

Aceşti magistraţi avuseseră, fără îndoială, destul de a face cu aristocraţia, dar aceasta – o acuzaţie adusă împotriva unei contese şi dintr-un asemenea motiv – era o noutate, iar noutăţile atrăgeau mulţimile. Oamenii se înşiraseră la rând pe băncile din lemn, sporovăind între ei. Erau înghesuiţi atât de tare, încât temperatura din încăpere nu era doar inconfortabilă într-o dimineaţă de vară – era infernal de fierbinte.

Violet nu se uită la el – nici măcar o privire furişă, liniştitoare a ochilor ei în direcţia lui. Se aşezase la trei metri în faţa lui, dar se simţea disperat de distantă.

Dimineaţa începuse exact aşa cum prezisese Sebastian. Magistraţii intrară, iar mulţimea se ridică. Şedinţa tribunalului fu anunţată, iar cel mai în vârstă dintre cei trei bărbaţi se ridică în picioare.

— Deşi este adevărat că contesa de Cambury, membră a aristocraţiei regatului, nu se supune jurisdicţiei noastre în ceea ce priveşte acuzaţiile de infracţiuni, privilegiile aristocraţiei nu se extind la delicte minore. Cu acordul procurorului, rechizitoriul a fost modificat pentru a reflecta doar acuzaţiile minore.

Se produse o agitaţie. O hârtie îi fu înmânată avocatului; Violet aruncă o privire la ea peste umărul bărbatului. Umerii lui Sebastian se încordară. Până la urmă, asta era exact ceea ce îi îngrijorase pe toţi cel mai mult – că magistraţii ar putea alege să o acuze pe Violet de ceva minor, mai degrabă decât să o lase să le scape printre degete.

Şi atunci, Sebastian îşi dădu seama că ceva nu era în regulă deloc.

Ştia că Violet era neliniştită – stătea prea dreaptă, avea buzele strânse. Se aşteptase ca ea să fie şi mai neliniştită de această evoluţie. Dar când magistratul anunţase decizia, ea zâmbise – un zâmbet încordat, feroce.

În aceste circumstanţe, era complet deconcertant. Acesta era cel mai prost rezultat posibil. De ce zâmbea?

— Cum pledează acuzata? întrebă magistratul.

Avocatul de lângă ea expiră prelung. Violet se ridică în picioare.

— Întrucât tocmai mi s-a prezentat un rechizitoriu modificat, spuse ea, aş vrea să mă asigur că am înţeles acuzaţiile.

Nu despre asta vorbiseră. Ea nu trebuia să spună asta.

Trebuia să dea vina pe el, să se arunce la mila lor. Nu avea niciun sens să spună asta.

Vocea ei era limpede şi răsunătoare. Îi amintea de felul în care vorbise aseară: încrezătoare şi puternică. Îşi ţinea capul sus, mâinile şi le ţinea relaxate pe lângă corp.

Arăta minunat, dar Sebastian simţea cum i se adânceşte un hău în stomac. Ceva nu era în regulă. Absolut deloc în regulă.

— Puteţi pune întrebări, zise magistratul.

— Văd acum doar două capete de acuzare în rechizitoriu, spuse Violet. Primul este că am vorbit despre subiecte obscene şi lascive într-o adunare publică ieri-seară.

— Da.

— Să înţeleg, atunci, continuă Violet, că nu mai sunt acuzată de prelegerea care a fost ţinută aici în octombrie 1862?

— Da, milady, răspunse magistratul cu o notă de deferenţă. Nu mai sunteţi.

— Ce ciudat! exclamă Violet, cu bărbia ridicată. Şi eu am fost responsabilă pentru asta.

Sebastian simţi că i se strânge inima. Nu. Nu spusese asta. Nu se putea să fi spus aşa ceva. Ce credea ea că face?

— De fapt, între anii 1862 şi 1867, au existat nouăzeci şi şapte de prelegeri ţinute de Malheur. Nu sunt acuzată în legătură cu acestea? Înţeleg corect?

Magistratul se sprijini de spătarul scaunului, părând puţin supărat.

— Nu, Înălţimea Voastră. Nu sunteţi acuzată în legătură cu acele evenimente.

— Ciudat, zise ea. Pentru că acelea erau ideile mele pe care le-a prezentat.

— Încercaţi să extindeţi acuzaţia? întrebă bărbatul cu perucă aflat în dreapta, nedumerit.

— Încerc doar să înţeleg acuzaţiile, pentru a putea să formulez în mod corespunzător o pledoarie, răspunse Violet.

Sebastian avea o presimţire neplăcută – o presimţire foarte neplăcută – în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

Îşi strânse mâinile, dar, oricât de tare ar fi strâns, tot nu îl ajută.

Violet se uită în jos la hârtia din faţa ei.

— În ceea ce priveşte acuzaţia de tulburare a liniştii publice. Din câte înţeleg, prezentarea operei mele în faţa unui public în Leicester în 1864 a provocat aproape o revoltă, în care a fost implicată o turmă de capre. Acel incident nu este inclus în această acuzaţie?

— Nu, răspunse magistratul. Cred că aţi înţeles acuzaţiile destul de bine până acum, milady. Cum pledaţi?

Bărbia lui Violet se ridică în semn de sfidare.

— Mă întrebaţi dacă am anunţat ieri că am descoperit mecanismul prin care se realizează reproducerea sexuală şi prin care se transmit trăsăturile moştenite? Mă întrebaţi dacă am arătat mulţimii o schiţă a spermatozoidului masculin, mărită de câteva mii de ori, pentru a arăta materialul din interiorul nucleului?

— Nu, răspunse magistratul cu o notă de nerăbdare. Eu vă cer să pledaţi. Puteţi să păstraţi tăcerea, iar pledoaria dumneavoastră va fi prezumată a fi „nevinovat”; puteţi pleda vinovat sau nevinovat. Dar ceea ce nu puteţi face este să continuaţi cu o recitare a acestor elemente. Faceţi acest lucru şi vă voi acuza de sfidarea instanţei.

— Dar o pledoarie mă obligă să iau în considerare dacă au existat circumstanţe atenuante, argumentă Violet. Dacă am fost supusă unei influenţe nejustificate, dacă eu am fost cea care a instigat aceste evenimente sau dacă altcineva m-a dirijat.

Sebastian îşi ţinu respiraţia chinuit. Trebuia să o spună. Doar exersaseră totul aseară! El îi pecetluise acordul cu bila câştigată de la ea, pentru numele lui Dumnezeu!

— O pledoarie presupune să spui dacă eşti vinovat sau nevinovat, ripostă magistratul.

— Răspunsul, zise Violet, este nu.

Slavă Domnului! Nu-şi pierduse complet minţile.

— Nu, continuă Violet, nu au existat circumstanţe atenuante.

Pentru o clipă, sala rămase la fel de uimită ca şi Sebastian, atât de tăcută, încât îşi putea auzi propria

respiraţie şuierând chinuită, trădată.

— Nu, nimeni în afară de mine nu a instigat acele cercetări. Am fost ajutată de alţii, şi voi acorda toate meritele cuvenite la momentul potrivit, dar ştiinţa eredităţii a fost întotdeauna a mea. A fost alegerea mea să vorbesc despre ea aseară, alegerea mea să fac prezentarea. Au fost cuvintele mele, munca mea, şi mai bine ajung în iad înainte să las pe altcineva să-şi asume meritele.

Sebastian lăsă să-i scape un oftat sacadat, tremurat.

— Sunteţi acuzată de ultraj! răcni magistratul. Acum, vreţi să spuneţi cum pledaţi?

— Nu este evident? spuse Violet stând dreaptă, cu ochii strălucind. Sunt vinovată. Vinovată pentru ambele capete de acuzare, Înălţimea Voastră. Sunt vinovată şi sunt mândră de asta.

Sebastian nu reuşea să gândească. Habar n-avea ce să spună. Chiar şi după tot ceea ce spusese, magistratul făcu o pauză.

— Sunteţi sigură? Vă declaraţi de bunăvoie vinovată? Bărbatul se încruntă. Sunteţi conştientă de faptul că există o pedeapsă cu închisoarea asociată cu aceste infracţiuni?

— Bineînţeles că ştiu asta, răspunse Violet cu dispreţ. Dar ei vor să mă oprească. Vor să mă închidă – pe mine şi pe toţi cei asociaţi cu munca mea. Dacă arăt că mă tem, nu se vor opri niciodată. Întotdeauna voi fi nevoită să mă apăr de acuzaţii ridicole.

Ea îşi ridică bărbia.

— Ei trebuie să ştie că nu au nici o cale de atac. Că nu mi-e frică de ei, nici chiar dacă ar arunca întreaga greutate a legii asupra mea. Aşa că da, Înălţimile Voastre. Am dezvăluit adevărul. Am spus lumii. Se îndreptă de spate şi se uită la ei. Sunt vinovată.

Bărbaţii se retraseră pentru o clipă, murmurând între ei. Sebastian stătea încremenit pe scaun, incapabil să înţeleagă ce se petrecuse.

Violet tocmai… Violet tocmai…

Magistraţii reveniră.

— Milady, aveţi ceva de spus în apărarea

dumneavoastră?

— Doar că anii îmi vor da dreptate.

— Atunci, vă condamnăm la patru săptămâni de închisoare pentru acuzaţiile din dosar şi la alte două zile pentru ultraj. Ciocanul căzu. Şedinţa s-a încheiat.

Restul frazei se pierdu în urletele celor prezenţi, o sută de voci care strigau toate o dată.

Sebastian se ridică în picioare.

— Violet! strigă el, dar numele ei fu înghiţit de vacarmul din jur.

Făcu un pas spre ea, dar mulţimea era deasă. Nu reuşi să răzbată suficient de aproape pentru a face ceva mai mult decât să o apuce de încheietura mâinii.

— Violet.

Ea se întoarse spre el, cu faţa radioasă.

— Ce ai făcut? întrebă el neputincios.

Ea îşi puse mâna peste a lui, i-o desprinse de încheietura ei şi îi întoarse palma în sus. Formă nişte cuvinte cu gura, dar nu se auzea nimic. Apoi, cu un zâmbet, îi puse în palmă o bilă albastră.

„Îmi pare rău.” El ştia exact ce simţea, chiar dacă nu-i putea auzi cuvintele.

Degetele lui păreau incapabile să o apuce. Bila alunecă şi îi căzu din palmă.

Ea îi zâmbi – un zâmbet trist – şi apoi se întoarse şi se lăsă condusă la închisoare.

Capitolul 25

Violet nu-şi făcea iluzii: şederea ei în închisoare era substanţial mai plăcută decât cea a majorităţii deţinuţilor. În primul rând, ea era contesă; în al doilea rând, cunoştea o mulţime de oameni puternici. Şi, cel mai important lucru, felul în care fusese condamnată făcea obiectul curiozităţii populare.

Se bazase pe asta atunci când îşi prezentase pledoaria. Avea avantajul de a se aştepta la un tratament favorabil; asta o obliga însă să refuze să cedeze în faţa

intimidărilor josnice la care o supuseseră.

Fusese lăsată singură într-o celulă – una care fusese curăţată pentru venirea ei. Salteaua de paie de pe pat era nouă, cearşafurile date ei, proaspăt spălate. Cu ani în urmă, se întâmplase ca Oliver să fie aruncat într-o celulă sub acuzaţii inventate; încă vorbea cu elocvenţă despre purici şi păduchi. Dar mirosul de ulei de parafină predomina în spaţiul ei; dacă fuseseră cândva insecte nocive aici, acestea fuseseră eradicate cu grijă.

După a doua zi, nici măcar nu o mai durea capul din cauza mirosului.

Dimineaţa i se aducea apă cu care să se spele. Soţia directorului îi împrumutase câteva cărţi şi îi vorbea despre ele când termina, având faţă de ea o admiraţie evidentă. Avea voie să primească vizitatori joia şi, deşi asta includea doar familia, era suficient.

I se acorda o oră de plimbare în curtea închisorii în fiecare zi, atât timp cât nu se străduia să vorbească cu celelalte deţinute care se plimbau în acelaşi timp. Mergeau ca nişte fantome întunecate în hainele lor de închisoare, cu capetele plecate pentru a evita o mustrare din partea gardienilor.

Era chiar hrănită cu pâine relativ proaspătă şi carne adevărată la masa de seară. Citise relatările despre mâncarea din închisoare în ziare, atunci când fuseseră investigate cu câţiva ani înainte şi, deşi ştia că existaseră unele îmbunătăţiri în ceea ce priveşte mesele de când fuseseră scrise acele rapoarte cumplite, bănuia că acestea nu se extindeau la carne şi legume. Deja de a doua zi, începuse să bănuiască faptul că directorul o hrănea cu mâncare de la propria masă. Fără îndoială că se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla cu poziţia lui dacă ea ar fi făcut un raport prost despre condiţiile din închisoarea lui.

Trecu şi vizita mamei ei într-o relativă linişte; aceasta nu îi transmise niciun mesaj de la Sebastian, nici veşti din lumea exterioară, în afară de: „Ai provocat o mare agitaţie”

Violet nu era sigură dacă se aştepta să primească vreo veste de la Sebastian, dar era bucuroasă că nu fusese

amintit. Încerca să nu se gândească la el. Dacă îşi permitea să se gândească la expresia de pe faţa lui atunci când se întorsese de la el, la modul în care pielea lui îşi pierduse orice culoare, la felul în care degetele lui refuzau să se strângă în jurul bilei albastre, şi-ar fi putut pierde firea.

Calmul era singurul lucru pe care îl adusese cu ea în această celulă; nu-şi putea permite să şi-l piardă. Ştia doar că îl iubea şi că nu putea să regrete ceea ce făcuse, chiar dacă îi provocase durere.

În a douăsprezecea zi de închisoare, directorul veni să o vadă.

— Milady, îi spuse el în timp ce îi deschidea celula, aş aprecia foarte mult dacă aţi binevoi să veniţi cu mine.

Ea auzise cum li se vorbea în curte celorlalte deţinute – mustrări tăioase, în care erau etichetate ca numere, pe când ei i se adresau respectuos, după titlu.

Se ridică în picioare şi îşi netezi materialul incomod al straielor de închisoare.

— Unde mă duceţi?

— Aţi fost eliberată.

El făcu o pauză, trecând de pe un picior pe altul, iar apoi se frecă pe chelie.

— Ştiu că a fost un adevărat calvar. V-aţi comportat foarte bine.

Ea îl privi şi se gândi la femeile pe care le văzuse de la distanţă.

Se întreba ce mâncau, ce insecte locuiau în saltelele lor de paie.

I se părea o prostie să numească ceea ce i se întâmplase un calvar, în lumina acestor lucruri. Îi fusese uşor; ştia asta. Nici măcar nu îşi terminase toată sentinţa. Se simţea vag îngreţoşată să fie lăudată pentru că pur şi simplu supravieţuise.

Scutură din cap.

— Presupun că timpul care s-a scurs a dat tuturor ocazia să se calmeze, zise ea ridicând din umeri. Acum voi putea să mă duc acasă în linişte.

Bărbatul îi aruncă o privire nedumerită.

— Nu vă faceţi mari speranţe, zise el în cele din urmă.

Şase clădiri alcătuiau închisoarea – clădiri de culoare închisă, unsuroase, din cărămidă pătată de funingine şi murdărie, înconjurate de un zid. Acesta, la rândul său, era înconjurat de un alt zid, mai înalt.

Violet fu condusă într-o încăpere unde îi fură restituite lucrurile. I se permise să se îmbrace în hainele cu care ajunsese, iar apoi fu condusă dincolo de zidul interior.

Atunci începu să audă zgomotul. La poarta interioară, el suna ca un bâzâit; în momentul în care parcurseră cei treizeci de metri de buruieni verzi care se aflau între cele două ziduri, bâzâitul se transformă în vuiet.

— Ce este sunetul ăsta? întrebă Violet.

— Ăsta, spuse gardianul cu amărăciune, potrivindu-şi cheile în uşa care ducea spre exterior, este anturajul dumitale.

— Anturajul? se încruntă Violet. Eu nu am un…

Uşa din lemn se deschise spre un drum îngust de pământ care tăia prin mlaştină. Drumul acela era complet plin. Căruţe şi trăsuri erau parcate de-a valma pe margine. Acolo, în faţa închisorii, se aflau mai mulţi oameni decât văzuse Violet vreodată în viaţa ei. Ea nu recunoştea pe nimeni.

Preţ de o clipă, simţi că o cuprinde panica la vederea acelei mări de feţe necunoscute.

Dar apoi, ochii îi căzură pe mama ei. Se ţinea de mână cu Amanda, dintre toţi oamenii, iar Violet nu-şi putea imagina ce însemna asta. Alături de ea se aflau Alice şi profesorul Bollingall, iar lângă ei, Free, Oliver şi Jane. Free ţinea un capăt al unui afiş care proclama: „Eliberaţi-o pe contesă!”

În momentul în care păşi în drum, se auziră strigăte puternice – un sunet nu de ură sau de furie, ci de bucurie. Fu atât de puternic, atât de primar, încât Violet îl simţi reverberându-i prin corp. Se opri şi se uită la mulţimea adunată.

Se aşteptase ca aceia cărora nu le plăcea munca ei să o caute, aşa cum îl căutau pe Sebastian. Probabil că o vor

face, mai târziu.

Dar aici, pe câmpiile bătute de vânt din afara închisorii, fără nimic în jur pe o rază de kilometri, cu excepţia barăcilor gardienilor, oamenii care veniseră să o întâmpine erau cei care îi doreau binele.

Erau zeci de milioane de oameni în toată Anglia. Dintre aceştia, o bună parte dintre ei ar fi putut auzi povestea lui Violet. Ea ştia că se va întâmpla acest lucru. Dar nu se aşteptase ca unor mii de oameni să le pese de ea mai mult decât la nivel de curiozitate. Dar iată-i aici – mii de oameni, strigând toţi în cor.

— Doamne sfinte! a suspinat Violet. Am un anturaj.

*

O persoană nu era acolo. Absenţa lui devenise orbitoare în momentul în care mama lui Violet împinse înapoi mulţimea adoratoare – cum de reuşise să aibă aşa ceva? – spunând că contesa avea nevoie de odihnă. Dacă Sebastian ar fi fost de faţă, ar fi găsit calea spre ea.

— Mulţumesc, rosti Violet, nedumerită. Vă mulţumesc tuturor. Nu aveţi idee cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Nimeni nu o putea auzi peste vuietul mulţimii. Poate că era mai bine. Nu aveau de unde şti ce însemna pentru ea; ea însăşi nu avea nicio idee despre ce însemna pentru ea. Înţelegea vag că aceşti oameni, oricine ar fi fost, trebuie să fi jucat un rol în eliberarea ei mai rapidă. Mai mult decât putea ea înţelege.

— Vă mulţumesc! spuse ea. Vă sunt etern recunoscătoare.

Mama ei o apucă pe Violet de cot şi o ghidă cu blândeţe, dar şi cu putere, spre o trăsură marcată cu blazonul ei.

— Mulţumesc, zise Violet din nou, în timp ce alţi câţiva se urcară lângă ea.

Mama ei, Amanda, Oliver, Jane şi, la câteva secunde în urma lor, Free, care trase uşa şi îi zâmbi radios lui Violet.

— Milady, exclamă ea fericită, am reuşit! Am reuşit!

— Da, spuse Violet.

Ştia că în mod normal nu era o femeie proastă; de ce totuşi nu-i funcţiona creierul? „Am reuşit.”

Ea se frecă la cap.

— Ce am reuşit?

Nu prea voia să audă, dar Free voia să-i spună. Violet abia reuşea să asimileze tot ceea ce se întâmplase în absenţa ei. Relatările din presă. Revolta publicului.

— Să te trimită la închisoare, concluzionă Free, a fost cel mai stupid lucru pe care puteau să-l facă. Asta a spus şi ducesa de Clermont, ba chiar a râs. Transmite scuze pentru absenţa ei, apropo, dar ştia că va fi o mulţime dezlănţuită aici.

— Desigur, zise Violet prosteşte.

— Ai devenit o adevărată eroină, îi spuse Free. Ar fi trebuit să vezi titlurile din ziare: „Contesa de Cambury anunţă o nouă descoperire extraordinară – este condamnată la o lună de muncă silnică”

— Nu a fost nici o muncă, lămuri Violet situaţia. Gardianul a fost destul de amabil, cu excepţia faptului că a refuzat să-mi permită să tricotez. Ridică din umeri. Andrelele, înţelegeţi voi.

Free clipi.

— Ei bine, continuă ea vajnic. Alice Bollingall a scris un articol pentru *Times* din Londra în care a descris parteneriatul cu soţul ei, cum şi-au împărţit munca. Ea a detaliat cu precizie cine şi ce a făcut pentru descoperirea pe care aţi făcut-o – partea ta, partea ei, partea lui Sebastian.

Violet îşi linse buzele.

— Şi ce a făcut…

Înainte ca ea să poată întreba ce avea Sebastian de spus în legătură cu asta, Free continuă:

— Erau caricaturi cu tine în lanţuri, strigând „Evrika!”, în timp ce bărbaţii de lângă tine cereau să ţi se pună căluş.

— Nu au existat lanţuri, zise Violet. A fost chiar odihnitor. Mai degrabă ca o vacanţă.

O vacanţă urât mirositoare, în care nu vorbise cu nimeni şi nu avusese de ales în privinţa modului în care îşi petrecea zilele.

— Hm, făcu Free. Poate că nu ar trebui să menţionezi asta în public? Dar nu ţi-am spus încă totul. Robert a obţinut o audienţă la regină acum trei zile. El şi Sebastian au fost cei care s-au dus la ea. Ea a auzit toate detaliile şi a poruncit să fii graţiată.

— Oh!

Atât reuşi Violet să spună. Sebastian fusese implicat. Dar ce credea el? Cât de mult îl rănise oare? Va mai avea vreodată încredere în ea? Ce va spune când o va revedea?

— Apropo de cine…

— Da, apropo de regină! exclamă Free. Vrea să te cunoască. Te-a graţiat total, mai puţin pentru acuzaţiile de ultraj. Se pare că ea a spus că le meritai.

Violet se lăsă în jos pe locul ei. Free era o forţă a naturii; să încerce să o oprească sau să-i întoarcă spatele era ca şi cum ai încerca să spulberi un ciclon.

— Şi acum eşti faimoasă, zise Free, şi toată lumea vrea să te cunoască, iar Jane a angajat paznici pentru casa ta din Londra – sper că nu te deranjează, dar vei avea nevoie de ei în următoarele câteva luni. Nu-i aşa că mori de fericire?

— Ba da, spuse Violet, iar atunci – spre uimirea ei – începu să plângă.

Nu mai plânsese niciodată până atunci, nu de când era copil. Ea nu vărsa lacrimi. Pur şi simplu, nu plângea. Habar n-avea de ce o făcea acum. Nici măcar nu era tristă.

Dar Jane se mută în trăsură şi îşi puse braţul în jurul ei, iar Free o luă de mână.

— Nu e nimic, încercă Violet să le spună. Absolut nimic.

Dar nu era vorba despre asta. Ea ştia cum să se întărească pentru eşec şi dezamăgire. Ştia cum să zâmbească în timp ce speranţele ei erau încet-încet zdrobite.

În tot acest timp, în inima ei crezuse că, dacă se va

afla adevărul, toată lumea o va dispreţui. Crezuse că adevărata ei identitate era întunecată şi disperată, că prietenii ei o tolerau doar dintr-un exces de amabilitate.

Dar ea nu era un monstru.

Victoria nu era dulce; era devastatoare şi de neînţeles. O făcuse să se topească, deşi cuvintele dure le-ar fi putut suporta mai uşor.

Continuă să plângă, scurgându-se ca o sticlă de cerneală crăpată.

— E doar... mi-au spălat celula cu o substanţa chimică, explică ea. Pentru a ucide păduchii. Şi ştiţi ceva? Cred că absenţa vaporilor îmi deranjează ochii.

Jane îi întinse o batistă verde-strălucitor, şi nimeni nu îi contrazise această afirmaţie, chiar dacă era evident absurdă. O ţinură în braţe până când reuşi să nu se mai facă de râs.

— Amanda, întrebă în cele din urmă Violet, cum se face că tu eşti... că ai venit...?

Nu reuşi să-şi termine propoziţia, nu putu să întrebe dacă Lily se răzgândise.

— M-a luat bunica, răspunse Amanda. Mama a spus... Făcu o pauză mai lungă. Mama a zis să-ţi spun că, dacă vreau să...

Dar Amanda nu reuşi să-şi termine propoziţia. Îşi reţinu cuvintele şi se uită în altă parte.

Violet se întrebă dacă toate victoriile erau atât de dulci-amărui. Ea câştigase, dar cu preţul celor pe care îi iubea. Lily, Sebastian... O durea inima.

— Deci, vei sta cu mine, reuşi Violet să spună cu calm.

— Pentru câţiva ani.

Amanda îşi feri privirea.

— Mama mi-a zis să-ţi spun că trebuie să se gândească la ceilalţi copii. Pentru binele lor, nu putea... să ne mai ţină prea mult timp. Dar mi-a spus că, atunci când va avea ocazia, va...

Violet înghiţi un nod în gât.

— Bine, o linişti ea. Bine.

Şi nu mai vorbiră despre asta.

În gara la care ajunseră în cele din urmă era aglomeraţie, şi o mulţime chiar mai mare de oameni, la terminalul londonez, unde ajunseră trei ore mai târziu. Cineva trebuie să fi transmis o telegramă cu veştile.

Mama ei reuşi cumva să o treacă prin toate acestea.

Violet nu puse întrebarea care o rodea până când nu ajunseră acasă, până când nu îşi croiră drum prin mulţimea din faţa uşii ei şi nu se închiseră într-o cameră cu perdelele trase.

— Mamă, şopti ea, unde este Sebastian?

Mama ei se uită la ea.

— Aşteaptă să vadă dacă vrei să vorbeşti cu el.

Ea simţi cum i se strâmbă chipul într-o grimasă.

— Dacă vreau să vorbesc cu el? De ce s-ar întreba asta? E nebun?

— Probabil, zise mama ei. Să trimit după el?

— Da, răspunse ea. Ba nu. Trebuie să fac o baie mai întâi.

Mama ei o privi cu atenţie.

— Violet, bănuiesc că nu-i va păsa dacă miroşi.

Violet îşi lăsă capul în jos şi trase aer pe nas. Nu se mai putea mirosi, iar ăsta era un semn rău. Dacă ar fi mirosit a curat, ar fi observat.

— Îmi pasă mie.

Şi aşa trecu aproape o oră până când Violet păşi în biblioteca ei de la parter şi îl găsi pe Sebastian plimbându-se în capătul celălalt. Amândoi încremeniră când ea intră pe uşă – Sebastian se opri la jumătatea pasului, corpul lui întors pe jumătate spre ea. Avea ochii înflăcăraţi, iar pe buze, un zâmbet.

Iar ea… Nu fusese în stare să se gândească la Sebastian în ultimele zile. I-ar fi lipsit prea mult. El îşi ciufulise părul în timp ce se plimba; părea obosit. Dar apoi, zâmbetul acela strălucitor pe care ea îl ştia de la început i se aşternu pe faţă, iar toată oboseala păru să dispară.

— Violet, murmură el.

— Sebastian.

Ea ar fi vrut să se îndrepte grăbită spre el, dar încă nu era sigură de ceea ce simţea el. Cât de mult îl rănise plecând, când el o implorase să nu o facă?

Se mai holbă la ea încă o clipă, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama de unde să înceapă.

— Am venit, spuse el în cele din urmă, cu daruri.

— Daruri?

— Hârţogărie, de fapt. Am fost secretarul tău social în această săptămână şi jumătate.

Ea simţea că i se învârte capul.

— O! Am fost invitată la multe baluri?

— Nu, în mod ciudat, zise el cu voioşie. Nici măcar la unul. Dar King’s College de aici, din Londra, spune… ei bine, multe lucruri, dar, în primul rând, că va renunţa la cerinţele de rezidenţă pentru primirea unui doctorat, deşi ar vrea să susţii o disertaţie. Versiuni modificate ale vechilor tale lucrări vor fi suficiente.

Ea clipi confuză. Dintre toate lucrurile pe care şi le imaginase, aceasta era cel mai departe de înţelegerea ei.

— De ce ar face asta?

— Ca să-ţi poată oferi un post.

— Un post! Ce fel de nebuni vor să-mi ofere un post?

— Genul de nebuni care încearcă să construiască o facultate de renume mondial, spuse Sebastian făcându-i cu ochiul. Cei de la Cambridge au făcut şi ei propuneri, deşi au de rezolvat câteva probleme interne înainte de a face ceva pentru o femeie. Le va lua ani buni să se lămurească. Dar există şi alte opţiuni. Profesorul Benoit – îl cunoşti, e de la Universitatea din Paris – s-a suit pe vapor la trei zile după ce s-a aflat vestea. A adus un dosar cu el, împreună cu o scrisoare extrem de amabilă din partea ambasadorului francez, care promitea că în Franţa, ţara libertăţii, nu vei fi niciodată întemniţată în mod barbar pentru geniul tău.

Violet se aşeză brusc.

— Nu se poate să fi spus asta.

Sebastian se duse spre o masă şi căută într-un teanc de hârtii. Îi întinse una, indicându-i locul cu degetul.

— Priveşte! Barbar. Genială. Nu am nevoie să

exagerez pe tema asta. Dacă nu-ţi place Franţa, Harvard – care este în America – a trimis o telegramă…

— Ştiu unde este Harvard, zise Violet ameţită. Opreşte-te. Nu pot să înţeleg nimic din toate astea. Azi-dimineaţă mai eram încă la închisoare. Îşi ridică privirea spre tavan. Era atât de linişte.

— Vrei să te întorci?

— Era linişte. Nimeni nu voia nimic de la mine. Să trec de la asta la… spuse ea arătând în jur. Nu ştiu ce să fac, Sebastian.

El deveni tăcut.

— Ei bine, dacă vrei, pot să te ascund în mansarda mea. Voi strecura un castron de terci printr-o fantă, dimineaţa devreme, şi ne putem preface că-ţi ispăşeşti pedeapsa.

Ea îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Gata, gata, zise el. Nu e mai bine aşa? Succesul este deconcertant.

Ea trase aer în piept.

— Sebastian… despre tine…

El îşi feri privirea jenat, iar ea simţi că inima i se frânge. Acesta era răspunsul ei. Bineînţeles că era încă prietenul ei. Bineînţeles că studiase ofertele.

Dar mai mult decât atât… Un bărbat nu făcea genul de pledoarie pe care Sebastian o făcuse şi apoi să ierte când femeia pe care o iubea i-o arunca înapoi în faţă.

— Îmi pare rău că nu am putut veni să te întâlnesc în această dimineaţă, spuse el în schimb. Am vrut să o fac. Dar am fost ocupat… şi Benedict…

Bineînţeles că da. Fratele lui era bolnav, pe lângă toată treaba pe care Violet o crease pentru el.

— S-a dat pe brazdă? întrebă Violet cu grijă.

— Ei bine, zise Sebastian fără să se uite la ea, comunicăm. Îl fac să râdă. Şi nu ajută cu nimic să-l deranjez în legătură cu Harry sau cu altceva, aşa că m-am gândit…

Violet se trezi că se ridică în picioare.

— Lumea asta, decretă ea ridicându-şi braţele exasperată, este complet nebună. Nebună. Stupidă.

Înapoiată şi pe dos.

El o privea cu o expresie stranie pe faţă.

— Violet? Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Da, zise Violet. Totul este în neregulă. Oare delirez? Am câştigat dreptul de a delira.

Arătă spre Sebastian.

— Stai acolo. Ţi-ai câştigat dreptul de a sta acolo.

El părea şi mai confuz.

— Pleci? întrebă el nedumerit.

— Temporar, răspunse Violet. Tu... doar aşteaptă. Aşteaptă aici.

Capitolul 26

Casa lui Violet era înconjurată; o privire rapidă pe fereastră fu de ajuns pentru a constata că nu avea cum să se furişeze pe lângă mulţime.

Sau, cel puţin, nu exista nicio cale de a se strecura prin faţă.

Îşi apucă geanta şi se strecură afară, coborî pe scara servitorilor şi ajunse în grădina ei. Poarta din spatele iederei se deschise la atingerea ei, iar ea se strecură prin spaţiul dintre ziduri. Zgomotul mulţimii se estompa treptat, în timp ce ea înainta prin pasaj. Când ajunse pe proprietatea lui, nu mai auzea decât un zumzet surd.

Însemna că mulţimea nu ştia că proprietăţile erau legate între ele.

Excelent. Nu mai era nimic de făcut acum decât ca Violet să îndrăznească să iasă. Se îndreptă decisă spre curtea laterală, unde Sebastian îşi avea grajdurile.

Vizitiul lui stătea lângă o uşă laterală, fumând şi vorbind cu un lacheu. Amândoi îşi ridicară privirea la apropierea lui Violet. Lacheul îşi aruncă ţigara când ea ajunse mai aproape.

— Milady! exclamă vizitiul, scuturând cenuşa din pipă pe pietrişul de pe jos. Ăăă... ce vă aduce aici?

Fără îndoială că auziseră toată povestea sordidă a întemniţării ei şi, dacă era aşa, ştiau că propriul lor stăpân era implicat în această afacere. Şi erau prea bine antrenaţi ca să spună ceva de genul „Ce faceţi aici?” sau „Sunteţi un deţinut evadat?”

— M-a trimis domnul Malheur, minţi Violet cu neruşinare. Am ceva de rezolvat, iar strada mea e cam aglomerată în acest moment.

— Ah, cel mai probabil aşa este.

— Mi-a pus la dispoziţie serviciile dumitale. Dacă nu te deranjează.

— Bineînţeles că nu, milady.

Vizitiul se încruntă.

— Încotro?

Îi spusese lui Sebastian să aştepte în biblioteca ei. Evident că nu gândise lucrurile până la capăt. După-amiaza trecuse aproape, iar destinaţia ei era la şaisprezece kilometri distanţă. Avea să aştepte foarte mult timp. Nu era nimic de făcut în privinţa asta.

— La casa domnului Benedict Malheur, zise Violet. Bineînţeles.

Ei nu se plânseră şi nici nu puseră întrebări. Pur şi simplu înhămară caii, o ajutară să urce în trăsură, apoi porniră.

Violet îşi adusese geanta cu ea; asta însemna că avea tricotaje. Scoase un morman de lână – ceva la care nu mai lucrase de săptămâni întregi – şi se holbă la ea. O eşarfă. O eşarfă cu dungi verzi şi gri. La asta lucrase. Numără rândurile de verde ca să-şi amintească unde rămăsese – mai avea cinci de făcut înainte de a schimba – şi începu să tricoteze din nou.

— Nu primeşte vizitatori, îi spuse majordomul lui Violet.

Ea stătea pe treptele largi din faţă, cu trăsura lui Sebastian în spatele ei, şi clipi spre bărbatul din faţa ei.

De dimineaţă încă mai era în închisoare. Călătorise aproape o sută de mile, auzise mii de voci strigându-i numele. Lumina soarelui era la apus, iar dacă se întorcea

acum, nu ar fi niciun rezultat din călătoria ei – nimic, în afară de întrebările nedumerite ale lui Sebastian.

Nu avea de gând să se lase refuzată de un majordom oarecare din motive de etichetă.

Totuşi, nu avea niciun motiv să fie nepoliticoasă. Încă.

— Bineînţeles, spuse Violet. Dar eu nu sunt un vizitator.

Bărbatul se uită strâmb la ea.

— Am crescut practic alături, continuă ea pe un ton cât putu de dulce în situaţia dată. Când aveam cinci ani, Benedict Malheur m-a salvat de o molimă de broaşte provocată de familia Jimmeson, aflată la niciun kilometru distanţă. A venit imediat ce a auzit că sunt bolnavă. În aceste circumstanţe, abia dacă contez ca vizitator.

Bărbatul se încruntă spre ea.

— Poftim, spuse ea înmânându-i o carte de vizită. Du-i asta. Lasă-l pe el să decidă.

Majordomul luă hârtia groasă din mâinile ei. Nu avu nicio tresărire când aruncă o privire la numele scris pe ea.

Poate că nu ştia cine era ea. Deşi părea puţin probabil.

Cel mai probabil, ştia că numele lui Violet fusese legat de cel al lui Sebastian şi înţelesese legătura.

În orice caz, nu putea şi o lase pe contesa de Cambury să aştepte pe pragul uşii. Aşa că o pofti înăuntru.

— Puteţi aştepta în salon, zise el. Mă duc să văd dacă stăpânul s-a trezit şi dacă se simte destul de bine ca să vorbească.

Acesta, înţelese ea, era modul politicos de a spune: „Mă voi preface că întreb înainte de a-ţi face vânt să pleci”

Totuşi, ea dădu din cap politicos.

— Mulţumesc, îi răspunse Violet aşezându-se într-un scaun confortabil.

Ca să se liniştească, îşi scoase tricotajul din geantă şi începu următorul rând.

„Tricotatul face chiar şi cel mai viclean suflet să pară inocent.” Mama ei avusese dreptate. Dintr-un motiv oarecare, majordomii rareori suspectau o femeie care

începea să tricoteze că s-ar opri şi s-ar furişa prin casă. Idioţenie din partea lor; erau ace de tricotat, nu cătuşe.

Violet se concentră asupra acelor, de parcă nu ar fi avut nimic în minte în afară de curgerea firelor între degetele ei. Cu coada ochiului, îl urmări pe bărbat urcând scările. Acesta dădu un colţ şi dispăru din raza ei vizuală.

Îşi aruncă andrelele în geantă şi se strecură cu grijă după el.

Casa era liniştită, de parcă toţi cei din ea păstrau tăcerea în speranţa că asta îl va ajuta pe stăpânul lor să-şi revină. Paşii ei păreau prea zgomotoşi prin comparaţie. Lemnul scârţâi când ea îşi puse greutatea pe o treaptă. Dar nu se mai putea întoarce. Putea doar să spere că nimeni nu o va observa.

Ajunse în capul scării exact la timp pentru a-l vedea pe majordom deschizând o uşă şi intrând înăuntru.

Nu avea rost să aştepte să fie prinsă. N-avea timp de pierdut, înaintă pe hol şi deschise uşa.

Dormitorul în care intră era slab luminat, cu perdelele trase. Benedict Malheur stătea ridicat în pat – ea spera că acesta era un semn bun – cu majordomul în faţa lui, cu braţul întins, în timp ce îi înmâna cartea de vizită a lui Violet.

Amândoi bărbaţii se întoarseră spre Violet. Majordomul se încruntă; Benedict se uită pur şi simplu resemnat.

— Îmi cer scuze, spuse ea fără să-i pară rău deloc. Dar după ce am înmânat cartea mea de vizită, mi-am dat seama că am uitat complet să spun care e scopul vizitei mele. Sper că nu vă deranjează întreruperea.

Majordomul făcu un pas spre ea.

Dar Violet se bazase pe Benedict – blândul, bunul Benedict – să îndrepte lucrurile.

— Bineînţeles că nu mă deranjează, zise el. Nu există nimic mai plictisitor decât să fii bolnav. M-aş bucura să am puţină companie.

Majordomul pufni.

— Atât timp cât nu se agită…

— Nu-ţi face griji, răspunse Violet încet. Nu am niciun chef să-l văd pe stăpânul tău mort.

Gura lui Benedict se strâmbă într-un zâmbet la asta – o expresie atât de asemănătoare cu cea a lui Sebastian, încât ea aproape că vru să-l pocnească pentru temeritatea lui de a-i aminti de el.

— Trage un scaun pentru contesa de Cambury, porunci el cu un zâmbet, iar apoi, Smith, poţi pleca până când te sun eu.

— Foarte bine, domnule.

Acest lucru fu spus cu un aer de uşoară dezaprobare.

Majordomul alese un scaun de la perete – cel cu cea mai subţire pernă, observă Violet, şi îl plasă la câţiva metri de pat, într-un unghi incomod. Violet se aşeză, iar apoi, când Benedict mai dădu o dată ferm din cap, servitorul dispăru.

— Ei bine, milady, zise Benedict, mă bucur să vă văd, deşi mi-aş fi dorit doar ca circumstanţele să fie mai favorabile. În mod evident, acesta este un avertisment că nu ar trebui să aştept să mă îmbolnăvesc pentru a petrece timp cu prieteni vechi.

Niciun comentariu cu privire la evenimentele recente.

Ea nu avusese niciodată încredere în zâmbetul lui sau în comportamentul lui plăcut. Îşi îndreptă privirea spre el.

— Ar trebui să-ţi spun domnule Malheur? întrebă ea. Este dificil, Benedict. Mi-e greu să fiu formală când…

Când el stătea în pat şi arăta îngrozitor.

— …când îmi amintesc cât de groaznic eşti la crochet, încheie ea. Te-am bătut când eu aveam şapte ani şi tu paisprezece.

— Da, zise el. Adevărat, aşa-i.

Nu era o întrebare, iar tonul era mult prea blând.

Ea îşi miji ochii spre el.

— O, aşa este! Nu te-am bătut eu, nu-i aşa?

— Ah!

Ezitarea era palpabilă. El ridică din umeri indiferent.

— Bineînţeles că da.

— M-ai lăsat să câştig. În toţi aceşti ani, am crezut…

Violet clătină din cap. Ei bine, asta lămureşte lucrurile. Refuz să te las să-mi spui milady când tu, în mod fals, m-ai proclamat campioană la crochet în urmă cu atâţia ani. Dacă ai voie să mă minţi, trebuie să-mi spui Violet.

El îi zâmbi din nou.

— Mă bucur să te văd. Violet. Nu pot să-ţi spun cât de mult apreciez vizita.

Ea pufni.

— Întotdeauna ai fost prea amabil pentru gustul meu.

— Ştiu, zise el cu voioşie. Este unul dintre motivele pentru care nu am făcut niciodată vreun efort să te cuceresc.

Buzele ei tresăriră.

— Unul dintre celelalte motive fiind faptul că erai deja însurat până am debutat eu în societate.

— Da, fu de acord Benedict. Şi, de asemenea, pentru că fratele meu era îndrăgostit de tine.

Zâmbi.

— Tu erai singurul lucru pe care Sebastian şi l-a dorit vreodată şi nu a reuşit să-l obţină. Nici nu ai idee cât de mult te-am apreciat pentru asta.

— În legătură cu asta…

Violet înghiţi în sec. Nu se pricepea să linguşească oamenii sau să-i facă să înţeleagă modul ei de gândire. Se pricepea foarte bine să îi intimideze, dar Benedict nu fusese niciodată sensibil la intimidare. Şi chiar şi ea ar ezita înainte de a certa un om cu o inimă bolnavă.

— Când eram mai tânără, zise ea încet, am crezut întotdeauna că ascundeai vreun secret îngrozitor. Erai prea drăguţ, îl complimentă ea, apoi îşi trase nasul. Nu ai idee cât de enervant este faptul că secretul tău oribil este o boală de inimă şi nu, de exemplu, o crimă dublă comisă la lumina lunii.

— Groaznic, comentă el. Sunt dezolat că nu îţi sunt pe plac.

— Ştiu, replică ea. A fost un gând prostesc. Obişnuiai să ieşi şi să scoţi capcanele paznicului de vânătoare ori de câte ori le vedeai. Tu nu puteai suporta nici măcar gândul

de a vedea un iepure suferind. De aceea mi-e greu să înţeleg ce faci acum.

El râse.

— Nu fac aproape nimic. Dacă nu ţi-ai dat seama, sunt ţintuit în pat până la noi ordine şi e incredibil de plictisitor.

— Vreau să spun, adăugă Violet, ce-i faci lui Sebastian.

El îşi miji ochii. Nu se prefăcu că nu o înţelege. În schimb, oftă şi se uită în altă parte.

— Ah! făcu el. Ar fi trebuit şi ştiu că fratele meu mai mic va cere ajutor. Benedict flutură din mână spre Violet. Spune-i că eu nu-l voi lăsa să câştige trişând.

— Nu el m-a trimis, îi răspunse Violet înghiţind în sec. De fapt, l-am abandonat fără nicio explicaţie. Eu doar… Am vrut să vorbesc cu tine despre fratele tău, pentru că nu sunt sigură că îl cunoşti, continuă ea după o pauză scurtă.

În afara camerei, o treaptă scârţâi puternic.

Benedict scoase un zgomot nepoliticos.

— Îl cunosc pe fratele meu, zise el. Îl cunosc destul de bine. Ştiu cât de bine se pricepe să îi convingă pe ceilalţi să facă ce vrea el. Ştiu că este persuasiv şi arătos, că nu trebuie decât să pocnească din degete, iar lumea face ce vrea el. Este un om strălucitor. Totul e uşor pentru Sebastian, nu ştii asta? Din acest motiv, se lasă purtat ca un fluture de la o persoană la alta, de la un lucru la altul.

Maxilarul lui Benedict se încordase ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine, nu pe Violet.

— Eu îl cunosc mai bine de atât, îi replică Violet. A fost un moment în viaţa mea când am fost mai bolnavă decât eşti tu acum. Abia dacă puteam să-mi ridic capul în pat. Soţul meu era plecat cu afaceri, iar eu eram blocată pe moşia lui, departe de prieteni şi de familia mea. Singura persoană care locuia în apropiere era Sebastian.

Ea îşi feri privirea.

— Mă vizita în fiecare zi. Şi ştii ce a făcut?

— Ce a făcut? Nu. Dar ştiu exact de ce a făcut-o, zise Benedict rigid. Şi – iertaţi-mă, milady – dar eraţi căsătorită.

Este evident pentru mine ce a vrut.

— A vrut să mă facă să râd, zise ea şi îl străpunse pe Benedict cu privirea. Era singurul lucru pe care îl aşteptam cu nerăbdare, stând în pat fără putere să ţin în mână un pahar cu apă. Dormeam şi mă trezeam şi mă uitam la ceas şi mă întrebam când o să vină.

— Da, replică Benedict, inconfortabil. Presupun că…

— Dacă tu crezi că a vrut să mă seducă atunci când eram prea bolnavă ca să mă mişc, eşti îngrozitor.

Benedict îşi feri privirea.

— Presupun că da, spuse el cu un oftat. Nu. Chiar ştiu.

— Ai avut ocazia să vezi cum sunt Robert şi Oliver, continuă Violet. Dar nu ştiu dacă ştii cum ar fi fost ei fără Sebastian. Amândoi sunt atât de serioşi, adăugă ea făcând o grimasă. Totul este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru ei. Ar trebui să vezi ce se întâmplă când vine Sebastian. Eu am urmărit cum se ceartă pe un subiect timp de trei ore. În clipa în care Sebastian intră în cameră, se amuza pe seama lor, face glume despre ei, iar în următorul minut găsesc soluţia.

— Da, rosti din nou Benedict, de data aceasta ceva mai sec. Sunt conştient de faptul că fratele meu se crede un bufon.

— Un bufon? se miră Violet. Nu. El este cel care leagă totul. Când intră într-o cameră, toată lumea se uită la el. Unii dintre ei îl urăsc, unii îl iubesc, dar nimeni nu se uită la el cu indiferenţă. Când nu ştiu soluţia pentru ceva la care mă gândesc, când sunt blocată la vreo problemă importantă, el vine la mine şi, cumva, orice dificultate dispare.

Benedict răsuflă prelung… îşi închise ochii, iar vocea îi deveni o şoaptă.

— Ştiu.

— Şi nu e vorba doar despre mine, continuă Violet. El îi face pe oameni să zâmbească. Pe toată lumea. Cu toate că ai zis că e strălucitor, nu este un talent ostentativ. Niciodată nu va avea numele pe o pancartă – celelalte lucruri pe care le face îi vor aduce asta. Dar acel lucru – de

a face oamenii să zâmbească – este ceea ce face ca lumea să merite ceva. Sebastian nu va lupta niciodată în războaie, pentru că datorită oamenilor ca el, noi, ceilalţi, nu trebuie să luptăm în atâtea. El îi face pe toţi cei din jurul lui mai buni decât sunt.

Benedict suspină.

— Aşadar, zise el în cele din urmă cu melancolie, clătinând din cap. Te-a fermecat şi pe tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Spune-mi, Benedict, începu Violet. Cu câteva săptămâni în urmă, i-ai spus lui Sebastian că nu i l-ai încredinţa niciodată pe fiul tău.

Benedict nu reuşi să se uite la ea.

— De când ai fost ţintuit la pat, întrebă ea, de când i-ai permis să se întoarcă să te viziteze, cât de des a venit la tine?

— În fiecare zi, răspunse Benedict Malheur în şoaptă.

— Şi în acest timp, de câte ori s-a certat cu tine? A avut vreo pretenţie?

Fratele lui Sebastian scutură din cap.

— Aşa cum am crezut, spuse Violet. Cât de des te-a făcut să zâmbeşti?

Benedict îşi muşcă buza, dădu să-şi atingă degetele, apoi clătină din cap.

— De prea multe ori.

— În tot timpul în care făcea asta, era ocupat – cu petiţii la regină în favoarea mea, primind telegrame de la Harvard şi oferte de la Paris. Şi totuşi, când era cu tine, te făcea să te simţi ca şi cum ai fi fost singura persoană din lume.

— Eu… Ei bine…

— Şi crezi că nu poţi avea încredere în el să aibă grijă de fiul tău? Nu te-am luat drept un idiot.

Benedict oftă prelung.

— Violet, zise el încet, ascultă. Există ceva…

Dar apoi se opri…

— Uite cum vor sta lucrurile, şopti Violet. Nu vreau să te mai aud niciodată, niciodată spunând că Sebastian nu e

bun de nimic. El este… preţios.

Benedict se întoarse spre ea. Ochii lui erau întunecaţi şi sumbri, dar se măriră uşor. Şi atunci îşi dădu seama că Benedict nu se uita la ea. Se uita dincolo de ea.

Se întoarse şi îl văzu pe Sebastian stând în uşă. El nu se uita la Benedict; se uita la ea – se uita la ea ca şi cum ea ar fi fost centrul luminos al tuturor lucrurilor.

— Violet, îi spuse el numele cu o voce răguşită.

— Îmi pare rău, zise ea ridicându-se în picioare. Când te-am văzut mai devreme, nu m-am putut gândi decât la asta, la ce ţi-am făcut plecând, când m-ai implorat să te las să repari lucrurile. Am vrut doar… Am vrut să… am vrut să fac lucrurile mai bune pentru… pentru tine. Cumva. Doar că… nu gândesc limpede acum şi…

— Spune-o din nou, spuse el făcând un pas spre ea. Spune-o din nou. Ceea ce ai spus adineauri.

Ea înghiţi în sec.

— Tu. Eşti preţios. După tot ce am făcut. A trebuit să… să fac ceva ca să îndrept lucrurile pentru tine. M-ai implorat, iar eu…

El o apucă cu mâinile de umeri, trăgând-o aproape.

— Nu, draga mea. Nu aveam niciun drept să-ţi cer ceea ce ţi-am cerut. În tot timpul cât ai fost plecată, m-am gândit la cuvintele tale din curte, la ceea ce ai spus. Ai spus că a fost munca ta. Că nimeni nu ţi-o va lua. A cuprins-o cu braţele. Asta este ceea ce am încercat să fac. Nu am încercat doar să-ţi iau locul în închisoare. Am încercat să-ţi iau dreptul la ceea ce ai lucrat. Ai fost magnifică şi mi-am dat seama că nu te merit. Că nu mă vei putea ierta niciodată.

— Prostii. Violet simţi cum i se pune un nod în gât. Prostii. Te cunosc de atât de mult timp, iar tu crezi că o mică încercare de a mă salva de la durere mă va îndepărta de tine pentru totdeauna? Nu fi ridicol, Sebastian. Eu te iubesc. Te iubesc de ani întregi. Chiar şi atunci când nu-mi puteam permite să iubesc pe nimeni, te iubeam pe tine.

O sărută atunci – sărutul pe care ea nu ştia că îl aştepta, buzele lui moi şi delicate peste ale ei.

— Şi eu te ador, îi şopti el. Te iubesc…

În spatele lor, cineva îşi drese glasul cu putere.

Sebastian se îndreptă brusc. Violet clipi deodată şi-şi aminti nu doar că Benedict era încă în cameră, dar era şi ţintuit în pat şi nu se putea strecura afară discret.

— Acest lucru este admirabil de emoţionant, zise Benedict. Şi chiar vorbesc serios. Dar poate că aţi dori să terminaţi discuţia când nu veţi mai avea un public captiv?

Violet se înroşi.

— Violet, zise Benedict, campioană de la crochet, poţi să-mi faci favoarea de a-mi permite să vorbesc cu fratele meu?

Capitolul 27

— Aşadar, Violet, începu Benedict de îndată ce uşa se închise. Micuţa Violet. Îţi aminteşti că, atunci când aveai cinci ani, m-ai anunţat că te vei căsători cu ea?

— A fost cam prematur din partea mea, zise Sebastian. Te rog să păstrezi asta pentru tine. Eu încă nu i-am spus.

Un zâmbet apăru pe faţa lui Benedict, dar dispăru iute.

— Uite. Voiam să vorbesc cu tine. Am discutat ieri cu medicul meu.

Sebastian se îndreptă de spate şi se aşeză pe scaunul de lângă patul fratelui său.

— M-a lăsat să-mi ascult inima, i-a destăinuit Benedict. Pare bine, dacă ţinem cont de tot. După ce mă voi mai întrema, probabil că voi putea fi în stare să mă ridic şi să mă mişc din nou, doar că va trebui să fiu atent.

Se uită în jos.

— Încă mai este un pic de zvâcnire, o aritmie pe care o pot auzi. Făcu o uşoară mişcare cu degetul. Un zgomot atât de mic, de fapt, care mă va ucide.

Sebastian încercă să nu pară îngrozit, dar eşuă cu

desăvârşire. În schimb, îi apucă mâna fratelui său şi o strânse.

— Într-un fel, reuşi el să rostească, asta e chiar reconfortant.

Fratele său îşi ridică privirea surprins.

— Întotdeauna ai spus că o să te omor într-o bună zi, îi explică Sebastian. Este o uşurare să ştii că te poţi înşela în legătură cu ceva. Există o primă dată pentru orice.

O urmă de zâmbet apăru pe buzele lui Benedict.

— Asta e îngrozitor.

— O, da, zise Sebastian. Mai am multe din astea. Nu-mi pasă cât mai ai de trăit, Benedict. M-am hotărât, iar tu nu vei putea să mă contrazici. Ai dreptate; nu sunt multe lucruri la care mă pricep, dar sunt bun la a face oamenii să zâmbească, spuse el, strângând mai tare mâna fratelui său. Dacă trebuie să mori, ai putea la fel de bine să o faci cu un zâmbet pe faţă.

Benedict răsuflă profund.

— Am o mărturisire de făcut.

Sebastian aprobă din cap.

— Îmi place o mărturisire bună. Să nu-mi spui niciodată că ai făcut ceva greşit. Aşa ceva nu pot să cred.

— Faci să fie şi mai dificil pentru mine, zise Benedict înghiţind în sec. Doar că… vezi tu, dacă am fost dur cu tine, este pentru că tu întotdeauna faci ca totul să pară atât de uşor.

Asta nu avea niciun sens. Sebastian se lăsă pe spate în scaunul său şi-şi contemplă fratele.

— Poftim?

— A trebuit să muncesc atât de mult pentru tot. Să-mi fac prieteni… a fost nevoie de un efort concertat din partea mea, plănuind exact ce să spun, când să spun. Şi apoi te-ai născut tu, şi nici măcar nu a trebuit să încerci. Din prima clipă în care ai putut merge, ceilalţi copii te-au urmărit, dornici să te mulţumească în orice fel. Am studiat ore întregi în fiecare zi, dar abia dacă am obţinut menţiuni. Tu nu ai făcut nimic, şi totuşi ai înţeles totul mai bine decât mine. Când eram mai tânăr, îmi imaginam că într-o zi voi

face lucruri importante, că oamenii îmi vor asculta fiecare cuvânt. Că, într-o zi, aş putea conta în această lume.

Clătină din cap, cu un abia schiţat zâmbet pe faţă.

— Şi apoi a apărut fratele meu mai mic şi a întors lumea pe dos. Tu eşti faimos, Sebastian. Şi nu doar datorită lui Violet. Eşti al naibii de strălucitor tu însuţi.

Sebastian îşi menţinu cu grijă chipul lipsit de expresie.

— Ah. Ei bine, cât despre asta…

— Nu, taci. Eu vorbesc acum.

Benedict strânse aşternuturile în pumni.

— Ţi-am ţinut o prelegere despre realizările mele pentru că admir modestia. Şi tu ce ai făcut? Te-ai dus şi ai făcut douăzeci şi două de mii de lire sterline în câteva săptămâni.

Sebastian decise să nu menţioneze că ajunsese la douăzeci şi şapte de mii până acum.

— Mi-am petrecut zece ani câştigând o poziţie mediocră în cadrul Societăţii pentru îmbunătăţirea Comerţului Respectabil şi mă trezesc că îmi înmânezi hârtii prin care mă anunţi că ai reuşit să mă învingi din nou. Trăieşti o viaţă fermecată, Sebastian.

— Poate, rosti Sebastian, pentru că sunt foarte, foarte fermecător.

— Da, zise Benedict. Eşti. Propriul meu fiu se luminează la faţă când intri în cameră. Nu se luminează aşa pentru mine. Nu a făcut-o niciodată. Lângă tine, sunt doar plictisitorul, bătrânul Benedict.

Sebastian clipi.

— Nu, nu! exclamă el. Asta nu are absolut niciun sens. Eşti Benedict cel perfect. Benedict care nu greşeşte cu nimic. Benedict care este acceptat peste tot. Dacă aş putea să învăţ să mă comport ca Benedict… Tu eşti versiunea de Sebastian care este întotdeauna respectabilă, întotdeauna…

— Nu, zise Benedict înghiţind în sec. Eu sunt fratele mai mare pe care era aşa de imposibil să-l placi, încât chiar şi cel mai fermecător şi iubitor dintre fraţii mai mici a renunţat la mine. Vrei să ştii adevărul, Sebastian? Sunt

invidios. Vocea lui Benedict deveni şoptită. Sunt invidios pe tine. Sunt invidios pe tot ceea ce are de a face cu tine. Mi-am petrecut ani întregi întrebându-mă de ce tu ai avut aceste idei ştiinţifice geniale. De ce tu? Tu aveai deja totul. De ce nu şi eu?

Răsuflă prelung.

— Dar ţi-am citit toate lucrările. Nu înţeleg nici măcar una. Pot să mă întreb de ce Violet nu a venit la mine şi a venit la tine, dar eu ştiu deja răspunsul.

Răsuflă din nou.

— Nu numai că nu a avut încredere în mine, nu numai că ştia că nu aş fi ajutat-o aşa cum avea nevoie… dar sunt aproape sigur că ştia că nu aş fi fost în stare.

— Ei bine, spuse Sebastian privind în altă parte, nu ştiu ce să zic despre asta.

— Eu ştiu.

Benedict se întinse şi îi luă mâna lui Sebastian.

— Trebuie să afli asta. Îmi pare rău. Îi strânse mâna lui Sebastian. Te iubesc şi… se opri pentru a înghiţi în sec. Şi n-ar fi trebuit să las niciodată invidia mea stupidă să stea în calea a ceea ce e bine pentru fiul meu.

Sebastian răsuflă adânc, uimit că îşi ţinuse respiraţia până atunci.

— Acum, adăugă Benedict cu un zâmbet, vom pune la punct detaliile tutelei de îndată ce vom avea ocazia. Dar, pentru moment, cred că pe tine te aşteaptă o femeie la parter.

*

Ea îl aştepta la intrare, cu ochii strălucitori.

Când el veni pe după colţ, ea îl privi radioasă.

— Doamna mea, zise Sebastian. Te-ai mai gândit la ofertele pe le-ai primit: Cambridge? Harvard? King’s College?

— Va trebui să aflu mai multe. Termenii. Va trebui să mă gândesc foarte bine.

Sebastian coborî scările încet, îndreptându-se spre

femeia pe care o iubea.

— Eu, personal? Eu am o slăbiciune pentru Paris. Şi mi-am dorit întotdeauna să fiu soţul unui cadru didactic. Cred că mă voi descurca bine cu asta.

— Parisul este frumos, dar… Violet se opri şi se uită la el. Ce să fii?

— Soţul unui cadru didactic. Aş putea ţine ceaiuri pentru toţi ceilalţi soţi de la facultate.

El rânji spre ea.

— Aş face o treabă excelentă.

— Sebastian, zise ea, mă ceri în căsătorie?

— O, nu, spuse el, cuprinzând-o cu braţele şi trăgând-o aproape. Doar îţi dau de înţeles că… ar trebui să mă ceri în căsătorie.

Violet izbucni în râs.

— Ei bine, atunci, zise ea sprijinindu-şi capul de umărul lui, marţea viitoare? Cu siguranţă, asta va face ca bârfele să continue.

El îi simţea mirosul, dulce şi ademenitor, simţea cum începe să zâmbească.

— Marţea viitoare să fie, atunci. Şi ce isteţ din partea ta că mi-ai furat trăsura şi ai adus-o aici. Dacă am fi ieşit amândoi călare, ar fi fost extrem de incomod pentru scopurile mele. Ghici ce am de gând să fac cu tine pe drumul de întoarcere?

Ea se uită la el, cu ochii întunecaţi.

— Trebuie să ghicesc? Sau am de ales?

El se trezi că zâmbeşte.

— Ambele variante. A trecut… destul de mult timp.

— Într-adevăr, îi zâmbi ea. Sunt epuizată după tot ceea ce s-a întâmplat.

El îi ridică bărbia în sus şi o sărută.

— Ei bine, va trebui atunci să ne asigurăm că vei dormi foarte, foarte bine în seara asta.

Epilog

Doi ani mai târziu

Ne întâlnim la Castein's Books. A dumitale, Violet Malheur.

Sebastian zâmbi, împăturind hârtia care îi fusese livrată în sferturi înainte de a o strecura în buzunarul de la piept.

— Domnilor, zise el ridicându-se în picioare.

În lumina slabă a clubului pentru gentlemeni, ceilalţi trei bărbaţi care îl însoţeau clipiră spre el nedumeriţi. Sebastian întinse mâna şi începu să adune hârtiile împrăştiate pe suprafaţa de mahon.

— Malheur, începu să se plângă unul dintre ei, aproape că reuşisem. Doar câteva clipe în plus şi sunt sigur că aş fi înţeles ce spuneai. Începe din nou, începe cu corecţiile de ordinul doi pe care le-ai făcut la ratele de asigurare, şi apoi…

— N-are rost, concluzionă Benedict, lăsându-se pe spate în scaun şi oferindu-i lui Sebastian un zâmbet. Are privirea aia în ochi. Şi se întâmplă ca eu să ştiu că soţia lui a fost plecată din oraş, deci cred că putem ghici cine i-a trimis acel bilet.

— Da, bine, bombăni celălalt bărbat. Soţiile. Toate sunt bune şi frumoase, dar… ah…

Se opri, cuvintele îi rămaseră în gât şi ridică privirea spre Sebastian, ca şi cum şi-ar fi amintit cine era soţia lui.

— Tocmai s-a întors de la Viena, zise Sebastian. A ţinut o prezentare acolo. N-am mai văzut-o de şase zile.

— Dar…

— Dar nimic, răspunse Sebastian. Ne întâlnim mâine, la ora zece dimineaţa.

Îi acceptară plecarea cu bunăvoinţă, în parte pentru că Benedict fusese cel care îi adunase laolaltă. Metroul avea să-l transporte mai repede decât orice trăsură; Sebastian coborî în măruntaiele pământului. Dar nu se îndreptă spre Castein's Books până la urmă – acesta se

închisese cu nouă luni în urmă.

În fond, care era rostul codului, dacă toată lumea îl putea înţelege? Acesta însemna: „La naiba cu toate responsabilităţile noastre. Vino să mă găseşti cât de repede poţi.”

Se îndreptă spre casă, tolerând cu greu bărbaţii care îşi frecau coatele de el în vagoane. Traficul părea exagerat de lent astăzi; se trezi că se uita la ceas, iar şi iar.

Nu se obosi să intre pe uşa din faţă. Intră pe o poartă laterală, goni pe aleea de cărămidă, trecu pe lângă tufişuri şi se îndreptă direct spre sera ei.

„Mi-a fost dor de tine”, spunea biletul ei. Şi lui îi fusese dor de ea, de asemenea.

Cele mai multe dintre experimentele ei se aflau acum la King’s College, într-o seră imensă pe care o conducea ea. Aceasta, situată în spatele casei lor, conţinea doar câteva curiozităţi cu care ea se juca în timpul liber. Acestea, şi o mulţime de amintiri.

Ea stătea acolo, având în mână o pereche de calibre, măsurând frunza unei orhidee. Nu îşi ridică privirea la intrarea lui. Nici măcar nu clipi în timp ce el veni în spatele ei.

Dar când el îşi strecură mâinile în jurul taliei ei, ea închise ochii tremurând şi se sprijini cu spatele de el, iar instrumentul ei căzu pe masă.

— Mi-a fost dor de tine.

Mâinile ei se împletiră cu ale lui.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

El o sărută pe ureche.

— Data viitoare, vin cu tine.

Pielea gâtului ei era moale, delicată. Ea suspină când el o ciuguli.

— Data viitoare, zise ea, vor vrea să vorbească şi cu tine. La urma urmei, tu eşti…

El îi sărută marginea claviculei, iar ea lăsă să-i scape un suspin.

— Coautorul, spuse ea, al…

Mâinile lui alunecară pe abdomenul ei.

— Mmm, murmură ea. Sebastian.

— Draga mea Violet, rosti el. Când voi veni cu tine la Viena, nu te vei gândi la mine ca la coautorul tău. Te vei gândi la mine ca la bărbatul care te-a făcut să fii prea răguşită ca să vorbeşti în dimineaţa următoare.

— O, făcu ea spre el cu un zâmbet. Presupun că ar trebui să vedem dacă este posibil. Să exersăm acum?

Ea îşi întoarse capul spre el.

— Practica implică faptul că există imperfecţiuni, spuse el, găsind linia maxilarului ei şi ridicându-i capul spre el.

— Trebuie să găsim o modalitate de a ne perfecţiona.

Buzele ei se apăsau moi pe buzele lui; ea respira sacadat în timp ce el o săruta.

— Dar tu, şopti el, tu eşti deja perfectă.

Nota autoarei

Primul lucru pe care l-am ştiut despre această serie, înainte de a şti că se va numi „Fraţii tenebrelor”, înainte de a şti ceva despre Oliver şi Robert, primul lucru pe care l-am ştiut a fost că Violet Waterfield, o văduvă liniştită, şi cel mai bun prieten al ei, un cuceritor extravertit, erau implicaţi într-un parteneriat ştiinţific în care ea făcea toată munca, iar el primea toate meritele. Chiar de la începutul acestei serii, mă simt ca şi cum aş fi emis dezminţiri despre munca lui Sebastian în notele mele de autor, încercând să fac tot posibilul să nu mă refer la lucrări ca fiind ale lui Sebastian, când ştiam de la început că îi aparţin lui Violet.

Acum, în sfârşit, pot vorbi cu o faţă serioasă despre munca lui Violet.

În lumea noastră, studiul geneticii a început în 1865, când Gregor Mendel a făcut experimentele, devenite faimoase, pe plantele de mazăre. Desigur, îmi imaginez că aceste experimente ar fi putut avea loc şi în lumea mea – nu schimb istoria care a precedat seria, ci doar o

completez. În acest caz însă, adăugirile mele ar fi schimbat istoria care a urmat.

Descoperirea de către Violet a dominaţiei incomplete a plantei de gura-leului în 1862, cuplată cu o lume în care aceste descoperiri au fost făcute de cineva care era apropiat de Charles Darwin, ar fi accelerat ritmul de dezvoltare a schimbărilor ştiinţifice.

În lumea noastră, descoperirile lui Mendel au fost uitate timp de câteva decenii şi nu au fost asociate imediat cu munca lui Darwin. Ele au fost redescoperite chiar la sfârşitul secolului al XIX-lea. Lucrarea lui Mendel a fost o piatră de temelie: una dintre acele piese ale puzzle-ului ştiinţific care, odată descoperite, au dus la o cascadă de descoperiri. Odată ce am aflat că trăsăturile sunt moştenite, am vrut să ştim care era mecanismul. La scurt timp după ce lucrarea lui Mendel a ajuns din nou în canonul ştiinţific, teoria cromozomilor a fost promulgată pentru prima dată. Nu există niciun motiv pentru care acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla mult mai devreme. La mijlocul anilor 1860, oamenii de ştiinţă au început să vadă ce se afla în inima nucleului. Acela fost momentul în care colorantul albastru de anilină (un precursor al albastrului de metilen, care este utilizat astăzi) a fost folosit pentru prima dată în contexte biologice. Dar ei nu ştiau la ce se uitau. Primele relatări despre nucleu sunt pline de o bucurie totală şi de o confuzie totală. (O relatare pe care am citit-o mi s-a părut atât de incoerentă, încât am făcut referire la ea ca la „curcubeul dublu” din 1864.) În 1867 înţelegeau atât de puţin la ce se uitau, încât încă se mai refereau la masa observată în centrul nucleului drept „cromatină”, adică „material colorat”

Cuvântul „cromozom” avea să apară abia peste ani şi ani, abia când oamenii au început să ghicească faptul că numărul de cromozomi pe care îl avea o celulă ar putea fi important.

Marele meu noroc în scrierea acestui text a fost că am reuşit să vin cu o cale alternativă pentru descoperirea teoriei cromozomilor – una care a condus la asta chiar prin

numele lui Violet. Nu plănuisem asta. Am început să citesc lucrări despre genetica violetelor, pur şi simplu, pentru că am vrut ca Sebastian să prezinte o lucrare proprie.

Am găsit o multitudine de cercetări făcute chiar la începutul secolului al XX-lea, după ce teoria cromozomilor a fost promulgată pentru prima dată, privind genetica şi cromozomii violetelor, aproape toate lucrările fiind scrise de un anume J. Clausen. Sunt profund îndatorată acestei lucrări. Descrierea metodelor sale a fost extrem de utilă în a indica ceea ce ar trebui să facă Violet pentru a-şi realiza lucrarea.

(Unul dintre principalele lucruri pe care Violet nu le-a făcut în această carte a fost emascularea florilor care urmau să fie polenizate, pentru a evita autopolenizarea. Sunt sigură că bărbăţia lui Sebastian ar fi salutat o asemenea privelişte, însă, ca analogie, era prea dificil de lucrat cu ea.)

Dar discuţia despre J. Clausen şi despre munca pe care a detaliat-o în lucrările sale m-a condus în altă parte.

Este aproape imposibil să urmărim toate contribuţiile feminine aduse ştiinţei la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, în principal pentru că multe dintre aceste contribuţii au rămas neînregistrate. Dar chiar şi atunci când nu căutam, le-am găsit. În lucrarea lui Clausen despre genetica panseluţelor de câmp, există o paranteză extrem de interesantă.

Clausen îi mulţumeşte soţiei sale, cu următoarea remarcă extrem de informală: „Nu ar fi fost posibil să reuşesc fără amabila şi acurata asistenţă oferită de soţia mea, Fru Anna Clausen. Polenizările artificiale, încrucişările, fixările, împachetările şi recoltarea au fost făcute aproape exclusiv de ea, iar ea m-a ajutat, de asemenea, la enumerarea tipurilor segregate.” Aceasta nu este o menţiune aruncată la întâmplare, ci reprezintă aproape toată munca implicată în lucrare. În lumea de astăzi, această muncă ar fi fost făcută de un absolvent care ar fi primit cel puţin un credit de coautor, dacă nu chiar o menţiune pe afiş.

Clausen a fost singurul autor al acestei lucrări.

Nu am de gând să-l critic. Dar cuvintele sunt acolo, la îndemâna oricui.

„Soţia mea a făcut aproape toată munca; eu îmi asum creditul; şi nimeni în aceste vremuri nu crede că acest lucru este neobişnuit.”

Şi acum ajungem la începutul acestei cărţi – dedicaţia.

Rosalind Franklin a fost un strălucit cristalograf cu raze X, ale cărui imagini de ADN au fost esenţiale pentru descoperirea structurii ADN-ului şi, împreună cu aceasta, a înţelegerii a ceea ce sunt genele şi a modului în care acestea simt transmise. Dar, chiar dacă munca ei a fost esenţială pentru descoperirea dublului helix al ADN-ului, numele ei nu a fost trecut pe celebra lucrare care a anunţat această structură. Relatarea pe care Watson a publicat-o despre descoperirea sa (numită „The Double Helix”) i-a adus lui Franklin o serie de nume deloc măgulitoare, pe care mă îndoiesc că le-ar fi folosit pentru a descrie un bărbat. Watson a mărturisit faptul că el şi Crick au folosit datele ei fără permisiunea ei.

Franklin a murit de cancer ovarian înainte ca Premiul Nobel să fie acordat lui Watson şi Crick pentru descoperirea lor, aşa că nu vom şti niciodată dacă ea ar fi fost lăsată să împartă această onoare. (Dar pentru un punct de vedere contrar, căutaţi pe Google Lise Meitner – ea a contribuit la descoperirea fisiunii nucleare şi nu a primit Premiul Nobel, chiar dacă era în viaţă.)

Franklin nu a fost prima femeie care a devenit om de ştiinţă, nici pe departe. Cu siguranţă, nu a fost prima femeie a cărei muncă a fost folosită de un bărbat, fără a i se recunoaşte meritele.

Dar ea este cea care este menţionată cel mai des – nu pentru că a fost prima femeie a cărei lucrare a fost folosită de bărbaţi fără a i se recunoaşte meritele, ci pentru că a fost una dintre primele femei care a avut parte de recunoaşterea tratamentului nedrept aplicat ei.

Am vrut să o las pe Violet la King’s College la final, pentru că acolo a fost Rosalind Franklin când şi-a făcut

munca de pionierat. Mi-ar plăcea să cred că ar fi reprezentat o diferenţă – într-o altă lume, pentru o altă Rosalind Franklin.

Aşa că, dacă vă întrebaţi despre dedicaţia de la început, sper că are sens acum.

Pentru Rosalind Franklin, al cărei nume îl cunoşteam.

Pentru Anna Clausen, pe care am descoperit-o în timp ce scriam această carte.

Pentru fiecare femeie al cărei nume a dispărut fără să fie recunoscut.

Această carte este pentru voi.

Mulţumiri

Această carte nu ar fi fost posibilă fără comentariile, editarea şi corectura făcute de: Robin Harders, Keira Soleore, Kate Cousino, Rawles Lumumba, Brenna Aubrey, Leigh LaValle, Carey Baldwin, Martin, Hearn şi Robin Schneider. Le sunt, ca întotdeauna, îndatorată Tessei Dare, lui Carey Baldwin şi Leigh LaValle pentru că m-au ajutat să rămân sănătoasă la cap, celor de la Peeners pentru orice altceva, Melissei Jolly pentru că s-a ocupat de trape atunci când a fost nevoie şi lui Rawles pentru că s-a ocupat de toate lucrurile pe care nu am vrut şi le fac pentru ca eu să pot şi tac şi să scriu.

Mulţumiri speciale câinelui, pentru că m-a făcut să ies afară, domnului Milan, pentru că m-a însoţit atunci când am făcut-o, şi pisicii, pentru niciun motiv anume.

Mulţumiri extra-speciale, din categoria celor poate mai puţin speciale decât de obicei, merg către DNMNC, fără de care nu aş fi scris niciodată această carte. Şi din nou, ca de fiecare dată, vă mulţumesc pentru că aţi oferit acestei poveşti preţiosul vostru timp.